

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Edhem Eldem-Daniel Goffmann-Bruce Masters

DOĞU İLE BATI ARASINDA OSMANLI KENTİ HALEP, İZMİR VE İSTANBUL

Çeviren: Sermet Yalçın

Edhem Eldem
Daniel Goffmann
Bruce Masters
DOĞU İLE BATI ARASINDA
OSMANLI KENTİ



TÜRKİYE İŞ BANKASI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://trantey.org>

2. basım

TARİH

**EDHEM ELDEN, DANIEL GOFFMAN, BRUCE MASTERS
DOĞU İLE BATI ARASINDA OSMANLI KENTİ
HALEP, İZMİR VE İSTANBUL**

**ÖZGÜN ADI
THE OTTOMAN CITY BETWEEN EAST AND WEST:
ALEPPO, IZMIR AND ISTANBUL CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS**

**COPYRIGHT © 1999, EDHEM ELDEN, DANIEL GOFFMAN AND BRUCE MASTERS
CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS**

**İNGİLİZCE ÖZGÜN METİNDEN ÇEVİREN
SERMET YALÇIN**

**© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2010
Sertifika No: 29619**

**EDİTÖR
ALİ BERKTAY**

**GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM**

**DİZİN
NECATİ BALBAY**

**GRAFİK TASARIM UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI**

**TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI'NDA
I. BASIM: HAZİRAN 2012, İSTANBUL
II. BASIM: OCAK 2017, İSTANBUL**

ISBN 978-605-360-627-7

**BASKI
AYHAN MATBAASI
MAHMUTBEY MAH. DEVEKALDIRIMI CAD. GELİNCİK SOK. NO: 6 KAT: 3
BAĞCILAR İSTANBUL
TEL: (0212) 445 32 38 FAKS: (0212) 445 05 63
SERTİFİKA NO: 22749**

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.

**Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek
metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz,
yayımlanamaz ve dağıtılamaz.**

**TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Edhem Eldem, Daniel Goffman, Bruce Masters

Doğu ile Batı Arasında Osmanlı Kenti Halep, İzmir ve İstanbul

Çeviren: Sermet Yalçın

TÜRKİYE  BANKASI
Kültür Yayınları

*Hocalarımız
Halil İnalçık
ve
Robert Mantran
için*

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	IX
Giriş	
Bir Osmanlı Kenti Var mıydı?.....	1
I	
Halep: Osmanlı İmparatorluğu'nun Liman Kenti.....	19
II	
İzmir: Köyden Kolonyal Liman Kentine.....	95
III	
İstanbul: İmparatorluk Payitahtından Periferileşmiş Bir Başkente.....	165
Sonuç	
Bağlamlar ve Özgünlükler.....	249
Notlar.....	261
Kaynakça.....	287
Dizin.....	299

Haritalar

Harita 1: Halep	20
Harita 2: İzmir	98
Harita 3: İstanbul	166

Resimler

1 Halep hanlarının birinin önünden geçen deve kervanı (kartpostal, yazarın koleksiyonu)	50
2 Halep Kalesi'nin kuzeybatıdan ve Cudeyde'nin damlarının yukarıdan bir görünümü (kartpostal, yazarın koleksiyonu)	88
3 17. yüzyıl sonları İzmir'inin körfezden görünümü (Cornelis de Bruyn, <i>Reizen van de Bruyn, dorr de vermaadste deelen van Klein Asia, de Eylandin, Scio, Rhodus, Cyprus, Metelino, Stanchio...</i> , Delft, 1708?, yazarın koleksiyonu)	130
4 19. yüzyıl başları İzmir'inden bir sokak manzarası (Edmund Spencer, <i>Turkey, Russia, the Black Sea, and Circassia</i> , Londra 1854, yazarın koleksiyonu)	160
5 İstanbul'un Batılı kalbine (Pera'ya) çıkan Yüksek Kaldırım'ın basamakları (kartpostal, yazarın koleksiyonu)	174
6 Kapalıçarşı'nın damları ve kubbeleri (kartpostal, yazarın koleksiyonu)	198

Önsöz

Bu kitap, 1993 sonbaharında Boğaziçi Üniversitesi'nde yazarlar arasındaki konuşmalar esnasında ve Kuzeybatı Anadolu'daki ilk Osmanlı yerleşim yerlerini dolaşan ARIT (American Research Institute in Turkey) sponsorluğundaki bir tur sırasında tasarlandı. Üç yazar, Osmanlı kentleri üzerine sentezi hedefleyen çalışmaların eksikliği konusunda hemfikir oldiler ve hepsi de söz konusu kentler üzerine yakın zamanlarda monografiler tamamlamış oldukları için, Osmanlı İstanbul'u, İzmir'i ve Halep'i üzerine yazmanın ilginç ve yararlı olabileceğini düşündüler. Bu çalışmalar, öğrencilere ve Osmanlı tarihi çalışmayan tarihçilere bu önemli kentler hakkında pratik giriş bilgileri sağlamakla kalmayıp, bunların ve diğer Osmanlı kent merkezlerinin aldıkları şekiller, nasıl işledikleri ve diğer kentlerle farkları hakkında düşünmek için de bir çerçeve sağlayabilir.

Yazarlar olarak, ertesi yıl söz konusu kentlerle ilgili çalışmaların taslaklarını tamamladık ve bir günlük konferansta (Üç Osmanlı Kenti: Ball State Üniversitesi, 1995) bir araya geldik. Bu toplantının yapısı alışıldan biraz farklıydı; çünkü yalnızca çalışmalarımıza tepki almaya değil, aynı zamanda Osmanlı çalışmaları hakkında merak uyandırmaya ve olabildiğince yaygın bir ilgi yaratmaya çalışıyorduk. Çalışmalarımızın özetlerini sunduk ve alan

dışından tarihçilere tepkilerini sorduk. Böylece, oldukça yoğun bir günün sonunda, Osmanlı uzmanları panelinden alanlar arası bir fikir alışverişi ortaya çıktı.

Bu format çok ilgi çekici ve değerli bir tartışmaya vesile oldu. Güneydoğu Asya uzmanı olan Kenneth Hall, Bruce Masters'ın Halep sunuşunu değerlendirdi. Strasbourg ve diğer erken modern Avrupa kentleri üzerine çalışan Miriam Usher Chrisman, Daniel Goffman'ın İzmir incelemesini ele aldı; erken dönem ulusal ABD tarihi üzerine birçok yazısı olan Andrew R. L. Clayton ise Edhem Eldem'in İstanbul incelemesi üzerine yorumlar yaptı. Bu tarihçilerin her biri fikirlerimiz hakkında derin ve yerinde eleştirilerde bulundu; aynı şekilde, Osmanlıcılardan oluşan panelimizin yöneticisi Leslie Peirce ve katılımcılar Molly Greene, Jane Hathaway, Donald Quataert ve Sarah Shields de ilginç değerlendirmelerde bulundular.

Bu yorumcuların katkıları birkaç yönden faydalı oldu. Birincisi, bu kitabın teşebbüs ettiği türden çalışmalara ihtiyaç olduğunun teyit edilmesi idi. Yorumcuların her biri, Osmanlı evreninin gizli zenginliği karşısındaki şaşkınlıklarını ifade ettiler. Yorumlarının derinliği ve projeye karşı duydukları coşku, Osmanlı tarihinde karşılaştırmalı çalışmalara yer bulduğunun ve Osmanlı tarihinin Asya, Avrupa ve ABD tarihçilerine sunacak çok şeyi olduğunun (ve tersinin de) bir kanıtıydı.

Her yorumcu, konferansın Osmanlı kenti üzerine düşünme biçimini inceltti ve genişletti. Ken Hall, bir dizi ekonomik ve sosyal geçiş dönemine rağmen Halep ve bazı Güneydoğu Asya kentlerinin kendilerini kültür ve ticaretin “merkezinde” tutmayı nasıl başardıkları üzerine kafa yordu. Toplumsal olarak, şehir sakinleri bunu yabancıları (Halep örneğinde Osmanlılar) yerel sakinlerle ortaklara dönüştürerek yapıyordu. Ekonomik açıdan ise bunu, şehirlerdeki cemaatler arasında ve kentte yaşayanlarla iç bölgeler arasında ağlar oluşturarak başardılar. Hall'un gözlemine göre, Halep Güneydoğu Asya liman kentleriyle, “dışarıyı” “içeriye” dönüştürme, yani yabancıların kurum, teknik ve metalarını kendine mal etme yeteneğini paylaşıyordu. Yerel pazardaki tekstil kalıplarının ve materyallerinin alınması ve dönüştürülmesini buna örnek gösterdi.

Hall, Güneydoğu ve Güneybatı Asya arasındaki benzerlikleri vurgularken, Miriam Chrisman İzmir ve Batı Avrupa kentlerinin sosyal ve ticari yapıları arasında belirgin farklar buldu. Onun özellikle dikkatini çeken husus, Osmanlıların iâşeciliğe (yani, malların özellikle gıda maddelerinin üretim ve pazarlanmasının devlet tarafından düzenlenmesine) verdikleri ağırlık ve Avrupa ortaçağ kentlerinde hep rastlanan özerk siyasi altyapısının İzmir’de bulunmamasıydı. Chrisman, bu sivil kültür eksikliğinin İzmir’i Avrupa’daki kentlerden daha az kentli yaptığı şeklindeki Weberci çıkarımı yapmadı; onun yerine, İzmir’in miraslardan, teamüllerden ve bürokrasilerden nispeten daha bağımsız olmasının, açıklık ve esnekliğinin, Avrupa tüccarlarını 17. yüzyılın başlarında oraya yerleşmeye çeken şey olduğu yorumunu yaptı. Ayrıca Batı Avrupa’nın daha katı bir Katolik anlayışa yönelmesinin ve Reform’dan sonra sapkınları kovmasının, tüccarların aklına oradan kaçmayı ve daha geniş görüşlü bir yere, Batı Anadolu, Doğu Akdeniz, Güneydoğu Asya gibi ticari ve kültürel sınır bölgelerine yerleşmeyi getirmiş olabileceğini söyledi.

Clayton karşılaştırma motifini Kuzey Amerika’ya kadar genişletti. 18. yüzyılda İstanbul’un ve Cincinnati’nin asalak yapıları arasındaki benzerliği; özellikle her birinin malları emme tarzını ilginç buldu. Sonra “temas” kavramı üzerine ilginç bir tartışmaya girişti. Bunu, hem 18. yüzyılda Orta-Batı ABD’de hem de Osmanlı başkentinde kültürel çakışma ve etkileşim hakkında düşünmenin yansız bir yolu olarak kullandı. Onun da işaret ettiği gibi, tarihçilik bu aralar grupları piyonlara indirgemekten uzak duruyor ve tüm birey, topluluk ve uygarlıklara eylemlerin öznesi olma statüsünü tanımaya çalışıyor. Bu anlayış, Amerikan tarih yazıcılığında, yerli Amerikalıların, Fransız yerleşimcilerin, Afrika kökenli Amerikalıların ve kadınların dünyasının da İngiliz işgalcilerin dünyası kadar incelenmesi anlamına geliyor. İstanbul’a gelince, orası da, şehirde yaşayan cemaatler ve örgütlenmeler arasındaki kesişmelerin incelenmesini, onların birlikte nasıl var olduğunun ve aralarındaki güç dağılımının araştırılmasını gerektirmektedir. Clayton’a göre, her iki durumda da, önemli olan iktidarın gerçekliğinden ziyade

algılanma biçimiydi. Hem İstanbul'da hem de Amerikan Orta-Batı'sında, örneğin Fransız hükümeti ve yerleşimcilerinin etkisi, gerçek kapasitelerinin gerektirdiğinden fazlaydı. Ancak, Clayton bu benzerliği fazla ileri götürmedi. Osmanlı'nın, iktidarı, aynılıktan çok çeşitliliğe bağlamasında önemli bir fark gördü. İstanbul'da, Amerikan tarihinin önemli bir parçası olan ideolojik birlik yerine, çeşitli inançların her telden çalan bir korusu vardı.

Osmanlı tarihçilerinin katkıları, belki de kaçınılmaz olarak, diğer meslektaşlarımızınkilere göre daha az spekülattı. Bununla birlikte onlar da karşılaştırma ve zıtlıklar üzerinde durdular. Molly Greene ve Sarah Shields, oldukça farklı şekillerde de olsa, sunuşlarımızdan –bırakın İslam kentini– normatif bir Osmanlı şehri, hatta paylaşılan anlamlı özellikler bile keşfetmenin çok zor olduğu sonucunu çıkardılar. Greene ayrıca, Halep, İzmir ve İstanbul'un canlılıklarını sürdürmesinde ticaretin önemine rağmen, bu şehirlerin ölüm nedeninin ticariden ziyade siyasi olduğu gözlemini yaptı. Jane Hathaway, oluşturulmuş kimliklerin Osmanlı bağlamında bir tartışmasına girerek, Clayton'ın temas üzerindeki gözlemlerini, özellikle Osmanlı Arap topraklarında Arap ve Osmanlı kültürleri arasındaki etkileşimin daha önce düşünüldüğünden çok daha karmaşık ve derin olduğunu belirterek geliştirdi. Son olarak, Donald Quataert, Osmanlı tarihçisi olmayanların çalışmalarından yararlanmayan ve Osmanlı çalışmalarında benzersiz ve kendine has olana aşırı vurgu yapan bir yaklaşımı reddetmenin ne kadar önemli olduğunu belirtti. Quataert, haklı olarak Osmanlı İstanbul'u, İzmir'i ve Halep'inin her şeyden önce birer kent olduğunu kesin bir biçimde vurguladı. Onların İslami Arap, Türk-Osmanlı ya da Akdeniz özellikleri ikincil kalmaktadır.

Bize mali destek sunan ve olanaklarından yararlandıran kurum ve bireylere teşekkür etmek bir zevk. Fransa, Suriye, Türkiye, İngiltere ve ABD'deki birçok arşivin kaynaklarından yararlandık. Tümünün personeli bize yardımcı olmak için hiçbir çabayı esirgemedi. Ball State Üniversitesi haritacısı Connie McOmber, Halep, İzmir ve çevrelerinin üç haritasını beceriyle tasarladı.

Edhem Eldem, İstanbul'daki Fransız Anadolu Araştırmaları Enstitüsü'nün sürekli ve teşvik edici desteğine ve kendi kurumu Boğaziçi Üniversitesi'ne, özellikle Tarih Bölümü'ne teşekkür eder. Ayrıca, Yakub Hovanesyan üzerine bulgularını kullanmasına izin veren Araks Şahiner'e de teşekkürlerini sunar.

Daniel Goffman, Ball State Üniversitesi Araştırma Ofisi'nin fonuyla birlikte, 1993-94 akademik yılını İstanbul'da geçirmesini sağlayan National Endowment for Humanities'e ve College Teachers and Independent Scholars bursuna teşekkür eder.

Ball State Üniversitesi Tarih Bölümü'nün gerekli zamanı tanımamasının yanı sıra, ikamet ve tarih bölümünde kadro olanağı sağlayan Boğaziçi Üniversitesi'ne de ayrıca teşekkür eder. Burada özellikle kendisine yardımcı olan Selim Deringil, Selçuk Esenbel ve Tony Greenwood'a, ayrıca, Tel Aviv Üniversitesi'nden Amy Singer ve Ehud Toledano'ya ve onu 1994 yazında bir ay ağırlayan bu üniversitenin Moshe Dayan Ortadoğu ve Afrika Çalışmaları Merkezi'ne teşekkür eder. Kitaba katkı sağlayan çalışmasının çoğunu bu dönemde kaleme aldı.

Bruce Masters, Fulbright Commission, Colonel Return Jonathan Meigs First Fund ve Türkiye'deki American Research Institute'a, sağladıkları maddi destek ve Wesleyan Üniversitesi mütevelli heyetine de gereken araştırmaları yapabilmesi için verdikleri izin için teşekkür eder. Ayrıca Halep üzerine yazdığı bölümü dikkatli bir okumadan geçiren Abdul-Karim Rafeq'e, İstanbul'daki araştırma ziyaretleri sırasındaki konukseverlikleri için de Tony Greenwood ve Gülen Aktaş'a teşekkürlerini sunmayı bir zevk bilir.

Giriş

Bir Osmanlı Kenti Var mıydı?

Osmanlı kenti çalışmaları kökleri, Max Weber'in dünya tarihindeki kent tiplemesine İslami tarzı dahil etmemesine¹ tepki verme uğraşı içinde tıkanıp kalmış olan İslam kenti tarihçiliğinde yatar. “Kent”i, kentte ikamet edenlerin kendilerine has kolektif bir kimlik ruhuna sahip oldukları özerk bir cemaat olarak tanımlayan Weber, böyle bir kimliğin evrimle oluştuğunu, bu yüzden de sadece Hristiyan Avrupa’da anlamlı bir hale geldiğini savunur. Weber, İslami ve diğer Avrupa dışı kentsel yığılmaları, normlara uygun Avrupa kentiyle zıtlık içinde, belirgin kentsel kültür geleneğinden yoksunlukla karakterize eder. Ortadoğu şehirlerinin, Avrupalı hatta klasik Yunan ve Romalı benzerlerinin sahip olduğu siyasi özerklikle değil, bir emperyal iktidarın bürokratik temsilcilerince –ki bunlar sıklıkla etnik ve dilsel farklılıklar taşıyordu– yönetildiğini iddia eder. Dahası Müslüman şehirlerinde, kente özgü bir kimlik yaratma çabası içinde ortak bir sivil çıkar etrafında birleşmekten çok birbirleriyle rekabet eden, farklı kabile ve aşiretlerin ikamet ettiğini vurgular.

Weber İslam kentlerindeki bu sosyal yabancılaşma ve siyasi dağınıklığı, hem şehirlerin fiziksel yapısının hem de bizzat İslam’ın

doğasının bir yansıması olarak görür. Ortadoğu kentlerinin dolambaçlı ve çıkmaz sokaklarını, duvarlarla çevrili ve dış dünyadan yalıtılmış evlerini, Avrupa kentlerinin modernizme yönelmesini karakterize eden kamusal meydanlarıyla ve akılcı topografyalarıyla mukayese eder. Ayrıca, bir din olarak İslam'ın kentsel doğasını ve onun kentsel kurumların ve meydanların gelişimindeki belirleyici rolünü, Avrupa kentlerinin doğal seküler gelişiminden ayırt ederek vurgular. Weber, Avrupa kentlerinin kendi içindeki ve aralarındaki çeşitliliğin onların ayırt edici niteliği haline gelmesine karşılık, İslami kentlerin hepsinin, İslam hukukunun kent sakinlerinin hem kamusal hem de özel alanları üzerindeki kapsamlı rolünden dolayı, birtakım temel özellikleri paylaştığı sonucuna varır. Kısacası Weber'in İslami kentleri monolitik ve birbirinden farksızdır.

Weber bulgularını 1921'de yayımladı ve bu yaklaşımlar yakın zamanlara kadar tartışılmaksızın geldi. Farklı görüşlerin yokluğunu kısmen, Batı (yani Avrupa) uygarlığının gelişme ve yenilik yapabilme yeteneğimiz üzerinde fiili bir tekele sahip olduğu yolundaki, akademik dünyada uzun süredir varlığını koruyan varsayımaya bağlayabiliriz.² Bununla birlikte, bir yanıt için malzeme sağlayabilecek Ortadoğu'nun tarihsel değişimi hakkında somut bilgilerimizdeki yetersizlik de aynı oranda önemliydi. Kısacası Weber'in "İslam kenti" modeli, kanıttan neredeyse tamamen yoksun Marksist "Doğu despotizmi" yaklaşımıyla ortak görüşler içeriyordu. Onların ve diğer 19. yüzyıl araştırmacılarının İslami sosyal ve siyasi oluşumlar hakkında genelleme yapma girişimleri, bilinmeyene yönelik spekülasyon serüvenlerdi.

Weber'in Avrupa kenti tasvirine karşı çıkışların ve onu düzeltme çabalarının neredeyse derhal gündeme gelmesine karşın söz konusu bilgi kıtlığı, 20. yüzyıl başlarında Yakındoğu uzmanlarının da benzer tepkiler geliştirmelerini engelledi. Şarkiyatçı araştırmacılar bunun yerine, ilk ürünleri özel birtakım İslam, genellikle de Arap şehirlerinin topografik ve mimari gelişmelerine vurgu yapan alan çalışmaları olan, "gerçek" İslam kentini keşfetmeye yönelik zorlu bir çabaya giriştiler. 1940'lara kadar Weber'in İslam kenti kalıbı üzerine genel değerlendirmesine tutarlı bir karşı çıkış girişi-

mi şöyle dursun, hiç kimse mimari gelişimi sosyal ve siyasi tarihle kaynaştırma teşebbüsünde bile bulunmadı.

İslamiyet'in çok daha öncesine uzanan bir tarihe sahip Halep, modern araştırmacıların üzerine odaklandığı ilk İslam kentlerinden biriydi ve Halep hakkında yazılanlar, Weber'in ilk incelemelerini izleyen onyıllarda araştırmacılığın nasıl bir evrim gösterdiğini ortaya sermektedir. 1940'ların başlarında Jean Sauvaget, kentin kuruluşundan 19. yüzyıla kadarki resmini bir bütün içinde verme teşebbüsünde bulundu.³ Şehrin gelişimine dönük çok boyutlu yaklaşımı ve tartışmasının tarihsel kapsamı, diğer araştırmacılar için bir model oluşturdu. Buna karşın, Halep konusundaki yaklaşımı belki yeni ve önemliydi ama Weber'in modeline pek de karşıt değildi. Sauvaget, kapsamlı bir şema oluşturmaya fazla önem vermemekle kalmamış, ayrıca çalışmasını İslam öncesi Halep'e odaklamıştı. Sauvaget, öncellerinin şehrin Müslümanların hâkimiyetindeki dönemine dair küçümseyici yaklaşımını paylaşıyor ve Weber'in kurduğu Avrupa merkezli çerçeveyi kesinlikle sorgulamıyordu. Bu peşin hükümlülük, 1980'lere, Edward Said'in Şarkiyatçılığa yönelik eleştirilerinin güçlü etkisiyle Jean-Claude Dauid, Heinz Gaube, Eugen Wirth, Bruce Masters, Abraham Marcus ve diğerleri, çalışmalarıyla İslam –ve özellikle Osmanlı– Halep'ini tarihin karanlığından çekip çıkarana kadar ortadan kaybolmayacaktı.⁴ Bu çalışmalar, Halep tarihinin gelişme seyrini etraflica ortaya koymakta ve mimari ile topografya, sosyal tarih ile iktisadi tarih arasındaki ilişkilerin Osmanlı döneminde başka hiçbir Arap kentinde olmadığı kadar yakın olduğunu belgelemektedir (Kahire'nin ve –son zamanlarda da– Kudüs'ün istisna oluşturabileceği görüşleri dillendirilmiştir).⁵

Halep, Kahire, Kudüs ve İslam dünyası dahilindeki diğer kentler üzerine yapılan çalışmaların çoğunda, kavramsal hava biraz ağır basar. Bununla birlikte yazarlar, İslami tipte bir kentin olup olmadığı ya da onun karakteristik özelliklerinin neler olduğu türü düşüncelerden ziyade belirli kentler üzerinde yoğunlaşırlar. Doğrudan Weber'in “İslam kenti” yaklaşımını hedef almazlar. Örneğin, 1960'ların sonlarında Ira Lapudis, kent ve İslam'ın daha önceki karakterize ediliş biçimlerini tamamen terk etmemekle birlikte, İs-

lam kenti yönetimi hakkında ince farkları olan bir yaklaşım öne sürdü.⁶ Yazar, iki önemli çalışmayla, Memluk dönemi (Suriye ve Mısır, 1260-1517) şehirlerindeki sosyal, siyasi ve iktisadi hayatı dikkatle gözleyerek, ortaçağın sonlarında Müslüman Ortadoğu'da kent yaşamındaki benzerlikleri yakalamaya dönük sonuçlar çıkardı. Lapidus, Weber'in dağınık mahallelerin İslam kentlerinin temel unsurlarını oluşturduğu biçimindeki tarifini kabul eder. Onun temel kuramsal katkısı, bu tür bir parçalanmanın Müslüman kentlerinin tamamen dışarıdan gelen ve dayatılan bir bürokrasi tarafından idare edildiğini göstermediği yönündeki yeni iddiasında yatar. Dış etkiden ziyade, Memluk döneminde ortaya çıkan ve mahalle farklılığı temelli bir kent elitini oluşturan yerli bir ileri gelenler sınıfı tarif eder. Bu güçlü sınıf, kentteki sivillerin çıkarlarını dillendirebilir, şehirdeki kitlelerle onlara uzak yöneticileri arasında bir arabulucu sınıf olarak işlev görebilirdi. Bu sınıf aslen ortak eğitim süreçlerinin doğurduğu ayrıcalıklı bir dünya görüşünü paylaşan İslami entelektüel sınıf (ulema) mensupları ve tüccarlardan oluşuyordu. Bu grup, Memluk hükümdarları için yerel şariat yorumcuları olarak hareket ediyor, bu suretle kent idaresine yönelik görevlerin birçoğunu icra ediyordu.

Lapidus'un daha önceki araştırmacılarla, Memluk dönemi İslam kentinin yukarıdan aşağıya etnik ya da dini belirlenimli mahallelere bölünmüş, bu yüzden de gerçek bir sivil toplumdan yoksun olduğu görüşünü paylaştığını vurgulamak gerekir. Buna karşın, sözü edilen seçkin sınıfın bu bölünmelerin üstüne çıkabildiği ve kent dahilindeki her bir sınıfı kapsayan çıkarları –özellikle de kriz zamanlarında– temsil edebildiğini de savunur. Kent elitini, sadece şehirdeki kitlelerle mekânsal, etnik ve dilsel paylaşımında bulunmakla kalmayıp, aynı zamanda onları şehrin dışından gelen cemaatlara ve yöneticilere karşı temsil ettiği biçimindeki bu tarifiyle, Weber'in İslam kentinin hemşerilik ya da ortaklık ruhundan yoksun olduğu yaklaşımına, üstü örtük bir tarzda karşı çıkar.

Tam Lapidus'un Memlukların durumundan yola çıkarak genelleme yapma girişiminde bulunduğu dönemde bir başka araştırmacı, Albert Hourani, biraz daha ince farklılıklar taşımakla birlikte ben-

zer bir tarz tutturmuştu.⁷ Daha yakın bir dönem (Osmanlı devrinin sonları) üzerine yoğunlaşan Hourani, Osmanlının Arap topraklarından, 17. yüzyılda başlayıp 19. yüzyıl boyunca da süren, aşamalı askeri ve siyasi çekilişinin, âyan olarak tanımlanan bir grup yerel ileri gelen tarafından doldurulan bir boşluk yarattığını öne sürer. Bu “seçkinler sınıfı” (“patriciate” –Hourani’nin Weber’e yanıt olarak teklif ettiği terim) içinde yer alan kişiler, genellikle birbirlerine karşı siyasi mücadele içinde olmalarına karşın, güçlü bir kent kimliği ruhunu da ortak bir biçimde paylaşıyorlardı. Hourani ve onun yaklaşımlarını takip eden birçokları için, bu âyan sadece Osmanlının son devirlerinde yerli bir elit oluşturmakla kalmıyor, aynı zamanda Osmanlı sonrası Arap devletlerinin modernleşmesine yardımcı oluyordu (burada yazarın, Osmanlı İmparatorluğu’nu ilerlemeye engel olarak tasavvur ettiği siyasi gündem daha açık hale gelir).

Hourani’nin Arap-Osmanlı kenti kavrayışı kalıcı ve üretken olmuştur. Onun etkisinin belki de en büyük göstergesi, öne sürülmesinin üzerinden geçen otuz yıldan fazla süredir araştırmacıların ona yanıt veriyor, üzerinde ayrıntılı bir biçimde duruyor ve eleştiriler yöneltiyor olmasına rağmen, temel tezlerini ciddi biçimde çürütememiş olmasıdır. Süreç içinde İslam kentini (en azından Arap biçimini) algılamamız daha ayrıntılı ve gelişkin hale gelmekle kalmamış, Hourani’nin modelini desteklemek ya da reddetmek için kanıt arayışı, ilgimizi henüz kullanılmamış önemli kaynaklar üzerine yoğunlaştırmıştır.

Bu tür kaynakların en verimlileri, çeşitli Osmanlı-Arap kentlerinde bulunan biyografi derlemeleri, vakayinameler ve şeriiye sicilleridir. Bunların ilki, tam da Weber’in İslam kentinde olmadığını iddia ettiği hemşerilik ruhunun ürünleri olarak yazılmış ve ortaya çıkmıştı. Çok sayıdaki mevcut biyografi ve vakayiname, Osmanlı Arap şehirlerinin, entelektüel sınıfları tarafından yorumlanan farklı ve kendi içinde tutarlı kolektif kimlikleriyle övündüğünü göstermektedir. Bu kaynaklar, görüldüğü kadarıyla en çok Şam söz konusu olduğunda boldur veya en azından bulunabilir durumdadır; bu Suriye kentinin ciddi biçimde araştırılması, araştırmalarımızın bu seçkin sınıf üzerine odaklanmasına ve Hourani’nin siyasi ola-

rak aktif ve yerli seçkin modelinin doğrulanmasına, ayrıntılı incelenmesine ve yetkinleştirilmesine hizmet etmiştir.⁸

Biyografiler ve vakayinameler Arap şehirlerindeki seçkinleri kavramamızı yetkinleştirdiği gibi, şeriyye sicilleri de seçkinler dışındaki toplulukların tarihine daha iyi vâkıf olmamızı sağlamaktadır. Her Osmanlı kentinde şehir yargıcı olarak hizmet gören –İslami, örfi ve sultanın hukukunu uygulayan– bir kadı vardı ve André Raymond, Abdul-Karim Rafeq gibi araştırmacılar çok geçmeden, onların mütalaalarına ait kayıtların Osmanlı kentinin sosyal yapısı hakkında birçok konuyu açığa çıkarabileceğini gösterdiler. Bu belgeler, ileri gelenlerle diğer kentliler arasındaki bağlantılara dair somut bilgiler sağlayarak bize Lapidus, Hourani ve başkalarının kurgularının doğruluğunu en uygun biçimde test etme imkânı sağlayabilmektedir.

Raymond 1973'te 18. yüzyıl Kahire'si üzerine, kentin iktisadi hayatına etraflı bir bakış sağlamaya yardımcı olması için mahkeme kayıtlarının yoğun biçimde kullanıldığı çok etkili bir çalışma yayımladı.⁹ Raymond şehrin esas temel ve iktisadi topluluklarını –hem etnik hem de sınıfsal temelde– tespit edebilmiş ve bu toplulukların, Osmanlı yönetimi döneminde zaman zaman Kahire'nin başına bela olan siyasi bunalımın ortasında birbirleriyle nasıl etkileşimde bulunduklarını ortaya çıkarmıştı. Raymond'un çalışması o zamana dek durağan ve insandan yoksun görünen Kahire manzarasına insan unsurunu sokmakla kalmadı, aynı zamanda iskelet halindeki İslam kenti modelini hem ete büründürerek hem de onu eleştiriye tabi tutmaya ve geliştirmeye yönelik fırsatlar sunarak, bir toplumu özenle yeniden canlandırdı. Rafeq ise bir dizi önemli kitap ve makaleyle, Şam üzerine benzer bir çalışmaya girişmiştir.¹⁰

Bu öncüler mahkeme kayıtlarının kent kitlelerinin tarihini ortaya çıkarmada ne kadar can alıcı öneme sahip olduğunu gösterir göstermez, birçok araştırmacı da onları çeşitli Arap-Osmanlı şehirlerinin tarihlerini keşfetmek için kullanmaya başladı; bu tür çalışmaların çoğu, aşağı yukarı geçtiğimiz son on yıllık zaman dilimi içinde gerçekleşti.¹¹ Halep, Şam, Kudüs, Hama ve Musul üzerine yakın tarihli araştırmalar, hem farklılıklarını göstererek Osmanlı-

Arap kentleri konusundaki bilgilerimizi artıttı, hem de aralarındaki bazı temel benzerlikleri açıklığa kavuşturdu.

Bu çok sayıdaki çalışma içerisinde, Weber, Lapidus ve Hourani'ye dönük birtakım eleştiriler yer almaktadır. Örneğin, Philip Khoury, Hourani'nin yaklaşımının, esas itibariyle sağlamlığına karşın kent ileri gelenlerini Osmanlı-Arap kentleri tartışmasının merkezine yerleştirmesinin yanlış düşüncelere sevk edici olduğunu iddia eder.¹² Bu eğilim, belki söz konusu kentleri kavramamızın temelini oluşturan vakayiname ve biyografi derlemelerinden kaçınılmaz olarak ortaya çıkmaktadır ancak sonuçta, bu şehirlerin tarihine yönelik talihsiz bir “yukarıdan aşağıya” yaklaşım ortaya çıkmaktadır. Hourani'nin yaklaşımı önde gelen sınıflara öncelik tanırken, toplumun diğer tüm sınıflarını (kadınlar, gayrimüslimler, köylüler, zanaatkârlar ve tüccarlar) büyük oranda ihmal eder.

Başka uzmanlar eleştirilerinde daha da ileri giderler. Jane Hathaway, Hourani'nin Kahire'yi, âyan siyasetine dayalı modeline dahil edişini sorgular.¹³ Memluk emirlerinin Kahire'de oluşturdukları siyasi yapının, diğer Arap kentlerindeki kilerden çok, Osmanlı başkenti İstanbul'un siyasi yapısına benzediğini kesin bir biçimde savunur. Hathaway'in çıkarımları ışığında Bağdat da farklı bir renk olarak ele alınabilir; çünkü Kahire'ye benzer bir biçimde, Memluk aileleri bu Irak kentine, Lapidus ve Hourani'nin kurguladığının tersine, “sivil” seçkinlerden daha çok hâkimdi.¹⁴ Khoury, Hathaway ve diğerlerinin yakın tarihli çalışmaları, temelde Weberci “İslam Kenti” yaklaşımıyla çatışmaya girmemekle birlikte (genelde onu görmezden gelmeyi tercih ederler), Weber'in ve diğer çalışmaların Osmanlı-İslam kentiyle ilgili ikinci bir varsayımını –Arap kenti İran, Osmanlı (hatta Endonezya ve Sahra-altı Afrika) kentlerine göre, temel anlamda, normatif olarak daha İslamidir– sorgular.

Bu kent çalışmaları, bazı önemli Osmanlı-Arap şehirlerinin kent yaşamını kolektif bir biçimde anlamamıza katkıda bulunmaktadır. Bir kısmı yerel siyasetler hakkındaki bilgimizi artırmakta, bazıları âyan okulunun “yukarıdan aşağı” çalışmalarını düzeltme yönünde etkide bulunmakta, buna karşın bazıları da gerçek bir Arap-Osmanlı kent tipinin varlığını sorgulamaya girişmektedir. Bununla birlik-

te bu çalışmaların hiçbirinde, sentezlemeye ve model oluşturmaya yönelik fazla bir teşebbüs söz konusu değildir. Başka bir deyişle, bu çalışmaların çok azı, yerel olmayan bürokratik liderlik ve temelde kabile kimlikleri üzerinde ısrar eden, uzun bir geçmişe sahip İslam kenti yaklaşımını destekleme ya da sorgulama arayışındadır.

İki araştırmacı bu yeni bilgilerin bir kısmını karşılaştırmalı bir çerçeve içine oturtma çabası göstermiştir.¹⁵ Antoine Abdel-Nour, yaptığı çalışmada kadı sicilleri üzerine yoğunlaşmakla birlikte, bakışı tek bir kentin sınırlarının ötesine uzanır. Suriye kentlerini bitişik hinterlandlarıyla bağlamaya çalışır ve böyle yaparak özellikle Lapidus'un özerk kültürel, siyasi ve hatta iktisadi var oluşlarını elinde tutan ikili İslam toplumu (kentsel ve kırsal) öngören çatallı yaklaşımına karşı çıkar. Abdel-Nour böylece İslam kentini, etrafındaki doğal ve insani kaynakları tanzim eden ve çekip çeviren kültürel bir metropol oluşturma anlamında, çağdaşı Avrupa kentlerinden farklı bir yere koymaz. Çalışma alanı Suriye kentleri olan yazar, onların diğer Osmanlı kentlerinden herhangi bir açıdan farklı olduğu yönünde hiçbir iddiada bulunmaz.

Raymond, Fransızca yazılarında böylesi bir Arap farklılığı iddiasında bulunur: Osmanlıların gelişinden çok önceye uzanan bir İslam uygarlığıyla yaşamsal bağları olan Arap kentleri, onları birbiriyle birleştiren ve Arapça konuşulmayan Osmanlı kentleriyle sürekli bir kopuşu destekleyen dilsel bağlarla da bir farklılık arz ediyordu. Daha da ileri giderek, Arap kentlerinin yerleşimcilerinin sahip olduğu ciddi bir deneyim paylaşımı açısından bir ortaklaşalık da görür: Her bir kente, sivil yerleşimcilerden etnik olarak farklı insanlar hâkimdir. Raymond, Lapidus'un kent kültürü ve kimliğinin sürdürülmesinde yerli sivil elitin önemine yaptığı vurguya destek vermekle birlikte, Osmanlı-Arap şehirlerindeki iktisadi ve sosyal gelişmeyi de ortaya koyar. İngilizce kaleme aldığı çalışmalarında ise, farklılık oluşturan Osmanlı öncesi geleneklerin karşısına ortak Osmanlı deneyimlerini koyarak, vurgusunu mimariye ve kamu alanının kullanımına kaydırır. Arap dünyasının dışına hiçbir zaman çıkmamakla birlikte, her iki çalışmada da sadece Halep, Şam ve Kahire'den değil, Musul, Bağdat, San'a,

Tunus ve Cezayir'den de örnekler vererek bu çerçevede kentler arasında bir zincir kurar.

Buraya kadar bu giriş, İslami kent biçimlerinin tarihsel bir tartışması çerçevesinde, alanın içinde bulunduğu durumu yansıtır biçimde, Arap dünyasına vurgu yapmış bulunuyor. Birtakım nedenlerden dolayı, araştırmacıların çoğu *Arap* örneğinin İslam kentinin temel biçimi olduğunu düşünmüştür. Bu görüş kısmen, İslama kentsel kümelenmelerin bir tür düzenleyici ilkesi olarak yaklaşan Weber'e kadar uzanır. Müslümanlık Arabistan'da ortaya çıktığı ve ilk İslam kentini Araplar kurduğu için, Weber'in tezlerini kanıtlamak ya da çürütmek için yüzümüzü dönmemiz gereken dünyanın bu olduğu, belki de örtük bir biçimde savunulmaktadır.

Osmanlı dönemine yönelik modern yaklaşımlar, Osmanlı dünyasından ayrı ve farklı bir Arap dünyası konusundaki bu ısrarı haklı kılacak ikinci bir neden daha belirlemiştir. Modern Arap ulus-devletlerinin her biri kendini Osmanlı İmparatorluğu'yla, onun öncelleri ve atalarıyla bir tür diyalektik gerilim içinde görme eğilimindedirler. Diğer bir deyişle, Osmanlı İmparatorluğu denen şey neyse, bu Irak, Suriye ve Mısır'ın siyasi seçkinlerinin olmak istemediği şeydi. Sonuç olarak onların ulusal gururları ve kurguladıkları tarih açısından, Bağdat, Şam ve Kahire'nin su götürmez bir biçimde Arap kentleri olması önemlidir. Bu ideolojileri taklit eden ulusal akademisyenlik, Osmanlı olan her unsuru tartışmasız biçimde, eski Arap-İslam kurumunun üzerini örten bir yabancı etki olarak görme alışkanlığı geliştirmiştir. Kısacası Avrupa merkezcilik ve modern milliyetçilik, Araplara ait ideal bir İslam kenti yaratmaya ve onu özgünleştirmeye yardımda birleşmiştir.

Bu eğilimler kendini belki de en çok, Arap kentleri üzerine çalışan araştırmacıların Osmanlı belgelerini açığa çıkarmadaki kronik gönülsüzlüğünde göstermektedir. Çok az sayıda çalışma, yerel biyografileri, vakayinameleri ve şeriiye sicillerini, Osmanlı idaresine ait bol miktardaki malzemeyle tamamlamaya çaba göstermiştir. En çok Arap ve Osmanlı uygarlıkları arasındaki sentezleri ve çakışmaları ortaya koyma konusunda görülen bu kaynaklardan kaçınma durumu, Arap kentlerini imparatorluk normlarının

dan ayırma ve onları doğal ve tipik İslam kentleri sayma eğilimine katkıda bulunmuştur.

Arap toprakları dışındaki Osmanlı kentleri üzerine çalışanların anahtar bir kaynaktan yoksunluğu, Arap farklılığı yönündeki bu eğilimleri daha da ateşlemiştir. Arap topraklarında yerli bir seçkin sınıfın varlığını çok kesin biçimde kanıtlayan kent biyografileri ve vakayinamelerin benzerleri, imparatorluğun Anadolu ve Balkanlar'daki kentlerinden günümüze pek kalmamıştır –ve hatta kalanlar da belki oralarda oturanlar tarafından yazılmamıştır.¹⁶ Bu kıtlığı anlamak güçtür. Belki Anadolu söz konusu olduğunda en azından Osmanlı hâkim sınıfından etnik ve dilsel açıdan (fakat dinsel değil) ayrı –Lapidus ve Hourani'nin Arap-İslam kenti için söz ettiği– bir ileri gelenler sınıfının olmaması, belli bir kentli kimliği ve literatürü üretebilecek bir kentlilik sorumluluğunun ortaya çıkmasını teşvik etmemiştir.

Özellikle vakayinameler, Arapların Osmanlı işgaline verdikleri tepkide olduğu gibi, genel olarak siyasi istekleri kabul ettirmenin bir yolu olarak kaleme alınmıştır. Arap ileri gelenleri, bir ölçüde etnik/kültürel ve siyasi kimliklerle örtüşen bir kent kimliğine dayanarak, entelektüel bir direniş formüle etmiş olabilirler. Anadolu Osmanlı uyruklarının siyasi talepleri başka zeminler ve söylemler –tarikat, güç ilişkileri ya da hami ve yanaşma, dini ve etnik kimlikler– etrafında dönmüş olabilir. Nedeni ne olursa olsun, bu tür bir literatürün yokluğu, Araplar üzerine kent temelli makale ve monografilerin, Anadolu ve Balkan vilayetleri üzerine olanlardan neden bu kadar çok olduğunu açıklamaya yardımcı olmaktadır. Bu, Anadolu kentlerinin hiç tarihçilik geleneğine sahip olmadığı anlamına gelmez. Ancak sahip olunan gelenek, Araplarındaki kadar kuramsal ve zengin değildir.

Kullanılacak bir biyografi geleneği olmadığı için, Anadolu kenti çalışmaları neredeyse sadece Osmanlı devletinin merkez arşivlerinden elde edilen belgelere ve şeriiye sicillerine bel bağlamak zorunda kalmaktadır. Bu bağımlılık, Arap kenti çalışmalarında görülen örüntülerin tersine çevrilmesine yardımcı olmuştur. Arap kenti çalışmaları özgün, yerli gelişmeleri öne çıkarırken Anadolu

üzerine araştırmalar, ulaşılabilen belgeleri takip ederek Osmanlı uygarlığına entegrasyon ile İstanbul'a, Osmanlı devletine siyasi ve iktisadi itaate vurgu yapmaktadır. Diğer bir deyişle, bu kaynaklar, Osmanlı-Anadolu kentlerinin, Weber'in Hristiyan Avrupa kentini tanımlarken ayırt ettiği temel özelliklerden (özerklik ve hemşerilik ruhu) yoksun olduğu yolunda, muhtemelen yanıltıcı bir izlenimin ortaya çıkmasına katkıda bulunmaktadır.

Batı Anadolu kentleri Osmanlı başkentiyle, Arap kentlerine göre büyük ihtimalle daha yakın bir ilişki içindeydi. Buna karşın engebeli Anadolu platosu, Kayseri, Konya, Van gibi iç kesimlerde yer alan şehirleri İstanbul'un siyasi ve kültürel etkisinden, mesafe ve uygarlığın ayırdığı Arap kentlerinden belki de daha fazla yalıttıyordu. Güçlü yerel kimlikleri ve özerklikleri gizleyen, muhtemelen elimizde bu şehirlere ait gayri resmi vakayiname ve biyografilerin yokluğudur ve biz bunların gerçekliğini ancak tahmin edebiliriz.

Aynen Arap İslam miraslarından dolayı Osmanlı Arap kentlerine yönelik ilginin uzun süre az olması gibi, Manisa ve İzmir gibi Batı Anadolu Osmanlı şehirlerinin tarihi de Rum mirasları yüzünden gölgede kaldı. Araştırmacılar (özellikle de Batı'dakiler) uzun zaman boyunca Batı Anadolu'da klasik İyon ve Bizans uygarlıklarını öne çıkardılar. Buna karşın, Osmanlı döneminin kültürel ve mimari gelişmeleri hakkındaki değerlendirmeleri ise zayıf kaldı. 20. yüzyıl başları Arap kenti çalışmalarında baskın olan mimari temelli araştırma tarzı, Batı ve Güney Anadolu şehirleri için de söz konusu olmuştur.¹⁷ Bununla birlikte yerel kaynakların yetersizliğine karşın, 20. yüzyıl başları Osmanlı-Anadolu kentlerine dair çalışmalarda belirleyici olanlar amatör bölge tarihçileridir; M. Çağatay Uluçay gibi araştırmacılar, Manisa, Bursa ve başka yerlere ait ciltler dolusu mahkeme kayıtları yayımlamışlardır.¹⁸ İbrahim Hakkı Konyalı gibi başkaları ise, abide ve kitabeler gibi "statik" malzemelerden yola çıkarak Konya Ereğlisi, Niğde Aksaray, Şereflikoçhisar, Konya ve Erzurum gibi Anadolu şehirlerinin fiziksel tarihinin ana hatlarını ortaya koymuşlardır.¹⁹ Birkaç istisnayla birlikte, bu çalışmalar, işlenmemiş hammaddenin sunumunun ötesine pek geçememiştir. Sentez bir yana, tartışma girişimleri bile kısıtlı ve kabadır.

Osmanlı Anadolu'sunda kent çalışmalarının uzmanlaşması düzensiz bir biçimde olmuştur. İlk hamlelerden birinde Osmanlı tapu-tahrir defterlerinin bir kısmı ele alınmıştır; bunlar ilk başta, mucizevi bir biçimde, sosyal tarihçinin Anadolu şehirlerinin demografik, sosyal ve ekonomik donanımını bölge bölge yeniden tarama düşünüyü gerçekleştiriyor gibi görünmüştür.²⁰ Bu husus büyük ölçüde gerçekleşmeden kalmıştır. Çoğu araştırmacılar bu defterleri (hatta onların 19. yüzyıldaki mirasçısı olan salnameleri) bile fazla eksik, özgün çıkarımlara izin vermeyen genellemelerle dolu ve diğer kaynaklardan kopuk kabul etmekte, onlara nüfus yoğunluğunun kabaca göstergelerini sağlamak dışında bir işlev yüklememektedirler. Ama bunların kendine özgü avantajları da yok değildir. Pazardaki fiyatlar, köy üretimi üzerine bilgiler ve diğer istatistikler, Anadolu şehirleriyle hinterlandları arasındaki ilişkileri, böyle kayıtların olmadığı Arap topraklarına göre çok daha ayrıntılı bir şekilde sayıya dökme imkânı vermiştir.²¹ 1950 ve 60'larda Fahri Dalsar, Halil İnalcık ve Ronald Jennings gibi araştırmacılar kadı ve hükümet kayıtlarından yararlanarak Bursa, Kayseri ve diğer Anadolu şehirlerinin ekonomisi üzerine daha dengeli yerel çalışmalar gerçekleştirdiler.²² Çalışmalar bir yandan bu kaynakların Anadolu kent çalışmaları için sunduğu büyük potansiyeli ortaya koyarken, bir yandan da çarpıcı eksiklikleri, özellikle de kırsal ve kentsel seslerin eksikliğini sergilerler. 1980'lerde Suraiya Faroqhi, Haim Gerber, Daniel Goffman ve diğerlerinin aynı kaynakları Anadolu şehirleri ve kent hayatı üzerine kullanma ve birleştirme girişimleri bir ölçüde başarıya ulaştı. Artık yerel unsurlarla dışarıdan gelenler (Osmanlı ve yabancı) arasında, özgün bir yerel sese işaret eden sürekli bir diyalog olduğu açıklık kazanmıştı ancak, bu çalışmalar bölgesel kimlikleri saptamayı ve tanımlamayı başaramadı.²³ Bu başarısızlığın bir nedeni, Osmanlı arşivlerindeki sonsuz görünen materyalin dikkat dağıtan cazibesidir. Daha da önemli olan, Anadolu biyografileri ve yerel vakayinamelerin yukarıda sözü edilen yokluğudur.

Bu boşlukların farkına varıldıkça, kurgulama gücü yüksek araştırmacılar bölgesel kimlikleri yerli yerine oturtma ve tarif etmenin yollarını da keşfede bileceklerdir. Örneğin, kadı sicillerinin verimli

kullanılması Osmanlı Anadolu şehirlerindeki erkek, kadın, çocuk, zanaatkâr, tüccar ve çırakların; Hristiyan, Yahudi ve Müslümanların inanç, eylem ve sosyal rollerinin portrelerini oluşturmaya başladı.²⁴ Bunlar, “Türk ve Rum”, “Müslüman ve Hristiyan”, “Arap ve Türk” gibi yatay kimliklerin daha karmaşık, bölgesel ve ince tasvirlerini sağlamanın yanı sıra, kent ileri gelenlerinin gerçekte kendilerini nasıl kimliklendirdiklerini ve kendilerini bölge ve şehirleriyle ne kadar özdeşleştirdiklerini görmemizi sağlayabilir.

Tabii ki İstanbul, bir dev gibi hem Anadolu hem de Arap Osmanlı şehirleri tarihçiliğinin üstünde dolaşıyor. Gölgesinin düşmesi bir anlamda haklıdır çünkü imparatorluğun başkenti; siyasi, iktisadi ve beşeri yapının da kalbiydi. Yine de, İstanbul’un akademik literatürdeki egemenliği tarihsel gerçekliklerden ziyade efsanelerin ürünüdür. İster övmek, ister kötölemek için olsun, Machiavelli’den Montesquieu’ye ve Max Weber’e kadar uzanan siyasi filozoflar, Osmanlıyı, keyfi davranan hükümdarları ve sıkı kontrol edilen toplumuyla despot devletin temel örneği olarak kullanmışlardır. Böyle bir yönetimin, imparatorluk içindeki kentlere herhangi bir özerklik, özgünlük ya da kimlik tanımayacak kadar bir güç ya da kararlılığa sahip olduğu düşünülüyordu.

Sürekli yinelenen bu imge, elbette bir hayal ürünüydü. Gerçekte, bu örnek “despot” yönetim, bırakın imparatorluğun geri kalanını, kendi gizemli başkenti üzerinde bile tam bir denetime sahip değildi. Osmanlıların başardığı şey sıkı merkezi kontrol değildi. Daha ziyade, bölgesel yöneticiler ile İslami ve saltanata ait yerel hukukun bir karışımıyla, ince ama esnek ve şaşırtıcı ölçüde merkezîyetçilikten uzak bir siyasi düzen kurdular. Balkanlar, Anadolu ve Arap topraklarındaki şehirler içinde İstanbul, çeşitli güç ve otorite devrelerinin sadece en güçlüsüydü.

İstanbul’un tarihçilik mirası, şehrin kendisi kadar çeşitlilik arz eden bir yapıdadır. Yönetim, ticaret, mahalleler, mimari, sanat ve şiir, diplomasi, Ermeni, Rum, Ortodoks, Yahudi, Müslüman ve yabancı cemaatler üzerine pek çok çalışma vardır.²⁵ Ne var ki bu parçaları bütünlüştürmek, İstanbul’u birleşik bir bütün olarak incelemek için çok az çaba harcanmıştır. Bu bölüm porçuk yaklaşım muhte-

melen kentin doğasındaki kaosu yansıtmaktan ziyade, onun korutucu karmaşıklığının ve şaşırtıcı bir bollukta olan fakat çoğunlukla sorunlu bir doğaya sahip belgelerinin bir sonucudur. İstanbul hakkında mevcut birkaç şiirsel vakayiname ilginç birer örnektir. Bu metinler pek de vakayiname sayılmaz; çünkü şehri şiir için bir estetik çerçeve, arka plan olarak kullanırlar yalnızca. Başka bir deyişle bunlar, yaşayan şehirden (şehirden yaşayanlardan ve toplumdan) ziyade onun manzarası ve yapılarından bahsedip onları yansıtmaları anlamında, İstanbul'un görkemli profili kadar durağandır.

Osmanlı başkentiyle ilgili çalışmaların çoğu, hangi yönünün üzerinde dururlarsa dursunlar, onun benzersizliğini savunur. İstanbul, imparatorluğun ticari ve siyasi başkentiydi ve en azından Osmanlı şehirleri arasında onun boyutlarıyla ancak Kahire yarışabilirdi. Bu dev başka şehirlerle karşılaştırılacaksa, bu tabii ki Avrupa, dünya devletleri ve imparatorluklarının başkentleriyle olacaktı –Roma, Venedik, Viyana, Paris, Londra, Delhi, Pekin. Kent tarihi çalışmalarının çoğu bu kentleri, siyasi ve ticari işlevleri birleştiren kentler olarak, kültürel ve iktisadi açıdan zengin ve asalak görmektedir. Din ya da yerleşim yeri açısından çok daha az tanımlanmaktadırlar.

Anadolu ve Arap toprakları 1517'den I. Dünya Savaşı'na kadar aynı imparatorluğun parçaları olarak kalmalarına rağmen, bu iki bölgedeki şehirlerle ilgili çalışmalar belirgin olarak farklı yönler izlemiştir. Bu farklılaşma, kısmen mevcut kaynakların, kısmen de teorik çerçeve ve saldırgan ideolojik ve politik gündemlerin sonucudur. Bu kitap ne bu dengesiz kaynakların yarattığı karmaşaya bir yanıt sunma iddiasındadır ne de İslam kenti kavramına rakip bir teorik paradigmayı ileri sürmeyi ya da en azından açıkça normatif Arap-İslam kenti tasavvuruna karşı çıkmayı hedeflemektedir. Kitapta niyetlenilen şey, bir Arap-Osmanlı ve Anadolu-Osmanlı kentiyle birlikte bir de Osmanlı başkenti hakkında ayrıntılı araştırmalar sunarak sözü edilen her bir kentin kendine has kimliğini ortaya sermekle yetinmemek; onları hem benzersiz yerler hem de tipler olarak kurgulamanın çok sayıda yolu olduğunda da ısrar etmektir.

Model inşa etmek, uzun zamandır kent çalışmalarının ayırt edici özelliği olmuştur. Böylesi yaklaşımlar verimlidir; çünkü araş-

tırma için tiplere ve somut gündemler sağlarlar. Ne var ki özel olanı dışlama ve bir şehri benzersiz, ilginç kılan unsurları ayıklama eğilimindedirler. Tüm kariyerlerini çoğunlukla bir şehre adayan ve o şehrin ayrılığının farkında olan kent tarihçileri alternatif yollar aramışlardır. Örneğin, 1930'larda bazı Amerikan kent tarihçileri, özellikle Lewis Mumford tarafından benimsenen –Lapidus ve Hourani'nin yaklaşımlarına çarpıcı bir benzerlik gösteren– “hümanist” geleneği reddetmiş, kentsel biyografi yaklaşımını tercih etmişlerdi. Bu yaklaşım tek bir şehrin öyküsünü kapsamlı bir biçimde anlatır ve onu neredeyse bir “ölümlü” gibi tasvir etmeye çalışır.²⁶ 1960'larda “Yeni Kent Tarihi” diye adlandırılan benzer bir teknik, şehirleri birer süreç ve özgül tiplerin tezahürleri olarak inceledi. Böyle yaklaşımlar şehri, ne kadar karmaşık görünürse görünsün, insanların yaşadığı ve bir şeyler inşa ettiği, çoğaldığı, neredeyse canlı bir sosyal olgu olarak tasavvur eder. Biz Halep, İzmir ve İstanbul'u benzer bir yaklaşımla canlandırıyoruz.

İstanbul'u, “Arap kenti”ni ve “Anadolu kenti”ni farklı tiplerdeki İslam şehirleri olarak görme eğilimimiz göz önüne alındığında, Osmanlı kentleriyle ilgili alan çalışmaları olarak Arap Halep, Anadolu İzmir ve istisnai İstanbul'u seçmemiz keyfi ya da yanlış görülebilir. Ancak biz, bu şehirleri eşleştirmenin sağlam nedenleri olduğuna inanıyoruz. Her şeyden önce bizim (ve birtakım başka kişilerin) onları araştırma konusu olarak seçmemiz gerçeği söz konusu. Osmanlı kentleri hakkında genel bir bilgi kıtlığı bulunmaktadır (Osmanlı kasaba ve köy yaşamı hakkında daha da dendir). Hemen hemen her Osmanlı şehrinin belli dönemlerine, cemaatlerine ve yapılarına değinen monografiler mevcut ise de, büyük boşluklar sürmeye devam etmektedir. Örneğin, 19. yüzyıl Beyrut'una ilişkin çok şey bilmemize karşın (seçtiğimiz üç kentle ticari anlamda birçok ortak yönü olan bir kent), daha önceki tarihi belirsiz kalıyor;²⁷ ya da Selanik, Safed ve Kudüs Yahudi cemaatleri hakkındaki bilgimiz çok geniş ama, bu cemaatlerin yaşadığı kentsel koşulları kavrayışımız hiç net değil.²⁸ Kısacası, İstanbul, İzmir ve Halep, anlatsal değerlendirmeler yapmak için yeterince bilgiye sahip olduğumuz yegâne Osmanlı kentleri gibiler.

Araştırmacıları çeken şey, bu kentlerin ayrık, hatta sapkın kişiliklerinden çok muhtemelen kaynakların görece zenginliğidir. Bu kayıt bolluğu kısmen onların Osmanlı İmparatorluğu'ndaki seçkin konumundan kaynaklanmaktadır. Bu açıdan daha da önemlisi, bu şehirlerin, Osmanlı dönemi ilerledikçe daha da belirginleşen Doğu ve Batı, Osmanlı ve Hristiyan Avrupa dünyaları arasındaki "ara zemin" rolleridir. Diğer bir deyişle, Halep, İzmir ve İstanbul'un her biri kendi tarzında bir sınır bölgesi oluşturdu; ister etnik gruplar arasında (örneğin Halep uluslararası bir ticaret merkezi değil, Arap ve Türk dünyaları arasında bir ara zemini), ister uygarlıklar arasında (İzmir, Batı Avrupa ve Osmanlı toplumunun yan yana geldiği bir yerdi), isterse de dönemler arasında olsun (İstanbul, Bizans uygarlığından Osmanlı uygarlığına doğru hareketi temsil ediyordu).

Üç kentimiz de kesinlikle yenilikçi ve benzersizdi. Her birinde etkili ve belli dönemlerde de baskın olan yabancı cemaatlerin varlığı hususu, onları aynı zamanda birleştiren bir noktaydı. Böylesi bölgeler temelde ticariydi ve sakinlerinin çoğu Ceneviz, Venedikli, daha sonra Fransız, Felemenk ve İngiliz tüccarlar ya da onların hizmetinde olanlardı. Bununla birlikte, her birinde dini ve diplomatik bir varlık da söz konusuydu; bu şehirler sözü edilen ülkelerle Osmanlı devleti ile toplumu arasında siyasi ve kültürel bağların kurulmasına yardımcıydılar. Başka bir deyişle, kültürler ötesiydiler ve böyle oldukları için, insanlar ve halklar arasında yoğun kesişmelere hizmet etmenin yanı sıra, kültürel erime ve bütünleşme de bu şehirlerin ayırıcı özelliğiydi.

Hristiyan Avrupalıların Osmanlı İstanbul'u, İzmir'i ve Halep'teki sürekli varlığının, araştırmacıyı geniş ve düzenli bir kaynak birikimiyle donatmak gibi derin ve pratik bir sonucu vardır. İstanbul'u Osmanlı Arap ve Anadolu şehirleriyle karşılaştırırken yalnızca Osmanlı kayıtlarına bağlı kalmak problemlidir; bu kaynaklar, Anadolu seçkinlerinden ziyade Arap seçkinlerinden bahseder; kır-kent ilişkisi hususunda Arap topraklarını es geçip Anadolu kentlerine odaklanır ya da Anadolu ve Arap kentlerinin yönetimle bağlantılarından ziyade başkentin yönetimle ilişkisi hakkında bilgi verirler. Ancak bizim üç kentimiz söz konusu olduğunda, bu zor-

lukların bazılarını, Osmanlı kaynaklarını Venedik, Fransız, Hollanda ve İngiliz kaynaklarıyla tamamlayarak atatabiliriz. Bu kaynaklar yardımıyla bu üç şehirdeki cemaatler arası ve uluslararası ilişkiler hakkında çok şey öğrenebiliriz.

Başlıca amaçlarımızdan biri, Arap ve Anadolu kentlerinin hem Osmanlı kentleri olup hem de bunlardan Halep, İzmir ve İstanbul'un aynı zamanda Akdeniz kentleri olduğunu çeşitli yollardan belirlemek ve tartışmaktır. İmparatorluğun içinde ve dışındaki başka kentler için de benzer ifadeler kullanılabilir ama Selanik, Kahire, Venedik ve Dubrovnik gibi önemli alanları dahil etmeye çalışmak, bizi uzmanlık alanımızın dışına çıkarır ve çok geniş hacimli bir çalışmaya neden olurdu; dahası, bu benzersiz ve sıra dışı üç kentin anlatısal tarihlerini yazma amacımıza ters düşerdi.

İslam kentlerine yönelik Arap modelinin ve Weber'in onları dışlamasının birer eksiklik olduğuna inansak da, bu kitaptaki niyetimiz onlara karşı bir model oluşturmak değil. İslam kentinin sanılandan daha fazla "Avrupa" kenti gibi olduğunu ya da "Anadolu" kentinin "Arap" kenti gibi olduğunu açıkça savunmaya da çalışmıyoruz. Daha ziyade, Arap ve Avrupa kenti tanımlamalarını, diğer kent uygarlıklarının değerlendirilmesinde kullanılabilecek bir ideal ölçüt olarak reddediyoruz. Tabii ki şehir tipleri vardır –bazıları dinsel dünyeviden daha çok vurgular, bazıları diğerlerinden daha özerktir, bazıları diğerlerine göre daha fazla kent ruhu taşır, bazıları yönetimden çok ticarete ağırlık verir, bazıları dini binalar, bazıları pazar ve kent meydanlarının etrafında toplumlar kurar, bazıları da diğerlerine göre daha fazla dini ve etnik çeşitlilik sergiler. Ne var ki böylesi tüm kent merkezlerine ve sakinlerine temelde benzersiz, gettolaştırıcı özellikler dayatan *tipik* bir Osmanlı, Arap ya da İslam kenti diye bir şey yoktur.

Ayrıca, normatif ve diğerlerinden farklı şehir tiplerinin aranması Osmanlı tarihinin oluşum ve son dönemleri üzerine odaklanmayı cazip hale getirmiştir. Araştırmacılar bir yandan Osmanlı kentlerinin kuruluşunu karakterize eden belli kurumlar arayıp bulmuşlar (cami, bedesten, pazar, kale), diğer yandan çöküş dönemlerinde Osmanlı kentini ayırt eden özellikler keşfetmişlerdir (demiryolu,

etnik ve dini gerginlik ve giderek artan ulusal kimlikler). Bu kitapta farklı bir yol izledik: Osmanlı kentleri hakkında yerinde gözlemlerde bulunabilmek için Halep, İzmir ve İstanbul'un orta dönemlerine odaklanmayı seçtik; kuruluş ve çöküş dönemlerini dışarıda bırakmayı tercih ettik. Eğer 15. ve 16. yüzyıllar oluşum dönemi, 19. yüzyıl da çöküş dönemiyse, 17. ve 18. yüzyılların da olgun bir denge dönemini temsil etmesi gerekir. Osmanlı kentinin doğası ve karakterini araştırmak için doğaldır ki bu orta döneme bakmalıyız.

Böylesi araştırmalar çok sayıda fikir öne sürer; Weber tiplemesinin mirasının bulanıklaştırdığı belli kamusal kültürlerin (kentsel olmasalar da) varlığı bunların önemlilerindendir. Bir örnek vermek gerekirse, üç metnin her biri yabancı ve yerli kent cemaatleri arasında belli, özel bir ilişkiyi tarif ediyor. Erken modern İstanbul (labirent gibi Galata ve Pera), İzmir (açık Frenk Sokağı) ve Halep'teki (yarı kale hanlar) Avrupalı kolonilerin her biri, bulundukları ortamların kendine has kültürel hatlarını izledikçe, farklı biçimlere büründüler. Bulundukları şehirlerin karakterlerinin sonucu olarak, yabancılar diğer kent cemaatleriyle son derece farklı yollardan ilişki kuruyorlardı; bunlar İzmir'deki paylaşım ve özünde kozmopolit bir ortak yaşamdan Halep'teki zorunlu izolasyona kadar uzanıyordu. Böylesi yabancı cemaatler, bu Osmanlı şehirlerinin her birini zenginleştirmekle kalmadılar, belli bir kamusal kültürün oluşumuna da katkıda bulundular.

Son olarak, bu kitaptaki yaklaşım ve üsluplar hakkında birkaç söz: Çalışmalarımızı standartize etmeye çalışmadık; bunu yaparken bireysel tarzların kent çeşitliliği, kişilik ve süreçler hakkındaki ana temamızı vurgulayacağı inancıyla hareket ettik. Böylece canlı ve sürekli değişen bir erken modern Halep'in sunumu, şehrin diğer nispeten durağan tanımlarına karşı bir panzehir etkisi gösteriyor; İzmir'de bölgesel, emperyal ve yabancı güçler arasındaki 18. yüzyıl etkileşimlerinin sunulması, şehrin İngiliz ve Fransızlarının durağan bir Osmanlı zemini "üzerinde hareket ettikleri", Batı'nın bir ileri karakolu olduğu şeklindeki yanlış kanıyı düzeltebilir ve kurgulanmış biyografilerin kullanılması İstanbul'un birçok mahalle ve cemaati arasındaki özgün ve ilginç ilişkileri gözler önüne serip onlara özgü ayrıntıları vurgulayabilir.

Halep: Osmanlı İmparatorluğu'nun Kervan Kenti

Bruce Masters

Suriye'nin hâlihazırdaki metropolü olan Halep, Osmanlı idaresi altında bulunan yerlerdeki üçüncü önemli kent sayılmaktadır. Konum, büyüklük, nüfus ve zenginlik açısından Konstantinopolis ve Kahire'den çok geridedir; bu iki şehrin azametli ihtişamıyla rekabet de edemez. Ancak havasının sıhate uygunluğu, özel binalarının zarafeti ve sağlamlığı gibi sokaklarının temizliği ve kullanışlılığıyla da Halep'in ikisinden de üstün olduğu düşünülebilir...

Alexander Russell, 18. yüzyılda kentte ikamet eden bir İngiliz¹

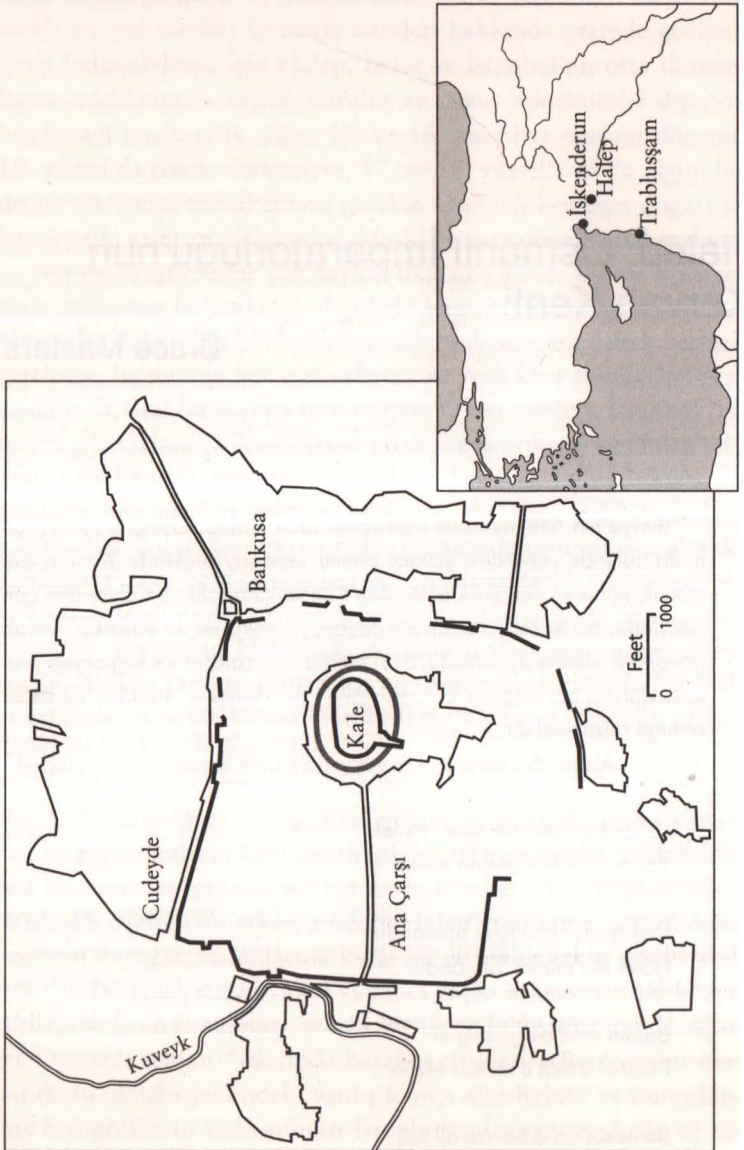
Lîk andan geçicek şehir-i Haleb
Yokdu âsâyîşe andan enseb

Hak budur âb-ı rûy-ı büldândur
Hayli ma'mûre-i 'âlî-şândur

Balina emtî'a-ı gûnâ-gûn
Nicmet ü mâl ü mînâl-ı efzûn

Bâ-husûs âb u hevâsı dil keş
Sâhe-i nehr ü binâsı dil²

Nâbî



Heybetli bir kalenin süslediği Halep, Osmanlı döneminde, onu ilk gören herkeste kalıcı bir etki bırakırdı. Kentin evleri, camileri, kiliseleri ve dükkânlarının çoğu yerel taş ocaklarından elde edilen taşlardan inşa edilmişti. Bu özellik kente hem bir süreklilik havası, hem de “süt beyazı Halep” (*Halebü’ş-Şehba*) lakabını kazandırmıştı. Lakap, Arapçada aynı zamanda süt için kullanılan kelime olan kentin adı üzerine bir kelime oyununu içermektedir. Bu dilsel rastlantı, kentin, İbrahim Peygamber’in kalenin bulunduğu tepede keçilerini sağdığı dönemlerde kurulduğuna dair yerel efsaneye de tamamen uygun düşmektedir. Aslında kentle bu isim arasındaki bağlantı yazılı tarihin başlangıcına kadar gitmektedir.

Osmanlı yönetiminde geçen yüzyıllarda Halep, artık neredeyse kurumuş Kuveyk Nehri’nin suladığı, ancak Şam’ın el-Gute vahasının yeşil görüntüsünden yoksun bahçelerle çevriliydi. Belirli bir mesafeden bakıldığında, kent çoğu ziyaretçiyi son derece sade, fazla alımlı olmayan haliyle çarpıyordu. Onun hakkında bugüne kalan izlenimler, sağlamlığı, düzeni ve temizliğidir. Buna karşın Nâbî’nin dışında çok az kişi kentin güzelliğini anlatan şiirler kaleme almıştır. Kentlerinin yansıttığı kasvetli görüntüden Haleplilerin kendileri de etkileniyorlardı. Şiirlerinde ve halk anlatılarında, kendilerine ağırbaşlılık, tutumluluk ve dürüstlikle donanmış bir kentlilik imajını uygun görmüş ve bunu dikkatli bir biçimde geliştirmişlerdi. Yabancı ziyaretçilerin çoğu da bu klişenin uygunluğunu kabul ediyordu. Bunlar, şöhretlerini siyasi ya da kültürel değil, ticari alanda kazanmış kent sakinleri için uygun özelliklerdi.

Halep’in Osmanlı döneminde bir ticaret merkezi olarak önemi, hem coğrafi konumundan hem de tarihsel gelişmelerden doğmuştu. Kentin muhtemel kuruluşu Ortadoğu kent hayatının başlangıcına kadar uzanıyordu. Halep, ta Hitit ve Mari Krallığı arşivlerine adının Halab ya da Halappa olarak kaydedildiği M.Ö. 2. bin yılın başlarında da önemli bir bölgesel pazardı. Şehrin uzun ömürlülüğünün nedenlerinden biri, etrafını saran küçük tepelerin desteklediği ve şimdi üzerinde kentin kalesinin bulunduğu höyüktü. Höyük ve diğer tepeler, hep birlikte bölgeyi savunmaya çok uygun bir konum sağlıyorlardı. Savunması kolay konumuna ek olarak,

Kuveyk ve yeraltı kuyuları, kent için bol ve güvenilir su kaynakları sunuyordu. Bu kombinasyon baş edilemez olduğunu göstermiş ve bu yerleşim biriminin neredeyse ele geçirilmezliğinin güvencesi olmuştu. Sık sık yağmacılar tarafından harabeye çevrilen Halep her seferinde yeniden inşa edilmişti.

Bölgenin geniş coğrafyası Halep'in bir ticaret merkezi olarak kurulmasına hizmet etmişti. Kent, birlikte bir su taşımacılığı yolu oluşturan, aralarında sadece Halep'ten geçen kısa bir kara yolu bulunan Fırat Nehri ve Akdeniz'e hemen hemen eşit mesafedeydi. Bu rotanın hikmeti çoğu insan tarafından biliniyordu ve en azından erken Bronz Çağı'ndan Osmanlıların gelişine kadar, Asya ile Avrupa arasındaki efsanevi İpek Yolu boyunca en çok ticaret amaçlı seyahatin yapıldığı yoldu. Yerleşim merkezi, yaşama kabiliyetine ek olarak, verimli geniş arazilerle çevriliydi. Onların ötesinde batı ve güneybatıya doğru zeytin ve dut ağaçlarıyla dolu tepeler uzanıyordu. Halep'in zanaatkârları onlar sayesinde, kaliteleriyle bölge çapında ün kazanan sabun ve ipekli kumaş üretiyorlardı. Kuzeyde, doğuda ve güneyde değişik kabilelerden (Bedevi Arap, Kürt ve Türkmen) oluşan bölge halkı, çöle sınır steplerden sürülerini otlatmak için yararlanıyorlardı. Kabileler kent sakinlerine yün, et, kilim, halı satıyor, kervan ticareti için gerekli yük hayvanı ve uzmanlık sağlıyorlardı. Karşılığında, onlar da kentin meşhur çadır, kılıç ve eyer yapımcılarının ürünlerini alıyorlardı. "Çöl ile ekili arazi" arasındaki bu ortak yaşama ilişkisi, Halep'in çöldeki bir "liman kenti" gibi işlev görmesine yol açtı. Mevcut su kaynakları ve kolay elde edilebilir yiyeceğin yanı sıra, kentin savunulması uygun bir yerde kurulu oluşu, kent sakinlerine kabile reislerinden bağımsız yaşayabilme olanağı sağlıyordu; zira bu kabileler, Halep'in kuzeyinde ve güneyinde yer alan Kilis ve Hama gibi kendine yetme konusunda daha zayıf pazar kentlerinin siyasetine sık sık müdahale ediyorlardı.³

Coğrafi avantajlarına ve eskiliğine rağmen Halep Suriye'nin önde gelen ekonomik ve siyasi merkezi olma işlevini pek fazla görmedi. Genellikle daha başarılı bir rakibin –klasik dönemde Antakya, İslamiyet'in egemen olduğu dönemin çoğunda Şam– gölgesinde kaldı. 637'de bir Müslüman ordusu tarafından ele geçirilmesinin

ardından Hristiyan âlemiyle sınır oluşturdu. Haçlı seferleri sırasında Halep kalesi, yanı başındaki Antakya'yı elinde tutan Frenklere karşı İslam'ın siperi olarak, Zengiler (1128-83) tarafından yeniden inşa edildi ve Eyyubilerce (1183-1260) tahkim edildi. Haçlılar kenti birkaç kez kuşattılar; ancak surların korumasındaki kent garnizonu, yardım ulaşana kadar direnmeyi başardı. Halep Doğu'dan gelen istilacılara karşı aynı oranda şanslı değildi. Kent Hülagu'nun (1260), sonra da Timur'un (1401) askerlerince yağmalandı; nüfusunun çoğu öldürüldü ya da köle olarak götürüldü. Bu iki saldırı arasında, 1348'de bir veba salgını kent nüfusunu kırdı geçirdi. Yine de her felaketten sonra halk geri döndü ve şehri yeniden inşa etti.

Haçlılardan sonra ve yine Timur'un saldırısının ardından, başkenti Kahire olan Memluk hanedanı (1260-1517) Halep'i kuzeydeki dayanak noktası olarak yeniden canlandırma çabasına girdi. Memluk emirlerinin himayesi altındaki Halep, Müslümanların hâkimiyetindeki yüzyıllarda daha önce görülmemiş bir refah dönemi yaşamaya başladı. Ticaret yollarındaki değişiklik Timur felaketi öncesinde zaten başlamıştı; ancak bunu izleyen uzun barış dönemi ticaretin parlaması için çok daha uygun bir iklim sağladı. Halep'in bir ticaret merkezi olarak konumuna güç katan önemli bir etken de, Kilikya Ermeni Krallığı'nın 1375'te Memluklar tarafından ele geçirilmesi oldu. Bu krallığın liman kenti olan Ayas tahrip edilince, Asya mallarını Akdeniz'e taşıyan tüccarlar rotalarını güneye, Halep'e kaydıldılar. Kentin geniş ticaret ağı açısından konumunu gören Venedik senatosu, 14. yüzyıl sonlarında Timur tarafından yağmalandığı dönemde Halep'e bir konsolos vekili atadı. Bu görev 1422'de tam bir konsolosluk konumuna yükseltildi.⁴ İtalyanların Halep pazarlarında aradığı temel ürünler, Hindistan ve Doğu Hint Adaları'ndan gelen zencefil ve karabiber (kent bu yüzden "Küçük Hindistan" lakabını kazanmıştı), İran ham ipeği ve Suriye pamuklusuydu. Bu dönemde Avrupa'dan Suriye'ye en çok ihraç edilen ürünler ise İtalyan ipekli kumaşı, kalay ve madeni paraydı.

Memluk dönemi boyunca Şam Suriye'nin gözde eyalet başkenti olarak kalsa da, Halep, camiler ve medreseler inşa eden, kentin ticari geleceği açısından belki daha da önemlisi, şehrin pazarlarını

genişletmek ve ıslah etmek üzere bir yapılaşma planını yürürlüğe sokan Memluk emirlerinin himayesinden, özellikle mimari açıdan, yarar gördü. Bu arka çıkma, Memluk emirlerinin, Halep'in Asya ürünlerine yönelik bölgesel ticari merkez olarak daha o zamandan Şam'ı geçtiğini kabul etmelerinin göstergesiydi. Bu gelişme Memluklarca uygulanan bilinçli bir siyasetten değil, daha ziyade diğer karayolu rotalarının giderek daha da güvensiz bir hale gelmesinden kaynaklanıyordu. Erken Memluk döneminde Şam'ın ve ona bağlı Beyrut limanının Doğu Akdeniz'in (Levant) en önemli ticaret merkezi olmasına hizmet eden Hicaz ve Bağdat'tan gelen kervan yolu, 15. yüzyılda yeniden ortaya çıkan Bedevi askeri gücünden dolayı giderek büyüyen sorunlar yaşamaya başlamış, artık tamamen güvenilir ve emniyetli bir rota olmaktan çıkmıştı.

Halep'in sahip olduğu ticari refaha karşın, Memluk yönetiminin son demleri kent sakinlerine yönelik baskı ve zulmün söz konusu olduğu bir dönemdi. Bu yüzden Halepliler, Osmanlı padişahı Yavuz Sultan Selim'in (1512-20) ordusu 1516'da Mercidabık'ta Memluk sultanı Kansu Gavri'yi bozguna uğrattınca hiç üzüntü duymadılar. Muharebenin ardından, yörenin ileri gelenleri Osmanlı sultanını günlerce süren şenliklerle ve ipekli giysi hediyeleriyle karşıladılar. Bir yıl sonra Suriye ve Mısır'ın da fethiyle Akdeniz'in doğu kıyısının tümü sağlam bir biçimde Osmanlıların eline geçti ve Akdeniz'deki tek büyük Müslüman güç Osmanlı devleti oldu. Irak'ı ve Kızıldeniz'in her iki kıyısını ele geçiren Kanuni Sultan Süleyman (1520-66) Osmanlı egemenlik alanını daha da genişletti. Osmanlı hükümlerinin gölgesinin doğuya giden deniz ve kervan yollarının üzerine düşmesiyle, imparatorluk, Hint Okyanusu'nda Avrupa çıkarlarının karşısına dikilmeye hazır bir dünya devleti haline geldi.⁵

Sultanların birbiri ardına değişmesi başlangıçta Halep'in Şam'a tarihsel ve siyasi bağımlılığı konusunda önemli bir değişiklik işareti yaratmadı. Memluk yönetimi tarafından kurulan önceki işleyiş devâm ettiren Osmanlılar, Halep'i Şam valisinin yönetimine verdiler. Bu karar büyük olasılıkla birtakım gerçeklikleri yansıtıyordu. Birincisi, Osmanlılar siyasi açıdan muhafazakârdılar ve fethettikle-

ri bölgelerdeki mevcut idari işleyişte genellikle pek değişiklik yapmazlardı. Bu, özellikle de fethettiklerinde zaten Müslüman yönetimi altında bulunan yerlerde geçerliydi. Buna ek olarak Şam, gerek Emevi (681-750) yönetimi altında bir kez İslam'ın başkenti olarak hizmet etmesinden, gerekse kutsal şehir Mekke'ye giden geleneksel hac kervanının temel yola çıkış noktası olmasından dolayı saygın bir konuma sahipti. İşte bu yüzden sultanların, valisini Suriye'nin baş valisi olarak adlandırarak Şam'ın bölgesel konumuna büyük önem atfetmeleri gayet makul görünebilirdi. Ancak gelişmeler bu kararın pek de ileri görüşlülük taşımadığını gösterecekti.

Süleyman'ın 1520'de Osmanlı tahtına oturmasıyla Şam valisi eski Memluk Canberdi el-Gazali, Selim'e ettiği bağlılık yemininin onun oğlu için geçerli olmadığını ilan ederek bir ayaklanma başlattı. Halep'te görevli komutan Karaca Ahmed Paşa, Gazali'nin sancağının peşinden gitmeyi reddetti. Şam kuvvetleri kente ulaştığında kentin kapılarını kapatan paşa, halkı Halep üzerindeki Osmanlı iddiasını desteklemek üzere bir araya getirdi. Kısa süre sonra Şam, Halep'i kurtarmak için gelen bir Osmanlı ordusuna boyun eğmek zorunda kaldı ve ele geçirildi. Belki de Osmanlı İmparatorluğu'nun, aynı şekilde hırslı başka bir Şam valisinin önünü kesmek amacıyla Suriye'de alternatif bir iktidar merkezine ihtiyaç duymasından dolayıdır ki Halep, 1534'te, valisi ve baş kadısı doğrudan İstanbul tarafından atanan, yetkililerinin Şam'dan ziyade İstanbul'a karşı sorumlu olduğu tam bir eyalet başkenti düzeyine yükseltildi.⁶

Bununla birlikte eyalet hazinesi, *Arabistan defterdarı* adı altında bir süre daha Şam hazinesine bağlı kaldı. Bu hükümet dairesinin yeri Halep'ti; ancak 1567'ye kadar Suriye ve Kuzey Irak'taki tüm gelirlerin toplanmasından sorumluydu.⁷ Zaten Osmanlıların bürokratik atalet yönünde genel bir eğilimi varken, gelirler konusunda eski Memluk uygulamalarının sürdürülmesinin nedenleri pek açık değildir. Hele Halep'in bu gelirleri muhafaza etmek için Şam'a neden tercih edildiği daha da karanlıktır. Buna karşın bu karar Suriye'deki valilerin bireysel öncelikleri konusunda karışıklık yaratmaya devam etti. İki eyalet hazinesinin ayrılmasından sonra, Şam valileri ara ara Halep'in uzak bölgelerindeki gelirleri toplama

konusunda hak iddia edeceklerdi. Bu durum valilerin sahip oldukları güçlerdeki eşitsizlikle daha da sertleşti. 16. yüzyılın çoğunda, sultanlar Suriye'deki özel piyade birliklerini, yani yeniçerileri, nispeten daha sakin olan Kuzey Suriye'den ziyade, asıl olarak Güney Suriye'ye, Şam, Filistin ve hac yolu boyunca yerleştirdiler.⁸ Halep sürekli Şam'ın vergi toplama bahanesiyle yaptığı akınlara maruz kalırken, Halep valileri bu akınları durdurmakta ya çok zorlandılar ya da tümüyle başarısız kaldılar.

16. yüzyıl: Osmanlılaşma

Suriye'yi fethedene kadar, Osmanlılar imparatorluk inşa etme konusunda yüzyılların deneyimini biriktirmişlerdi. Bu deneyim onları, yeni fethettikleri toprakları, iki yoldan birini seçerek bir parçaları haline getirmeye yöneltiyordu: Bu bölgeleri ya doğrudan kendi eyalet yönetimlerine dahil ediyorlar ya da fetihten önceki mevcut yöresel siyasi seçkinlerin eline bırakıyorlardı. İkinci durumda, yerel unsurlar sultan adına gelirleri topluyor, ancak öte yandan ciddi bir bölgesel özerkliğe de sahip oluyorlardı. Buna karşılık birinci yöntem ise her zaman fethedilen bölgenin dikkatlice araştırılmasını ve ardından tarımsal birimlere (tımar) ayrılmasını gerekli kılıyordu. Bu tımarlar, devletin sadık, sıklıkla dili Türkçe olan sipahilere askeri hizmet karşılığında ücret olarak tahsis ettiği yekpare köylerden oluşabiliyordu. Bu yöntem aracılığıyla, nakit sıkıntısı olan devlet, ordusuna parayla ödeme yapmaktan kurtulmuş oluyordu. Söz konusu mali sistem aynı zamanda fethedilen bölgenin, sultana bağlı unsurların yerleştirilmesiyle, imparatorluğun siyasi yapısına eklemlenmesine de yardımcı oluyordu. Bu süreç, Balkanlar'daki yerel nüfusun, Bulgaristan'ın bazı bölümlerinde görüldüğü gibi kültürel olarak Türkleştirilmesini ya da Bosna ve Arnavutluk'taki gibi Müslümanlaştırılmasını hızlandırmıştı.

Suriye'nin Osmanlı İmparatorluğu'na katılması süreci ise devletin daha önceki tecrübelerinden farklılıklar içeriyordu. Tarihsel olarak imparatorluk, Hristiyan Balkanlar'da yapılan gaza veya Osmanlılarla aynı dili ve siyasi kültürü paylaşan Anadolu'daki di-

ğer Türk hanedanlarına karşı verilen savaşlarla büyümüştü. Önce Suriye, ardından Mısır ve daha sonra da Irak'ın ele geçirilmesiyle Osmanlılar kendilerini, yine Müslüman olmakla birlikte özgün bir kent kültürünün mirasçısı, Arapça konuşan bir nüfusun yöneticisi durumunda buldular. Osmanlılar Suriye'ye, kendi zengin, seküler ve estetik kültürleriyle birlikte, aynı oranda gelişkin bir İslam yaklaşımı ve sultanlık yönetim yapısıyla geldiler. Osmanlı geleneği Anadolu'da Fars, Bizans, Türk, Moğol gibi birçok farklı geleneğin etkisi altında gelişmişti; ancak Arap topraklarından bu sürece esin kaynağı olan unsur azdı. Bundan dolayı Osmanlılarla onların yeni Arap uyrukları arasında, Müslüman olmanın anlamı konusunda ayrılık yaşanabilirdi. Elbette Osmanlı kültürü de, Osmanlı seçkinlerinin kentli Suriyelilerle paylaştığı güçlü bir Sünni şeriat yorumu içeriyordu. Fakat bununla birlikte özel farklılıklar da söz konusuydu: Suriyeli Müslümanlar tarihsel olarak şeriatla Şafii yaklaşımını benimserken, Osmanlı devletinin resmi şeriat ekolü Hanefiydi.

Ele geçirmelerinin neredeyse hemen ardından tüm Suriye topraklarına yönelik araştırma çalışmaları yapmalarına karşın Osmanlılar, burada hangi eyalet sistemini uygulayacakları konusunda başlangıçta biraz tereddüt gösterdiler ancak el-Gazali'nin 1520'deki isyanının ardından, Şam ve Halep eyaletlerine Türkçe konuşan Osmanlı valiler atandı ve tımar sistemi kuruldu. Geleneksel Osmanlı eyalet yönetimi kalıplarının uygulamaya konulması, Suriye içlerini güvenli bir biçimde Osmanlı etki alanına soktu.⁹ Eyalet yöneticilerinin başında dili Türkçe olan Osmanlılar vardı ve Şam ve Halep eyaletlerinin birçok köyüne Türkçe konuşan sipahiler yerleştirilmişti. Diğer Arapça konuşulan eyaletlerin valileri ise tersine, sıklıkla yerel seçkinlerden atandı: Mısır ve Bağdat'a Memluklar, Lübnan'daki Trablusşam ve Irak'taki Basra eyaletlerine kabile şefleri.

Halep'in bu şekilde Osmanlı İmparatorluğu'na eklemlenmesi, kentin nüfus karışımı içindeki Türkçe konuşan asker ve bürokratlardan oluşan, Osmanlı denen yeni bir sınıf ortaya çıkmasına yol açtı. Yerli Halepliler bu unsurları *Ricalü'l-Bab* (kapı adamları) adı altında birleştiriyorlardı.¹⁰ 20. yüzyıl Arap tarihçilerinin bu Osmanlıları sık sık işgalci ve daha sonraki Avrupalı emperyalistlerin

habercileri olarak görmelerine karşın,¹¹ Osmanlı yönetiminin ilk yüzyıllarında Halep'teki Arapça konuşan nüfusun bu unsurları tamamen yabancı yeni efendileri olarak kabul ettiklerine dair hiçbir kanıt yoktur. Buna karşın onları genel olarak *Rum* (Anadolulu) tanımı altında birleştirmelerinin gösterdiği üzere, Osmanlıları kendilerinden etnik açıdan farklı gördükleri de açıktır. Bu farklılık, özellikle Osmanlı hukukçularının Arapça konuşulan kent merkezlerinde uygulanan hukuk geleneğine karşı çıkan şeriat yorumları getirdikleri zaman dile getirilmiştir.¹² Arapçadaki tam karşılığı olan *Osmani* ya da *Osmanlı*, 18. yüzyıla kadar Halep'te nadiren kullanılmıştır.

Biri Osmanlı Türkçesiyle dile getirilen ve “kapı adamları” tarafından temsil edilen, diğeri Arapça ifade edilen bu iki büyük Sünni kültürü arasındaki farklılıklar ve benzerlikler, dönemin Suriyelilerinin kafasında, imparatorluğa katılma konusunda şüphesiz karışıklık yarattı. Memluklar ve onlardan öncekiler, devletin tanımlanması konusunda Suriye kentlerinin Müslüman beyin takımına bel bağlarken, Osmanlı sultanları kendilerine hukuki ve siyasi geleneklerle ilgili meselelerde yol gösteren, Türkçe konuşan bir Sünni seçkin zümreye zaten sahipti. Devlete hizmet yoluyla nüfuzlu konumlarını sürdürmelerine olanak sağlayacak bir ara zemin için çaba sarf etmek durumunda olan Suriyelilerdi. Fakat Suriye'nin sahip olduğu İslami gelenek ve tarih, ona, Osmanlının görmezden gelemeyeceği ve Suriyelileri yok sayamayacağı bir soyluluk da kazandırıyordu. Taraflar bir tür denge sağlamak zorundaydılar.¹³

Şaşırtıcı gelebilir ama, yöneten ile yönetilen arasındaki dil farklılığı en azından 19. yüzyıl sonlarına kadar, açık bir etnik çatışmaya yol açmadı. Bunun en azından iki mantıklı açıklaması vardır. Birincisi, kentteki Müslümanlar İstanbul'daki rejimi İslami hukuk açısından meşru görüyorlar ve bu yüzden onun sultanını da kendi sultanları olarak kabul ediyorlardı. Bu noktada, devletin ideolojik temelini oluşturan şeriatın, sultanın Arap uyruklarının sadakatinin kazanılmasındaki rolü belirleyicidir. İkinci ve belki ilki kadar önemli bir diğer neden de, Halep'teki Osmanlı yönetiminin bu rejimin kentteki hakimiyetinden yararlanan çok sayıda yerel unsuru

kendi yanına çekmesidir. Kentin Türkçe konuşan valileri o kadar sık değiştiriliyordu ki bunların bir kısmı şehre bile varamıyordu. Onların yerine işleri, sıklıkla yerel halktan olan *kaymakam* ve *muhassıl* (vergi tahsildarı) yürütüyordu. Aynı şekilde baş kadı da başkentten atanan, Türkçe konuşan biriyken, kentin daha düşük düzeydeki kadıları gibi onun altında yer alan unsurlar yerel Araplardandı. Halepliler bu yolla, “kapı adamları”nın denetimi altında hizmet görerek de olsa, Osmanlıyla geçen yüzyıllarda, kentlerinin yönetimine fiili olarak sahip olabildiler.

Ne var ki İstanbul’dan gönderilen bu Osmanlı resmi görevlilerin varlığının kent üzerinde Memluk emirlerinin yaratmadığı bir etki yarattığı su götürmez. Halep’in Müslüman seçkinleri oğullarını medreselerde eğitim görmeleri için İstanbul’a ve Anadolu’daki diğer dini merkezlerle, özellikle de Konya’ya gönderiyorlardı. İki dil ve geleneğin günlük etkileşimler çerçevesinde karşı karşıya gelişinin kaçınılmaz sonucu, Halep’teki halk kültürünün önemli boyutlarda “Osmanlılaşması”, bir başka deyişle Türkleşmesiydi. Bu melezleştirmenin tipik örneği Suriye’de Osmanlı döneminde inşa edilen camilerin, Bizans tarzı kubbeleri ve kalem gibi minareleriyle Osmanlı mimari üslubunu yansıtmasıdır; fakat aynı zamanda duvar çinilerinde yerel mimari üsluba ait detaylar ve karakteristik Suriye tarzı siyah-beyaz çizgili görüntüler de korunmuştur. Onlar aslında, kendilerinin tasarlanmasına yardımcı olan ve sonra buraya eleman sağlayan seçkin sınıf gibi hem Osmanlı hem de Suriyeliydi. Müzikten yemek kültürüne, siyaset ve hukuk teorisinden kahvehane eğlencesine, kentte boy veren sufi tarikatları ve kırsal alandaki köylüler tarafından benimsenen dini aykırılıklara kadar, Kuzey Suriye’de Anadolu’dan gelen kültür tohumlarından bir biçimde etkilenmeyen hemen hiçbir şey yoktu ve bu süreç Arapça ve Türkçenin bölüğü iki tarafın Osmanlılarca kontrolüyle hızlandı.

Halep’in tam anlamıyla imparatorluğun bir eyaleti olmasını güvence altına alan Osmanlı seçkinleri, kenti ve onun ticari kapasitesini, hem bu dünya hem de öteki dünya açısından iyi bir yatırım alanı olarak gördüler. Osmanlı yönetimi altında geçen ilk on yıllar boyunca kente gelen valiler, şehrin görüntüsüne ve ticari altyapısına

büyük katkılarda bulundular. 1546'da Hüsrev Paşa, 1556'da Mehmed Paşa, Osmanlı tarzı yeni camilerin yapılmasını finanse etmek üzere dini vakıflar kurdular. Mehmed Paşa da 1574'te, yerel olarak Hanü'l-Gümrük adıyla bilinen kervansaray için bir vakıf kurdu. Hanü'l-Gümrük kentin en büyük ticari yapısıydı ve sonraki üç yüzyıl boyunca da Avrupalı tüccarlara kalacak yer olarak hizmet verdi. Yine bir diğer vali, Behram Paşa, 1583'te hem bir cami, hem de geniş bir çarşı kompleksi kurdu. Herkes, Osmanlı idaresinde geçen ilk yarım yüzyıldaki yapılaşmanın, yerel unsurların sade bir biçimde "şehir" (*el-medine*) dediği Halep'in ticari çekirdeğini iki kattan fazla büyüttüğünü söylüyordu. Bu ticari merkez, bünyesinde elli altı ayrı çarşı ve elli üç kervansaray barındırıyordu.¹⁴ Yeni yapıların hepsi, eskiden Memluklar tarafından yapılanlarla birlikte, şehrin ticari kalbinde yer alıyordu. Bu ticari çekirdek, hepsi bitişik bir çatının altında yer alan dükkânlar, atölyeler, camiler, hamamlar ve kervansaraylarla dolu, birbirine bağlı sokaklarıyla bir kilometre karenin üzerinde bir alandan oluşuyordu. Kenti ziyaret eden herkes Halep çarşısı (*suk*) karşısında şaşkınlık ve hayranlık duyuyor, onu sadece İstanbul'un ünlü Kapalıçarşı'sının geçebileceğini düşünüyordu.

16. yüzyılda Halep'in ticari açıdan önemini kavrayan sadece Osmanlılar değildi. Venedikliler Suriye konsoloslarını 1545'te, doğrudan çalışmalarına son verdikleri Şam'dan Trablusşam'a, oradan da 1548'de Halep'e gönderdiler. Bu hareket, Doğu Hint Adaları'ndan gelen karabiber ve diğer baharatların, giderek artan bir biçimde, Şam'ı öne çıkaran Kızıldeniz geçişinden ziyade Basra Körfezi-Fırat Nehri rotasını izlediğinin anlaşıldığını kanıtlıyordu. Ayrıca Halep pazarlarının başka bir çekiciliği daha vardı: ipek. Avrupalılar için özellikle Hazar Denizi kıyısındaki Gilan bölgesinden gelen ipek çok değerliydi; ancak Anadolu'nun uzak bölgelerinden gelen ve Antakya ile Fırat havzasının yerel üretim ipeği de mevcuttu. Yerel dokumacılar diğerlerinden çok Bursa ve Tokat ipeğini tercih ediyor, bu yüzden İran ipeği için Avrupalı alıcılarla fazla rekabete girmiyorlardı. Fakat onların Anadolu'dan gelen ipeğe yüksek fiyatlar ödeme eğilimi, İstanbul ve Bursa gibi imparatorluğun diğer ipek dokuma merkezlerinde sık sık malzeme sorunu çıkmasına yol açıyordu.¹⁵

Halep'teki ipek pazarı 16. yüzyılda ortaya çıkmamıştı. Kent 15. yüzyılda İran ipeğini Batı'ya taşıyan Ermeni tüccarlarca pazar olarak seçilmişti. Diğer rakiplerindense Halep'in seçilmesi, büyük oranda pratik bir nedene dayanıyordu: Kent, bu tüccarların İran ile Azerbaycan arasında sınır oluşturan Aras Nehri üzerindeki merkezleri Culfa'ya diğer ticaret merkezlerine göre daha yakındı. Ayrıca 15. yüzyılda genellikle şiddetin kol gezdiği Orta Anadolu'dan da daha güvenliydi. Bu tüccarların 16. yüzyılda da Halep'e bağlı kalmayı sürdürmelerine karşın, 17. yüzyılın değişen iktisadi ve siyasi iklimi onları, Halep'e ticari rakip olarak ortaya çıkan İzmir'e yöneltti.

16. ve 17. yüzyılda Kuzeybatı Avrupa'da yerel tekstil üretiminin artışı Avrupa'da ipek talebini yükseltti ve Halep ipek pazarı daha da çekici bir hale geldi. Sadece Londra'da, 1600'de üç yüz olan ipekli üretiminde çalışan insan sayısının 1640'ta on binin üzerine çıktığı tahmin ediliyordu.¹⁶ İngiliz ve Fransız tüccarlar, büyüyen ham ipek talebini karşılama konusunda, Venediklilerin Doğu Akdeniz ticareti üzerindeki mevcut tekeline kırma arayışındaydılar. Fransızlar 1557'de Halep'te konsolosluk düzeyinde temsilcilik kurdular. 1581'de de İngiliz Levant Şirketi, I. Elizabeth'ten, kendisi ile Halep arasında uzun ve kazançlı bir ilişkinin başlangıcına işaret eden imtiyazını aldı.¹⁷

Şam da şirketin iş yapma imtiyazına sahip olduğu kentler listesinde yer alıyordu; ama hiçbir şirket temsilcisi burada oturmadı. İlk Suriye Levant Şirketi konsolosu 1583'te Trablusşam'a vardı. Bir konsolos vekili olan William Barret aynı yıl Halep'e yerleşti. 1586'da Halep, konsolosun Suriye'deki baş ikametgâhı olarak seçildi; bu karar kentin ipek ticaretindeki merkezi rolünü yansıtıyordu. Halep, 1825'te şirket kendini feshedene kadar Levant Şirketi'nin karargâhı olmayı sürdürdü. Bununla birlikte şirketin kapanmasından önceki son on yıllarda, Halep'teki konsolosluk sık sık boş kalıyordu. Avrupalı diğer rakiplerinin ardından 1613'te Felemenkler de Halep'te bir konsolosluk kurdular; fakat Halep'te hiçbir zaman önemli bir ticari varlık oluşturmadılar. Onlar Doğu Akdeniz'deki ticari faaliyetlerini yoğunlaştıracakları kent olarak

daha ziyade İzmir'i tercih ettiler. Halep'te ciddi bir Felemenk varlığının olmaması, Suriye ipek ticaretindeki belirsizliklere ve İngilizlerle Fransızların Halep'te ipekle başarılı bir şekilde değiş tokuş ettiği yünlü kumaş üretiminde Felemenklerin geriliğine bağlanmaktadır. Bu yüzden onlar Halep'teki alışverişlerinde nakit para ödemek zorundaydılar. Halep'te rekabeti sürdürürlerse ellerindeki altın ve gümüşü tüketme tehlikesiyle karşı karşıya kalabileceklerinden, Felemenkler bunun yerine İzmir'de bulunan temel ürünler üzerinde yoğunlaştılar.¹⁸

Halep bir uluslararası ticari merkez olma konumunu, büyük oranda, doğudan gelen kervanlar için uygun bir yer olmasıyla kazanmıştı. Kent, Avrupalılar Doğu Akdeniz'e geldikleri zaman zaten bir ticaret merkeziydi; bunu, Memluk emirlerinin onun ticari altyapısının kurulması konusundaki yatırımlarına borçluydu. Kervanlarla yolculuk eden tüccarlara hem hamamlar ve bakımlı kervansaraylar gibi konforlu mekânlar hem de koruma sağlanabiliyordu. Seyahat eden tüccarları kentin pazarlarını kesin hedef olarak seçmeye teşvik eden diğer unsurlar, yerel üretim güzel kumaşlar, sabun ve deri işleriydi. Bu mallar ve ayrıca hacdan dönen hacıların kente getirdiği kahve, İran ya da Hindistan'dan gelen tüccarlarca satın alınıyor ve İran'dan ipek veya Hindistan-Basra yolundan çivit ve baskılı pamuklu kumaş getirilen develerle geri taşınıyordu. Bu malların da tutulmasına karşın, İranlı tüccarların asıl rağbet ettiği şey gümüştü. Hem yerel hem de Avrupalı tüccarlar, özellikle İngilizlerin mümkün olduğunca bundan kaçınmaya çalışmalarına karşın, İran ipeği karşılığında altın ve gümüş külçe ödemeye hazırdılar. Bu durum Osmanlı dönemi boyunca madeni paranın sürekli doğuya doğru akmasına yol açtı; bu da sultanların farkında olduğu üzere, iktisadi yapı açısından tehlikeliydi.¹⁹ Fakat külçe ithali üzerindeki vergileri azaltarak madeni paranın kendi ülkelerine akmasını teşvik etmeye çalışmalarına karşın, Osmanlılar hiçbir zaman onun ihracını yasaklamadılar.

Karlı alışveriş olanağı devam ettiği sürece kervanlar yollarını Halep'e çevirmeyi sürdürdüler. İran ipeği taşıdılar ve Avrupalılar da sürece uyum gösterdiler. Bununla birlikte, Halep'in Avrupa'yla

ticaretinde karşı karşıya olduğu bir dezavantaj vardı: Doğu ile Batı arasındaki ticaretin bu döneminde gelişmiş Doğu Akdeniz ticari merkezleri arasında limanı olmayan tek kent oydu. Avrupalılar başlangıçta Trablusşam'ın sunduğu liman olanaklarını kullanmayı seçtiler. Ancak Trablusşam birtakım nedenlerden dolayı son derece kullanışsızdı. En önemli sorunlar, Halep'ten uzaklığı (eşek ya da deveyle sekiz gün) ve kente giden yol boyunca koşulların uygunsuzluğu. Halep'ten Trablusşam'a giden kervanların izleyebileceği iki yol vardı: İçeriden giden, Hama ve Humus kasabalarından geçen bir yol ve Akdeniz kıyısından giden bir sahil yolu. İlk seçenek hac yolunun bir parçası ve bu yüzden Osmanlı kuvvetlerinin koruması ve gözetimi altında olmasına rağmen, sık sık Bedevi saldırılarına sahne oluyordu. Sahil yolu daha emin değildi; çünkü burada da dağlardaki mevzilerinden çıkan Alevi aşiretlerin soygunları yaşıyordu.

Trablusşam'ın Avrupalıların gözünde çekiciliğini azaltan bir başka etken de onun yönetimiydi. 16. yüzyılın çoğunda, Trablusşam'ın yönetimi Sayfa ailesine mensup unsurların elindeydi. Bu aile, bugünkü Lübnan'ın Kisrevan bölgesinde yaşayan ileri gelen Türkmen aşiret reislerini teçhizatlandırmış ve onların emrindeki dağlı akrabalarından oluşan hatırı sayılır bir ordu kurmuştu. Aile, mensup olduğu aşiret ve yandaşları, merkezi yönetimin zaafını kendi çıkarları doğrultusunda kullanma konusunda uzmanlaştıkları için, sadece kısa aralıklarla doğrudan Osmanlı kontrolü altına girmişlerdi. Babiâli'nin doğrudan denetiminin dışında kalmanın yanı sıra, Avrupalılardan becerebildikleri kadar çok gelir koparıyorlardı. Sonra bu parayı, İstanbul'a rüşvet ve hizmetkârlarına hediyeler vererek siyasi konumlarını korumak üzere kullanıyorlardı.²⁰

Trablusşam'ın liman olarak kullanılmasının, Halep'ten uzaklığından ve yöneticilerinden kaynaklı olumsuzlukları karşısında, Avrupalılar pek hissettirmeden, gemilerini demirlemek için İskenderun'daki (Alexandretta) körfezi kullanmaya başladılar. Sahilin sivrisineklerle dolu bir bataklık olmasına rağmen körfeze Halep'ten katırla yolculuk sadece üç veya dört gün sürüyordu. Dahası yol üzerinde hoş bir tepede yer alan Antakya, konaklamak için uygundu ve yağmacılara karşı koruma sağlıyordu. İskenderun'un

sahip olduğu bir diğer avantaj da, doğrudan Halep valilerinin yönetim bölgesi içinde olmasıydı. İmparatorluğun aksi yöndeki emirlerine karşın, bu valiler Avrupalıların mallarını körfezde boşaltmalarına göz yumuyorlardı. Bu ihmalcı davranışın arkasında yatan neden açıktı. Böylece Avrupa'dan yapılan ithalattan bir kez İskenderun'da, bir kez de Halep'te olmak üzere iki kez gümrük vergisi alabiliyorlardı.

1590 civarlarında Avrupalılar Halep'le yaptıkları ticarete yönelik liman olarak artık neredeyse sadece İskenderun'u kullanıyorlardı. Bununla birlikte imparatorluk, ancak 1593'te burada bir gümrük merkezi kurulması emri verdi. Hem Halep valisi hem de yerel tüccarlar, gerçekleşmesine yardımcı oldukları bu hareketi sıcak bir biçimde karşıladılar. Doğru bir değerlendirmeye, bu değişikliğin kendi mekânlarının cazibesini büyük oranda düşüreceğini gören Sayfalar ise karara şiddetle itiraz ettiler. 1605'te İskenderun'un kapatılmasına dair bir karşı emir çıkarttırmayı da başardılar; ne var ki o yıl açık bir ayaklanmaya sahne olan Halep, Babîâli'nin kararını dikkate almadı. 1609'da ikinci bir emir çıkarıldı. Avrupalılar İskenderun'un kapatılmasına tahammül edemediler ve kararın geri alınması için İstanbul'daki yetkililer üzerinde baskı kurmak üzere az görülmüş bir dayanışma sergilediler. Bu çabaları işe yaradı; 1612'de İskenderun'daki gümrük merkezi yeniden çalışmaya başladı.²¹ Bu tarihten Türkiye Cumhuriyeti topraklarına katıldığı 1939'a kadar, İskenderun, Halep'in Akdeniz'e açılan kapısı olarak kaldı. Avrupalıların ambarlar, evler, hatta kiliseler inşa etmesine karşın, yerel unsurlar şehrin gelişmesine pek ilgi göstermediler ve liman, Osmanlı döneminin çoğunda bir Avrupalı köyü, Halep yolunda bir istasyon olmaktan öteye gidemedi.

17. Yüzyılda İpek Ticareti

17. yüzyıla girildiğinde Halep'in refahını tehdit eden iki gelişme ortaya çıktı. Bunların birincisi Kürt aşiret reisi Ali Canpulatoğlu'nun kalkıştığı ayaklanmaydı ve yerel kaynaklıydı. İkinci tehdit ise, İran ipeğini ideolojik düşmanı Osmanlı İmparatorluğu'ndan

uzak tutmaya çalışan Şah Abbas'tan (1587-1629) geliyordu. Ali Canpulatoğlu'nun isyanı, kişisel bir sorundan patlak vermesine karşın, Halep'in bir ticaret merkezi olarak önemiyle de bağlantılıydı. Ali ve amcası Hüseyin, Şam'dan gelen ve 16. yüzyıl boyunca Halep'te vergi toplama faaliyetlerini sürdüren yeniçerilere karşı Halep'in savunmasını örgütleyerek, memleketleri olan Kilis'in ötesine taşan bir üne kavuşmuşlardı. 1599'da Halep valisi Hacı İbrahim Paşa, İstanbul'dan, kentte kalıcı bir yeniçeri garnizonu kurulması isteğinde bulundu. Sultanın İbrahim Paşa'nın ricasını yerine getirmesinin etkileri hemen görüldü. Yeni garnizon, Şam'da üstlenen birliklere karşı direnişte başarılı oldu; ancak aynı yıl valinin görevden alınmasıyla dağıtıldı ve tekrar kargaşa baş gösterdi.²²

Hüseyin'in aşireti 1601'de, ardından da 1603'te çatışmaya girme durumunda kaldı. Onun kuvvetlerinin Halep'te karmaşanın önünde durabilecek tek engel olduğunu gören sultan, 1603'te Hüseyin'e Halep eyaleti valiliğini verdi. Yerel bir kişilik ilk kez böylesine onurlandırılıyordu. Bu seçim, o sırada valilik makamının sahibi olan Nasuh Paşa'nın şiddetli itirazıyla karşılaştı. Söylentiye göre paşa, sultan kendi yerine bir siyah köle tayin etse bunu kabullenebileceğini, ancak Canpulatlardan birinin atanmasını kabul edemeyeceğini söyleyerek kızgınlığını belirtiyordu. Bu yaklaşım, dönemin Osmanlı tarihçileri tarafından, Osmanlı seçkin askeri sınıf üyesinin aşiret mensubu bir sonradan görmeye karşı direnişi olarak yorumlanıyordu. Bununla birlikte bu direniş sözde kalmaktan öteye gidiyordu. Hüseyin'in birlikleri görevi devralmak için kente savaşarak girme durumundaydılar. Kenti hangi valinin yöneteceği sorunu, yerel ileri gelenlerden oluşan ve sultanın fermanının tanınmasında ısrar eden bir heyet tarafından çözüldü ve Nasuh Paşa çekildi.

Bir Kürt aşiret reisinin imparatorluğun en büyük kentlerinden birinin valiliğiyle ödüllendirilmesi yönündeki bu adım şüphesiz, sultanın, artık onun geniş mülklerini koruyan bir askeri gücün sahibi olmadığını kabul etmesi anlamına geliyordu. Gerçekten de bu dönemde Osmanlı tarihi, Celali adı altında birleştirilen ve hanedanın geleceğini tehlikeye sokan bir dizi taşra ayaklanmasına sahne oldu. Buna karşılık vermek, eyaletlerde düzenin sürdüğü görün-

tüsünü yaratmak için devlet, bu durum sultanın mutlak egemenlik iddiasının yıpranması anlamına gelse de, toplama yerel askeri güçlere bel bağlamak zorunda kaldı. Hüseyin'in iyi silahlanmış Kürt akrabaları Kuzey Suriye'deki siyasi boşluğu doldurmaya yönelmişlerdi ve devlet buna Hüseyin'i valilikle ödüllendirerek cevap vermişti. İstanbul, Hüseyin'in yerel güç tabanı konusunda ihtiyatlı olmakla birlikte kısa süre sonra ona, 1605'te İran'a karşı düzenlenen Osmanlı seferine yardımcı olması emri verdi. Kürt kuvvetlerinin cepheye varmasından önce Osmanlı kuvvetleri Urmiye'de ciddi bir yenilgi yaşadı. Bozgunun ardından Hüseyin muharebe meydanında görününce, yenilmiş, kızgın komutan onu hainlikle suçladı. Hüseyin hemen idam edildi ve kellesi Babiâli'ye gönderildi.

Aşiret liderliği, amcasının yargısız infaz edildiğini düşünen ve bunun intikamını almak için isyan bayrağı açan Ali'ye geçti. Suriye'nin kuzeyindeki ticaret yollarını ele geçirme peşindeki Ali, hemen güneye yöneldi ve rakibi Sayfa ailesini bozguna uğrattı. Kuzey Suriye ve başkenti Halep'in denetimi için kentteki çeşitli Avrupalı konsoloslarla doğrudan görüşmeler yaptı ve onlara kendi rejimi altında ticaretin korunacağı, kanunsuz el koymaların ve rüşvetin son bulacağı taahhüdünde bulundu. İki yıl boyunca sultan, Ali'yle dikkatli bir diplomatik oyun oynadı. Bir yerde Ali'nin Halep valiliğini de tanıdı. Fakat isyanı bastıracak bir ordu toplayınca 1607 yazında onu hemen Halep'in üzerine gönderdi. Savaşta yenilen Ali, teslim olması karşılığında Osmanlıların sunduğu koşulları kabul etti. Romanya'ya gönderildi. Orada, 1610 yılında Belgrad'da ihanet suçlamasıyla idam edilene kadar, göstermelik bir devlet görevlisi unvanı taşıdı.²³

Ali'nin bölgeden yüz kızartıcı biçimdeki ayrılışının ardından Canpulatoğlu aşireti ikiye bölündü. Daha az sayıdaki bir kol, daha sonra Dürzi Canbulad aşireti olarak yeniden ortaya çıkacakları Lübnan'a gitti. Ailenin diğer kısmı, bugünkü Suriye-Türkiye sınırının iki tarafında yer alan Cebel-i Kürt'te kaldı ve orada, daha sonra 18. yüzyıl boyunca Kilis'in siyasetini belirleyen güç oldular. Ali'nin efsanevi bir kahraman olarak ününün Kilis bölgesinin Kürt halk türkleriyle günümüze kadar sürmesine karşın, Kürtler bir daha asla Ku-

zey Suriye'nin siyasi hâkimiyeti için ciddi bir harekete girişmediler. Yine de Canpulatoğlu isyanı dönemi Osmanlı liderliğine, Halep'in, bağımsızlık bir yana özerk olmasına bile izin verilemeyecek kadar önemli olduğunu gösterdi. Bu yüzden Osmanlı devleti kentin valilerini sultanın diğer Arap topraklarında oluşturulan türden iktidar odakları oluşturmalarını engellemek üzere sık sık değiştirmeye dikkat etti. Bu uygulama bir yandan 18. yüzyılda kentin sokaklarında siyasi kargaşanın artmasına yol açarken, diğer yandan sultanın kent ve yaşayanları üzerindeki yüksek otoritesine doğrudan meydan okuyan herhangi bir yerel gücün ayaklanmaya girişmesini de engelledi. Sultanlar için kurumlaşmış kargaşa düzenden daha iyiydi, özellikle de siyasi düzenin ayrılmaya yol açma olasılığı varsa.

Şah Abbas Halep'in önemli bir ticari merkez olarak konumuna Canpulatoğlu Ali Paşa'ninkinden daha ciddi bir tehdit oluşturdu. 16. yüzyılın sonlarında Avrupalılar artık Halep pazarlarından elde edilen baharatın maliyetini, Lizbon ve Amsterdam'dakine göre daha yüksek buluyorlardı; deniz taşımacılığı maliyet açısından sonunda kervan taşımacılığını alt etmişti.²⁴ Avrupalılar Halep'e yönelik ticari hırslarını neredeyse tamamen İran ipeği üzerinde yoğunlaştırmaya başladılar. Bu, baharatın artık Akdeniz'e açılan eski ticaret yollarından hiç gelmediği anlamına gelmiyordu. Suriye'de kervanlarla taşınan baharat ve kahve, en azından bir buçuk yüzyıl daha Avrupalı gemileriyle Doğu Akdeniz'e getirilenden daha ucuz olmayı sürdürdü. İngiliz ticari temsilcilerin 17. yüzyılda ve 18. yüzyıl başlarında Halep'teki baharat ve kahve fiyatlarını da yakından takip etmelerine karşın, İngiliz tüccarların kentte ilgiledikleri temel mal hem İran hem de Suriye ipeğiydi. Şehrin pazarlarından elde edilen diğer mallar olan yerel olarak üretilen ham ipek, pamuk ipliği ve Kürdistan'dan gelen mazı ikincil önemdeydi ve kuvvetle muhtemeldir ki Avrupalı tüccarlar sadece onlar için kente gelmezdi.

İran ipeği nakliyatını, baş rakibi Osmanlılardan başka yöne kaydırma arayışındaki Şah Abbas'ın ihtirasları, Halep'in ipek ticaretindeki merkezi rolünü tehdit ediyordu. Abbas, hükümetlerinden Akdeniz değil Basra Körfezi için ticari imtiyaz almış İngiliz East

India Şirketi ve Felemenk VOC (Vereenigde Oost-Indische Compagnie) gibi Avrupalı şirketlerce de teşvik ediliyordu. Bu şirketlerin hissedarları, İran ipek ticaretinin Hint Okyanusu ticaret alanının bir parçası olmasında yarar görüyorlardı ve şahın ipeğinin, malı gemilerine yükleyebilecekleri Basra Körfezi'ne yönelmesini istiyorlardı. Onların bu çabalarına, daha ufak olan İngiliz Levant Şirketi ve Felemenk Directie van den Levantschen Handel en de Navigatie op de Middellandsche Zee (Akdeniz Levanten Ticaret ve Gemi Taşımacılığı Müdürlüğü) karşı çıkıyordu.

Bununla birlikte, 1619 ile Abbas'ın öldüğü 1629 arasındaki on yıllık zaman diliminde, tüm kartlar Şah Abbas'ın elindeydi ve bu süre zarfında İran ipeği Halep'e çok az geldi.²⁵ Halep'teki ipek ticareti dramatik bir düşüşle karşı karşıya kalınca, Avrupalılar kentteki faaliyetlerine son vermeyi düşünmeye başladılar. Fransızlar ve Venedikliler İran'la doğrudan kendi ticari bağlantılarını kurma teşebbüsünde bulundular; ancak daha güçlü silahlarla donanmış Felemenk ve İngiliz ticari filoları Hürmüz Boğazı açıklarında yollarını kesti. Özellikle Fransızlar İran'ınki yerine Lübnan ham ipeğini kullanabileceklerini düşünmeye başladılar ve birçok Fransız ticari kuruluşu, acentelerini, hedefledikleri kaynağa daha yakın olmak için Sayda ve Trablusşam'a taşıdılar. Hemen hemen sadece İngilizler Halep'te sabırla kalmaya devam ettiler; fakat on yıl boyunca ticari kayıplara katlanmak zorunda kaldılar. Şah Abbas'ın ölümüyle birlikte, büyük ölçüde İranlı tüccarların isteği doğrultusunda, ticaret eski kanallarında akmaya başladı ve Halep yeniden İran ipeğinin temel pazarı haline geldi.

Bu zaman diliminde İran ipeğinin baş aracı, eski Culfa'yı yıkan Şah Abbas'ın kendi başkenti İsfahan yakınlarında inşa ettirdiği Yeni Culfa'ya yerleşen Ermeni cemaatinin mensuplarıydı. Abbas, zaten ticarete aktif faaliyette bulunan Culfa tüccarlarının merkezi rolünü, onlara ülkenin ipek ürünleri pazarı üzerinde fiili bir tekel kurma hakkı vererek daha da artırdı. Bu yolla, Yeni Culfa tüccarlarını "kendi tüccarları" haline getirip Osmanlı hazinesine giden gelirleri azaltarak kendi gelirini artırmayı beklediği açıktı.²⁶ Culfa tüccarlarının Halep açısından önemi Osmanlı yetkililerince de ka-

bul ediliyordu; Osmanlı yönetimi 1690'a değin Halep'teki Culfa cemaatine İslam hukuku çerçevesindeki gümrük yasalarının gayrimüslimlere yönelik öngördüğü cizye vergisi hususunda ve miras hukuku işleyişinde bazı muafiyet ve ayrıcalıklar tanımıştı.²⁷ Aynı önem, mektuplarında tüm İranlı tüccarlardan fark gözetmeksizin "Culfalılar" olarak bahseden İngiliz Levant Şirketi temsilcileri tarafından da tanınmıştı.

Bununla birlikte, mahkeme kayıtları, kendi adlarına ya da Müslüman yatırımcıların temsilcisi olarak İran'a giden Anadolu Ermenileri ve Halepli Hristiyan Arapların da ticaret hayatına girdiklerini kanıtlamaktadır. İlginçtir ki sınırın her iki tarafında yaşayan Müslüman tüccarlar, birbiriyle sık sık savaşıyor bu iki devlet arasında çok az yolculuk yapmışlardı. 1610'da Bağdat'tan Halep'e gelirken ölen iki İranlı Müslüman tüccarın mülklerinin devri ve bir tüccarla 1707 yılında İran'dan kente dönen iki Halepli Müslüman ticari temsilci arasında bir ticaret akdinin bağlanması durumlarında olduğu gibi, bu değerlendirmeye aykırı istisnalar da söz konusudur.²⁸ Ancak bu örnekler genel eğilimi yansıtmaz. Mahkeme kayıtlarının gösterdiği böylesi durumların azlığı, Müslümanların Mısır ve Hindistan'la ticarete gösterdiği yoğun ilgiyle karşılaştırıldığında çok çarpıcıdır. Bu, Sünni-Şii ayrılığının her iki tarafında yer alan Müslüman tüccarların, İranlı Şii tüccarların Bağdat'a gitmeyi sürdürmelerine hatta Bursa gibi çok daha uzak yerlere gitmelerine rağmen, "sapkın" topraklarından geçmekten endişe duyduklarını akla getirmektedir.²⁹

Avrupalılar İran ipeği karşılığında Ermenilere gümüş para ya da yünlü kumaş teklif ediyorlardı. Yünlü kumaş Suriye'de erkek ve kadın dış giysisi yapımında, İran'da da ucuz yer örtüsü olarak kullanılıyordu. Doğu Akdeniz'deki neredeyse doymak bilmez yünlü kumaş talebi, yeni gelişmeye başlamış İngiliz tekstil endüstrisinin atağa kalkmasına yardım etti. 17. yüzyıl sonlarında İngilizler Halep ticaretinin Avrupalı ayağının bariz hâkimi konumundaydılar. 1683'te kentin Fransız konsolosu olan Laurent d'Arvieux, Fransızların Halep'ten bir milyon liralık mal ithal ederken, İngilizlerin ticaretinin altı milyona ulaştığını tahmin ediyordu. Fransızların

toplam ticaret hacmi, 1700 civarında daha da düşerek 400.000 liraya kadar geriledi.³⁰ Fransızların Halep'te yürüttükleri ticari faaliyetlerdeki düşüşün birtakım açık nedenleri vardı: İran ipeğinin İzmir pazarında da kolay bulunur hale gelmesi, Fransız tüccarların Lübnan pazarından faydalanmaya yönelmesi ve Fransız yünü kumaşının Halepli tüketiciler tarafından İngilizlerin ürettiğine göre daha kullanışsız bulunması. Fransızların tersine, 17. yüzyılın ikinci yarısında Levant Şirketi'nin Doğu Akdeniz'den Londra'ya taşıdığı ithal malların neredeyse yarısının Halep'ten geldiği hesap ediliyordu. Halep'in İngiliz ticaretindeki önemini, kentte ticari temsilci olarak faaliyet gösteren İngiliz sayısı da yansıtıyordu. Şehirdeki Levant Şirketi rahibi Henry Maundrell, 1697'de sadece on altı Fransız tüccar ve iki Felemenkin oturduğu Halep'te kırkın üzerinde vatandaşının ikamet ettiğini bildiriyordu.³¹

Kentin şeriat mahkemesi kayıtlarından öğrendiğimize göre, Halep'te Avrupalılar ve İranlı Ermenilerin yanı sıra Kuzey Afrikalı, Hindistanlı ve Buharalı tüccar cemaatleri de oturuyordu. Örneğin Hintli cemaat, anlaşıldığı kadarıyla, Osmanlı devleti tarafından bir ölçüde resmen tanınmıştı. 1639'da Halep müftüsünden, cemaat mensuplarının Müslüman ve bu yüzden de cizye vergisinden muaf olduklarına dair bir fetva almışlardı.³² Bu gibi Osmanlı olmayan Müslüman cemaatler çoğunlukla Avrupalıların ve Ermenilerin ekonomik faaliyetlerinin gölgesinde kalan düşük ölçekli, seyyar satıcılık türünden ticari etkinlikler sergiliyorlardı. Bununla birlikte, bu genellemenin en azından bir istisnası da vardı. 1645'te Muhammed Nasır adlı bir Hintli tüccar, Halep'te karşı karşıya kaldığı gümrük vergileri konusunda oldukça uzun süren bir tartışma yaşamıştı. Yerel olarak kayda geçen tanıklıktan ve İstanbul'da kayda geçen son hükümden, söz konusu şahsın Mir Zarif isimli Hintli bir prensin ticari temsilcisi olduğunu anlıyoruz. Muhammed Nasır patronu adına 12.500 kuruş değerinde 50 denk çivit getirerek İstanbul'da satmış, 40.000 kuruş değerinde cinsi belirtilmeyen Hint malını da gemiyle İskenderun'dan Venedik'e götürmüştü. Venedik'ten dönerken 60.000 kuruşluk mal almıştı ve bunu kervanla Basra'ya, oradan da Hindistan'a taşıma niyetindeydi.³³ Bu tica-

ri işlemin hacmi, 17. yüzyılda herhangi bir Avrupalı ya da İranlı tüccarın kayda geçmiş ticari etkinliğini gölgede bırakır; fakat aynı zamanda, bir Hintli tüccarın kentte geniş ölçekli ticari etkinlik yürütmesine dair tek örnek olarak kalmıştır.

“Uluslararası” ticaretin 17. yüzyılda Halep’in ticari konumu açısından alabildiğine önemli oluşu, kenti aynı dönemde bölgesel bir ticaret merkezi olarak da değerlendirmemize gölge düşürmez. 17. yüzyılın Kuzey Suriye için Osmanlı yönetimi altındaki bir önceki yüzyıldan gözle görülür biçimde daha zorlu geçmesine karşın, eğer bölgede bir Osmanlı barışı (*pax Ottomanica*) döneminden söz edilecekse, bu terim en çok bu iki yüzyıla yakışır. Bu dönemde aşiretler Osmanlı birliklerince geniş oranda denetim altına alınmış ve ticaret tüm imparatorlukta oldukça yaygın ve serbest bir hareket alanı kazanmıştı. Bunun sonucunda kente imparatorluğun her tarafından gelen tüccarlar Mısır’dan keten kumaş ve pirinç, Yemen’den kahve, Şam’dan kurutulmuş meyve ve ipekli kumaş, Ankara’dan tiftik yününden yapılmış kumaş, Musul ve Selanik’ten yünlü kumaş getiriyorlardı. Halep de pazarlarındaki zeytinyağının kalitesiyle ve onun yan üretimini olup, Kahire ve İstanbul gibi çok uzak yerlere ihraç edilen sabunuyla ünlenmişti. Ayrıca pamuklu-ipek karışımı bir tür saten olan *alaca* kumaşının yüksek kalitesiyle de nam salmıştı. Mahkemelerde kayıtlı anlaşmalar da, Hindistan’a, İran’a, Bağdat’a, Mısır’a ve Güneydoğu Anadolu’nun daha küçük pazar kentleri ve kasabalarına giden, Halep’te üstlenmiş tüccarlardan bahsetmektedir. Halep ticari hayatının bu yönünün Avrupalı ticari temsilcilerin ülkelerine yazdıkları mektuplarda pek sık görülmemesine rağmen, böylesi “iç” ticaretle bağlantılı hem sözleşme hem de parasal yatırım miktarının İran-Avrupa ipek ticaretine dair benzer kayıtlara göre fazlalığı, söz konusu ipek ticareti kentin uluslararası ününün temelini oluştursa da, Halep’in bu dönemdeki refahının asıl olarak bu iç ticaretle ilintili olduğunu düşünmemizi gerektirir.

Kentin yabancı tüccarlar nezdindeki çekiciliğine şüphesiz, Canpulatoğlu Ali Paşa’nın ayaklanmasının ardından kavuştuğu görece sükunet ortamı da yardımcı olmuştu. 1657’de şehrin valisi Abaza

Hasan Paşa, yeni atanan Sadrazam Köprülü Mehmed Paşa'ya karşı bir isyan hareketine girişti. Bu isyan 1659'da bastırıldı. Kentte o zaman ikamet eden bir Alman tüccar olan Wolfgang Aigen'in belirttiğine göre, ayaklanmadan Halep'in ticari hayatı çok az etkilendi ve asi valinin ölümünden sonra hızla normale döndü.³⁴ İsyandan on yıl sonra eşsiz Türk gezgini Evliya Çelebi, Hicaz'daki kutsal kentlere giderken, yolu üzerindeki Halep'i ziyaret etti. Evliya Çelebi kenti her türlü malın bulunduğu, 61 camii, 217 Kuran okulu, merkez çarşıdaki 5.700 dükkânı, 7.000 bahçesi, 105 kahvehanesi (bunların birinde aynı anda 2.000 müşterinin oturabildiği iddiasındaydı) ve 176 Sufi dergâhıyla övünen, olağanüstü hareketli bir ticari merkez olarak tasvir ediyordu. Söylediğine göre konuştukları Arapça pek zarif olmasa da kent halkı sadeydi ve Allah korkusunu biliyordu.³⁵

Evliya Çelebi, ziyareti sırasındaki kent nüfusunu 400.000 olarak verir. Şehrin 17. yüzyılın ikinci yarısında doruk noktasına çıkan nüfusu Halep'in bu dönemdeki ticari zenginliğini yansıtmakla birlikte, Evliya Çelebi'nin anlatımında belirtilen miktar abartılıdır. Bununla birlikte, kırsal alanda güvenli koşulların giderek azalmasının baskısıyla bağlantılı biçimde artan kentin çekim gücü, Halep'in 20. yüzyıla kadar olan tarihinde eşi görülmemiş bir nüfus patlamasına yardımcı olmuştu. 16. yüzyıl sonlarında 80.000 civarında olan şehir nüfusu, kolera ve veba salgınlarının defalarca kıırma yol açmasına rağmen sürekli bir artış sergileyerek 17. yüzyıl ortalarında yaklaşık 120.000'e ulaşmıştı.³⁶ Bu, Halep'i, Osmanlı İmparatorluğu'nun, İstanbul ve Kahire'den sonra üçüncü en büyük kent merkezi yapıyordu.

Hastalıkların yol açtığı yüksek ölüm oranı göz önüne alınırsa bu büyük nüfus, Güneydoğu Anadolu ile Kuzey ve Orta Suriye'nin kırsal bölgelerinden gelen, şehrin surları içinde güvenlik ya da refah (veya ikisi birden) arayışındaki göçmenlerin sürekli akınıyla besleniyor olmalıydı. Bunun karşılığında kırdan kente göç Suriye kırsal alanında ciddi bir insansızlaşma sürecinin yaşanmasına da vesile oldu; bu, Batılıların bölgeye dair anlatımlarında klişe haline gelen bir durumdu. 1672'de Kuzey Suriye'yi ziyaret eden Abbé [Peder] Carré'nin anlattıkları tipik bir örnektir:

Neredeyse yüz yaşında olan ihtiyar bir adam bana buranın tüm Suriye'nin en zengin, en verimli ve kalabalık yerlerinden biri olduğunu anlattı. Gençliğinde orada 50 kasaba ve 400 köy olduğunu hesap ediyordu; artık etrafta on beş-yirmi fersahlık bir alana yayılmış harabelerden başka bir şey değildiler. Bunun nedeni, tüm imparatorluk boyunca hayretle müşahade ettiğim üzere, yabancı hâkimiyetinden duyulan korkuya dayalı politikası nedeniyle kırsal alanı harabeye çeviren Osmanlı İmparatorluğu'nun kötü yönetimidir. Bu yolla kendi yıkımlarına katkıda bulunuyor gibi görünüyorlar. Zira önemli kentleri dışında hiçbir şeyleri kalmamış; ne var ki onlar da, ticari faaliyetleri, malları, kervanları ve seyyahlarıyla gelir sağlayan yabancı milletlerin yardımları olmasa varlıklarını sürdürmezler.³⁷

Carré'nin gözlemlerinin Osmanlı kaynakları tarafından da doğrulanmasına karşın, Osmanlıların kırsal hareketlenme konusunda kaygı taşımadığı doğru değildir. Eyaletin kasaba ve köylerinden İstanbul'a, ya vergi miktarlarının düşürülmesi ya da, bu olmadığı takdirde, Halep'e taşınmış buranın eski sakinlerinden vergi toplama hakkı talebinde bulunulan dilekçeler yağıyordu. Osmanlı örfi hukukunun (*kanun*) aksine şeriat hukuku köylülerin topraklarında kalmasını zorunlu görmüyordu ve Halep kadıları eski çiftçileri köylerine geri gönderme konusunda pek istekli değildi.³⁸ Kadılar imparatorluk fermanını bu şekilde delme konusunda yalnız da değillerdi. 17. ve 18. yüzyıllar boyunca Şam'ın önde gelen hukukçuları şeriat yasalarına aykırı uygulamaları mahkûm eden fetvalar yayımladılar.³⁹ Köylüler kentlileştikçe, kanunun eski köylerine katkı amacıyla talep ettiği vergiler bile giderek daha güç toplanır oldu. Bununla birlikte, saygın vakıf kuruluşlarına gelir sağlamakla yükümlü köylerin söz konusu olduğu uç durumlarda, işe merkezi hükümet karışmış, Halep valilerinden kaçak köylüleri bularak yeniden eski köylerine döndürmesini istemiştir. Buna karşın bu uygulamanın hayata geçtiğine dair çok az kanıt vardır.⁴⁰

Köylülerin köylerini terk ettikleri bu tür durumlar hakkında sadece anekdot tarzında kanıtlar vardır ve ne yazık ki göçlerin gerçek boyutuna yönelik çok az Osmanlı kaynağına sahibiz. Bununla

birlikte vergilendirme niyetiyle daha dikkatli izlenen gayrimüslim nüfusun artışı hakkındaki rakamlar, gayrimüslimler kadar Müslüman nüfus içindeki eğilimlere de belirli oranlarda ışık tutuyordu. 1640'ta Halep'te 2.500 Hristiyan yetişkin erkek nüfus bulunuyordu. 1695'te bu sayı 5.391'e çıkmıştı. 1740'ta ise kentin Hristiyan yetişkin erkek nüfusu 8.120'ye ulaşmıştı. Dahası 1695 nüfus hesaplmasına, 1.234 kişinin yeni gelmiş göçmen olduğunu belirten bir not düşülmüştü. Bu, kentin toplam Hristiyan nüfus kompozisyonu içinde göçmenlerin önemini gösteriyordu.⁴¹

Halep'e Hristiyan göçünün nerelerden ve neden olduğuna dair kanıtlar da anekdot tarzındadır. Kentin mahkeme kayıtlarından, göçmenlerin temelde üç ana kökenden geldiğini öğreniyoruz: Doğu Anadolu'daki Ermeni köyleri, Güneydoğu Anadolu ve Kuzey Irak'taki Süryani yerleşim birimleri ile Suriye'nin Trablusşam ve Hama bölgelerinin Arapça konuşulan Rum Ortodoks Hristiyan köyleri. 17. yüzyıl başlarında seyyahlık eden ve Polonyalı bir Ermeni olan Lvovlu Simeon, Celali isyanları sırasında birçok Ermeni köylüsünün Halep'e gitmek üzere Anadolu'yu terk ettiğini belirtir. 1661'de Halep şeriat mahkemelerinde kaydedilen bir ifadede, Anadolu'nun Sason bölgesinden gelen yetmiş yedi Ermeni erkeği, artık toprak ailelerini geçindiremediği için köylerini terk ettiklerini söylüyordu.⁴²

Süryani göçmenlerin çoğu ya Mardin'den ya da Diyarbakır'dan gelmişti ve "Iraki" adıyla satılan, siyah-beyaz çizgili bir tür kumaş dokumacılığında ustaydılar. Halep'e gelişleri şüphesiz ürettikleri malın pazarını genişletme arzusuyla bağlantılıydı. Bununla birlikte Halep'e göç etmeye karar vermelerinde, Güneydoğu Anadolu'da "gelenekçiler"le Katolikler arasındaki dinsel gerilimin de rolü olabilir. Kentteki Fransız tüccarların varlığından dolayı, 1627'den beri Halep'te Katolik rahipler ikamet ediyordu ve bunların bir kısmı Diyarbakır ve Mardin gibi uzak yerlere de gitmişti. Halep, Süryaniler arasındaki dinsel muhalifler için bir tür mıknaş gibiydi; 18. yüzyıl sonlarında kentteki Süryanilerin ezici çoğunluğu Katolikti.

Nedenleri bir yana, kırsal alandaki Hristiyan nüfusun kent merkezlerine göçü 17. yüzyıl Suriye'sinde anlaşıldığı kadarıyla çok

yaygın bir durumdu.⁴³ Bu olgu özellikle de 18. yüzyıla gelindiğinde Hristiyanların yalnızca kent merkezleri ve pazar kasabalarında bulunduğu Kuzey Suriye için geçerliydi. Böylesi daha kalıcı Hristiyan göçlerinin yanı sıra Halep, Yeni Culfa'dan gelen ciddi bir Ermeni nüfusa da en azından geçici ev sahipliği yapıyordu. Daha 1600 civarında Culfa Ermenilerinin Halep'teki varlığı büyük sayılara ulaşmıştı ve kentin Ermeni nüfusunun çoğunluğunu onlar oluşturuyordu.

Bu varlıklı İran Ermenileri, kentin Ermeni cemaati içinde genel bir kültürel yenilenme hareketinin başlamasına yardımcı oldular. 17. yüzyılın ilk yarısında ürettikleri birtakım aydınlatıcı el yazması eserler, Halep Ermeni kilisesi Surp Asdvadzadzin'in genişletilmesi ve güzelleştirilmesi, 1616'da yeni bir katedralin, Surp Kansuk'un inşa edilmesi, Ermeni toplumunun servetine ve kültürel yenilenmesine işaret ediyordu. Halep Ermeni cemaatinin Osmanlı Ermenileri arasındaki daha geniş nüfuzunun bir göstergesi de Sis Katolikosu Azaria'nın (1581-1601) makamını kente taşımasıydı. Halep'te İran Ermenileri toplumunun varlığı Anadolu Ermenilerini de kente göç etmeye de teşvik ediyordu. 17. yüzyılda şehirde Rum Ortodoks Hristiyanların açık bir biçimde çok daha fazla olmalarına karşın, 1620'de yaklaşık üç yüz haneden oluşan Ermeni cemaati,⁴⁴ mensuplarından birçoğunun Osmanlı yönetiminde sağlam mevkiilerde olmasından dolayı, Halep'teki tartışmasız en nüfuzlu Hristiyan topluluktur.

Halep'in Yahudi nüfusu Hristiyanlarınkine benzer bir artış oranına sahipti. 1672'de kayıtlı 450 yetişkin erkek vardı; bunların yetmiş üçü "Frenk" olarak tanımlanıyordu. 1695'te yetişkin Yahudi erkeklerinin sayısı 875'e yükselmişti; bu listedeki erkeklerin neredeyse yarısı "Araplar"ın (*Yehud-ı Arabân*) karşısı anlamında "Frenkler" (*Yehud-ı Efrenc*) olarak gösteriliyordu.⁴⁵ Bu nüfus kayıtlarında ortaya çıkan eğilim, Halep'in, İspanya'dan kovulup İtalya'ya yerleşmiş olan Sefarad Yahudileri nezdindeki çekiciliğini gösterir. Dönemin Avrupa kaynaklarından, kentte İtalyan mallarının pazarlanması ve İtalya'nın Livorno/Leghorn limanına da yerel ürünlerin (özellikle pamuklu) ihracıyla uğraşan Sefarad Yahudilerinin, Halep'in ticari hayatında aktif bir konumda olduklarını

biliyoruz. Osmanlı kayıtları, İspanyolca konuşan Sefaradların, ticaretle uğraşmanın yanında kente kalıcı bir biçimde yerleştiklerini de göstermektedir.

17. yüzyıl boyunca kentteki sayıları artan Yahudiler, gayrimüslimlere açık olan saygın bir yöneticilik makamı için Ermenilerle rekabete girdiler: Saltanat adına gümrük resimlerini toplama hakkı (*gümrük emini*). 1640'ta Musa v. İzak el-Haham adlı bir Yahudi görevi bir Culfa Ermenisinden almayı başardı.⁴⁶ Bu tarihten itibaren de, gümrük mültezimi bir Müslüman olmadığı sürece, görev hep Yahudilerin elinde kaldı. Yahudilerin konumu öylesine sağlamlaştı ki 1712 tarihinde kaydedilen bir ifadede, Halep gümrüğündeki tüm görevlerin miras yoluyla kendilerine ait olduğunu iddia ediyorlardı.⁴⁷ Bu tekel, anlaşıldığına göre Babîlî'nin onların Halep gümrüğünden uzaklaştırılmalarına dair bir buyruk çıkardığı 1830'a kadar devam etti.⁴⁸ Emirde, bu sert uygulama için, cemaatin ihanet ve büyük bir suiistimalden suçlu olduğunu söylemekten başka bir neden gösterilmiyordu; ancak büyük bir olasılıkla, bu buyruğun çıkmasında, kentte Yahudilerin ciddi ticari rakibi olarak ortaya çıkan ve oldukça başarılı Katolik cemaatinin etkisi olmuştu.

Halep 17. yüzyılda, bu nüfus artışına paralel biçimde, fiziksel olarak da büyümeye devam etti. Halep'in varlıklı Hristiyan tüccarları (17. yüzyılda Ermeniler, 18. yüzyılda Arapça konuşan Katolikler) ve hali vakti yerinde esnafları, kent surlarının kuzeydoğusuna doğru, zengin Cudeyde Mahallesi'ne yaptıkları binalarla şehrin büyümesine katkıda bulundular. Mahalle, iç avlularında fıskiye ve meyve ağaçlarıyla şirin bahçeler inşa edilmiş çok sayıda zarif iki katlı taş binadan oluşuyordu. Kentin diğer mahalleleri birbirine komşu, değişik inançlara sahip karışık bir nüfusu barındırırken, Cudeyde neredeyse tamamen bir Hristiyan mahallesi olarak kaldı.⁴⁹ Cudeyde'ye ek olarak, kentin güney ve doğusuna doğru giden kervan yolları boyunca daha fakir mahallelerde kerpiç evler inşa edildi ve kırsal alandan gelen göçmenlerle aşiret mensupları buraları giderek artan bir biçimde doldurdu. Bu mahallelerde oturanlar zorbalık ve düzen tanınamazlıklarıyla ün salmışlardı. Aşiret mensuplarının birçoğu kentin yeniçeri garnizonuna ya da suç çetelerine

katılıyordu; bu ikisi de çok sık görüldüğü üzere aynı şey demekti. 1818 ve 1850'de olduğu gibi, kentte şiddet olayları patlak verdiği, bunun baş kışkırtıcısı doğu mahallelerinde oturanlardı.

Kentin 17. yüzyıldaki büyümesini gösteren bir diğer kanıt da şehirde önemli vakıfların kurulmaya devam etmesidir. Halep vakayinamelerinde "iyi" valilerden biri olarak gösterilen İbşir Paşa 1653'te Cudeyde Mahallesi'nde çarşılar, dükkânlar ve büyük bir kahvehaneyi içeren kentin en büyük komplekslerinden birini vakfetti; bu, Müslümanları mahalleye çekme amaçlı başarısız bir girişim gibi görünmektedir.⁵⁰ 1681'de, daha sonra başvezir olacak olan Vali Kara Mustafa Paşa, Halepli sonraki kuşakların onun onuruna Hanü'l-Vezir olarak adlandırdıkları bir kervansaray vakfetti. Merkez çarşının dışında yer alan kervansaray, özellikle İran'dan gelen tüccarlara hizmet vermesi için kurulmuştu. Yapı, çoğu kişi tarafından Halep'te Osmanlı sivil mimarisinin en güzel örneği olarak kabul edilir.

Ne yazık ki İran ticaretine yönelik bir yatırım olarak düşünülen Hanü'l-Vezir, ticaretin düşüşe geçtiği bir dönemde inşa edilmişti. Kara Mustafa'nın kızı Abide Hanım'ın 1736'da Halep'in merkez şeriiye mahkemesine sunduğu bir dizi şikâyet bunu kanıtlamaktadır. Bu dönemde babasının kervansaray vakfını idare eden Abide Hanım, yönetimden Hanü'l-Vezir'in İran'dan kente gelen tüccarlara han hizmeti verme konusunda tekel olmasını güvence altına alan buyruklar çıkarttırmıştı ve kervansaray kendi elde ettiği gelirlerle varlığını sürdüremeyeceği için, bu buyrukların uygulanmasının takip edilmesi talebinde bulunuyordu ancak ticaret gerilediği ve kentte İranlı tüccar neredeyse kalmadığı için kadının yapabileceği fazla bir şey yoktu.⁵¹

Kervan Kentinde Hayat ve Kazanç Arayışı

Halep Osmanlı İmparatorluğu'na katıldığında, yaklaşık dokuz yüz yıldır bir Müslüman kentiydi ve ticari hayatı, Osmanlılarla Avrupalılar gelmeden önce ortaya çıkmış kurumların ve uygulamaların yönlendirmesi altındaydı. Araplar tarafından fethedildiği

7. yüzyıldan reformcu Osmanlı yönetimince Avrupalı modellere yakın bir ticari rejimin kurulduğu 19. yüzyıl ortalarına dek, Halep'in en önde gelen ticari kurumu şüphesiz, kentin ticaret yaşamını şeriata göre düzenleyen şeriyeye mahkemeleriydi.⁵² Osmanlılar, yerleşik dört Sünni Müslüman şariat okulunun hepsinin kurallarını uygulayan mahkemelere sahip Halep'teki hukuk sistemini doğrudan karşılarına almadılar. Osmanlı yöneticileri daha ziyade, sultanların himayesindeki Hanefi şariat okulunu diğerleri üzerinde imtiyazlı kıldılar ve Halep ana Hanefi mahkemesi baş kadısını atadılar. Bu uygulama, o ana kadar devlet otoritesinin bir hukuk okulunu diğerlerine karşı ayrıcalıklı tanımadığı Suriye siyaset geleneğinde açık bir kırılmaydı; yine, Suriyelilerin Şafiilikten yana kurumsallaşmış tercihlerinde de bir çatlaktı.

Bütün Osmanlı dönemi boyunca, yerel unsurlarca *mahkemettül-bab* (Kapı Mahkemesi) olarak bilinen, kentin merkezi Hanefi mahkemesinde kadı olarak hizmet gören kişilerin hepsi Osmanlıydı ve Halep'in sivil nüfusuyla sultan arasında aracı vazifesi görüyorlardı. Yerel biyografik kaynaklara göre bu kadıların çoğu akıcı bir Arapçayla konuşuyorlardı ve kentteki varlıkları Müslümanlar arasında dilden kaynaklı bir gerilim yaratmıyordu. Oysa örneğin Rum Ortodoks cemaati içinde, zaman zaman sadece Yunanca bilen din adamlarının gelmesi, Arapça konuşan cemaatte rahatsızlıklara yol açıyordu. Zamanla, 17. yüzyıl sonlarında Halep'in önde gelen Sünni Müslüman ailelerinin çoğu Hanefi mezhebine geçtiler; hatta nüfuzlu *Eşraf* liderleri bile Hanefilik taraftarı oldular ve uzun süredir görevde olan saygın Zührevi ailesini yerinden ettiler.⁵³ 17. yüzyıl başlarında Halep'te, farklı bölgelerde Hanefi şariat kurallarını uygulayan üç ayrı mahkeme bulunuyordu. Hanefiliğin bu yüksek saygınlığı karşısında şehirde, sadece Şafiilik bu hâkim okulla yan yana varlığını sürdürebildi; diğer iki şariat geleneğinin temsiliyeti ise sona erdi.

Şariat mahkemelerinin şehrin ticari hayatındaki merkezi rolü, işleri için onlara başvuran gayrimüslimlerce de kabul gördü. Gayrimüslimler, kendi iç sorunları (evlilik, boşanma, miras) konusunda Müslümanlara karışmayan kilise ve haham mahkemeleri-

ne başvurma hakkına sahiptiler. Çeşitli Hristiyan grupları, şeriat mahkemesi tutanaklarında sıklıkla yer almalarından anlaşıldığı üzere, bu olanaktan çok az yararlanmış gibi görünmektedirler. Bu durum kısmen dört farklı Hristiyan cemaatinin var olmasından kaynaklanıyordu: Rum Ortodoks, Maruni, Süryani ve Ermeni. Zaten Katolik olan Maruniler hariç, bu cemaatler, mensuplarının Katolikliğe geçmelerinden dolayı gitgide azalmışlardı; bu, farklı Hristiyan cemaatleri arasındaki dayanışmanın zayıflamasına yol açan bir süreçti. Hristiyanların içinde yer aldığı çok sayıda dava, Hristiyan cemaatler içindeki bu dini gerilimin yansıması olabilir. Ancak bunlar Arapça konuşan Hristiyanların, Müslüman komşularının hukuksal ve kültürel dünyası tarafından asimile edilmelerinin belirtileri de olabilir. Yerel Hristiyanların, başlık parası kuru- mu (*mehr*) ve miras meseleleri (ölen ebeveynlerinin varlıklarından kızlarına bir pay verilmesini güvence altına alma) gibi kişisel hukuk alanına ait Müslüman uygulamalarını kabul ettiğini gösteren kayda geçmiş davalar bunu kanıtlamaktadır.

Halep'teki Yahudi cemaati, Hristiyanların tersine, daha muhafazakârdı ve cemaat içi meseleleri kadı önüne getirme konusunda pek istekli değildi. Bu yüzden Halep şeriat mahkemesi kayıtlarında, kentin Yahudi nüfusu içinde yaşanan meseleleri yansıtan sadece birkaç davaya rastlanmaktadır. Halep Yahudi cemaatinin sergilediği bu iç bütünlük, Suriye'nin diğer taraflarında, hatta tüm imparatorluk genelinde de açıkça görülen bir davranış modelidir.⁵⁴ Halep'te iş yapan bir İngiliz ticari temsilci, 1671'de, hahamlarının şehrin Yahudilerine Müslüman mahkemelerinde birbirlerine karşı tanıklık yapmamalarını söylediğini yazıyordu.⁵⁵ Bununla birlikte, gayrimüslimlerin cemaat içi suç davalarını, tereddüt etseler de Müslüman kadılara götürmeleri zorunlu tutuluyordu.

Avrupalı ticari cemaatler ya da kendilerine verdikleri adla "milletler", ticaret şirketlerinin anavatanlarındaki müdürlüklerince atanan kendi konsolosları tarafından yönetiliyordu.⁵⁶ Buna karşın iç meselelerde konsoloslar inatçı milletleri şirket ticari politikası çizgisine çekmek için kadıya başvurabiliyordu. 1616'da Halep'in yeni Fransız konsolosu, İstanbul'un onun meşruiyetini onaylayan



Resim 1: Kente girerken, Halep hanlarından birinin önünden geçen deve kervanı.

bir fetvasını sundu. Bunun ardından valinin askerleri baş kadının emriyle eski konsolosu Hanü'l-Gümrük'teki konsolosluk konutundan çıkardılar.⁵⁷

Ayrıca Avrupalılarla Osmanlı uyrukları (müslim ya da gayrimüslim) arasındaki davalar için Babiâli, hakemlik yapmak üzere büyük yetkilere sahip bir kadı mahkemesi kurdu. Bu zorunlu uygulama, Avrupalılar arasında (yüz yılı aşkın deneyimiyle sisteme boyun eğmiş görünen Venedikliler dışında) ciddi rahatsızlık yarattı ve mümkün olduğunca bu mahkemelerden uzak durmaya çalıştılar.⁵⁸ 1596'da kentte İngiliz konsolos yardımcısı olan George Dorrington, vatandaşlarının hakemlik için kadı önüne gitmekteki gönülsüzlüğünü savunmak üzere şu kaygıları dillendiriyordu:

Son olarak, Türklere karşı savunma yapmanıza izin veremeyiz, senin hem davranış hem konuşma şeklin ya da konuşmaman, bu konudaki yeteneğin suçlanacak. Bu nedenle konuştuğun dilleri bilmeyen ve akılsız bir Türk olman gerekecek, o işleri daha kötü yapacak, böylece yargıcın önüne geldiğinde herkese karşı gülünç duruma düşeceksin...⁵⁹

Bu kadı önüne çıkma konusundaki açık rahatsızlık ve kaygının bir başka nedeni de yazılı sözleşmelerin geçerli olabilmesi için onu onaylayan gerçek tanıkların da mahkemede hazır bulunması gibi İslami mahkeme kurallarının varlığıydı. 1660 tarihli bir mahkeme kaydına göre, bir İngiliz tüccar bir Müslüman tüccara karşı, Müslüman tüccarın ölmüş babasının kendisine borcu olan parayı alabilmek için bir dava açmıştı. İngilizin elinde ölen kişi tarafından mühürlenmiş bir sözleşme olmasına karşın, oğul belgenin geçerli olmadığını iddia etmiş ve doğruluğunun kanıtlanması için tanıklar istemişti. Üç gün sonra tekrar mahkeme huzuruna çıkan İngiliz, tanık bulamadığını söylemiş, böylece dava düşmüştü.⁶⁰

1675'te İngilizler sultandan, İngilizlerle Osmanlı uyrukları arasında ortaya çıkan, bin akçeden daha fazla bir tutarın söz konusu olduğu herhangi bir ticari anlaşmazlık durumunda, davanın İstanbul'da, İngiliz büyükelçisinin de katılımıyla görülmesi hakkını aldılar. Bu anlaşmayı, kısa süre sonra Babiâli'yle Fransa, Fele-

menk ve sonunda tüm Avrupa devletleri arasında yapılan benzer anlaşmalar izledi. İstanbul'dan Halep mahkemelerine ve Avrupalı büyükelçilere hâlâ, Avrupalıların şeriat yasalarına tabi olduklarını belirten cevaplar gelmesine karşın, kapitülasyon antlaşmaları Avrupalıların Halep şeriiye mahkemeleri önüne çıkmasını büyük oranda azalttı. Çünkü imparatorluğun işe karışması için belirlenen sınır miktar o kadar düşüktü ki Avrupalılarla ilgili davaların çoğu kendi büyükelçilerinin yetki alanına giriyordu. Avrupalılar İstanbul'da, nüfuz ve rüşvet konularında, Müslümanların yerel Halep mahkemelerinde sahip olduğu avantajların aynısını elde ettiler.

Halep ticaretinin diğer büyük kurumu kervandı. Kervanlar iki tipti: Uzun yollar kat eden büyük kervanlar ile daha küçük deve, katır ya da eşek grupları. Birinci tür kervanlar 2.000 deveye varan büyüklüklerde oluyor ve Bağdat ile Hicaz'a seferler yapıyordu; ikinci tür kervanlar ise Anadolu'ya, Suriye kıyısına ve Mısır'a gidip geliyordu. Tüccarların bazen, özellikle kahve taşımacılığı için daha küçük kervanlar da kurmasına karşın, Hicaz'a giden en büyük kervanlar hac mevsiminde oluşturuluyordu. Bağdat'a kervan gidiş gelişi, develerin yeminin sağlanabileceği mevsimlere bağlıydı. Bedevilerin yönettiği Bağdat kervanları genellikle her iki yönde olmak üzere, yılda iki kez yolculuk ediyordu. Aralık ve nisan başlarında hareket eden kervanlar, hedeflerine varmak için yaklaşık kırk-elli gün süren bir yolculuk yapıyorlardı. Avrupalı seyyahlar kervan deneyimini egzotik bulduklarından bu yolculuklara dair, üç yüz yıllık dönem boyunca, sadece ayrıntılarda farklılık gösteren birçok anlatıya sahibiz.⁶¹

Uzun mesafeli kervanların büyüklüğü ve sıklığını, tüccarların Bedevi saldırılarına yönelik korkusu da belirliyordu. 16. yüzyılın çoğunda ve 17. yüzyılda Osmanlılar bu meseleye yönelik daha önce Memlukların kullandığı yöntemi devam ettirdiler. Bu yöntem Fırat havzasında, bugün Türkiye'de bulunan Birecik'le Irak sınırındaki Ane arasında yer alan, yerleşimin ve yağmacılardan korunacak yerin olmadığı tehlikeli geniş araziden geçerken kervanları koruması için, "Arapların Prensi" ya da "çölün efendisi" lakabı taşıyan, Mevali aşiretinin büyük reisine ödemedede bulunulmasıydı. Bu anlaşma,

Mevali aşiretinin Halep garnizonunu fiilen yok ettiği 1644'te olduğu gibi zaman zaman çığnemesine karşın,⁶² Irak yolunu açık tutmanın güvencesi oldu. 18. yüzyılda güçlü 'Anaza Bedevileri, daha zayıf Mevali aşiretinin yerini alarak Suriye çölünün efendisi oldu. Bunlar para karşılığı Osmanlıya hizmet etmeye pek gönüllü değillerdi ve yağma için kervanlara saldırmayı yeğliyorlardı. Hac kervanlarına bile büyük insan kayıplarına yol açan saldırılar başladı. Çöldeki durumun bozulması Osmanlıların buraya önce Türkmen kabileleri yerleştirme girişimine yol açtı; daha sonra, 18. yüzyılın ikinci yarısında da Bedevilere göz kulak olmak üzere çöl kenarı boyunca Çerkez göçmenleri yerleştirdiler.⁶³ Bedevileri bastırmada uğranılan başarısızlık ve bunun sonucunda kervan yollarının güvenliğinin kalmaması, kervan ticaretinin sonuçta çökmesine ve 18. yüzyılda onun yerini deniz taşımacılığının almasına katkıda bulundu.

Kervanlar Halep dışına ulaştığında, tüccarların malları şehrin hamallarınca boşaltılıyor, kent gümrüğü temsilcileri tarafından değerlendirilmeye tabi tutuluyor, daha sonra da bu mallar ve değerleri tüccarın adına kayda geçiriliyordu. Bu formalitelerin yerine getirilmesinin ardından eşya eşek sırtında ya da hamallarla kent merkezine taşınıyor, orada vergilendiriliyordu. Eğer tüccar kentin yerlisi değilse, genellikle Kürt olan hamallar ticari eşyayı oradan yüklenip şehrin çok sayıdaki kervansarayından birine götürüyorlardı. Bu yapılar tüccarlara konut ve işyeri olarak hizmet veriyordu. Neredeyse hepsi vakıf kuruluşlarının malıydı ve *odabaşı* diye adlandırılan bir ücretli tarafından idare ediliyordu. Bu kişilerin çoğu hem aşçı, hem ticari temsilci, hem de hancı olarak hizmet veren, çok dil konuşabilen Ermenilerdi. 18. yüzyılda Halep'te bulunmuş İngiliz Doktor Alexander Russel, o günün kervansaraylarına dair şunları anlatır:

Hanlar, genellikle dörtgen biçiminde inşa edilmiş, iki katlı geniş sağlam taş binalardır. Zemin katı her iki yönde, yukarısı kemerli, sadece ön taraftaki bir pencereden ışık alan ve kapısı olan dairelere bölünmüştür. Üst katta pencereler yerine açık bir hayat bulunmakta, etrafında da alt kattaki arka odalara benzer bir odalar zinciri yer almaktadır. Girişin iki tarafında üst kata çıkan merdivenler vardır. Çatı, diğer binaların çoğunda

olduğu gibi düz ve teraslıdır. Alt kat depo, muhasebe bürosu, pansiyon, bazen de ahır hizmetleri sunar. Diğer kat ise asıl olarak yolcuların kalması içindir; burada çok makul fiyatlarla kalabilecek yer bulabilirler.⁶⁴

Mallar şehirde tüketilmek üzere ayrılmışsa, toptancılar tarafından tüccarlardan alınıyor, muhtelif perakende satıcı loncaları arasındaki resmi anlaşmalara göre dağıtımları yapıyordu. Her bir ürün daha sonra, kapalı çarşının çeşitli sokakları boyunca dizili küçük dükkânlara yerleşmiş, şahsi perakende satış yapan tüccarlara gidiyordu. Bu anlaşmalar zaman zaman itirazlarla karşılaşmakla birlikte, eğer şeriiye sicilleri şehrin ticaret hayatının gerçeklerini yansıtıyorsa, çarşılar genel olarak çok düzenli yerlerdi. Çarşılarda pazarlık yaygın olmasına rağmen, fiyatlar, lonca üyelerinin kendileri tarafından saptandığı için, gerçek kıtlığın ya da söylentisinin olduğu dönemler hariç, nispeten sabitti. Dükkânlar sattıkları ürüne göre tasnif ediliyordu ve çarşıda her ürünün kendi bölümü vardı. Dükkânların birçoğunun sahibi vakıftı; satıcılar onları vakıf görevlisinden kiralyorlardı. Halep çarşılarının üstü kapalıydı ve yazın görece serin oluyorlardı. Ayrıca tüm anlatımların ortaklaştığı bir nokta da, çarşıların yıl boyu dikkati çekecek kadar temiz olmasıydı. Yerlerdeki çerçöp bir başka lonca tarafından toplanıyor ve kentin hamamlarının işletmecilerine satılıyordu. Çarşılar çok sayıda çeşme, hamam, cami ve halka açık geniş tuvaletle hizmet veriyordu ve bunların hepsinin bakımı bir başka dini vakıf tarafından sağlanıyordu.

Avrupalı ticari temsilciler Halep'te, belki de Osmanlı İmparatorluğu'nun diğer ticari merkezlerindeki benzerlerine göre daha ihtiyatlı yaşıyorlardı. Burada ne Galata'ya ne de İzmir'in "Frenk Sokağı"na benzeyen bir yer vardı. Çoğu Avrupalı tüccar, alt katlarında günlük ticaretin gürültüsü ve koşuşturması yaşanan kervan-sarayların ikinci katlarında oturuyordu. Avrupalıların sultanın ülkesinde mülk edinmesinin şeriat yasası ve imparatorluk fermanıyla yasaklanmasına rağmen mahkeme kayıtlarından açıkça görüldüğü üzere, bazıları bunu yapmıştı. Bunlar en çok kent surlarının kuzey-batı köşesinin karşısındaki büyük oranda Yahudilerin bulunduğu Behsita Mahallesi'nde edinilmiş mülklerdi.

Şehirde mezhepler arası gerilimin alevlendiği 19. yüzyıla kadar, Avrupalı seyyahlar ve yerleşimciler genellikle Halep Müslümanlarının hem Avrupalı ziyaretçilere hem de gayrimüslim komşularına karşı sergiledikleri genel hoşgörüyü işaret ediyorlardı. Fransız Constantin Volney'nin aşağıdaki yorumu gibi değerlendirmeler genel görüşü yansıtıyordu:

Türk [Müslüman] ya da Hristiyan olsun kent ahalisi, layık oldukları üzere, tüm Türkiye'nin en uygar unsurları olarak takdir edilmektedir ve Avrupalı tüccarlar böylesi özgürlüğü ve saygılı yaklaşımı hiçbir yerde görmemişlerdir.⁶⁵

Aynı duyguları bir buçuk yüzyıl önce Polonyalı Ermeni seyyah Lvovlu Simon da ifade ediyor, tüm Osmanlı ülkesinde sadece İstanbul ve Halep'te gayrimüslimlere ılımlı ve hoşgörülü davranıldığını yazıyordu.⁶⁶ Hoşgörü elbette farklılıkların kabulüne hazır ve açık olmakla aynı şey değildi. Orada bulunup da Müslümanlığı Hristiyanlıktan ayıran kültürel farkı kavrayan birkaç Avrupalıdan biri olan Dr. Russell, cemaatler arasındaki yüzeysel hoşgörüyü karşın, alttan alta gerilimlerin de yaşandığını belirtiyordu:

Gerçek inananların düşmanı olarak görülen Frenklere karşı nefretin varlığı kesinlikle hayal ürünü değildir. Bunu sadece ticaretle ilgisi olmayan kişiler arasında değil, kadınlar ve Frenkler hakkındaki fikirlerini yeterince gösteren sözleri dikkatsizce ağzından kaçırın çocuklar arasında da gözledim. Kendilerine bu kadar kötü biçimde tasvir edilmiş kişiler önünde konuşmamaları gerektiğini bilmeyen çocuklarını azarlamayı ve özür dilemeyi hiç unutmadıkları da bir gerçektir. Ticaret yapan Türkler ve Avrupalılara bağlı ya da onlarla ilişkide olan diğerleri ise bu eğilimlerini gizlemektedirler ve çoğu dost sohbetlerinde ve yardımlaşmayla bu sorunun üstesinden gelmektedirler.⁶⁷

Bu alıntı, Halep Müslümanlarının Avrupalılara sadece katlandığını ve farklı cemaatler arasında çok az dostluklar geliştiğini akla getirmektedir. İngiliz ticari temsilcilerin mektuplarında bu konudan pek bahsedilmemektedir ve Russell'ın gözlemlerinin

Halep'teki sosyal koşulların gerçekliğini ne ölçüde yansıttığından emin olamayız. Halepli ve Ermeni tüccarlarla girdikleri iş ilişkilerinde Avrupalılar, arabulucu olarak yerel Hristiyan ya da Yahudi "dragoman"lara (Arapça *tercüman* sözcüğünden türetilmişti) güveniyorlardı. Avrupalıların çoğu yabancı bir kültür karşısında kendi denetimlerinde bir yerleşim tarzını ve sosyal hayatı seçiyorlardı; çok azı yerel dil ve gelenekleri öğrenme zahmetine giriyordu. Protestan Avrupalılar (İngilizler, Felemenkler ve az sayıdaki Almanlar) kural olarak yerli kadınlarla evlenmiyorlardı ve çok azı ülkelerindeki karılarını getiriyordu. Russell'ın İngiliz ticari temsilcilerin sosyal yaşamına dair anlattıkları iç karartıcıdır:

Kadın topluluğu çok kapalıdır; çünkü yerel Hristiyan hanımlar Arapçadan başka dil bilmezler ve sadece birkaç Mezza Razza Fransızca konuşur, İngiliz centilmenlerinin bazısı yılbaşı dışında yerli tanıdıklarını ziyarete nadiren giderler. Arapça bilenleri bile sadece Cudeyde'ye gider, İngilizlerin hiçbirisi evli değildir; konsolos ve bir tercüman dışında Fransız işletmesi'ndekiler de öyle. İskenderun Limanı'nın uzaklığı, deniz yolculuğu yapan birçok insanın Halep'e gitmeye kalkışmasının önünde engeldir. Hindistan'dan gelirken çölü geçen birkaç centilmen yoksa, İngilizler sadece yurttaşları veya diğer Avrupalı seyyahlarca ziyaret edilme şansına sahip olurlar.⁶⁸

Kentteki Avrupalı ticari temsilcilerin bulunabildikleri az sayıda sosyal etkinliklerden biri genellikle avcılıktı. Bunun yanı sıra, Avrupalı tüccarlar genel can sıkıntısını, ülkelerinden çok nadir de olsa şarap, bira ve jambon yüklü gemilerin gelmesiyle, zaman zaman birbirlerini ağırılarak atarlardı. Bir İngiliz ticari temsilci 1725'te ülkesine yazdığı bir mektupta, domuz pastırması, çay, elma şarabı ve bira gelmesinden memnuniyet duymakla birlikte, hâlâ tereyağı ve peynir yokluğundan rahatsız olduğunu yazıyordu.⁶⁹ Alkol çoğu kişi için bir sorundu. İngilizler 1718'de bir imparatorluk fermanı ile, ithal ya da ev yapımı, üzümünden içki yapma haklarını onaylatmışlardı.⁷⁰ Büyük kervanların pek sık olmayan gelişleri dışında bol miktarda boş zamanları bulunan ticari temsilciler için sıkıntı

süreklilik arz eden bir problemli. Farklı uluslardan ticari temsilcilerin katılımıyla yapılan oyun sahneleme ve toplu okuma faaliyetleri zamanın geçmesine yardımcı olurdu. Durum böyle olunca, 1753'te bir İngiliz ticari temsilci tarafından Londra'ya verilen bir kitap sipariş listesi şaşırtıcı gelmez: *A History of a Woman of Quality* (Mezihetli bir Kadının Hikâyesi), *Memoirs of a Woman of Pleasure* (Bir Zevk Kadınının Anıları), *Boccaccio's Tales* (Boccaccio Masalları), *Shakespeare's Plays* (Shakespeare'in Oyunları), fakat aynı zamanda *Clarke's Sermons* (Clarke'in Vaazları).⁷¹

18. Yüzyılda Halep'te Ticaretin ve Siyasetin Değişen Yüzü

Avrupalı ticaret adamları 18. yüzyılın ilk on yılında Halep pazarlarından kazanç elde etmenin giderek daha da güçleştiğini düşünüyorlardı. Bu, kısmen İran ipeğinin daha az bulunabilmesinden kaynaklanıyordu. Bir yandan İzmir, İran'dan ipek taşıyan tüccarlarca yeni hedef olarak seçilmiş, öte yandan İran'daki ipek üretimi de, Safevi hanedanının 1722'de İsfahan'ın Afganlarca ele geçirilmesiyle girdiği uzun çöküş sürecinin bir sonucu olarak düşmüştü. Bunlara ek olarak, Halep'teki Avrupalı ticari varlığının baş aktörü haline gelen İngilizler, Doğu Akdeniz ticaretine kendi malları olarak soktukları yünlü kumaşın şansının güçleştiğini hissediyorlardı. 1765'te Halep'teki İngiliz konsolosu, ulusunun kentteki ticari faaliyetleriyle ilgili karamsar bir değerlendirme yapıyordu:

Bu düşüş çeşitli nedenlerden, ancak en başta, sırbaf, ham ipek ve diğer ipek türlerinin kent pazarlarına çok ciddi miktarlarda geldiği İran'daki nüfus azalmasının etkisiyle olmuştur. 1750'den bu yana İran ipeği bulunmamaktadır. Bunun karşılığı olarak İranlılar bizim kumaşın başlıca alıcısı olmaktan çıkmıştır.⁷²

Pazar kalıplarındaki değişimler konsolosun Halep'teki yurttaşlarının sayısında azalmaya yol açmıştı. Alexander Russell, 1753'te kentte fiilen iş yapan sekiz İngiliz ticarethanesi varken, 1772'de

bunların dörde indiğini bildiriyordu. Fransızlar, şehrin ticari hayatında daha önceki konumlarının aksine, bu değişikliklere İngilizlerden daha başarılı bir biçimde uyum göstermişler ve yüzyıl boyunca ticaretin düşüş yaşamasına karşın, Halep'teki en büyük Avrupalı topluluk olma konumunu onların elinden almışlardı. Dr. Russell, kentte 1753'te dokuz olan Fransız ticarethanesi sayısının 1772'de "altı ya da yedi"ye indiğini belirtiyordu.⁷³

Fransızların kaydettiği bu nispi başarının çeşitli nedenleri vardı: Fransız fabrikaları daha hafif yünlü kumaş üretiyordu ve bu kumaş İngilizlerin pazara sunduğundan daha ucuzdu; daha parlak olan renklerinden dolayı da Haleplilerce tercih ediliyordu. Ayrıca Fransızlar, Halep pazarlarında hâlâ bulunabilen ürünleri, temelde Suriye pamuklusu ve ipeğini, tekstil endüstrilerinde kullanabiliyorlardı. Fakat bu uyum göstermelerle bile 18. yüzyıl sonlarında Halep'teki Fransız ticari faaliyeti, bir önceki yüzyıl sonlarında olduğu gibi oldukça düşük düzeydeydi. Napolyon'un 1798'de Mısır'a müdahalesiyle Fransızların Suriye'deki ticari çıkarları daha da zayıfladı. Osmanlı sultanı müdahaleye misilleme olarak Fransız tüccarları ülkesinden kovdu ve mallarına da el koydu.⁷⁴ Fransız tüccarların 1801'de Fransız kuvvetlerinin Mısır'dan çekilmesinin ardından Halep'e dönmelerine karşın, etkinlik düzeyleri büyük oranda düştü.

Avrupalı tüccarların Halep'ten bu çekilişi, tüm ticari faaliyetin sona erdiği anlamına gelmiyordu. İran ticaretinin uzun süren bir çöküş yaşamasına ve sadece 19. yüzyıl ortalarında bir canlanma göstermesine rağmen, Halep'teki ticari hayat daha önce bilinen aynı bölgesel kalıpların birçoğunu takip etmeyi sürdürdü. Avrupa'yla ticaret geriledi ancak Avrupalı ticari temsilcilerin kentten çekilmesiyle sona ermediği de açıktı. Suriye'de hâlâ Avrupa üretimi mallara yönelik bir talep vardı; bunun karşılığında Avrupalılar da Kuzey Suriye ham pamuk ve ipeğine ihtiyaç duyuyorlardı. Avrupalı tüccarların yerine, Avrupa üretimi malları doğrudan satın almak için sık sık Akdeniz limanlarına yolculuk ederek ithalat faaliyetlerini yürüten yerel tüccar cemaatleri ortaya çıktı. Doğrudan Avrupa ticareti içinde yer alan Halep'in yerel tüccarları üç farklı grup-

tan oluşuyordu: Temelde İtalyan ya da Avusturyalı kökenli Latin Katolikleri (Levantenler), Sefarad Yahudileri ve Arap Katolikleri. Müslümanlar ise aksine, çok düşük yoğunluklu bir ticari görüntü sergiliyorlardı. Onlar Osmanlı iç pazarında ticari faaliyet sürdüren unsurlar olarak kaldılar. Zaman zaman Avrupa ticaretine sermaye yatırdılar ancak doğrudan içine girmeleri nadir görülen bir durumdu. Bu gayrimüslim ticari topluluklar aşağıda ayrıntılı bir biçimde ele alınacak fakat önce ortaya çıktıkları siyasi ve iktisadi ortamı gözden geçirmemiz gerekir.

18. yüzyıl, Osmanlı Halep'inin sosyal ve siyasi yapısında büyük dönüşümlere tanıklık etti. Sultanın hükmü altındaki ilk iki yüz yıl süresince Halep'in siyasi denetimi Osmanlı unsurların elindeydi. Yönetici kesim vali, onun başkentten gönderilmiş bürokratik ve askeri profesyonellerden oluşan maiyeti ve baş kadıları içeriyordu; bunlar imparatorluk halklarının çeşitliliğini gösteren etnik kökenlerden geliyorlardı ve Osmanlı Türkçesi konuşuyorlardı. İktisadi güç ise daha karmaşık sosyal katmanlar arasında paylaşılıyordu: Müslüman tüccarlar, yerel Müslüman dini seçkin sınıf mensupları (*ulema*), siyasi görev sahipleri ve Avrupalı ticaret toplulukları. Avrupalıların dışındaki bu seçkin grupları sık sık birbirine karışıyor ve birbirlerinden kız alıp veriyorlardı. 18. yüzyıl ortalarında bu kalıplar, görünüşte eski hallerini sürdürmekle birlikte, değişim yaşıyorlardı.

Kentin siyasi güç dengesindeki en önemli değişikliklerden biri eyalette üstlenen askeri kuvvetlerin giderek daha fazla yerel kökenlilerden oluşmasıydı. Bu dönüşüm, imparatorluğun mali ve askeri açılardan inişler yaşamasıyla, aşama aşama olmuştu. Merkezin gücü gerileyince Halep eyaletine, yönetilmeleri giderek daha da güçleşen çeşitli aşiret grupları yerleşti. Kentin kendisinde de, başkentten sağladığı birliklerin sayısında görülen azalma, yeniçeri saflarını yerel unsurları ve bu arada kırsal kesimden gelen göçmenleri de asker kaydederek güçlendirmeye yol açtı. Yerel toplama yeniçeriler kısa sürede devletin artık dolduramayacağı bir boşluğu kaplamaya başladılar. Siyasi gücün yerel askeri unsurlarca ele geçirilmesi sadece Halep'e özgü bir durum değildi; 18. yüzyılda im-

paratorluğun birçok şehrinde aynı süreç yaşandı. Bununla birlikte Halep'in, yeniçerilere muhalefetin eşraftan gelmesi gibi bir farklılığı da vardı. Eşraf, şariat hukuk sistemi altında, bazı vergilerden muafiyetin de içinde yer aldığı birtakım ayrıcalıklara sahipti ancak bu konumun bir siyasi birliğe evrilmesi nadir görülen bir durumdu. Daima çok sayıda insanın peygamber soyundan geldiğini iddia ettiği bir yer olduğu anlaşılan Halep'te, bu unsurların temsilcisi *Nakibü'l-Eşraf*, kentin siyasi hayatında ortaya çıkan karışıklıklarda tarihsel olarak en nüfuzlu sivil otoritelerden birisiydi. 17. yüzyıl sonlarıyla 18. yüzyıl başlarında bazı uyanık kişiler söz konusu görevi kentte eşraf olduğunu iddia eden beş-on bin insana dayalı bir iktidar zemini haline getirmişlerdi. 18. ve 19. yüzyıllarda *Nakib* çeşitli kereler binlerce silahlı "akraba"sını Halep sokaklarına yeniçerilerle kanlı kavgalara çağırabilmişti.⁷⁵

Bizi yeniçerilerle eşraf arasındaki rekabetin, hem etnik hem de sosyo-ekonomik köklere sahip olduğunu düşünmeye teşvik eden nedenler vardır. Yeniçeriler genel olarak aşiretlere bağlı ve kırsal kökenli unsurlar olarak kente sürüklenmişlerdi ve kentin sosyal dokusundaki "dışarıdakiler"den geliyorlardı. Ezici çoğunluğu şehrin doğu mahallelerinde yaşıyordu ve büyük oranda aşiretler tarafından sağlanan ürünlerle bağlantılı loncalarda (katırcılar, kasaplar ve debbağlar) hizmet görmek durumundaydı. Eşraf ise tersine, *intra muros* (sur içi) mahallelerde yoğunlaşmıştı ve tekstil üretimiyle bağlantılı loncaların en çok rastlanan üye tipini oluşturuyorlardı. Fakat bu tarz bir sınıflandırma, çok sayıda istisnai durumu ya da daha doğrusu, yaşamlarında ilk bağlı oldukları gruptan dışarıya geçen kişileri anlatmakta yeterli değildir. Açık olan iki grubun varlığının, birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışmalarından dolayı kent sokaklarında sürekli karışıklıklara yol açmasıdır.

Daha az dramatik olmakla birlikte, 18. yüzyılda Halep'in iktidar yapısının geçirdiği aynı oranda önemli bir evrim de, bir düzine veya daha fazla sayıda önde gelen yerel ailenin şehrin iktisadi ve siyasi hayatına etkin bir biçimde katılmaya başlamasıydı. En azından Osmanlı idaresinin başlangıcından, hatta tahminen daha da öncesinden beri önemli yerel ulema aileleri, kent nüfusunun tem-

silcileri gibi hareket ediyorlardı. Statüleri dini otorite ve şehirdeki birçok dini vakfın yöneticisi olmalarından kaynaklanıyordu. Kentin ticari yapılaşması büyük oranda bu vakıflarca finanse ediliyor ve bu kurumlarda yönetici olanlar onlardan manevi açıdan olduğu kadar maddi açıdan da yarar sağlıyorlardı. Bu unsurlar Cabiri, Kevakibi, Müderris, Kudsi ve Taha aşiretlerinden oluşuyordu. Bu aileler üstünlüklerini Arapça soyadlarına Osmanlıca/Farsça “zade” ekini ekleyerek belirtiyorlardı (Cabirizade, Kudsizade gibi). Diğer Müslüman aileler Halep’ten bir ticari ambar biçiminde yararlanıyorlar, ya bizzat tüccar ya da finanse edici olarak uzun mesafeli ticaretle ilgileniyorlardı. Bunlar Labak, Muvakkit ve Amiri ailelerine mensuptular. Ticari ve dini seçkinler arasındaki ve aslında yerel sivil Müslüman seçkin aileler ile Osmanlı aileler arasındaki mesafe, zamanla önemli Sünni aileler arasında kız alıp vermeler olduğu için sadece bir ailenin zenginliğinin nereden geldiği hususunda anlam kazanıyordu. Eski tüccar aileleri oğullarını medreseye gönderdiler, ulema aileleri ticaretle uğraşmaya başladılar, Osmanlı görevlilerinin çocukları kente yerleştiler ve sivil seçkinlerin bir bölümünü oluşturdular.⁷⁶

Bu sivil seçkin aileler de zengin olabiliyordu, ama gerçek iktisadi güç Halep’in tarım yapılan iç bölgelerindeki mülkleri kontrol edenlerdeydi. 17. yüzyıl boyunca bunlar çoğunlukla tımar ya da iltizam sahipleri olarak köylerin gelirlerinin doğrudan denetimini elinde bulunduran askerlerin ve Osmanlı memurlarının kontrolündeydi. Bu Osmanlı sınıfının iktisadi konumu, bölge köyleriyle kurulan bağımlı kredi ilişkileri aracılığıyla köylülerin tarımsal üretiminin dolaylı kontrolünün de sağlanmasıyla, daha da güçlendi.⁷⁷ Bununla birlikte, 17. yüzyıl sonunda merkezi yönetim iltizamları yaşam boyu kullanım hakkı (*malikâne*) olarak satmaya başlayınca Halep’in varlıklıları için yeni fırsatlar ortaya çıktı. Yeni mali sistemden ilk yararlananlar, daha sonra malikâne olarak aldıkları köylere önceden borç para veren Osmanlı memurları ve çocukları oldu. Onları, birikmiş servete sahip ve daha iyi yatırım arayışındaki yerel aileler izledi. 18. yüzyıl başında süreç oldukça ilerlemiş ve eyalet mülklerinin çoğu mültezimlerin eline geçmişti. Kesenin

ağzını açanlar, giderek artan biçimde yerel Müslüman aileleriydi. Yüzyıl ortalarında eyalet mali sisteminin büyük oranda yerel unsurların eline geçmesi durumu kesinlik kazanmıştı.

Yüzyılın sonunda Cabiriler, Amiriler ve Tahalar gibi önde gelen yerel aileler Halep'in tarım yapılan iç bölgelerinin çoğunu etkin bir biçimde denetimleri altına almışlardı. Yerel güç dengesindeki bu değişim, *kaymakam* ya da *mütesellim* ve *muhassıl* gibi önemli eyalet görevlerine defalarca Halepli kişilerin atanmasıyla meşruiyet kazandı; bu, yerel seçkinlerin kanuni olmasa da fiili olarak eyalet yönetimini ele geçirmelerini yansıtıyordu. Bu yerel Müslüman mültezimler, daha sonra kendilerine bağlı köylüleri, geride kalan Avrupalı tüccarların büyük arzusu doğrultusunda, tütün ve pamuk gibi tarımsal ürünler üretmeye sevk ettiler ve Halep'in Avrupa'yla yeni ticari ilişkilerine yön verilmesine yardımcı oldular.⁷⁸

Bununla birlikte, statüdeki bu yükselmeye, etraflı ve etkin bir siyasi güç olma eşlik etmedi. Müslüman seçkinler birbirlerine karşı mesafeli kaldılar.⁷⁹ Her büyük aile kendini komşularıyla doğrudan yarış içinde gördü. Bu güvensizlik havası, kentin siyasi kontrolünü ellerinde tutmakta başarısız kalan ve herhangi bir yerel karşı güç birliğinin oluşmasını engelleme arayışına giren Babıâli'nin kentteki temsilcileri tarafından da sık sık körüklendi. Bir çıkar birliği oluşturma bilincinden uzak Müslüman aileler doğrudan siyasi güç kullanımına çok az yöneldiler ve kendilerini sadece sokaklarda çatışan yeniçeri ve eşraf grupları ya da bu gruplarla yönetim arasında arabuluculuk etmekle sınırladılar. Valinin bulunmadığı ya da baskıcı olduğu dönemlerde siyasi muhalefet yalnızca sokak ordularınca yükseltiliyordu. Bu kuvvetleri oluşturanlar fakir mahallelerden getiriliyor, eşraf veya yeniçerilerden olduğunu iddia eden sokak kabadayıları tarafından yönlendiriliyorlardı. Bu savaşçılar varlıklı ailelerce nadiren müttefik ya da potansiyel liderler olarak görülüyordu. Aslında sokaklarda yaşanan şiddet, sık sık, Sünni seçkin kesim mensuplarının halkın öfkesinin hedefi haline geldiği bir kanlı ayaklanma (*Jacquerie*) başlangıcının özelliklerini gösteriyordu.

Katolik ve Sefarad Yahudi Ticari Seçkinlerin Ortaya Çıkışı

Halep'in varlıklı Müslüman aileleri 18. yüzyıl sonlarında bölgede baskın iktisadi güç olarak öne çıktılar ancak bu başarılarını ona uygun bir siyasi güce çeviremediler. Yeni bir Müslüman seçkin kesiminin iktisadi öneminin artmasıyla paralel bir biçimde, birtakım Katolik Arap aileleri de değişen ekonomik şartlardan yararlanarak 18. yüzyılda yeni bir saygınlık düzeyine ulaştılar. Onların bu hızlı yükselişleri, Halep'i bir önceki yüzyılda ziyaret eden Avrupalıların yerli, Arapça konuşan Rum Ortodoksları (Arapça konuşulan eyaletlerde Melkitler olarak da bilinirlerdi)⁸⁰ ve Yakubi Hristiyanları sürekli, Ermenilerin aksine sefil bir hayat süren unsurlar olarak tarif etmiş olmalarından dolayı daha da dikkat çekiciydi.

Bu tüccarlar arasında bir cemaat ruhunun oluşmasında kilit unsurlardan birisi, onların kolektif kimlikleri içinde Katolikliğin oynadığı roldü. Halep'te Katolik cemaatlerinin ortaya çıkışı ve buna paralel olarak ticari hayatta önemli bir konuma ulaşmaları, şüphe-siz kentte Avrupalı tüccarların varlığından kaynaklanıyordu. Latin Katolik misyonerleri Avrupalı tüccarların peşinden kente gelmişler, Halep'in, memleketleri ve köylerindeki kurumlardan kopmuş göçmen nüfusu içerisinde verimli bir toprak bulmuşlardı. Üst rütbeli rahiplerine yazdıkları raporlarda, bireysel vicdani seçimlerini ruhani meselelerde sadakatlerini artık patriğe değil papaya sunma yönünde değiştiren kadın ve erkeklerin yarattığı sürekli bir hareketliliği kaydediyorlardı.⁸¹

Bununla birlikte, belirli herhangi bir zamanda Latinlerin ayinlerine katılan Hristiyan nüfusun oranının ne olduğunu anlamak zordur. Bir kaynak, 17. yüzyıl sonunda Süryanilerin dörtte üçünün Katolik olduğu tahmininde bulunmaktadır.⁸² Kentte makamını rahatça kullanan Sis Ermeni Katolikosu'nun ruhani liderliği altında birleşen Ermeniler de, 17. yüzyıl sonunda geniş oranda Katolikliğe sempati göstermişlerdi. Buna karşın bir İngiliz ticari temsilci, ta 1749'da, kentteki Rum Ortodoksların sadece yüzde onunun Uniatist olduğunu tahmin ediyordu.⁸³ Misyonerlerin kendileri ise çok

daha yüksek sayılar veriyorlardı. Cizvitler 1714'te Halep'te daha o zamandan 5.000 ile 6.000 arasında kişinin kendilerine katılmış olduğu iddiasında bulunuyorlardı.⁸⁴ Eğer verilen sayı doğru olsaydı, bu, şehrin Hristiyanlarının yarısının Katolik olduğu anlamına gelirdi. İstanbul, Kudüs ve Antakya Ortodoks Patrikleri, büyük ihtimalle 1733'te sultana gönderdikleri bir raporda, Halep'teki Melkitlerin çoğunun "Frenklerin dini"ni benimsediklerini kabul ediyor, ancak sıkı Katoliklerin sadece elli kişiden ibaret olduğunda, diğer yüz kişinin ise belki de "sapkınlık" içinde bocaladığında ısrar ediyorlardı. Geriye kalan Melkitlerin Ortodoksluğa ve sultana bağlılıklarını sürdürdüklerini, fakat kötü bir yerel din adamı grubu tarafından budalaca yoldan çıkarılmış olduklarını savunuyorlardı.⁸⁵

Katolik cemaati mensuplarının toplam sayısı ne olursa olsun, bu mezhep değiştirmelerin yol açtığı korku, resmi kilise hiyerarşisinin durumun düzeltilmesi ricasıyla sultana başvurmasına neden oldu. Babıâli, 1709'da aldığı bir buyruk çerçevesinde Halep valisine, Şeybani Hanı'nda görünürde Fransız tüccar topluluğu için yapılan, düzenli Latin ayinlerine yerel Hristiyanların katılmasını yasaklamasını bildirdi. Bunu tutuklamalar ve hapis cezaları izledi.⁸⁶ Benzer uygulamalar bir sonraki yüzyılda tüm Suriye'ye yayıldı. Latinlerin Rum Ortodoks cemaati içinde yürüttükleri mücadele, 1724'te Antakya Patriği III. Athansius Dabbas'ın ölümüyle bir dönüm noktasına vardı. Şam'daki din adamları İstanbul Patriği'nin ve sultanın seçimi olan Kıbrıslı Rum Sylvestros'a bağlılıklarını bildirirken, Halep'teki din adamları sonuçta hem Roma ile iyi ilişkilere sahip hem de Arap olan Kyrillus [Serafim] Tanaş'ı destekler duruma geldiler. Kyrillus, Dürzilerin kontrol ettiği Cebel-i Lübnan'daki Şevir'e sürgün gitmek zorunda bırakılmasına karşın, 1729'da Roma'daki Papa tarafından Antakya Katolik Patriği ilan edildi.

Şam ile Halep arasındaki belirgin çatlak, Halep'te bağımsız bir Uniatist hareketinin muzaffer bir biçimde ortaya çıkışına işaret ediyordu. Bu unsurlar, yeni ilan edilen patriklerinin sürgünde olmasına rağmen, önde gelen Müslümanların tanıklığı sayesinde Halep valisi ve baş kadısından 1729'da Maksimus el-Hâkim adlı bir Haleplinin onların metropoliti olarak tayin edildiğini belirten bir emir

koparmayı başardılar.⁸⁷ Katolikler, patrikleri Lübnan'da sürgünde kalmakla birlikte, Katolik inancının Melkitler arasındaki konumunu güvence altına almaya yardımcı olan bu görevi yüzyılın büyük kısmı boyunca korudular. Uniatist hareketinin Halep'te elde ettiği popüleritenin kentteki Rum Ortodoks ruhban kesiminin çoğunluğunun Roma'ya yönelmesinde bariz bir etkisi vardır. Ancak yine de sadakatlerindeki bu değişimin nedenleri tümüyle açık değildir.

Latin Katoliklik mezhebi mensuplarının kendi mezheplerine insan kazanmak üzere gösterdikleri aktif çabanın bu durumun ortaya çıkmasında şüphesiz bir payı vardı. İstanbul Patriği'nin görüşü de bu yöneydi ve resmi Osmanlı tepkisini de onun düşünceleri şekillendirmişti. Sultan, yanıt olarak, Katolikliğe geçişi engellemek için, hem Latin din adamlarının Ortodoks aileleri ziyaret etmelerini hem de Avrupalı tüccarlar dışındakilere sağlık hizmeti vermelerini yasakladı. Bu yasaklama Latin din adamlarının Şam'dan gitmelerine yol açmakla birlikte, Halep'te Avrupalı Katolik tüccarların sürekli varlığı, çok sayıda aktivist din adamına kentte kalmaları için uygun bir mazeret yarattı. Örneğin 1681'de şehirde yirmi sekiz Fransız papazı vardı ve bu miktarın Halep'te o sırada ikamet eden Fransız tüccarların ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla olduğu açıktı.⁸⁸ 1760'ta bu sayı yirmi misyoner papaza düştü; ancak onların yanında on üç yerli Melkit Katolik din adamı, dört Ermeni ve üç Suriyeli Katolik papazı da vardı. Katolik inancı o dönemden itibaren Halep'e sağlam bir biçimde yerleşti ve hiyerarşik yapısı kesinlikle yerli oldu.⁸⁹

Halep'te bir Hristiyan mezhebi çerçevesinde bir Katolik ruhban sınıfı çekirdeği ortaya çıkınca, bunlar aynı inancı seçecek diğer unsurlara destek oldular.⁹⁰ Ayrıca Şam'da dini siyasetten büyük oranda çekilmiş olan Maruni din adamları da Halep'te Katolikliğin yaygınlaşmasında can alıcı bir rol oynadılar. Diğer Katolik cemaatlerine, din adamlarının başı kanunla derde girdiğinde, sık sık yardıma koştular. Buna karşılık geleneksel kiliselerin ruhban kesimi, Maruni din adamlarının yıkıcı bir yol izlediği görüşünde birleştiler ve sultana, diğer Hristiyanların Maruni ayinlerine katılmasının yasaklanması doğrultusunda baskıda bulundular.

Devlet, bu tür mezhep değiştirmelerin zaten sultana karşı vergi yükümlülüklerini yerine getirme konusunda zorluk çeken cemaatleri rencide ettiği gerekçesiyle birtakım durumlarda bu yönde uygulamalara gitti.⁹¹

Uniatizmin Halepliler için çekiciliğini açıklama yollarından biri, teolojinin Halep ile Şam Hristiyan seçkinleri arasındaki kentler arası rekabeti ifade etmek üzere kullanılmasından geçmektedir. Bu, en azından, bir Ortodoks papazı ve Şam tarihçisi olan Mikhail Burayk'ın dile getirdiği, Antakya Kilisesi'ndeki hizipçiliğin altında yatan temel neden gibi görünmektedir.⁹² İstanbul'daki Rum Ortodoks hiyerarşisinin Antakya Patrikliği'ni bir etnik Rum ruhban sınıfına tabi kılmaya çalışması, Arapça konuşan cemaatte dil temelli bir kızgınlık yarattığından uyumun bozulmasına etnik gerilimler de etkide bulunmuş olabilir. Daha 1678'de Halep'te bir grup Rum Ortodoks Arap, Arapça bilmediği için Antakya Patriği Neophytos'un otoritesini tanımayacaklarını açıklamıştı. Kentin Müslüman baş kadısı önünde gerçek patriklerinin, Halep'in yerlisi Kyrillus olduğunu belirtmişlerdi.⁹³ Bununla birlikte yerelliğin etnik özellikten daha çekici geldiği yönünde bir açıklama daha doyurucu görünmektedir; zira yine Arapça konuşan Şamlılar, Sakız Adası kökenli olmakla birlikte Şam'da doğan ve eğitim gören Neophytos'a ve Ortodoksluğa bağlılıklarını sürdürmüşlerdi. Dahası kurumsal kilise hiyerarşileri ile cemaat arasında hiçbir dilsel farklılık olmayan Süryaniler ve Ermeniler de Unian'ın cazibesinden aynı oranda etkilenmişlerdi. Üç kilisenin hepsindeki Uniatist hiyerarşisi, yerellik hipotezini destekler biçimde Haleplilerden oluşuyordu. Bunların aynı zamanda Arapça da biliyor olmaları, büyük olasılıkla sadece tali bir öneme sahipti.

Çekiciliği yaratan bir başka olgu da, Avrupalıların Halep'te dini okullar kurmasıydı. Bu okullarda Batı dillerinin yanı sıra, Avrupa'dan gelen yeni bilgiler, fen bilimleri ve matematik üzerine dersler veriliyordu. Babiâli'nin Avrupalıların açık dini faaliyetleri konusundaki titizliğinden dolayı, okullar Arapça konuşan Uniatist din adamları tarafından yönetiliyor, fakat müfredat değiştirilmeksizin uygulanıyordu. Romanya'da matbaacılık eğitimi almış Ka-

tolik yanlısı bir metropolit olan Athanasius Dabbas, bu Batı'ya açılma yolunu izleyerek 1706'da Halep'te Osmanlı İmparatorluğu sınırları içindeki ilk Arapça yayınevini kurdu. Ortodoksların 1720'de Dabbas'ın Cebel-i Lübnan'a gönderilmesiyle sonuçlanan muhalefetine kadar, yayınevi yaklaşık on yıl faaliyetini sürdürdü.⁹⁴ Ne yazık ki ta Maruniler 1857'de bir diğerini kurana kadar artık kentte yayınevi faaliyeti olmayacaktı.⁹⁵ Yine de bu yenilikle birlikte Uniatist din adamları yeni ilmiyelerin, İncillerin ve diğer dini materyallerin Arapça basılmış metinlerinden yararlanabildiler.⁹⁶ Dünyevi bilimler ise yayımlanmak için bir başka yüzyılı bekleyecekti ancak Lübnan'daki Uniatist din adamları tarafından yayımlanan bilimsel çalışmalar, daha sonra, 19. yüzyılda, Halep'te Arap kültürel Rönesansı üzerinde büyük etkiye sahip olacaktı.

Halep'in Melkit Katolik din adamları, Şam'dan ayrılmayla birlikte, yaklaşık bir yüzyıl boyunca sadece İstanbul'daki patriğin zaman zaman sergilediği onları Ortodoksluğa geri kazanma çabaları dışında, yönetimin kayıtsız tavrıyla karşı karşıya kaldılar. Ortodoksluğa dönmeleri neredeyse her zaman Katolik tüccarların verdiği rüşvetle engellendi. Ortodoksların geçici olarak üstünlük sağladığı ve kentin Katolik metropolitinin Lübnan'da sürgündeki patriğine katılmak zorunda kaldığı dönemler de olmakla birlikte, Katolikler sonuçta bu tür karışıklıkların hepsinden galip çıkmasını bildi. Uniatist'ler kentteki çeşitli dinsel mevkileri yandaşlarıyla doldurmayı başardıktan sonra, geleneksel kiliselerin onlara karşı misilleme hareketlerine girişmesi güçleşti. Birleşik bir ruhban sınıfı, İstanbul'daki patriğin yönettiği saldırılar karşısında bir denge sağlamak için, Halep'teki Fransız konsolosunun da sık sık devreye girmesiyle, Halep valilerinin desteğini ve sağlam bir şekilde Katoliklerin arkasında duran Müslüman ileri gelenlerinin yardımlarını sağlayabiliyordu. Buna karşın, Antakya ve Kudüs Ortodoks Patriklerinin devletin Güney Suriye'de Ortodoksluğun korunması yönünde müdahale etmesini isteyen sürekli talepleri yerel otoriteleri, orada Katolik etkinlikleri üzerinde yasaklamalara ve Latin "sapkınlığı"nda ısrar eden yerel unsurlar hakkında kovuşturmalara gitmeye zorluyordu.⁹⁷

Bununla birlikte Halep'teki ruhban kesimine, Osmanlı uyruklarının Frenk din adamlarının düzenlediği ayinlere katılması üzerindeki yasak sürekli hatırlatılıyordu. Ne var ki bu buyruklar, Katoliklik artık sadece yabancı papazlar tarafından yayılmadığı için yerel ruhban kesiminin patrikten ziyade papaya bağlılığı biçimindeki temel soruna cevap vermiyordu.⁹⁸ İstanbul Patriği bu sürecin farkındaydı ve onun ricası üzerine 1781 Nisan'ında Babıâli tarafından Halep'e gönderilen bir fermanda Halep Metropolit'i'nin, kendi emrindeki din adamlarının Ortodoks âdetlerine uymasını sağlama konusunda gevşek davrandığı belirtiliyor ve reforma gidilmesi isteniyordu.⁹⁹ O yıl metropolit, sözünü sakınmaz bir Katolik destekçisi olan Jarmanus Adam'dı. Onun görevde olmasına itiraz edilmemesi, patriğin sapkınlarla kaybettiği Halep'i en azından geçici olarak gözden çıkardığına delalet ediyordu. Ferman Halep valisi tarafından basit bir biçimde, sultanın emirlerine olan itaatsizliklerine göz yumması karşılığında Uniatist cemaatlerinden sızdırdığı rüşvetlerin mazur görülmesi olarak algılandı. Sultanın memnuniyetsizliğiyle hazır para arasında bir seçim yapmak gerektiğinde, görüldüğü kadarıyla çoğu Osmanlı görevlisi parayı tercih ediyordu. Bir kez para ödenince de cemaat istediğini yapmakta serbest kalıyordu.

Sayırsız biçim arz eden Katoliklik, gelişmek için hükümetin bu göz yummasıyla da olsa, birçok yoldan kentin yeni ortaya çıkan Hristiyan tüccar seçkinlerinin kalplerini ve zihinlerini kazanmak zorundaydı. Halep Hristiyanlarının 17. yüzyılda Müslüman yatırımcıların ticari temsilciliğini yaparak da kendilerine iktisadi bir konum sağlamalarına karşın, servet birikimine yönelik daha büyük fırsatlar, kentteki Avrupalı şirketlerin işlerinde çıktı. Bu, Osmanlılarla Avrupalılar arasındaki ticari anlaşmaların yabancı ticari şirketlere yerel unsurlardan tercümanlar seçme izni vermesiyle ortaya çıkan bir imkândı. Avrupalı güçlerin himayesi altında olan bu kişiler, Avrupalı ticari temsilcilerin sahip olduğu, ülke kanunlarının dışında saptanmış hakların aynısına sahip olacaklardı. *Beratlı* olarak bilinen bu unsurlar, yasal ve dolayısıyla daha önce sahip olmadıkları iktisadi imtiyazlara ve siyasi nüfuza sahip oluyorlardı.

Bu avantajlar, kentte oturan Avrupalı tüccarlarla ilişki sayesinde Avrupa pazarları konusundaki bilginin artışı ve kendi açılardan akıllıca yatırımlarla birleşince, 18. yüzyılın akışı içerisinde bazı varlıklı tüccar aileleri ortaya çıktı. Bu ailelerin en önemlileri, hepsi aynı dönemde, 18. yüzyılın ilk yarısında, Halep'teki İngiliz konsolosunun yanında çalışan mensupları olan 'A'ida, Gadban ve Dellal aileleriydi. Yüzyılın ikinci yarısında şehirdeki İngilizler azalınca, bu üç aileye mensup kişiler, Fransızlar ve aynı zamanda Felenkler için çalıştılar. Avrupalıların yanında çalışmak ekonomik ilerleme açısından çok güvenli bir manevra tarzı olmasa da, bunun iktisadi karanlıktan çıkan ilk Hristiyan aileleri için bir zemin sağladığı da açıktı.

Fakat yüzyılın sonunda, Halep'te ticaret sahnesine Belit, Kusa, Kubba, Tütüncü, Gazzala, Kebbaba gibi başka Hristiyan tüccar aileleri de çıktı. Bunların tümü *beratlı* statüsüne sahip olmamakla birlikte, hepsi de ticari geleceklerini Doğu ile Batı arasındaki ticarete bağlamıştı. Belki daha önemlisi, neredeyse tümü Katolikti. Bununla birlikte, Weber'in yaklaşımına muhalefet eder biçimde, Katolikliğin Halep'te bir Hristiyan ticaret sınıfının iktisadi yükselişinin nedeni olduğu iddiasıyla bir "Katolik Ticari Etiği" yaklaşımını öne sürmek istemiyorum. Daha ziyade görüldüğü kadarıyla, bu tüccarlar Katoliklikte Avrupa'yla entelektüel ve ruhani olduğu kadar siyasi bir bağlantı da bulmuşlardı. Ayrıca, kendisi de genellikle aynı ailelerden kaynaklı Katolik hiyerarşisi, onların çıkarları doğrultusunda hareket ediyordu. Aynı dönemin Katolik Avrupa'sındaki gibi, Halep'te bir piskoposla önde gelen bir tüccarın kardeş olması pek görülmeyen bir şey değildi. Kurumsallaşmasının ardından Katoliklik, ticaret burjuvazisi olarak ortaya çıkan kesim için önemli bir kendini ifade etme ve kimlik aracı haline geldi. Farklı dini/etnik gruplar arasındaki eski sınırları aşan yeni bir cemaat ruhu kazandırarak Roma'ya bağlılık ve Arapça çerçevesinde yeni bir kimlik yarattı. Tüccar ailelerinin çocukları İtalya veya Fransa'daki ilahiyat okullarına gittiler ve cemaatlerine hem kültürel hem de ruhani rehberlik etmek üzere Halep'e döndüler.

Avrupalı güçlerce sağlanan himayenin kazandırdığı statülerinin heyecanına kapılan Hristiyan tercümanlar önceleri, 18. yüzyılda, Batılı gözlemcilerin de ifade ettiği gibi küstah tavırlar sergilemişlerdi. Kentin valileri, Müslümanları herhalde Hristiyan sonradan görmelerin arsız davranışları olarak addettikleri tutumlardan rahatsızlıklarını, sistemli biçimde Hristiyan tüccarları hapse atarak, azınlıkların burnunu sürtmeye yönelik giysi kuralları uygulayarak ya da bir keresinde olduğu gibi bir tercümanı halk önünde tokatlayarak gösterdiler.¹⁰⁰ Bununla birlikte Batılı tüccarların şehirden çekilmesiyle, onların himayesi altında gelişme fırsatları azaldı. Dahası, 18. yüzyılın ikinci yarısında Avrupalı güçlerin sultanın ordusuyla savaşa tutuşmasıyla, bu himayenin geçici olduğu da ortaya çıktı. 1788'de Avusturya ile Osmanlı arasında patlak veren savaş, Halep'te Avusturyalıların himayesindeki unsurların can havliyle başka hamî bulma çabasına girmesine yol açtı. Benzer şekilde Napolyon'un Mısır'a müdahalesiyle hem Fransa'dan hem de Felemenk'ten alınan beratlar hükmünü kaybetti.¹⁰¹ Babiâli, meselelerin karmaşıklığını artırır bir biçimde, Halep'teki beratların hızlı artışından giderek daha da fazla kuşku duyar hale geldi ve bu Avrupalı himayesi altında olma iddialarının hepsinin gerçekte, fiilen Avrupalı konsolosların faaliyetleriyle bağlantılı olup olmadığını kesin olarak anlamak üzere düzenli araştırmalar yaptırmaya başladı.

Avrupalı himayesinin sürekliliği konusundaki şüpheler, önde gelen Hristiyanları yerel Müslümanlarla ittifak arayışına yöneltti. 18. yüzyıl sonlarında çoğu önemli Müslüman aile, aynı oranda öne çıkmış Katolik ailelerle ortaklıklar kurdu. Katolik aileleri Müslümanlara banker, iş ortağı, hatta İstanbul'da etkin gezgin satıcılar olarak hizmet veriyorlardı. Bunun karşılığında Müslümanlar da Hristiyan müttefiklerine kârlı iltizam işinin kapılarını açıyorlardı. Müslüman ya da Hristiyan olsun Halep'in seçkin aileleri güç için birbirleriyle sık sık keskin bir rekabete giriyorlardı ve bu onları kendi mezhepleri dışından ittifak bulmaya yöneltiyordu. Ünlü bir Müslüman ailenin, kendisi de Katolik destekçilere sahip başka bir Müslüman aileye karşı, müttefik bir Katolik aileye sahip olması çok rastlanan bir durumdu. Örneğin Gadbanlar bir zaman kentin

eşraf grubunun etkili lideri Seyyid el-Vahhab Tahazade'nin müttetikleri iken, Gadbanlarla rekabet halindeki 'A'idalar ise bu liderin rakipleriydi.¹⁰² 'A'ida ailesi de, rakipleri Vali İbrahim Katırağası bir zamanlar hem Felemenklere hem de Fransızlara tercüman olarak hizmet veren Nasrullah Dellal'a İstanbul'da temsilciğini yaptırırken, genellikle Cabiri ailesiyle ittifak içindeydi.¹⁰³ Halep'te 18. yüzyıl sonlarındaki mezhep kavgasında Müslüman ve Hristiyan seçkinlerin siyasi çıkarları birbirine yakınlaştığı için, bu iş bağlantıları diğer alanlarda da yakın işbirliğine yol açtı.¹⁰⁴ 1791'de Hristiyan komşuları yeniçeri külhanbeylerinin fiziksel baskı ve vahşet tehdidi altına girince, Tahazade, eşraf grubunu bu unsurları sokaklardan temizlemek üzere müdahaleye yöneltti. Eşraf grubu 1800'de Mısır üzerine sevk edildiğinde ise, Hristiyanlara yönelik şiddet, onların yokluğunda artış gösterdi.¹⁰⁵

Halep Yahudi cemaatinin üyeleri de, Avrupalıların Kuzey Suriye ticaret hayatına doğrudan katılımının azaldığı bu dönemde zenginleşti. Sefarad Yahudilerin İtalya'dan 16. yüzyılda başlayıp 17. yüzyıl boyunca da devam eden akını Halep Yahudi cemaatini oldukça büyüttü. Bu Sefaradların bir kısmı, genellikle İtalyan devletlerinden birinin ya da İtalya'nın geniş bir bölümü üzerinde etkiye sahip Avusturya'nın vatandaşı olma konumunu korudu. Livorno liman kentiyile aile bağları olan diğerleri ise Fransız himayesi talep edebiliyorlardı.¹⁰⁶ Akdeniz boyunca yaşayan dindaşlarıyla aile ve ticaret bağlantılarına sahip olan Halep Yahudi ailelerinin birçoğu, Halep ile İtalyan liman kentleri arasındaki ticarete aktif bir biçimde yer aldılar. Bunlar arasında, 18. yüzyılda da Halep'in Avrupa'yla dış ticaretinde önemli rol oynamayı sürdüren Silvera, Altaras, Bigio ve de Picciotto aileleri de vardı. İngiliz tüccarları Yahudilerin Doğu Akdeniz ticaretine karışmalarından son derece rahatsızdı ve ticari temsilcilerini sık sık Yahudilerle herhangi bir ticari ilişkiye girmemeleri konusunda uyarıyorlardı. Bu, büyük oranda Avrupa'yla kendi ticaret bağlantılarına sahip Yahudilerin Doğu Akdeniz ticaretinde, Ermenilerin yaptığı gibi İngiliz ticari temsilcileri alt edebileceklerine yönelik korkudan kaynaklanıyordu. Fransız tüccarlar da Yahudi ticaret adamlarıyla olası bir yarış-

tan sakınıyorlardı fakat Prusyalılar ve İtalyan devletleri uyrukları gibi Suriye’de daha küçük çapta ticaret yapan unsurlar, simsarlık, ticari temsilcilik ve tercümanlık hizmetleri konusunda ciddi biçimde Yahudilere bağımlıydılar. *Signores Francos* adı altında toplanan bu önde gelen Sefarad Yahudi tüccar aileleri, Halep’teki Yahudi cemaatinin Batılılaşmasında –büyük oranda Katoliklerin kent Hristiyanları için oldukları biçimde– önemli araçlar oldular.

Hristiyan tüccarların Katolikliğe geçmesi Halep Hristiyan cemaatleri arasında sert iç anlaşmazlıklara yol açmıştı ve Halep Yahudi cemaati de iç çekişmelerden tamamen bağımsız değildi. 17. yüzyılda Halep’in önde gelen hahamlarından biri olan Shlomo Laniado, birtakım Sefarad tüccarların yaptığı gibi, karizmatik Sabetay Sevi’nin öğretilerini benimsedi. Bu “Sahte Mesih”in inanç değiştirmesinin ardından, Halep Yahudi cemaatinin bir kısmı peygamberlerini takip ederek Müslümanlığa geçtiler. Halep, 20. yüzyıla kadar böyle bir cemaatin varlığını devam ettirdiği Selanik gibi bir *dönme* cemaatine hiç sahip olmadığından, bunlar sonuçta ya kenti terk ettiler ya da şehrin genel Müslüman nüfusu içerisinde eridiler.

18. yüzyılda Halep’te ikamet eden yaklaşık beş bin Yahudi içinde daha önemli potansiyel fay hattı ise *Signores Francos* ile cemaatin geri kalanı arasında uzanıyordu. 18. yüzyıla kadar kentte, Behsita Mahallesi’nde bulunan tek bir sinagog vardı. Baş hahamlarının Sefarad olmasına karşın, görüldüğü kadarıyla cemaatin İspanyolca ve Arapça konuşan kesimleri arasında açık sürtüşme olduğuna dair fazla kanıt yoktur; oysa bu iki kesim arasında 16. yüzyılda çekişme söz konusuydu.¹⁰⁷ Bununla birlikte, 1765’te bir Sefarad ve aynı zamanda Sabetay Sevi’nin takipçisi Shlomo Laniado’nun torunu olan Halep baş hahamı Shlomo Raphael Laniado, *Signores Francos*’un Halep valilerinin Yahudi cemaatini yükümlü tuttukları ortak vergiye katkıda bulunmaları konusunda ısrar etti. Yabancı himayesi altında olmalarından dolayı onlara vergilerden muafiyet sağlayan –sultandan aldıkları– imtiyazlara sahip Sefarad tüccarların çoğu bu tür bir katkıda bulunmaları gerektiği iddiasına karşı çıktılar. Hristiyan cemaatleri içindeki benzer tartışmalardan farklı olarak bu çekişme, tüccarların yanında yer alacağı tartışma-

sız olan Müslüman mahkemelerine (çünkü yabancı konsoloslardan berat almış Hristiyan tüccarlar söz konusu olduğunda öyle yapmışlardı)¹⁰⁸ hiç yansımadı. Dahası Halep hahamları meseleyi kendi aralarında, Sefarad tüccarların cemaate “gönüllü” olarak katkıda bulunacaklarını kararlaştırarak genel anlamda çözdüler. Buna karşın bu uzlaşma, her iki tarafta da rahatsızlıkları gidermedi ve 1778’de Sefarad tüccarlar sadece Sefaradlar için bir hayır fonu kurdular. Bunun ardından da, ana sinagoga gitme zorunluluğundan kurtulmak için kendi mekânlarında sinagoglar inşa ettiler.¹⁰⁹

18. yüzyılın ikinci yarısında Avrupalı tüccarlar kentten çekilince, Sefarad cemaatinin üyeleri çoğunlukla onların konsolosluk işlerini üstlendiler. Bunlardan bazıları Katolik Arap tüccar ailelerinin bir kısmıyla ticari ittifaklar kurdular. Örneğin Katolik Melkit Dellal ailesi mensupları sık sık Raphael de Picciotto’nun ticari faaliyetlerinde istihdam edilmekteydi. Ancak iki cemaat arasında, bir zamanlar aynı pazarda yarışmaktan kaynaklanan ve Avrupalı misyonerlerce taşınan anti-Semitizmin güçlendirdiği gerilimler de söz konusuydu.¹¹⁰ Bu dönemin en başarılı Sefarad ailesi, şüphesiz Picciotto’lardı. Raphael de Picciotto 1784’te Avusturya konsolosluğuna olarak tayin edildi. Avusturya’nın imparatorlukta konsolosluk düzeyindeki temsilciliği 1788’de patlak veren savaş dolayısıyla geri çekilince Raphael de Picciotto, Toscana ve Napoli’nin temsilciliğini üstlendi.¹¹¹ Raphael’in torunları onun sağladığı konumu sürdürdüler ve 19. yüzyıl boyunca, değişik zamanlarda Avusturya, Sicilya, İsveç, Rusya, Prusya ve Birleşik Devletler’in konsolosluklarını yaptılar. Ta 1880’de bile bir diğer Raphael de Picciotto Rusya’nın Halep konsolosuyken, erkek kardeşi Elia de Picciotto da Avusturya adına aynı görevi yürütüyordu.¹¹² *Signores Francos*’un yanı sıra, bu geçiş döneminde Arapça konuşan Yahudi cemaati üyeleri de gelişme kaydetti; bunların en göze çarpanları Sittun, Harari ve Kibay aileleriydi. Bunlar Katolik tüccarların ve Sefarad dindashlarının elde ettiği nüfuz ve zenginlik düzeyine ulaşamamalarına rağmen, Bağdat’la olan ticarete uzmanlaştılar ve anlaşıldığı kadarıyla Müslüman tüccarlarla pek gerginliğe girmeden bu pazarı paylaştılar.

Sayıları belki de onu geçmeyen Levanten Katolik tüccar aileleri, 19. yüzyıldan kalan Halep'e ait bir kısım Osmanlı gümrük kaydına göre, Avrupalı tüccarların bıraktığı boşluğu doldurma konusunda hem Katolik Arap, hem de Yahudi tüccarlardan daha başarılıydılar. Bu aileler Selanik, Rodos, Kıbrıs, İstanbul ve İzmir'de yerleşmiş kollara sahipti. Bununla birlikte sahip oldukları konsolosluk himayesinden dolayı, işlerini şeriyye mahkemelelerinin alanı dışında yürüttükleri için, etkinlikleri hakkında çok az doğrudan kanıt kalmıştır. En önde gelen Levanten ailelerin üçünün (Markopoli, Durighello ve Poche) üyeleri, zaman zaman rakip ve müttefik oldukları de Picciotto'lar gibi, I. Dünya Savaşı'na kadar, aralarında ABD, Portekiz, İspanya, Felemenk ve Avusturya'nın bulunduğu çeşitli ülkelere sık sık konsolosluk düzeyinde temsilcilik hizmeti verdiler. Çeşitli Levanten ailelere ait ticari belgeler, Halep'teki Poche ailesinin arşivlerinde saklanarak 19. yüzyıldan bugüne kalmıştır; ancak bunlar henüz araştırmacıların kullanımına açılmamıştır. Bu yapıları kadar da, bu Levanten tüccarların faaliyetleri büyük oranda bir muamma olarak kalacaktır.

Halep'in Moderniteye Huzursuz Geçişi

19. yüzyılın ilk yarısının hem iktisadi hem de siyasi açıdan son derece karışık geçmesi, Halep'te yaşayanların talihsizliği idi. Anaza Bedevileri, Raşvan ve Şeyhli Kürtleri, Türkmenler gibi aşiret grupları sistemli olarak, kervan ticaretini tehdit eder tarzda, kenti dönem dönem kuşatabiliyorlardı. Yeniçerilerle eşraf arasında süregelen silahlı çatışmaların yarattığı kaos, merkezi yönetimin doğrudan denetimini neredeyse imkânsız hale getirmişti. Osmanlı hanedanı önce 1807'de III. Selim'in tahttan indirilmesiyle sonuçlanan yeniçeri darbesiyle boğuşmuş, ardından da onun halefi II. Mahmud (1808-1839) Anadolu ve Balkanlar'da iktidara meydan okuyan bazı derebeyi çıkışlarını bastırmaya uğraşmıştı. Bu karmaşa döneminde Halep'te yeniçeriler ciddi bir nüfuz kazanmışlardı ve şehrin valilerinin imparatorluk buyruklarını

yerine getirme çabalarına karşı direnç gösteriyorlardı. Bu siyasi belirsizlik havası önde gelen Hıristiyan ve Yahudi tüccarları faaliyetlerini İzmir, İstanbul, Musul ve Bağdat gibi başka yerlere kaydırmaya zorladı.

Halep'te kontrolü sağlama arayışındaki Babîâli, yeniçerileri engellemek üzere, 1813'te Anadolu'lu derebeyi ailelerinden birinin oğlunu, Çapanoğlu Celaleddin Paşa'yı valiliğe atadı. Şehre varışından kısa süre sonra, Celaleddin Paşa, bazı ileri gelen yeniçeri liderlerini konağına davet etti. Belirtildiğine göre konağın girişindeki bir odada durduruldular ve vali tarafından boyunları vuruldu. Bununla birlikte bu sert önlem ancak geçici bir başarı sağladı ve Hurşid Paşa'nın yönetimi sırasında, 1819 Ekim'inde kentin yoksulları ayaklandı. İsyan kentin, kısmen kırsal bölgenin güvensizliğinden kaynaklanan, gıda kıtlığı çektiği dönemlerden birinde çıkmıştı ve Osmanlı görevlilerinin hububat stokladığı sölentilerinden dolayı patlak verdiği bildiriliyordu. Vali kent dışındaydı ve Halep isyancıların eline geçti. Bir grup eşraf ileri geleni –ki onları isyanı çıkarmakla suçlayan o döneme ait en azından bir anlatım vardır–¹¹³ yağmayı engellemek için kent yönetimini mahalleler temelinde düzenledi. Başında Yeniçeri Muhammed Ağa Koca olan bir konsey kuruldu ve bu kurul belirlenen bir fiyattan hububat satışını denetledi. Ayrıca valiye, isyanın nedenlerini anlatan ve kurulun sultana kesin bağlılığını belirten bir dilekçe de gönderildi. Buna karşın Sultan II. Mahmud (1808-39) ayaklanmanın başarıya ulaşmasına izin veremezdi ve Hurşid Paşa'nın isyanı bastırmasına yardımcı olmak üzere bir ordu gönderdi.¹¹⁴ Kentin sultanın birliklerince kuşatılması ve tahrip edilmesi olasılığı karşısında Avrupalı konsoloslar, Ocak 1820'de teslim olunacağını bildirmek üzere aracılık yaptılar. Halep'in kısa ömürlü yerel hükümet denemesi sona erdi ve bunu ihanetle suçlanan Haleplilerin tutuklandığı, idam ve sürgün edildiği bir baskı dönemi izledi.

Halep insan eliyle yaşadığı felaketin yaralarını sarmaya yetecek zamanı bulamadı; çünkü 1822 Ağustos'unda büyük bir depremde yerle bir oldu. İngiliz konsolosu Edward Baker şunları anlatıyordu:

13 Ağustos 1822'de akşam saat sekiz buçukta, Halep, Antakya, İdlib, Rihah, Derkuş, Armanas, Paşalık'taki her köy ve müstakil ev, Mezopotamya'da Şam Paşalığı'ndaki bazı kasabalar, Bağdat'a kadar, on ya da on iki saniye içinde deprem tarafından tamamen yerle bir edilerek taş ve moloz yığını haline geldi; en az yirmi bin insan (nüfusun onda biri) bunların altında kalarak can verdi ve bir o kadarı da yaralandı veya sakat kaldı.¹¹⁵

Kayıplara dair bir başka sayı da kenti 1830'da ziyaret eden Polonyalı haham David D'Beth Hillel tarafından aktarılmıştır. Buna göre ölen insan sayısı 50.000'dir.¹¹⁶ Şehrin uzun tarihinde daha önce de deprem felaketleri yaşanmıştı ancak bunların hiçbirisi 1822'deki kadar büyük oranda insan kaybına ve maddi hasara yol açmamıştı.

19. yüzyılın ilk çeyreği boyunca, Sultan II. Mahmud, Kuzey Suriye'deki egemenliğinin karşı karşıya olduğu sorunların tamamen farkındaydı. Bununla birlikte, Yunanistan'da Mart 1821 ayaklanmasıyla başlayan daha ciddi bir problem bölgenin kontrolünü yeniden sağlamlaştırma yönündeki girişimlere engel oluşturdu. Yunanistan'daki savaş devlet için bir ölüm kalım meselesi gibi görülüyordu; Halepli tüccar ve loncalardan yıllık fazladan para ve kentten asker toplanması istekleri bunu yansıtıyordu. Buna karşın imparatorluğun yara alması olasılığı, bu dönemde Halep nüfusunun tüm kesimleri için mutlak zararlı değildi.

1818'de Babiâli, İstanbul Rum Ortodoks Patriği'nin ısrarı üzerine Halep'teki Melkit din adamlarının Ortodoksluğa tabi olmasını emredince, şehrin Katolik Melkitleri geçici bir gerileme yaşamışlardı. Ne var ki 1821 Yunan ayaklanmasıyla birlikte Halep'in Katolik tüccarları Babiâli'ye, kendilerinin sultanın giderek daha fazla sadakatsiz bulunduğu bir kiliseden özerkliklerinin tanınması ricasında bulundular. Halep Katolikleri 1822'de onların, İstanbul Ortodoks Patrikliğinin "ihamet ve isyan" tavrının tersine, sadakatlerini kabul eden ve onlara Halep'te özerklik tanıyan bir imparatorluk buyruğu aldılar.¹¹⁷ Buyruk, Katolik cemaatine ayrıca tüm Halep Rumlarından (Melkitler) vergi olarak alınan her kırk paranın otuz beşini toplama hakkını da veriyordu. Bu imtiyaz, o tarih-

te Halep'teki Melkitlerin neredeyse tümünün Katolik olduğunun kabul edilmesi demekti. Bu durum bir yıl sonra Müslüman ileri gelenlerin kentin baş kadısı önünde verdikleri, Rumlar arasında sadece otuz-kırk hanenin hâlâ Ortodoks olmasına karşın geriye kalan 1.500 hanenin Katolikliğe bağlı olduğunun iddia edildiği ifadeyle doğrulanıyordu.¹¹⁸ Katolik Melkitler, 1848'e kadar resmi bir millet olarak tanınmamalarına karşın, kentte kendi iç meselelerinde İstanbul ya da Şam Ortodoks hiyerarşisinin müdahalesinden uzak, tartışmasız bir denetime sahip oldular.

Saltanata muhalefeti bastırmaya yönelik diğer bir hamlede ise yeniçeriler, 1826'da İstanbul'da ünlü Vaka-yi Hayriye'yle dağıtıldılar. Kısa süre sonra Halep de oradaki yeniçeri birliklerinin lağvedilmesi emrini aldı ancak bu, başkentteki dağıtmaya eşlik eden büyük çaplı idamlar olmaksızın gerçekleşti. Aslında anlaşıldığı kadarıyla önde gelen yeniçeriler sadece birkaç aylığına kenti terk ederek eyaletin kasabalarına gitmişler, daha sonra geri dönmüşlerdi. Güçleri azalmış, ancak tümüyle yok edilememişti; kentin fakirlerinin hoşnutsuzluklarını dillendirmeye devam ettiler.

Böylesi siyasi ve doğal altüst oluşlarla yüz yüze gelen kentin, 19. yüzyılın ilk yarısında gerileme yaşaması şaşırtıcı değildir. Şehrin zaten onarım isteyen surları 1822 depremiyle büyük hasar gördü ve bir daha hiç tamir edilmedi. Kent, daha önceki yüzyıllarda olduğu gibi, veba ve kolera salgınları yaşadı. Fakat öncekilerden farklı olarak insan kayıpları köylerden yeni gelenlerle telafi edilemedi çünkü köylerin kendileri de büyük oranda insansızlaşmıştı. Tüm bölgedeki bu nüfus azalmasına paralel olarak, Halep'in nüfusu Osmanlı dönemindeki en düşük düzeyine indi. Bir İngiliz konsolosluk görevlisi 1840'ta kentte yaşayanların tümünün 65.000 ile 80.000 arasında olduğu tahmininde bulunuyordu.¹¹⁹

Bu fiziki azalma şehrin Avrupa'yla ticaretine de yansdı. 1814'te Halep'in Fransa'yla ticaretinin hacmi 1789'dakinin sadece beşte biriydi. Napolyon'un giriştiği savaşlar Fransa'nın özellikle Osmanlı İmparatorluğu'yla ticaretinde bir gerilemeye yol açmış olmakla birlikte, Fransa'nın Suriye'yle ticaretindeki düşüş Avrupa'nın Suriye ürünlerine yönelik ilgisindeki genel bir azalmanın göstergesiydi.

Halep'teki Fransız konsolosu Jean-Baptiste-Luis-Jacques Rousseau, 1820'de şehirde sadece on üç Avrupalının yaşadığını bildiriyordu: üç Fransız, beş İtalyan, üç Avusturyalı ve iki Toscanalı.¹²⁰ Bu ilk otuz yıllık sürecin büyük kısmında kentteki İngiliz varlığı, hem oradaki en son Levant Şirketi temsilcisi hem de İngiliz başkonsolosu olarak hizmet veren John Barker'dan ibaretti; o da sık sık uzun süreliğine şehirden ayrılıyordu.

Buna rağmen, tekrar tekrar yaşanan krizlere karşın, Halep önemli bir bölgesel pazar merkezi ve imparatorluğun ciddi üretim merkezlerinden biri olmayı sürdürdü. Sabunu ve *alaca* kumaşı imparatorluk dahilinde tutulmaya devam ediyor, gemiyle Mısır, Suriye ve Anadolu'daki merkezlere taşınıyordu. Fransız konsolosluk raporları, 1812'de Bağdat ile Halep arasındaki ticaret hacminin, Fransa'yla Halep arasındakinden en az dört kat büyük olduğunu belirtiyordu. Tümüyle deve sırtında yapılan bu ticaret, İran kumaşı ve tütününün, Hint pamuklu kumaşı, baharatı ve çivitinin, Yemen kahvesinin ithalatı ile Avrupa malları (özellikle şeker), ipekli kumaş ve sabun ihracatından oluşuyordu.¹²¹ Bu bölgesel ticaret Haham D'Beth Hillel tarafından şöyle anlatılıyordu:

Ülkelerinden mal getiren Avrupalı, İranlı ve Hindistanlı tüccarlar vardı. Uygun fiyata bol miktarda hububat, iyi et, çok güzel peynir, iyi şarap ve bol sebze bulunuyordu... Ayrıca sabun ve zeytinyağı üretim yerleri vardı.¹²²

Halep'in Avrupalı tüccarların coğrafi tasavvurlarından hızla silinmeye yüz tuttuğu bu dönemde, kentin en büyük savunucularından biri Barker'dı. Barker, nehrin üzerinde buharlı tekneler işleterek Fırat yolunun tekrar açılmasını veya daha sonra 1839'da gelen bir ilhamla, demiryolu inşa edilerek Halep'in Basra'ya bağlanmasını düşünüyordu. Bu tasarı tümüyle Doğu Akdeniz'in geleceğine daha gösterişli bir sömürgeci bakışın parçasıydı:

Eğer Fırat vadisi ve Mezopotamya bir göç alanı olarak kullanılırsa, yeryüzünde bize aynı oranda avantaj sunan başka hiçbir yerin olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Sağlıklıdır, ılıman iklime, düzenli mevsimle-

re, bol yağmura, bol güneşe, verimli bir toprağa, mükemmel güvenlik koşullarına (eğer birbirine destek olacak uygun sayıda göçmen birlikte giderse) sahiptir. Belirli sayıda göçmenin yerleşmesinden kısa süre sonra, birlik sağlam olduğundan, bir Arap müdahalesi sorunu olmayacaktır.¹²³

Halep'in o dönemki koşullarının ve geleceğinin daha gerçekçi bir değerlendirmesi, ismi belirlenemeyen Halep müteselliminin gönderdiği ve Hicri 1245'te (1829-30) Babıâli tarafından alınan bir layihada yer alıyordu. Bu belgede, Halep ile Irak arasındaki bölgenin Emevi ve Abbasi halifeleri döneminde tümüyle gelişmiş, bu yüzden de gelir getiren köylerle dolu olduğu hatırlatılıyordu. Anlatıma, buraların artık boş ve harap halde olduğu belirtilerek devam ediliyordu. Buna Arabistan'dan gelip bölgedeki köylülere uzaklaştıran Bedevi kabileleri sebep olmuştu. İlginç bir biçimde tarihsel gerçeklikten daha çok siyasi bakış açısını öne çıkaran mütesellim, bu yıkıcı davranış konusunda 'Anazadan ziyade Vahabileri suçluyordu. Aslında Vahabiler ne Halep'i de içine alacak kadar kuzey bölgelere akınlar düzenlemişler, ne de Bedevi kabilelerini ideolojik etkileri altına alabilmişlerdi. Dahası mütesellim sözlerini, son zamanlarda kırsal alandaki durumun, Humus-Hama'daki ve Halep'e daha yakın bölgelerdeki köylerin de terk edilmesine yol açacak kadar kötüye gittiğini söyleyerek sürdürüyordu. Sonuç olarak Halep, potansiyel düşman kabilelerle tamamen kuşatılmıştı ve hatta Azaz ve Kilis Kürtleri, dağlı Aleviler ve Amik Ovası Türkmenleri gibi eskiden daha uysal olan aşiretler de köylere ve kente gelen kervanlara saldırıyor ve yağmalıyorlardı.

Merkezi yönetimin Halep'i koruyabilme kapasitesinin azaldığını ifade eden mütesellim, sözlerini Konsolos Barker'ın yaklaşımını önceden düşünmüşe benzer tarzda iyimser bir notla bitiriyordu. İngiltere, Fransa ve İspanya'nın Amerika, Hindistan, Hindicini ve Doğu Hint Adaları'ndaki mülklerinden kazandıkları zenginliğe işaret ederek, sultanın eski ticaret yollarının yeniden açılması ve Kuzey Suriye ovalarındaki köylerin yeniden bayındır hale getirilmesiyle elde edebileceği gelirden söz ediyordu. Böylesi girişimler Osmanlı hanedanına, Avrupalıların denizaşırı mülklerinden ka-

zandıklarına denk gelir getirecekti. Mütesellim ve konsolosun gelecek kurguları arasında birçok benzerliğe karşın, temel bir farklılık mevcuttu. Mütesellimin kafasında açık bir biçimde İngiliz sömürgecilerinden ziyade Osmanlı sömürgecileri vardı.¹²⁴

Bununla birlikte, Osmanlı devleti, Mısır'ın isyancı valisi Mehmed Ali'nin oğlu İbrahim Paşa 1831'de Suriye'yi işgal ettiği için, pek harekete geçme fırsatı bulamadı. 1840'a dek süren Mısır işgali Halep tarihinde nüfus arasında travmatik bir bölünme yarattı ve Suriye tarihinde önemli bir dönemeç oluşturdu. Devletçi politikalar yürütmeye çalışan Mısır yönetimi, yönetime bağlı tekeller oluşturarak Suriye'nin tarımsal ve endüstriyel verimliliğini Mısır'a yönlendirdi. Halep açısından bakıldığında bu, Osmanlıların elinde kalan Anadolu ve Kuzey Irak'a yönelik ticaretin bozulması anlamına geliyordu. Bunun sonucunda önde gelen Hristiyan ve Yahudi tüccarların çoğu Halep'i terk ettiler ve işgal dönemini Anadolu'da, Kıbrıs'ta ya da Irak'ta geçirdiler. Müslümanların Halep'ten ayrılmak için başka nedenleri de vardı. İbrahim, Müslümanlar için genel zorunlu askerlik uygulaması getirmiş, bu da yüzlerce genç Müslüman'ın hâlâ Osmanlı kontrolü altında olan bölgelere akın etmesine yol açmıştı.¹²⁵

İbrahim Paşa yönetimi, neredeyse tüm Suriye Müslümanlarının nefretine hedef olmasına rağmen, John Barker ve John Bowring gibi İngiliz gözlemciler tarafından ilerici görülüyordu. Bu yönetim, İngiltere'nin Osmanlılarınkinden daha adil bulunduğu bir hukuk sistemi uyguladı. Dahası ülkede yollar ve limanlar inşa ederek ya da mevcutları ıslah ederek ticari altyapının modernleştirilmesi ve gayrimüslim azınlıklara yerel meselelerde daha fazla rol verilmesi arayışındaydı. Halep Hristiyanlarının birçoğu da İbrahim'e aynı olumlu yaklaşım çerçevesinde yaklaşıyordu. Suriyeli bir Katolik okulu öğretmeni olan Na'um Bahhaş 1835'te, öldüğü 1875 yılına kadar yazmayı sürdürdüğü bir günlük tutmaya başlamıştı. Mısır işgali dönemi hakkında yazdıkları, cemaatine karşı davranışların iyiliğine dair takdir duyguları sergilemektedir. Kilise inşa edilmesi konusundaki eski yasak hafifletilmişti ve Müslümanların yanı sıra Hristiyan ileri gelenlerine de danışılıyordu.¹²⁶

Halep'in tekrar Osmanlı yönetimi altına girmesini, hemen, tarihi öneme sahip iki belgenin ilanı izledi. Bunların ilki, imparatorluğu İngiliz tüccarlar için fiili serbest ticaret uygulaması aracılığıyla Batı sömürüsüne açan 1838 İngiliz-Osmanlı Ticaret Antlaşması'ydı. İkincisi ise, 1839'da ilan edilen Gülhane Hatt-ı Şerifi'ydı. Bu, sultanın uyruklarının can ve mal güvenliği, orduya düzenli ve adil bir biçimde asker toplanması, suç isnat edilen herkesin açık yargılanması, tüm uyruklara dinlerine bakmaksızın eşit adalet gibi ilkeleri kabullenme niyetinin açıklanmasıydı. Osmanlı İmparatorluğu'nun bu yeniden tarif edilmesi çerçevesinde Halep'in İngiliz hevesleri açısından oynayabileceği rol, John Bowring tarafından şöyle özetleniyordu:

Halep, Suriye içlerindeki depoların büyük farkla en önemlisi ve belirli sayıda İngiliz tüccarının yerleşik bir düzen kurduğu tek iç bölge kentidir. Halep'te yaşayanların âdet ve gelenekleri ticarete, Suriye'nin diğer bölgelerine göre daha uygundur. Atalarının ticari şöretlerinden ve eskiden yaygın ticari faaliyet yürüttükleri doğuda ve batıdaki birçok yerden söz etmekten hoşlanırlar... Halep'in yerel konumu birçok açıdan, ticarete çok uygundur. Düşük fiyatlarla kiralanan bol miktarda ambara sahiptir; Fırat'a birkaç saatte ulaşılabilir bir mesafededir ve hanları ile kahvehaneleri doğudan gelen yolcularla doludur. Kentte, kendi başına ciddi bir tüketim malı talebine yol açan lüks yaşama âdeti vardır... Eğer ticaretin çeşitli dallarının oluşmasına izin verilirse ve eğer onlara kişi ve mülkiyet güvencesi verilerek güven telkin edilirse -ki bu olmaksızın tüm girişimler durur ve yok olur- zenginlik ve nüfuzda büyüme söz konusu olur gibi görünmektedir.¹²⁷

Bowring'in, Osmanlının Asya eyaletlerinde yaşanacak iktisadi bir yeniden canlanmada Halep'in rolüne ilişkin iyimser değerlendirmesi, 1837'de, kent hâlâ Mısır işgali altındayken, Birleşik Devletler'in konsolosluk işlerini yürüten bir Levanten olan A. Durighello tarafından kaleme alınmış bir raporda da tekrarlanmaktaydı. Rapor açık bir biçimde Amerikalı tüccarları Halep ticari hayatına çağırmak amacıyla yazılmıştı. Raporda, Avrupa'dan gelen temel ithalat ürününün İngiliz pamuk ipliği olduğu ve bu

ipliğin Amerikan üretimi iplikten daha kötü olduğu belirtiliyordu. Özetle Halep'in, Amerikalı tüccarların ticari ağlarını Asya boyunca yayabilecekleri bir ticaret merkezi olarak cazibesini anlatan Durighello, Bağdat'tan sürekli Hindistan çiviti ve pamuklu kumaşı, İran ipeği ve tütününü taşıyan kervanların gelişine işaret ediyordu. Ayrıca Halep'in kendi ürettiği malları İzmir ve İstanbul'a ihraç ettiğini ve Diyarbakır, Mardin ve Urfa'dan oluştuğunu söylediği Güneydoğu Anadolu ticaretindeki merkezi rolünü vurguluyordu.¹²⁸

Bununla birlikte, Amerikalı tüccarlar Halep'e yoğun ilgi göstermediler ve 1840'ta konsolosluk kapatıldı; 1850'lere kadar da kapalı kaldı. Amerikalı tüccarlar Kuzey Suriye'yi verimli bir toprak olarak görmeseler de, birtakım başka yurttaşları öyle değerlendirdi. Amerikan Congregationalist misyonerleri 1849'da kente kalıcı bir biçimde yerleştiler ve 1855'te de bir okul kurdular. Ne var ki şehirdeki Katoliklerin onların faaliyetlerine karşı sergiledikleri soğuk tavırdan dolayı amaçlarında başarılı olamadılar. Kentin Katoliklerini kendilerine kazanmaya çalışmakla geçen on yılın ardından, Amerikalılar çabalarını Halep'e tekrar gelen ciddi sayıdaki Ermeni göçmen üzerinde ve Kuzey Suriye'deki misyon çalışmalarının merkezini kaydardıkları 'Ayntab (Gaziantep) civarındaki Ermeni nüfus arasında yoğunlaştırma kararına vardılar.

Halep'in yeniden sultanın egemenliği altına girmesini izleyen on yılda, çevresi de yavaş yavaş güvenli bir hale gelince, Bowring ve Durighello'nun önceden gördükleri üzere, Halep'in iktisadi konumunda giderek artan bir gelişme görüldü. Ne var ki ekonomik koşulların değişmesi, Halep toplumunu oluşturan tüm unsurların yaşam standartlarında aynı oranda bir iyileşme getirmedi. Hepsi olmasa da çoğunluğu Hristiyan ve Yahudi olan tüccarlar, Avrupa mallarının ülkeye akması ve Halep'in de bunları Güneydoğu Anadolu ve Kuzey Suriye'ye ulaştıran bir oluk hizmeti görmesiyle zenginleştiler. Sultan Abdülmecid'in mührüyle kanunlaşan reformlar, Hristiyanların daha önce yüz yüze oldukları birtakım sıkıntı verici kısıtlamalardan kurtulmalarını sağladı. Sadece yeni oluşturulan Şura-yı Belediye'de seslerini duyurmakla kalmadılar, aynı

zamanda Uniatist hiyerarşileri resmen millet olarak tanındı (Ermeniler 1831'de, Katolik Melkitler 1848'de). Daha da önemlisi, 1848'den sonra Uniatist cemaatlerine yeni kiliseler inşa etme izni verildi. Yüzyıllarca süren geleneksel yaklaşımlardan sonra gelen bu dönüşüm, son zamanlarda elde ettikleri konum ve zenginliği kutlayarak yeni heybetli binalar yapmaya başlayan Katoliklerce coşkuyla selamlandı. Onların yeni düzeni onayladıklarını Tanzimat'ın giysi alanındaki sembolü olan fesi kabul etmeleri de kanıtlamaktaydı. Bahhaş, 1844'te fes giyilmesine dair emirler Halep'e ulaştığında, kimsenin buna uymadığını belirtir. Fakat 1847'de, bir grup Hristiyan genci sarıklarını çıkararak fes giymeye karar verdi ve Abdülmecid'i açık bir biçimde destekledi.¹²⁹

Bununla birlikte, kentin Müslüman fakirleri yükselen fiyatların olumsuz etkisine maruz kalmış ve bazı durumlarda, geleneksel zanaatların önemlerini yitirmesinden dolayı geçim olanaklarını kaybetmişlerdi. Onların konumlarını daha da aşındıran bir biçimde devlet, Müslüman uyruklarıyla ilişkilerinde değişikliğe gidiyordu. Onlar da giderek artan bir biçimde sultanı, İslam'ın mirasını Frenklere satan kişi olarak görmeye başladılar. Bu hoşnutsuzluklarına ek olarak devlet, bir yandan onların gayrimüslim komşuları karşısındaki ayrıcalıklı konumlarını geriletirken, taşıdıkları sorumlulukları da kişisel vergi ve genel zorunlu askerlik biçimlerinde artırmak istiyordu. Hristiyanların ilerlemesi, Müslüman nüfusun rahatsızlık duyan unsurlarınca, geleneksel olarak yasalar tarafından kabul edilmiş üstünlüklerinin yitirilmesi olarak görülmüyordu. Bu Müslümanların bazıları, yeni kiliselerin inşa edilmesini engellemeye yönelik imparatorluk buyrukları çıkarılması çabasına girdi. Bu girişimler inşaat faaliyetlerinde geçici aksamalara yol açarken, Müslümanlar bu yeni binalardan birini işgal ederek onu cami ilan ettiler.¹³⁰

Cemaatler arasındaki gerilimler, valilerin hiçbir mezhepsel taşkınlığa hoşgörü gösterilmeyeceği yönündeki uyarılarına karşın, azalmadan devam etti. Melkit Katolik Patriği Maksimus Mazlum'un Ağustos 1849'da Halep'te bir zafer alayı düzenleyerek yeni bir katedralde fazla gösterişli bir törenle mevkiine oturması bu

gerilimli havayı daha da kızıştırdı. Onu katedrale kadar getiren alay hem büyük haçlar taşıyor hem de geleneksel Suriyeli kutlama tarzına uygun biçimde, tüfeklerle havaya ateş ediyordu. Bu durum bazı Müslümanlar tarafından kentin yakında Hristiyan hâkimiyeti altına gireceğinin işaretleri olarak algılandı. Alayda tüfeklerin varlığı, Hristiyanların silahlandığı yönündeki korkuyu güçlendirdi. Müslüman cemaati arasında Hristiyanların 1821'de Mora'da yaptıkları gibi ayaklanmak üzere oldukları söylentilerinin yayılması, durumu daha da gergin hale getirdi.

Sultan ile Müslüman uyrukları arasındaki geleneksel bağ çözülmüyordu. Müslüman-gayrimüslim ilişkilerindeki bozulma tüm Osmanlı İmparatorluğu'nda, imparatorluğun yıkıldığı 1918'e kadar süren ciddi bir sorun olacaktı ancak Osmanlı'nın Asya eyaletlerindeki ilk toplum içi şiddet patlaması Halep'te ortaya çıktı. Müslümanların yeni düzenden duydukları hoşnutsuzluk, 17 Ekim 1850'de, Halep'te zorunlu askerliğin başlamak üzere olduğu söylentisiyle galeyana dönüştü. Hızla büyük bir kalabalık toplandı ve Mustafa Zaid Paşa'yı görmeye giderek, kentte mecburi askerlik uygulaması olmayacağı ve son zamanlarda yürürlüğe sokulan tüm yetişkin erkeklerden kafa vergisi alınması uygulamasının kaldırılacağı konularında teminat istedi. Korkuya kapılan vali, kent surları dışında Şaik Yaprak Mahallesi'ndeki yeni kışlaya sığındı; zira iyice büyüyen ve saldırganlaşan kalabalık, kent merkezindeki dükkânları yağmalamaya başlamıştı. Kalabalığın öfkesi çabucak kentin kuzeyindeki zengin Hristiyan mahallelerine yöneldi. Yeni inşa edilmiş kiliseler ve Hristiyanların evleri yağma edildi. Avrupalı konsolosların ve önde gelen Müslümanların araya girmesi can kaybının yüksek olmasını önledi. İlk başta ölen insan sayısının yirminin altında olduğu bildirildi; bir düzine insan da daha sonra, ayaklanmada aldıkları yaralardan dolayı öldü. Bununla birlikte, Hristiyanların uğradıkları maddi ve manevi zarar çok büyüktü. 1851'de bir Osmanlı komisyonu bir zarar listesi çıkardı: İçinde Melkit Katolik Patrikhanesi'nin, kütüphanesinin ve arşivlerinin de bulunduğu altı kilisenin yanı sıra, 688 ev ve otuz altı dükkân yağmalanmış ve kısmi hasara uğramıştı.¹³¹

Şehir bir hafta içinde sakinleşti; fakat vali hâlâ kışlada mahsurdu ve isyancı kalabalık, yerel bir yeniçeri lideri olan Abdullah el-Bebinsi'nin başında bulunduğu kendi yönetimini kurmuştu. Bu gergin durum 5 Kasım 1850'ye, kentin asilerin geldiği mahallelerini ateşe tutan İngiliz topçusu desteğindeki bir Osmanlı ordusunun gelişine kadar devam etti. Kente boyun eğdirilmesi büyük bir insan kaybına mal oldu. İngiliz konsolosluğunun tahminlerine göre beş bin insan öldürüldü ve bazı mahalleler harabeye döndü. Bu kararlı fakat vahşi eylemle kentte Osmanlı kontrolü kesin olarak sağlandı ve 1918'e kadar da benzer bir sorunla karşılaşmadı. Hristiyan nüfus arasında yaşanan ve 1850'deki şiddet patlamasının en az on yıl sonrasına kadar süren ortak psikolojik travma, İngiliz konsolosluğu J. H. Skene tarafından 1860'ta şöyle tarif ediliyordu:

Halep Hristiyanları açıkgöz, para kazanmayı beceren bir halktır; ticarete kabiliyetli, evde cimri, destek bulamadıklarında sefil ve fazla kourdıkları zaman küstahlırlar. Onların büyük çoğunluğu sürekli bir terör hali çerçevesinde hayatlarını sürdürür. Bu sadece, 1850'de yaşadıkları kırımın yarattığı bir reflekstir...¹³²

Osmanlı Yönetiminin Son Yarıım Yüzyılı

1850'deki toplum içi şiddetin kötü etkilerini yaşayan Halep, 1860'ta Suriye'nin çoğunu sarsan mezhep çatışması kargaşasına sürüklenmekten sakındı. Yine de 1860 yazında Müslüman cemaatinin arasında, gençleri Şam Müslümanlarının izinden giderek Hristiyanlara karşı ayaklanmaya çağıran isimsiz mektuplar dolıyordu. Yakında bir ayaklanma çıkacağı söylentileri karşısında Hristiyanlar aralarında para topladılar ve kentin daha fakir mahallelerindeki kilit unsurlara rüşvet olarak dağıttılar.¹³³ Bununla birlikte, sonuçta barışın korunmasını asıl sağlayan, Halep'in askeri valisinin ve Müslüman ileri gelenlerin bu yöndeki kesin arzularıydı. Şehirdeki İngiliz konsolosunun belirttiği üzere bu, Müslüman çoğunluğun liderlerinin Hristiyanlara yönelik bir tavır değişikliğinden kaynaklanmıştı:

Bu eyalette dinsel hoşgörü hükümet yetkililerince açıkça dile getirilmektedir ve bu ilkenin çiğnenmesi yönünde hiçbir önemli girişim söz konusu değildir. Hatta bu hoşgörü son zamanlarda ulema tarafından çok çarpıcı bir tarzda sergilenmiştir: Ulema sokaklarda Hristiyanlara kötü davranan Müslümanları çeşitli kereler azarlamış ve en saygın imamların bazıları camilerde açıkça, Kuran'dan alıntılarla kanıtlayarak, Tanrı önünde tüm insanların eşit olduğu biçiminde vaazlar vermişlerdir.¹³⁴

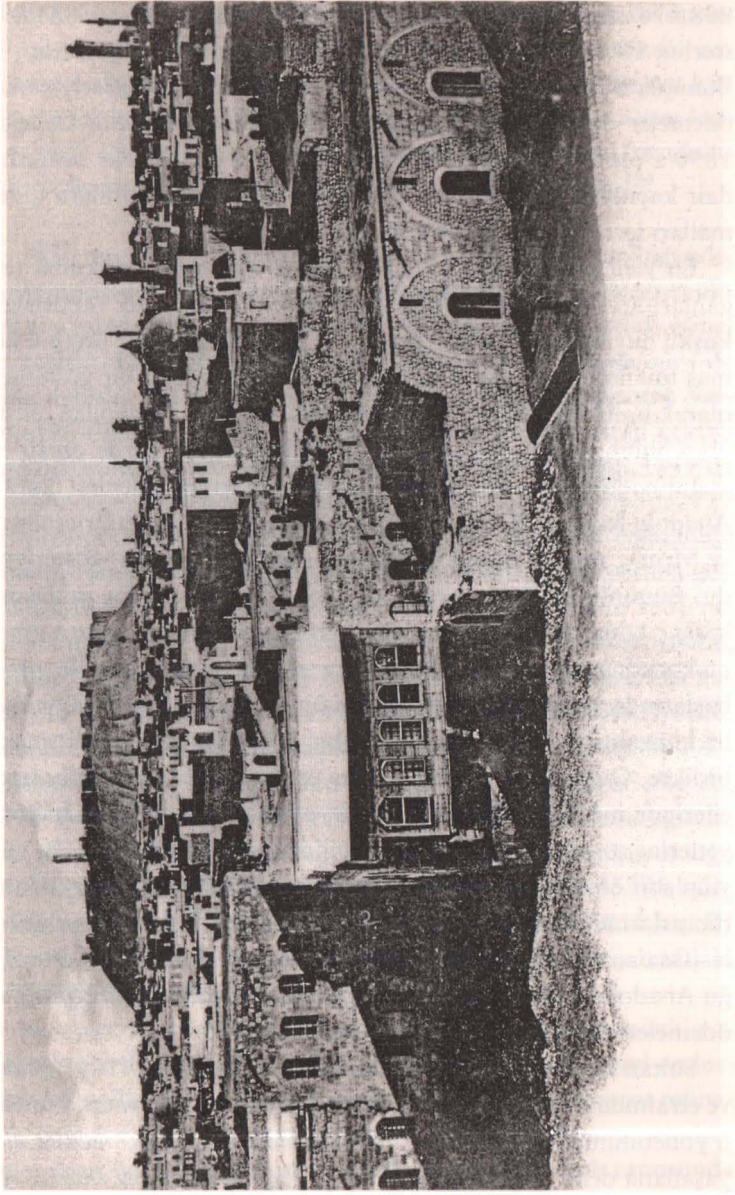
1850 ve 1860 “olaylarından” sonra Halep sakin bir biçimde, Bowring'in daha önce kendisine biçtiği role yöneldi. Ticari ve iktisadi açıdan yüzyılın ilk yarısında uğradığı zararları telafi etmeye başladı. Bunu kısmen nüfusunun tekrar artmaya başlaması da gösteriyordu. Bu artış biraz da yeni bir göçmen dalgasının yardımıyla olmuştu. Kentin yeniden canlanan ekonomisinin çektiği bu göçmenlerin çoğu Güneydoğu Anadolu'dan gelmişti. 1849'da yapılan cizye ödeyen gayrimüslimlere yönelik bir araştırmada, 727 yetişkin erkek “yabancı” olarak sayılmıştı. Bunların çoğunluğu Ermeni isimleri taşımaktaydı ve yarıdan fazlasının iki yerden geldiği kaydedilmişti: Arapkir ve Sason. Osmanlı tarafından 1850'de, ayaklanmanın hemen öncesinde yapılan kente ait ilk nüfus sayımı, şehirde 34.000 yetişkin erkek Müslüman, 7.800 yetişkin erkek Hristiyan ve 1.800 yetişkin erkek Yahudi bulunduğunu gösteriyordu. Yahudi erkeklerin sayısının açıkça mevcudun altında verilmesinin gösterdiği üzere, her ne kadar bu sayılar şüphe götürür olsa da, 1908 eyalet salnamesinde belirtilen sayılarla karşılaştırıldığında, 19. yüzyılın ikinci yarısında şehirdeki nüfus artışının büyüklüğü ortaya çıkar: 83.679 Müslüman, 19.320 Hristiyan, 9.353 Yahudi, 2.562 yabancı ve 4.897 geçici yerleşimci, toplam 119.811 kişi.¹³⁵ İlginç olan, 1908'de kent nüfusunun aşağı yukarı 17. yüzyıldaki bilinen düzeyine ulaşmasıydı.

Halep'in 19. yüzyılın ikinci yarısında nüfus anlamında eski yoğunluğuna döndüğünden kuşku olmamakla birlikte, yerel endüstrisinin İngiliz ithalatına ayak uydurma kapasitesi konusu münakaşalıdır. Bu dönemde yabancılarla ticaretinde kent zarar etmişti. Bu zararın boyutlarını gösteren bir İngiliz konsolosluk raporunda

sayılar şöyle veriliyordu: 1885, ithalat 1.558.368 sterlin, ihracat 998.476 sterlin; 1887, ithalat 1.618.881 sterlin, ihracat 884.895 sterlin; 1889, ithalat 1.764.510 sterlin, ihracat 980.642 sterlin.¹³⁶ Bununla birlikte, Halep'in imparatorluğun diğer bölgeleriyle olan ödemeler dengesindeki durumu da başka bir meseledir. Örneğin 1890'a ait konsolosluk raporları, kentin o dönemdeki ticaretine dair kayıtların Osmanlı limanlarından gelen veya buralara giden malları içermediğini belirtmektedir.

En yeni araştırmalar Halep'te çalışır durumdaki dokuma tezgâhlarının sayısındaki düşüşe dair İngiliz konsolosluk raporlarını kuşku duymaksızın kabul etmekte ve bu özelliği İngiliz üretimi kumaş ithalinin yerel ekonomi üzerindeki tahribatının bir göstergesi olarak kullanmaktadır.¹³⁷ 1890 raporu, kentte o yıl yapılan tekstil üretiminin, sadece otuz yıl öncesindeki kadar ancak yüzde otuzu olduğunu iddia ediyordu. Rapor, bu düşüşün temel nedenleri olarak, Anadolu halkının Rusya'yla yapılan savaştan dolayı fakirleşmesini ve Mısır'a yönelik ticaret üzerine getirilen yeni vergileri gösteriyordu. Bununla birlikte, yakınlarda Donald Quataert bu yaklaşıma karşı çıkmış ve Halep'in kumaş üretiminin dönem boyunca gücünü koruduğunu savunmuştur. Hatta aslında bu üretimin 20. yüzyıl başlarında artmış bile olabileceğini öne sürmektedir.¹³⁸ 1890 İngiliz konsolosluk raporu, üretimde bir düşüş olduğunu belirtmekle birlikte, Quataert'in, Halep kumaş üreticilerinin yüzyılın başında ellerinde tuttıkları Anadolu ve Irak pazarlarının çoğunda hâkimiyetlerini sürdürdükleri yolundaki iddiasını da destekler. 19. yüzyılın son onyıllarına ait diğer İngiliz konsolosluk raporları, Halep tüccarlarının kentin iktisadi hinterlandındaki bölgesel merkezlerle (Gaziantep, Diyarbakır, Musul ve Kuzey Suriye ile Güneydoğu Anadolu'da bulunan daha küçük pazar kasabaları) sağlıklı bir ödemeler dengesine sahip olduğunu anlatır.¹³⁹

Sultan II. Abdülhamid'in saltanat dönemi (1876-1909), Halep ve etrafındaki bölge üzerinde Osmanlı siyasi kontrolünün, Osmanlı yönetiminin belki sadece 16. yüzyıldaki "altın çağ" döneminde yaşanana denk bir biçimde, oldukça güçlü olduğu bir zaman dili-



Resim 2: Halep kalesinin kuzeybatıdan ve Cudeye'nin damlarının yukarıdan bir görünümü.

midir. Yönetimin askeri gücü bir zamanlar hâkim unsurlar haline gelen Bedevi kabilelerini hem çölün içlerine sürmüş hem de tamamen denetimi altına almıştı. 1860'tan sonra Kuzey Suriye buğdayı ve kumaşının Avrupa'ya ihracatında önemli bir sıçrama yaşandı. Terk edilmiş tarım arazileri üzerinde özel tasarrufa izin veren 1858 Osmanlı Arazi Kanunnamesi şartlarından yararlanan önde gelen Halepli aileler, Fırat'a kadar uzanan bölgedeki ekilebilir geniş toprakların denetimini ele geçirmeye yöneldiler.¹⁴⁰ Değişikliklerden yararlanan aileler çoğunlukla 18. yüzyıl sonlarında iltizamların kontrolü sürecinde öne çıkan ailelerin torunlarıydı. Toprağı ele geçirmeye dönüşen bu süreçte, 1864'te Fırat üzerindeki Deyrüz-Zor'da yeni bir sancağın oluşturulması onlara yardımcı oldu. Bu idari birim, bir garnizonun da desteğiyle, Kuzey Suriye steplerinde Osmanlı denetiminin sağlamlaşmasına yaradı ve 16. yüzyıl sonundan beri Bedevilere terk edilmiş toprakların ekilip biçilir hale getirilmesini teşvik etti.

Halep'in Müslüman seçkinleri artık güvenliğin sağlandığı kırsal alanda zenginleşmek için yeni fırsatlar yakalarken, Hristiyan ve Yahudi seçkinler daha uzaklara yönelmeye başladılar. Halepli Hristiyan tüccarlar zaten 19. yüzyıl başlarında faaliyetlerini Avrupa'ya kaydırmışlardı. Circi v. Yusuf Himsi adındaki, Marsilya'da uzun süre ikamet etmesinin ardından Fransız vatandaşlığı elde etmiş bir Rum Katolik, İbrahim Paşa'nın Suriye'yi işgali öncesi ve sonrası dönemde Halep ihracatında önde gelen tüccarlardan birisiydi. Yüzyılın sonunda, onun Avrupa serüvenini başka birçok kişinin izledi. Kentteki İngiliz konsoloslu şunları belirtiyordu:

Yerli Hristiyanlar ve Yahudiler Londra, Manchester, Liverpool ve Marsilya'ya yerleşip oradan Halep'teki ortaklarına mal göndermektedirler ve ülkeyi, dilini ve genel olarak mallarını kârlı bir biçimde nasıl satacaklarını daha iyi bilen bu ortaklar, Halep'te toptan satışa yönelik ithalat yapan Avrupalı ticarethanelerle boy ölçüşebilmektedirler.¹⁴¹

Bu göçmenler arasında Himsi'lerin yanı sıra, her ikisi de Manchester'de yerleşmiş olan Rum Katolik Havva ailesi ve Yahudi Sit-

tun ailesi de vardı. Önde gelen Yahudi ailelerin birçoğu da New York City'ye göçmeye başladı; bu göçlerin sürmesi sonuçta kentte Arapça konuşan geniş bir Yahudi cemaati yarattı. Aynı dönemde daha az sayıda göçmen de Filistin'e yöneldi. Yeni Dünya'ya taşınmaya istekli görünmeyen Halep Rum Katoliklerin birçoğu, yeni yurtları olarak Beyrut ve İstanbul'u seçti. İlk üne kavuşan ailelerden ikisi, 'A'ida ve Gadban, kalıcı olarak İstanbul'a taşındı. Diğer aileler bu iki kentle bağlantılarını sürdürdüler; üyeleri Cebel-i Lübnan mutasarrıflığı valileri olarak hizmet veren Kusa ve Tütüncü aileleri de bunların arasındaydı.¹⁴² Bu Halep Katolikleri İstanbul'da genel Levanten Latin Katolik nüfus içinde eridi. Başlarda bu kaçınılmaz değildi; ancak Katolik Melkitler bir millet olarak meşruiyet kazandıktan sonra bile Beyoğlu/Galata'daki Latin Katolik kiliselerine devam ettiler, başkentin Levanten Katolik nüfusuyla evlilikler yaptılar ve iç içe geçtiler.

Halep nüfusu yüzyılın ikinci yarısında ilk yarısında olduğundan çok daha sakindi. Fakat gene de koşullar izin verdiğinde, kendini yeniden oturtmayı beceren Osmanlı otoritesine karşı eski direnişin kalıntıları devam ediyordu. Özellikle 1878-79 kışı Halep halkı için çok çetin geçti. Havanın sertliğinin yanı sıra, Anadolu'daki Osmanlı-Rus Savaşı ciddi yiyecek kıtlığı yaratmıştı. Fiyatların artışı ve un kıtlığının yakın olduğu söylentileri sonucunda, kentin fakir halkı geçmişte birçok kez olduğu gibi ayaklandı ve merkez çarşıdaki dükkânlara saldırarak onları yağmaladı. Şehrin askeri garnizonunun komutanı Cemal Namık Paşa tam patlama noktasında, 1850 olaylarında yaşananın tam tersine, hızla duruma müdahale etti ve düzeni yeniden sağladı. Böylece yatırımları korunan seçkin Müslüman aileler bu müdahaleyi coşkuyla karşıladılar. Cemal Paşa'nın eyalet valiliğine getirilmesi için lobi faaliyetlerine başladılar ve 1880'de bu istek gerçekleşti.¹⁴³ Bununla birlikte, yeni valinin toprak reformuna yönelik girişimleri söz konusu olunca, Halep'in seçkin Müslüman ailelerinin birçoğu baştaki desteklerinden pişmanlık duyular. Cemal Paşa yedi yıl görevde kaldı; bu, bir Osmanlı eyaleti olarak kentin tarihindeki en uzun valilik sürelerinden biriydi. Cemal Paşa Haleplilerin gördüğü en iyi yönetimlerden

birini sergiledi. Onun idaresine yönelik nostaljik sıcak duygular kısmen, kentte rüştiye ve iptidaiye gibi yeni devlet okullarının açılmasındaki rolünden ve kent pazarlarına stokçuluğu ve vurgunculuğu önleyecek yeterli yiyecek maddesi sağlamasından kaynaklanıyordu.¹⁴⁴

Ne var ki Cemal Paşa herkes tarafından sevilmiyordu. Valiliğe atanmasından kısa süre sonra, Haşim el-Harrat isimli Müslüman bir işadama tarafından kurulmuş, editörlüğünü tanınmış bir Müslüman entelektüeli olan Abd el-Rahman el-Kevakibi'nin yaptığı, hem Arapça hem de Osmanlı Türkçesiyle basılan *el-İ'tidal* adlı bağımsız bir gazeteyi kapatmıştı. Aynı ikili daha önce, 1878'de kentte *el-Şehba* adlı Arapça bir gazete basmaya kalkmış, benzer bir sonuçla karşılaşmıştı. Sultan Abdülhamid'in kulları olan Halep valileri, 1867'de kurulan iki dilli resmi eyalet gazetesi *Fırat/Furat*'a karşı yıkıcı olabilecek bir muhalefete müsamaha gösteremezlerdi.¹⁴⁵ Kısa süre çıkıp kapanan yeraltı gazeteleri görülmesine karşın, adı daha sonra *Halep/Halab* olarak değiştirilen *Fırat*'ın tekeline son verme iddiası taşıyan bir gazete ortaya çıkmadı.

1886 Kasım'ında, Zirun Çıkmakiyan adlı bir Ermeni avukat, Cemal Paşa'ya suikast girişiminde bulundu. Başarısız girişimin ardından, suikastçı otuz yıl hapse mahkûm edildi. Çıkmakiyan'ın yalnız hareket edip etmediği konusunda şüpheli olduğu açıkça anlaşılan Cemal Paşa, onu bu başarısız suikasta teşvik ettikleri gerekçesiyle, içlerinde Hüsameddin el-Kudsi, Nafi el-Cabiri ve el-Kevakibi'nin bulunduğu birtakım Müslüman seçkinleri tutuklamaya yöneldi. Aslında muhtemelen, hayata geçirmeye çalıştığı reformların bir kısmına –ki bunların arasında toprak reformu da vardı– muhalefet eden ileri gelen ailelere gözdağı verme niyetindeydi.¹⁴⁶ Bu kişilere yönelik herhangi bir resmi yargılama olmadı ve kısa süre sonra serbest bırakıldılar. Bununla birlikte, salıverilmesinin hemen ardından Kahire'ye giden el-Kevakibi, burada Osmanlı yönetimine karşı Arap muhalefetine önde gelen seslerinden biri oldu ve Osmanlı hanedanının halifelik hakkını sorgulayan *Ümmü'l-Kura* (Köylerin Annesi: Mekke'nin lakaplarından biri) adlı gazetesini yayımlamaya başladı.

Osmanlı yönetiminin son yirmi yılında Halep sıkı bir biçimde imparatorlukla bütünleşti. Abdülhamid saltanatının son yılları, kenti hem kıyıdaki Trablusşam'a hem de Şam'a bağlayan yeni demiryollarının yapımını gördü; şehrin bazı caddeleri gaz lambalarıyla, hatta tramvay hatlarıyla tanıştı. Halep'in 20. yüzyıldaki yeni yüzü, kenti Büyük Savaş'tan önceki on yılda ziyaret eden bir Avrupalı olan Mark Sykes tarafından coşkulu bir biçimde tarif ediliyordu:

Sekiz yıl önce ilk gittiğimde tipik bir Kuzey Suriye kentiydi. Kalabalık, harap pazarlarında pislik ve hastalık hüküm sürüyordu; binalara bakıldığında en göze çarpan özellikleri, yıkılmaya yüz tutmuş olmaları ve zavallılıklarıydı... Ekmekçi tezgâhlarına aç gözlerle bakarak sarsak sarsak dolaşan yarı aç askerler, şehrin hemen kapısından öteye doğru uzanan kıraç ve ekilmemiş topraklar, inşaat halinde kalmış binalar ve Müslümanların yabanıl, aptalca tutuculuğu, bir yokluk, cehalet ve çöküntü manzarası oluşturuyordu. 1906'da ise Halep bambaşka bir görüntü sunuyor. Eski kent aslında büyük oranda önceki halini koruyor; ancak pazarların çoğu yeniden yapılmış, sokaklar tamir edilmiş, iş ve ticaret hayatı durmaksızın büyümekte. Surların ötesinde, her yönde, son derece güzel ve orijinal evler boy vermekte -eskiden yerleri kaplayan çalılıklar ve bahçeler yok olmuş, yerlerini tümüyle, büyüyen şehrin yeni meydanları almış... Zenginlik, ticaret, hareket ve trafik tüm beklentilerin ötesinde artmış; bu her yönden ilerleme, sanırım, bir nedene bağlanabilir: Kentin doğusunda bulunan arazilerde tarımsal üretimin genel olarak yeniden canlanması.¹⁴⁷

Kentlerinin canlanması ve yavaş yavaş modernleşmeye doğru ilerlemesi, 20. yüzyıl başlarında çoğu Halepli için övünç kaynağı olmalıydı fakat aynı zamanda, diğer Osmanlı-Arap şehirlerinde olduğu gibi Müslüman, Hristiyan ya da Yahudi olsun, kent seçkinleri, imparatorluğun yaşama şansının ne olduğu ve çöküşünün kendileri için taşıdığı anlam konusunda karışık fikirlere sahip olmalıydılar. Katolik Melkit entelektüeli Fathullah Marraş'ın parlak çocukları Fransis, Maryana ve Abdullah'ın yazınsal ürünleri, belki de şehrin seçkinleri arasındaki imparatorluğa yönelik karmaşık duyguların tipik örnekleriydi.

Üçlünün en üretkeni olan Fransis Marraş genç bir delikanlıyken babasıyla Paris'e gitti ve hayatı boyunca bir yandan Beyrut, Paris ve Halep arasında yolculuklarını sürdürürken, bir yandan da fen bilimleri, matematik ve eğitim konularında birtakım çalışmalar üretti. Avrupa'da daha uzun süre kalan erkek kardeşi ise Londra'da ve Paris'te çeşitli Arapça gazete çıkarma girişimlerine katıldı; hatta, gelişen Avrupa ve Kuzey Amerika'daki Arap göçmenleri etkileyen Arapçılık akımıyla da amatör bir biçimde ilgilendi. Belki de en tanınmış Suriyeli kadın şair olan Maryana ise doğduğu şehirde kaldı ve hâlâ varlığını sürdüren klasik kaside türünde şiirler yazdı. Bunlardan birisini 1876'da Sultan Abdülhamid'in tahta çıkışı üzerine kaleme almış ve annesine ithaf etmişti; diğerleri çeşitli Halep valilerine yazılmıştı.¹⁴⁸

Maryana'nın şiirlerindeki konu seçiminin de yansıttığı üzere, anlaşıldığı kadarıyla Osmanlıcılık bazı biçimlerde kentteki baskın ideoloji olma konumunu sürdürüyordu. Beyrut, Şam ve Bağdat gibi diğer Arap şehirlerinden farklı olarak, I. Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde Halep'te herhangi bir Arapçı faaliyetin ortaya çıktığına dair fazla kanıt yoktur. El-Kevakibi'nin Arapçılığa kişisel yönelişine karşın, imparatorluğun son günlerinde ayrılıkçı duygular, öyle anlaşılıyor ki, pek görülmemektedir. Savaş gelip çatığında binlerce değilse de yüzlerce Halepli genç Osmanlı ordusu saflarına katıldı. Bunlar Arap Ayaklanması'nın yanında yer almadılar; ancak öte yandan, uğruna savaştıkları ve öldükleri dava için coşku duyduklarına dair de hiçbir kanıt yoktur.

1918'de imparatorluk çöktüğünde Haleplilerin kafa karışıklığı devam ediyordu; hatta gelecekte ne yapacakları konusunda bölündüler. Hristiyan ve Yahudilerin çoğu Fransız denetiminden yana iken, diğerleri yüzlerini Faysal'ın Arap krallığına döndü. Müslümanlar arasında Fransız varlığına yönelik destek yoktu; hatta bazıları imparatorluğun Mustafa Kemal tarafından yeniden kurulacağını umut ediyorlardı. 1920'de kent Fransızlarca işgal edilince, kırsal alanda İbrahim Hannanu liderliğinde silahlı bir direniş patlak verdi. Halep'in kendisi sessiz kaldı ve Halepliler şehrin Fransız mandası altındaki Suriye'de bir eyalet başkenti olmasına razı

oldular. Zaman zaman düşman olan Türkiye ve Irak devletlerinin sınırlarının ötesinde kalan geleneksel pazarlarını kaybeden Halep derin ekonomik krizlere sürüklendi. Bu durum, söz konusu pazarların Osmanlı dönemi boyunca kentin iktisadi zenginliğindeki geleneksel önemini daha da anlaşılır kılmaktadır.

İzmir: Köyden Kolonyal Liman Kentine

Daniel Goffman

Bu şehrin 2000 kadar evi yukarı kale [Kadifekale] bayırlarına yapılmıştır. Bağ ve bahçeli saraylardır ama mamur binaları daha ziyade deniz kıyısındadır. İsmail Paşa'nın 1068'de [1657-58] bu şehri yaptığı yazılıdır. Ona göre 10 Müslüman, on Kefere, on Frenk ve Yahudi, iki Ermeni ve bir Kıpî mahallesi vardır. Bu mahallelerde 10.300 kırmızı kiremitli büyük, güzel konak vardır. Baştan başa taş duvarlı cami, mes-cid, medreseler, tekkeler, darülkurna ve darülhadisler ve mekteplerle süslenmiş, zenginler diyarı bir şehirdir. 40 kahvehane, 70 sabunhane, 200 meyhane, 20 bozahane, 20 boyahane bir çarşı saraçhane, bir mumhane, bir gümrükhane vardır. Ancak hiç bedesten yoktur.

Evliya Çelebi (1671-72)¹

Smyrna [İzmir], iyi bilindiği gibi, birkaç yüzyıldır Doğu Akdeniz'in en önemli ticaret yeri olmuştur.

Macfarlane(1829)²

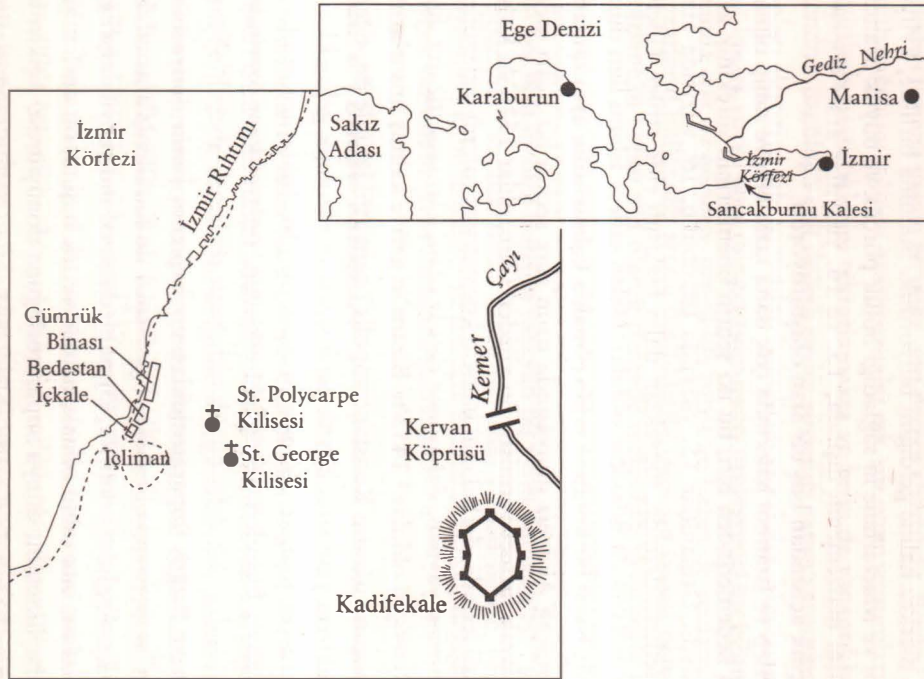
İzmir'i gözlemleyen, ilki Osmanlı, ikincisi İngiliz tanıklar tarafından kaleme alınan bu tür pasajlar, şehrin büyüklüğü ve etkisi konusunda tarihçileri ciddi yanlış algılamalara sürükleyegelmiştir. Evliya Çelebi'nin kentin 17. yüzyıl sonundaki haline yönelik gözlemleri, muazzam büyüklükteki olağanüstü seyahatnamesinde sergilediği tutuma uygun biçimde, son derece abartılıdır. Böylesi bariz mübalağalara rağmen araştırmacılar sık sık onun yorumlarını ve şişirilmiş istatistiklerini tekrarlamakta ve belki de yansıttıklarının kendine özgürlüğü çok değerli şeyler söylediği sanısı yarattığından, onları eleştiriye tabi tutmadan kabullenmektedirler. Macfarlane'in bir buçuk yüzyıl önce dile getirdiği ifade, profesyonel bir bilim adamında çok az görülen, genellikle turist ve bazen de işadamı olan yazarların kullandığı tarzın özelliklerini taşır. Bir tüccar olan Macfarlane'in kafası asıl olarak ticaretle meşguldü; gelişmeyle ya da İzmir'in 19. yüzyıldaki ticari canlılığının nedenleri konusunda pek ilgili değildi. Yazarlarının çok farklı niyetlerine karşın, bu ifadelerin her ikisi de hızlı değişim yaşayan bir yerin durağan bir "şipşak fotoğrafını" sunmaktadır. Tarihçiler uzun zaman bu tür yanıltıcı söylemleri kabullenmişler ve sonuçta kafalarında eski, değişmeyen ve çok önemli bir kent canlandırmışlardır.³

Şehre Yönelik Kurgular

Tarihçilerin uzun süre Evliya Çelebi gibi Osmanlıların ya da Macfarlane gibi tüccarların gerçek dışı yorumlarını kabullenmeleri, belki de İzmir'i onları sorgulamayı gerektirecek kadar önemsememelerinden kaynaklanıyordu. Aslında, çok değil daha yirmi yıl önce, diğer Osmanlı kentleri, özellikle de İstanbul ve Halep hakkında, Osmanlı İzmir'ine göre çok daha fazla bilgiye sahiptik. Hem Yunanların hem de Romalıların, şehri "Smyrna" adı altında genellikle önemli bir kent olarak kullandıklarını; Bizanslıların ondan, imparatorlarının 13. yüzyılda Konstantinopolis'ten elli yedi yıllık sürgünlüğü sırasında, bir ticaret merkezi olarak yararlandıklarını; 14. yüzyılda, önemli bir Türkmen beyliği olan Aydınogulları'nın, kenti Ege Denizi'ne kuvvetli bir deniz gücü çıkarma

amacıyla değerlendirdiklerini; Timur'un 1402'de şehri ele geçirip yerle bir ettiğini; yaklaşık yetmiş yıl sonra Venediklilerin de aynı şeyi yaptığını; kentin 1688'de, yani Evliya'nın ziyaretinden on beş yıl sonra, ciddi bir depremten dolayı yine yerle bir olduğunu ve Macfarlane'in gittiği sırada İzmir'in yeniden önemli ve farklı bir ticari merkez haline geldiğini biliyorduk. Bununla birlikte, Evliya Çelebi ve Macfarlane'in sağladığı bölük pörçük ve büyük oranda anlatısal malzemenin dışında, 15. ve 16. yüzyıllar arası dönem, tarihçilik açısından boş bir alan oluştuyordu.

Halep ve İstanbul hakkında çok daha fazla bilgiye sahip olmamızın nedenlerinden biri, bu iki şehrin önemlerinin süreklilik arz etmesiydi. Osmanlılar 15. yüzyılda İstanbul'u, 16. yüzyılda Halep'i fethettiklerinde, topraktan daha fazlasını elde ettiler. Güçlü tarihi anıların da mirasçısı oldular. Halep sadece İslami ilim dünyasında başat bir konuma sahip olmakla kalmıyordu; aynı zamanda Ortaçağ Akdeniz dünyasında uzun süre seçkin bir ticari merkez olarak hizmet vermişti. Bu yüzden Osmanlılar 1516'da kenti fethettiklerinde, derhal dini inancın koruyucusu rolünü üstlendiler ve şehirden yayılan, daha önce de var olan, karmaşık ticaret ağının yöneticisi oldular.⁴ 1453'te Bizans'ın geriye kalmış unsurlarını da bozguna uğratarak Konstantinopolis'i zapt ettiklerinde ise, ticari geleneklerin yanı sıra, büyük çaplı siyasi ve ideolojik geleneklerin de mirasçısı oldular. Aslında İstanbul'un Osmanlıların kendilerini algılayış biçimleri üzerindeki etkisinin, onların kent üzerindeki etkisinden çok daha büyük olduğunu söylemek abartılı olmaz. Roma ve Bizans imparatorluklarının başkenti, İslam dünyasının "elma"sı ve Avrupa ile Asya, Ege Denizi ile Karadeniz arasındaki kavşak noktasının kontrolü, Osmanlı düşüncesinde büyük ağırlığa sahip oldu; ona sahip olmak, neredeyse tek başına, bu devleti bir yerel beylikten bir dünya imparatorluğuna dönüştürdü. Açıktır ki Halep ve İstanbul'un tarihi rolleri bu kentleri seçkin geçmişlerine yeniden kavuşturmak ve hatta daha da ileri götürmek hususunda kararlı olan yeni fatihlerinin kafalarında çok önemli bir yer tutuyordu. Modern tarihçilik Osmanlıların duydukları ilgileri sıkça



Harita 2: İzmir

yansıtmıştır ve Osmanlıların Halep ve İstanbul takıntısı 20. yüzyıl-da nispeten geniş bir ikincil literatürün ortaya çıkmasına yardımcı olmuştur.

Osmanlı İzmir'i için aynı şeyler söylenemez. Osmanlıların kent hakkında bir Bizans ticaret merkezi (özellikle 13. yüzyılda) ya da Timur'un 15. yüzyıl başlarında Anadolu'ya yönelik hamlesinin Batı'daki son durağı olarak bazı duyarlılıklara sahip olmalarına rağmen hafızalarında İzmir'e dair en önemli anı, burasının Osman'ın, Orhan'ın ve Murad'ın bir uç gaza beyliği olarak en başarılı rakibi Aydınogulları'nın liman şehri olmasıydı. Gerçekten de 15. ve 16. yüzyıllarda Osmanlılar Akdeniz'deki Venedik, Habsburg ve korsan filolarına karşı mücadele ederken, denizdeki gaza faaliyetlerinde, kendi atalarını değil, Aydınoglu Umur Bey'i (ölümü 1348) model almışlardı.⁵ Modern tarihçilik, Osmanlı'nın İstanbul ve Halep bağımlılığı üzerinde kafa yorduğu gibi, Aydınogulları'nın yönetimi altındaki İzmir'e yönelik takıntısı konusunu da araştırmaktadır. Umur Bey ve torunları, Osman, II. Mehmed ve I. Süleyman gibi hayali vatansever kişilerden sayıldıkları için, Türkiye'de yoğun ilgi görmüşlerdir.⁶ Bununla birlikte, bu tür anılar Osmanlı hafızasında İzmir hakkında bir ideolojik, ticari veya siyasi merkez olarak tarihi sorumluluk duygusunun korunmasını pek sağlayamamıştır. Hem 1425'te Osmanlı devletine kesin olarak katılmasından sonraki yüzyıllarda hem de İzmir'e yönelik o dönemdeki modern ilgi, sembolik ya da gerçek anlamda iktisadi veya idari önemi olmadığından, giderek daha da azalmış görünmektedir.

Kısacası, 1450'lerdeki İstanbul'un ya da 1510'lardaki Halep'in durumundan farklı olarak, 1420'lerin İzmir'i ve havalisinden Osmanlıların elde ettikleri şey, çok özel bir tarihi olmayan bir toprak parçasıydı. Sahip oldukları İslami (Halep'te), Bizanslı (İstanbul'da) ve ticari hayata dair (her ikisinde de) miraslara büyük önem veren bu imparatorluğun kurucularının, kendi Türkmen geçmişlerine (İzmir ve diğer yerlerde) fazla duyarlılık göstermedikleri kesindir. Bu yeni dünya devlerinin hükümdarları için Batı Anadolu, korunacak, eski haline getirilecek veya geliştirilecek değil, topraklarına katılıp kullanılacak bir bölgeydi. Sonuç ola-

rak, bir yandan 17. yüzyılda Osmanlı döneminde yaratılan başka herhangi bir kentten daha fazla uluslararası bir antrepo olarak ortaya çıkışı, öte yandan gelişmesini Osmanlı'nın bilinçli çabasına ya da şehre yönelik inancına çok az borçlu olması noktasında, İzmir'in durumu bariz bir uyumsuzluk taşıyordu. Aslında kentin, Osmanlıların amaçlarından dolayı değil, onlara rağmen geliştiği de iddia edilebilir.

Osmanlı İzmir'ine yönelik gerçekçi bir yorum getirmek için anlatsal Osmanlı kaynaklarına (büyük oranda hükümdarların kente karşı kayıtsızlıklarını yansıtır) ya da yerel mahkeme kayıtlarına (çoğu 1922'deki büyük yangında yok olmuştur) bel bağlayamamıza karşın, artık birbirine ekleyerek kentin en azından iktisadi ve ticari hayatına dair –muhakkak ki hâlâ tam net olmayan– bir resim çizebilecek ayrıntının yeterince bilgisine sahibiz. Aslında sadece aşağı yukarı yirmi yıl içinde, yalnızca İzmir'in tarihini gün yüzüne çıkarma yolunda düzenli tarih çalışmaları sergilenmekle kalınmamış, aynı zamanda çeşitli farklı tarih anlayışları ortaya çıkmaya başlamıştır.⁷ İzmir'in 16. yüzyıl sonları ve 17. yüzyıl başlarındaki yükselişinin nedenleri ve kentin 19. yüzyılda Osmanlıların “dünya iktisadi sistemi”ne entegre olmasındaki rolü meselesi, temel tarih tartışmaları arasında yer almaktadır.

Elbette İstanbul ve (daha ziyade) Osmanlı Halep'i konusundaki bilgimizin de son birkaç on yılda çok büyük oranda arttığı söylenebilir. Bununla birlikte, İzmir hakkındaki bilgi patlamasının daha dramatik ve güçlü olduğunu iddia edebilirim çünkü İzmir hakkında öğrenmemiz gerekenler daha fazlaydı. Bu liman kenti halen diğer ünlü Osmanlı şehirleri kadar çabucak hatırlanmasa da, onun Osmanlı yönetiminin son üç yüzyılında öteki bölgesel merkezleri geçtiği, zenginlik ve uluslararası nüfuz konularında başkentin kendisiyle yarışan bir ticaret merkezi olduğu artık kabul edilmektedir.

17. yüzyıl İzmir'inin oluşumunda Osmanlı merkezi yönetiminin katkısının çok az olduğu bir gerçektir. Kenti planlayan ve yaratan kentin asıl mühendisleri ve mimarları olan yerel yöneticiler, şehrin Hristiyan Avrupalı misafirleri, onların ortakları ve zaman zaman da rakipleri olan Osmanlı tebaası olan Hristiyan Ermeniler, Rum

Ortodokslar, Yahudiler ve Müslümanlardır. İzmir'e dair kaynaklarımız bu gerçekliği ziyadesiyle yansıtmaktadır. Birçoğunun –mektuplar, seyyahların anlatımları, misyoner raporları ve günlükler– yabancılar ait olmasına karşın, bu kaynaklar İzmir'in ticari ve kültürel sürecinin izlerini sürmede ve kentin yabancı topluluklarının zihniyetini açığa çıkarmada son derece değerlidir. Fakat öte yandan bunlar bize İzmir ve çevresindeki Osmanlı toplumunun iç işleyişi konusunda çok az ipucu verir. Kısmen erken modern Osmanlı siyasi kültürünün büyük oranda sözel olmasından, kısmen de Halep, İstanbul ve başka Osmanlı kasaba ve kentlerindeki günlük yaşamın işleyişiyle ilgili çok şey öğrendiğimiz kaynağın (şeriyeye sicilleri) 1850'lerden önceki İzmir için elimizde bulunmamasından dolayı, 17. yüzyıla ait Osmanlı kaynakları sıklıkla idari meseleler ve yabancıların kaygılarıyla sınırlıdır.⁸ Neticede İzmir ve havalisinin Müslüman Türkleri, belgelerde yabancıardan, hatta gayrimüslim Osmanlılardan bile çok daha az görülürler; İzmir'in asıl kurucuları gayrimüslim Osmanlılar aracılığıyla Osmanlı toplumuyla sık sık bağlantıya giren Batı Avrupalılar olduğundan, bilgi eksikliğinin belli bir gerçekliği yansıtmaması ihtimalinde ancak bir miktar teselli söz konusudur. Bu yabancılar hem dil hem de kültür gibi basit nedenlerle, Hristiyanlarla (ve hatta Yahudilerle), Türkler ve diğer Müslümanlarla olduğundan daha rahat ilişkiye girmişlerdi.

O halde Osmanlı İzmir'ini kavrayabilmemiz konusunda hâlâ boşluklar vardır. Bu tür boşluklardan birisini kent kültürü hakkındaki bilgimizin kıtlığı oluşturmaktadır; nasıl işlemiş olabileceği ya da temel aktörlerinin kimler olduğundan öte, böyle bir unsurun var olup olmadığını bile bilmiyoruz. Aynı şekilde, kentin gelişmesinin 18. ve 19. yüzyıl Osmanlı arka planının bilgisinden de yoksunuz. Sorun arşiv kaynaklı olmaktan ziyade metodolojiktir (bir dereceye kadar da siyasidir, çünkü bazı araştırmacılara Türkiye ya da başka yerlerdeki Osmanlı belgelerini araştırma izni verilmemektedir). Bu dönem üzerinde yoğunlaşan araştırmacıların birçoğu, çeşitli modernizasyon paradigmalarını izleyerek, hinterlandını doğmakta olan Avrupa merkezli bir dünya iktisadi sistemine bağlayan İzmir'e bir düğüm noktası olarak dikkat çekmektedirler.⁹ Bu çizgi, son de-

rece verimli olmasına rağmen, aynı zamanda yeni-Şarkiyatçılığa doğru eğilim göstermekte ve yerel tarihi heybetli görüntüsünün ardında ezmeye yönelmektedir.¹⁰ Sonuç olarak, özellikle geç dönem Osmanlı İzmir’indeki ticari ve idari gelişmeler göz önüne alındığında, Osmanlı arşivlerinde ve kütüphanelerde bulunan binlerce belge ve başka materyal büyük oranda bilinmezliğini korumaktadır.

Bununla birlikte, bu tür belgelerle kanıtlayamasak bile, İzmir’in gelişmesinde Osmanlı olmayan unsurların baskın rolünün, 17. yüzyıl ve sonrasında Müslüman etkinliğine mâni olmadığı tahmininde bulunabiliriz. Elbette Türkler nüfus olarak belirleyiciydi ve muhtemelen kent nüfusunun kesin çoğunluğunu oluşturma durumları hiçbir zaman değişmedi. İzmir’in çarşıları ve pazarlarında etkindiler; şehir sakinlerinin erzak ihtiyacını neredeyse tek başlarına sağlıyorlardı. Yabancıların perspektifinden bakıldığında daha önemlisi, İzmir ve havalisinde başat kişiler olan, şehrin ve bölgenin çıkarlarını temsil edebilen, sık sık da eden, hem Osmanlı memurlarına hem de ticari rakiplere karşı denge unsuru vazifesi gören “âyan”ı oluşturmalarıydı. Elbette en önemlisi de, her Osmanlı asker ve yöneticisinin kesinlikle Müslüman, muhtemelen de Türk olmasıydı. Bu durum, hiçbir Osmanlı beylerbeyinin yetkisi altında olmayan İzmir’de, özellikle zor bir gerçeklik arz ediyordu. Bu yüzden, diğer Osmanlı kent ve kasabalarından dramatik bir biçimde farklı olarak, Osmanlı kapudanpaşasının bir vesileyle ziyareti dışında, şehir kadısının gücünü sınırlayabilecek güç çok azdı; bu makam sadece Osmanlı unsurlara hizmet vermek ve hükmetmekle kalmayıp, aynı zamanda yabancı ulusların meselelerine de kesin ve cezadan muaf bir biçimde karışabiliyordu (ve birtakım kritik dönemlerde de bunu yapmıştı).

Yeni Bir Dünya İmparatorluğuna Entegrasyon

Ayrıntılı bir Batı Anadolu haritası ticari bir gözle incelendiğinde, İzmir’in konumu hemen göze çarpar. Geniş ve korunaklı bir körfezin ucuna yerleşmiş, nehirler ve vadiler aracılığıyla kuzey, doğu ve güneye doğru yayılmış zengin bir hinterlanda bağlanan

kent, Batı Anadolu kıyısının aşağı yukarı ortasında yer alır. Aydın, Tire, Manisa gibi önemli iç merkezlere açılan koridorlar, İzmir Körfezi merkezli ışınlar gibi yayılır. Bu yerin taşıdığı üstünlüklerin kesinlikle farkında olan Eski Yunanlar burada, “Smyrna” adıyla, İyonya’nın, hatta aslında Yunan dünyasının önde gelen merkezlerinden biri olacak bir yerleşim birimi kurdular. İzmir’i çoğumuz Homeros’un muhtemel doğum yeri ve Yedi Havari Kilisesi’nden birisinin bulunduğu şehir olarak hatırlarız. Hristiyanlığın ilk piskoposlarından birisi olan Polykarpos, 155 yılında burada şehit edildi. Kent geç Bizans yönetimi altında zayıf düştü; Malazgirt Muharebesi’nden (1071) sadece beş yıl sonra Türkmen yağmacıların eline geçti. Bunu izleyen yaklaşık yirmi yıllık süreçte, 1093’te Bizanslılar tarafından yeniden alınana kadar, genellikle Türkmen Çaka Bey’in yönetimi altında, korsanlık etkinlikleri için bir merkez haline getirildi. Kent ancak 13. yüzyıl başlarında, 1204’te Latinlerin Konstantinopolis’i işgal etmesinin Bizans imparatorunu yaklaşık altmış yıllık bir sürgün başkenti kurduğu İznik’e taşınmaya zorladığında tekrar önem kazandı.

Bizans’ın yaşadığı bu kaos döneminde, Smyrna, mücadelesi sadece Konstantinopolis’i yeniden alma çabasından ibaret olmayan, ayrıca doğudan gelen ve imparatorluğu sel gibi kaplama tehlikesi taşıyan yoğun göçebe Türkmen ve Moğol akınını durdurmakla da uğraşmak zorunda kalan Bizans İmparatorluğu’nun ticaret merkezi olarak serpilip gelişti. İroniktir ki Bizanslılar sadece başkentlerinin kontrolüne sahip olmadıkları dönemde başarı kaydettiler. Konstantinopolis’in 1261’de yeniden ele geçirilmesiyle, imparatorluk yönetiminin ilgisi Balkanlar üzerinde yoğunlaştı. Bizanslılar, Kuzeydoğu Anadolu’daki sınırlarını tahkim etme yönünde oldukça gelişigüzel birtakım girişimlerde bulunmalarına karşın, Smyrna’yı Ceneviz kontrolüne, Anadolu’nun geriye kalanını da fiilen Müslümanlara bıraktılar.

Gerçekten de yetmiş yıl içinde tüm bölge İslam adına savaşan Türkmen savaşçı gruplarının eline geçti ve Batı Anadolu kıyısı boyunca bir dizi küçük beylik kuruldu.¹¹ Anadolu’nun kuzeybatı köşesinde bir toprak parçası koparan Osmanlıların batı ve güne-

yine doğru geniş bir yay biçiminde, Karesi, Saruhan, Aydınoğlu, Menteşe ve Teke uç beylikleri yer alıyordu. Ortabatı Anadolu'nun vadilerinde bir hanedanlık kuran Aydınoğulları, en ünlü beyleri Gazi Umur Bey'in idaresi altında, önce Smyrna'nın civarını, sonra da, yaklaşık 1328'de kentin kendisini ele geçirdiler. Bununla birlikte Aydınoğulları atalarının yolundan ayrılmadılar ve bu liman kentini başkentleri yapmadılar. Hanedan, saldırıya açık bu kıyı kentine taşınmadı; yönetim yeri, bir iç kesim kenti olan Aydın olarak kaldı. Bu kararın hikmeti otuz yıl sonra Haçlılar şehrin aşağı kesimlerini, eski liman kalesi St. Peter'le (sonraki adıyla İç Kale) birlikte ele geçirince anlaşıldı. Haçlılar burayı, Timur'un 1402'de Batı Anadolu'yu yakıp yıkarak ilerleyişi sırasında kaleyi de tahrip etmesine dek, ellerinde tuttular. Zaferinin ardından Timur, Ortabatı Anadolu'nun birçok yerinin yanı sıra İzmir'i de Aydınoğullarına geri verdi ve kentin denetimi 1425'e kadar onlarda kaldı. O yıl Aydınoğlu II. Umur'u tahtından indirerek idam ettiren Osmanlı Sultanı II. Murad, İzmir'i ve II. Umur'un diğer topraklarını yeneden büyümekte olan ülkesine kattı.

İlk Osmanlı yüzyıllarında tüm Batı Anadolu kıyısı, bölgeyi başkent İstanbul için bir "meyve sepeti" olarak tutmak amacıyla, ticari işleyişi hararetle sınırlama arayışındaki bir yönetime esir oldu. 16. yüzyıl sonlarında Babiâli'nin İzmir ve civarındaki temsilcileri için çıkardığı buyrukların çoğunun İstanbul için tahsis edilen meyve ve hububatın temini, stokçuluğu ve kaçakçılığı hakkında olması, yönetimin bakış açısını yansıtır ve aynı zamanda da nispi etkisizliğini akla getirir.¹² Genelde "iaşecilik"¹³ olarak nitelenen bu politikanın temel hareket noktası, serpilip gelişen başkent in yiyecek ihtiyacının sağlanmasını güvence altına almaktı. Belki de Osmanlılar bölgenin kültürel geçmişine karşı hiçbir özel yükümlülük hissetmedikleri için, bu strateji Batı Anadolu'da özellikle sıkı bir biçimde izlendi. Kısacası yönetim ne İzmir'de ticareti teşvik etti, ne de böyle bir antreponun getirebileceği paraya sıcak baktı. 19. yüzyılda da aynen süren bu merkezizetçi siyaset ısrarı Osmanlıların hem 1600'lerin merkantilizmine hem de 1800'lerin serbest ticaretine yönelik gönülsüzlüğündeki sürekliliği gösterir.¹⁴

15. ve 16. yüzyılların büyük kısmında, Babıâli Batı Anadolu'nun ürün ve zenginliğinin çoğunu İstanbul'a akıtmakta başarılı oldu. Bu yaklaşımın sonucunda, girintili çıkıntılı Batı Anadolu kıyı hattı benek benek, nüfusları asla iki ya da üç bini geçmeyen küçük kasabalarla bezendi. Ayasuluk, Kuşadası, Foça, Menemen ve İzmir gibi yerleşim birimlerinde oturanlar, zengin Anadolu vadilerinin bol bol sunduğu hububat, kuru üzüm, incir, portakal, pamuk, yün ve diğer ürünleri sağladılar; İstanbul'dan gelen gemiler, Osmanlı İmparatorluğu'nun başkentini beslemek, giydirmek ve büyütme üzere, bu ürünleri taşıdılar. Bununla birlikte, bu merkezi kumandaya dayalı ekonomi tamamen kapalı da değildi. Osmanlı yönetimi Venediklilere, Cenevizlere ve diğer Avrupalılara, Anadolu ürünlerine, daha da önemlisi Anadolu kıyılarına kadar gelen İran ipeğine ulaşabilmeleri için sınırlı da olsa izin veriyordu. İzmir bu ticari faaliyette de büyük rol oynamıyordu. Bu ipek ticareti için tercih edilen yer Çeşme kasabasıydı; oradan gemilere yüklenen ipek Ceneviz kontrolü altındaki Sakız Adası'na götürülüyordu. İzmir muhtemelen daha ziyade gayri resmi ticaretle ilgileniyordu. Kaçakçılar Ege adaları üzerinden ve Anadolu kıyısının sayısız koyları, körfezleri ve yarımadaaları arasında ticaretlerini kârlı bir biçimde yürütüyorlardı. Buralardaki kasabalarda yaşayanlar da kanun dışı ticari faaliyetlerde bulunuyorlar, –özellikle hububatın kıt olduğu İtalya ve başka yerlere ihraç edilen– hububat ticaretiyle ilgileniyorlardı. Ancak bu tür faaliyetler oldukça sınırlıydı ve Babıâli'nin kendi kendine yetme sistemi yüzyılın büyük kısmı için sağlam bir biçimde devam etti.

Entegrasyondan Tekil Serbest Ticarete

16. yüzyıl sonlarında içte ve uluslararası planda yaşanan birtakım değişiklikler bu devlet zorlamasına dayalı, devlet maliyesince yürütülen ve merkezîyetçi iktisadi sistemin çözülmesine zemin hazırladı. Her şeyden önce, 17. yüzyıla girerken Habsburg ve Safevi İmparatorluklarına karşı verilen uzun savaşlar sırasında, Osmanlı yönetimi bir dizi askeri ve mali ıslahata başvurdu. Bunların belki de

dönüşüme en uygun olanı, devletin askeri yapılanmasında hızlı ve sürdürülmesi olanaksız bir genişlemeye gidilmesi ve sonuçta mülksüz, işsiz ve silahlı insan gruplarının yaratılmasıydı.¹⁵ Bu yeniden yapılanma başkentin gücü karşısında yerel unsurların gücünü (otoritesini olmasa da) artırarak İstanbul ile taşra arasındaki ilişkilerin dönüşmesine yardım etti. Öyle ki eşkiya liderleri, önde gelen yerel otoriteler ve aileler karar alma süreçlerine daha fazla karışır oldu. Bu tür değişiklikler Osmanlının Batı Anadolu'ya yönelik iktisadi politikalarını doğrudan etkiledi. Çünkü İstanbul artık yerel ileri gelenlerin, gümrük görevlilerinin ve kadıların, tüccarlar tarafından pamuk ve hububat stokçuluğu ya da kaçakçılığı yapılmasına izin verilmemesi yönündeki bir buyruğu yerine getirip getirmeyeceklerinden, taşradaki askeri yetkililerin saldırgan bir tavra girip girmeyeceklerinden ya da Batı Anadolu ve imparatorluğun diğer bölgelerindeki kanun dışı silahlı çeteleri ele geçirmek için etkili bir çaba harcıyıp harcamayacaklarından emin değildi.¹⁶

Tam aynı dönemde Osmanlı yönetimi, Hristiyan Avrupa'yla olan siyasi ve iktisadi ilişkilerinde de köklü değişikliklere gitti. Aşağı yukarı 1600'e kadar gelen süreçte Osmanlılar Avrupa'daki diğer güçlerin gözünü tamamen korkutmuştu. Bu, Osmanlıların adım adım Batı Akdeniz'e ve Kuzeybatı Balkanlar'a girdiği Kanuni Sultan Süleyman devriydi. Bu sırada Hristiyanlık yer yer hizip çekişmeleri yaşıyor, Avrupa'nın hâlâ Katolikliğe bağlı unsurları Müslüman hasımları karşısında kayıp üstüne kayıp veriyordu. Böylesi bir durumda, siyasi ve iktisadi gelişmelerin akışını Müslüman Osmanlı İmparatorluğu belirliyordu. Bu asimetrik ilişkinin baş araçları, önce Floransa, Cenova ve Venedik'e, Reform'un ardından da Kuzey Avrupa'da Atlas Okyanusu'na kıyısı olan ülkelere Babiâli'nin zaman zaman ihsan ettiği ticaret anlaşmalarının (kapitülasyonlar) yanı sıra lobcilik, rekabetçilik ve rüşvetçilikti.

Bu kapitülasyonların görünüşte şariat hukukuna uydurulmuş teorik temelleri, 1600'den sonra değişmedi;¹⁷ bununla birlikte, ticari işleyişin tarafları arasındaki ilişkilerin durumunda farklılaşma yaşandı. 17. yüzyıl başlarında Osmanlılar Batı Avrupalılara, gide-rek artan bir biçimde, siyasi ve iktisadi eşitleri gibi davrandılar. Bu

hissedilmesi zor bir değişimdi. Yine de dikkatli bir gözlemci, denge getirici Zitvatoruk Antlaşması'yla (1606) neticelenen Osmanlı ve Habsburg İmparatorlukları arasındaki yıpratıcı mücadeleye ya da İngilizlerin ve Felemenklerin Doğu Akdeniz'de fazla zarar görmeden dolaşan yeni tip gemilerine veya İngilizlerin 1640'larda ve 1650'lerde Osmanlı siyasetçi ve yöneticilerini yönlendirme politikalarına ya da hatta Atlas Okyanusu'na kıyısı olan ülkelerin Osmanlı ülkesinde yeni pazarlar ve değişik mallar bulmaya yönelik enerjik ve sıklıkla izinsiz arayışlarına bakarak bunu görebilirdi. Bu gelişmeler, Batı Avrupa'nın dünyanın geri kalanıyla ilişkilerinde dramatik değişiklikler yaratan unsurlardı. Söz konusu değişimi en açık biçimde sembolize eden, Felemenklerin ve İngilizlerin, ipek ve baharatın Doğu'dan Bursa, Halep ve İskenderun üzerinden Batı'ya taşındığı eski ticaret yollarını felce uğratmasıydı. 17. yüzyılda yer yer, bazen de etkin bir biçimde sergilenen direnişe rağmen, İngilizlerle Felemenkler 1700 civarında Hint Okyanusu'ndaki ticari faaliyeti kesin bir biçimde yeniden organize etmeyi başardılar ve malların çoğunu Avrupa'ya Ümit Burnu üzerinden göndermeye başladılar.¹⁸

Bu yenilikler birçok Osmanlı antreposunun zayıflamasına yol açtı ve diğerlerini de ticari faaliyetlerini yeniden yapılandırmaya zorladı. Hem Bursa hem de Halep süreçten kötü bir biçimde etkilendi fakat yerli ipek ve İran ipeği onları tümüyle yıkılmaktan korudu ve sonuçta ciddi iyileşmeler sağladı. Bununla birlikte, paradoksal bir biçimde, değişiklikler Batı Anadolu'nun, özellikle de 16. yüzyılda bir köyden pek de büyük olmayan İzmir'in büyük çapta ilerlemesini hızlandırdı. İzmir'de muhtemelen iki bin kadar Müslüman Türk, çok az sayıda da Rum yaşıyordu.¹⁹ Bunların bir kısmı meyve ve sebze yetiştiriciliğine ek olarak hem onaylı hem de kanun dışı bir biçimde bölgesel ticaretle uğraşıyorlardı. Buna karşılık, 1640 dolaylarında kent artık otuz beş ya da kırk binlik nüfusa sahipti. Bu insanlar geçimlerini temelde bölgesel ve uluslararası ticaretten sağlıyorlardı.

Bursa ve Halep gibi eski ticaret merkezlerine zarar veren aynı küresel dönüşümler İzmir'in aniden bir dalga gibi kabarmasına yol açtı. Baharat ticaretindeki hasar sadece Ortadoğu pazarların-

da kriz yaratmakla kalmadı, aynı zamanda Osmanlı ve yabancı tüccarları alternatif ticari alanlar arayışına zorladı. Bunları da Osmanlı İmparatorluğu ve İran'da üretilen ipeğin yanı sıra, Batı Anadolu kaynaklı ürünlerde buldular. Bu tüccarlar artık mali politikalarını korumakta kararlı güçlü bir merkezi yönetimle uğraşmak zorunda da değildiler. Bu, Babîâli'nin duruşunu birden değiştirdiği anlamına gelmiyordu ancak yönetimin merkeziyetçi kurgularını dayatabilme kapasitesi düşmüştü.

Bununla birlikte, İzmir'in gelişme sürecini tetikleyen sadece küresel ve iktisadi faktörler değildi. Açık ve kararlı bir bilinç eksikliği de başat etkenlerdendi. Basit bir biçimde İstanbul'un ve Osmanlının maddi ihtiyaçlarını karşılayan bir yer olması dışında, Batı Anadolu'nun tarihi misyonuna dair hiçbir net yaklaşım yoktu ve bu bölge belli bir süreç boyunca hiçbir yönlendirici inisiyatif üstlenememişti.

Yine de İzmir doğal bir jeopolitik bölgenin kalbinde yer alıyordu ve Felemenk, İngiliz, Fransız ve Venedikli tüccarlar 17. yüzyıl başlarında Ermeni, Rum, Yahudi ve Müslüman Osmanlı ticaret adamlarının yanı sıra, yerel memurlar ve eşkıya gruplarıyla yan yana gelerek İstanbul'un ciddi askeri ve parasal sorunlarının yol açtığı boşluğu doldurmaya yöneldiler. Kısacası, 17. yüzyıl Batı Anadolu'sunda, tam anlamıyla devletçi Osmanlı iktisadi ve toplumsal yapısı içinde, Hansa Birliği'yle ya da Rönesans İtalya'sının kent devletleriyle çarpıcı benzerlikler gösteren bir tarzda, yenilikçi bir *laissez-faire*'ci oyuk açıldı.

Göbeğinde İstanbul'dan ziyade İzmir'in yer aldığı ek bir ticaret ağı, hükümetin sık ve şiddetli protestolarına rağmen hızla gelişti. Bu süreç gayet basit bir biçimde işledi. 1610'larda ve 1620'lerde Felemenk, İngiliz, Fransız ya da Venedikli tüccarların temsilcileri Halep, Bursa veya İskenderun'da kârlı ticari faaliyet yürütebilecekleri umudunu büyük oranda kaybederek İzmir'e ve diğer Batı Anadolu liman kasabalarına gelmeye başladılar. Zaman zaman tekstil ürünleri satmak ya da kuru üzüm, kuru incir, pamuk veya yün satın almak, hububatı da hem satın almak hem de kaçakçılığını yapmak üzere küçük komisyonlar oluşturdular. Bu tür adamlar ya pazarlık ve değiş tokuş yapmak üzere, geleneksel seyyar satı-

cılara çok benzer bir biçimde hareket ederek, Menderes ve Gediz nehirlerinin vadileri boyunca maceralı yolculuklara çıkıyor ya da işlerini, bölgeye bu süreçle eşzamanlı yerleşen Ermeni, Rum, Yahudi ve Müslüman simsarlar üzerinden yürütüyorlardı.²⁰ Bol kazanç doğal olarak yeni yatırımlara ve gittikçe büyüyen, karmaşık bir örgütlenmeye yol açtı; öyle ki 1640'larda girift bir ticaret ağı tüm Batı Anadolu eyaletlerini birbirine bağlayarak ticari malları ve insanları bu ağın çekirdeğini oluşturan İzmir'e sürükledi. Aslında İzmir iki ağın büyüyen bağlantı noktası olarak işlev gördü: Birisi, Amsterdam, Londra, Marsilya ve Venedik'ten gelen konsolos ve ticari temsilcilerin temsil ettiği, bir dalga gibi gelen Batı Avrupa ticari canavarlarının dokunacıydı. Diğeri, bu canavarlara yiyecek toplayan, temelde gayrimüslim Osmanlıların temsil ettiği çekirdekti: İzmir, erzak dağıtılan bir pencere kafesi misali, malların toplandığı merkez hizmeti gördü. Buradaki temel yenilik, toplanan malların gemilerle İstanbul'a değil, Batı Avrupa'ya nakledilmesi idi.

Yeni Ekonomik Düzenin Manipüle Edilmesi

Venedikli tüccar Nicholas Orlando Batı Anadolu'daki bu yeni sistemin en maharetli mimarlarından biriydi. Önce tüccar daha sonra da Felemenk konsolosu olarak sürdürdüğü çalışma hayatı İzmir'in yeniden canlanışının ilk onyıllarını kapsar ve bu tür araçlarla Osmanlı uyrukları ve yöneticileri arasındaki karmaşık ilişkilerin yürütülüş biçimini sergiler. Kuramsal olarak, Orlando gibi bir tüccar kapitülasyonların oluşturduğu ilkeler çerçevesinde hareket ederdi. Oysa Hristiyan Avrupalının bakış açısına göre böylesi bir belge antlaşma olarak görülmekle birlikte, Osmanlılar için onun anlamı tamamen farklıydı. Osmanlı yöneticileri, İslami bir devletin temsilcileri olarak, bu tür bir kâğıt parçasını bir *ahidname*, yani onaylı bir imtiyaz garantisi olarak değerlendiriyorlardı.²¹ Osmanlı yönetimi Osmanlı Ortodoks Rum cemaatiyle, Dubrovnik balyosuyla ve birçok Osmanlı uyruğu halkla benzer antlaşmalar imzalamış ve bu yabancıları aynı biçimde, İslam hukukuna uymayı kabul eden tebaa *taifeler* veya *milletler* olarak formüle etmişti.²²

Sonuç olarak, kendini Osmanlı memurları veya uyrukları ile yasal bir münakaşa içerisinde bulan Orlando gibi yabancı bir tüccarın izlemesi gereken prosedürler bir Osmanlı millet mensubunun izlemesi gerekenlerle aynıydı. Kentin kadısına bir arz sunabilir, kadı da bunu ya kendi mahkemesinde çözüme bağlar ya da, yabancının ısrarı durumunda, şikâyeti Babîâli'ye iletirdi. Merkezi (İslami) hükümet büyükelçiler ve nüfuzlu çevreler tarafından akıl verilerek çoğunlukla etkilenir, ardından da meselenin kesin ve değiştirilemez çözümünü bildiren bir ferman yayınlanırdı (en azından ideal biçimi buydu). Bu işleyiş tarzı sadece Babîâli'nin eyaletleri üzerindeki iktidar ve otoritesini sürdürmesine yaramakla kalmıyor, aynı zamanda Avrupalı tüccarlara böyle –kendilerine– yabancı bir ortamda ticari faaliyetlerini yürütmeleri için güvenilir bir altyapı ve yüksek kârlar peşindeki Avrupalı ticaret kumpanyalarına dikkate değer bir siyasi güç sağlıyordu.

Bununla birlikte, İslam hukukunun temel ilkeleri üzerine inşa edilen bu yapı 17. yüzyıl başlarında çökmeye başladı. Konsolos ve tüccarların İstanbul'dan taleplerde bulunmaya devam ettiği, rüşvetçi memurlar arasında çetevari grupların varlıklarını sürdürdüğü ve Babîâli'nin hâlâ hükümler verdiği bir gerçektir ancak yönetim, kararlarını uygulama konusunda daha az etkiliydi (eskiden de ne kadar etkili olduğu çok tartışmalıdır). İmparatorluğun bu tökezlemesi taşradaki yetkililere daha geniş hareket alanları açtı ve Orlando ile onun gibi başka unsurlar, Batı Anadolu'daki bu boşluğu dolduracak bölgesel güçleri tespit ederek ve onlarla anlaşarak değişen manzaradan yararlandılar.

Ortaya çıkan bu yerel otoriteler arasında, ateşli silahların yaygınlaşmasından ve merkezi yönetimin Batı Anadolu ve imparatorluğun diğer bölgelerindeki yarı özerk mülkleri bölümlenme ve dağıtma konusundaki denetiminin gevşemesinden yararlanan “savaş lordları” da vardı. Bu bağlamda Orlando'nun belki de en dikkate değer anlaşması, 1620'lerde terhis edilmiş Osmanlı askerleri ve firarilerden geniş bir grup oluşturarak Manisa civarındaki bereketli toprakların çok büyük bir kesiminin denetimini eline geçiren “eşkiya” Cennetoğlu'yla yaptığıydı. Felemenk büyükelçisi 1625'te

Babıâli'ye, Orlando ve İzmir'deki Felemenk tüccarların "Cennetoğlu'nun eşkıyalarının kendilerine zarar vermemesi için ona bir mektup ve haraç gönderdiklerini" bildiriyordu.²³ Felemenk konsolosu, Cennetoğlu'na "koruma parası" ödemeyi kabul ederek, Osmanlı yönetimine ağır geçiş vergileri ve fazla yük bedelleri ödemekten kurtulma ve kendisi ile yanında yer alan unsurların İzmir'de oluşturdıkları ticari örgütlenmeyi İstanbul'un tahakkümünden uzak tutma konularında başarı kaydetti.²⁴ Daha genel anlamda ise, ayrıcalıkların böylesi bariz kötüye kullanılması kapitülasyonların Osmanlıların düşündüğü tarzdan uzaklaşmasına ve daha ziyade yerel kanunlardan muaf bölgeler oluşturma (extraterritoriality) anlamında bir Avrupa tarzının ortaya çıkmasına yönelik bir eğilimi gösterir.²⁵

1630'lar ya da 1640'lara gelindiğinde Batı Anadolu, iktisadi yapı ve nüfus açısından yeniden şekillenmişti. Dağınık duran, nispeten tek tip kasaba ve köyler artık, Osmanlı yöneticileri ve gezgin satıcılar tarafından gelişigüzel birbirine bağlanmaktan ziyade, hem nüfus hem de endüstri anlamında hep birlikte İzmir'e yöneliyorlardı. Müslüman Türkler ve diğer Osmanlı uyrukları Manisa, Aydın, Kuşadası, Çeşme ve Menemen gibi Batı Anadolu kasabalarından buraya akıyorlardı. Daha uzak yerlerden gelen topluluklar da vardı: İran İsfahan'ının yanı sıra Halep ve Bursa'dan Ermeniler; Sakız ve diğer Ege adalarından Rumlar; Osmanlı toprakları ile İber Yarımadası, İtalya ve diğer Hristiyan bölgelerden Yahudiler; Felemenkler, İngilizler, Fransızlar, Venedikliler. Bunların hepsi, görece özerkliğinden ve yeni oluşan zenginliğinden yararlanmak üzere İzmir'e üşüşüler.

Sakız da, İzmir'in yükselişiyle zenginlikleri kısıtlanan çok sayıdaki bölgesel merkezden birisiydi. Anadolu kıyısı açıklarında, tam İzmir Körfezi'nin karşısında yer alan bu ada ve liman kasabası, 16. yüzyılın büyük kısmında, Hristiyan ve Müslüman dünyalarının bağlantı noktası olarak hizmet görmüştü. 1566'da Osmanlılarca fethedilene kadar bir Ceneviz asilzade ailesinin yönetimi altındaydı. Ada sadece bir miktar ipek üretmekle ve sakız üretiminde tekel olmakla kalmıyor, aynı zamanda Anadolu top-

raklarında yetiştirilen meyve ve hububatın Batı Akdeniz dünyasına ulaştırılmasında bir kanal işlevi görüyordu.²⁶ En önemlisi, Anadolu'yu geçen çok sayıda İran ipek kervanının yolu Anadolu liman kasabası Çeşme üzerinden Sakız'a ulaşıyor ve orada Avrupa gemilerine yükleniyordu.²⁷ Osmanlı yönetimi altında medeniyetlerin buluşma noktası konumunu kaybeden Sakız, bir nakliye merkezi olarak önemini büyük oranda yitirdi. Artık gemiler İzmir'de ve diğer anakara limanlarında daha verimli ve ucuz yükleme boşaltma yapabiliyorlardı.

Yine de adanın fatihleri buranın itibarını sürdürme arayışındaydılar. Bu strateji, İstanbul'un tüm potansiyel rakiplerinin önünü kesme yönündeki Osmanlı siyasetine uygundu. Sakız'ın malların aktığı bir kanal olarak tarihten gelen rolünü sürdürme teşebbüsü, hükümetin muhafazakârlık anlayışını yansıtmaları açısından önemlidir. Bununla birlikte Osmanlılar bu girişimlerinde başarısız oldular. Bunun nedeni sadece Sakız'ın artık İslam ve Hristiyan dünyaları arasında bir köprü (en azından iktisadi anlamda) olmaması değildi; ayrıca tüccarlar şimdi adayı gözden çıkarabilecek durumdaydılar ve öyle de yaptılar. Sonuç olarak, aksi yöndeki açık Osmanlı çabalarına karşın,²⁸ fethedilmesinden sonraki elli yıl içinde, konsoloslar ve adanın başlıca Rum tüccarları anakaraya taşındılar ve Sakız kasabasındaki tüccarlar neredeyse tamamen kendi çevrelerindeki üretime (özellikle sakız ve daha kaba ipek) bel bağlamak zorunda kaldılar.

İzmir'in gelişmesi, Manisa ve diğer Batı Anadolu kent ve kasabalarının iktisadi ve ticari işleyişini de değiştirmişti. Örneğin Manisa, hem Gediz Nehri hem de Sipil Dağı'na bitişik cömert bir vadiye yer alır. Nehir kasabaya geniş pazarlara ulaşma imkânı bahşederken, dağlar da hem onu koruyor hem de Türkmen hayvan yetiştiricilerinden et, deri ve halı gibi ürünler elde etmesini sağlıyordu. Ek olarak, Osmanlı yönetiminin ilk yüzyıllarında Manisa, Osmanlı şehzadeleri için (içlerinde Fatih Sultan Mehmed ve Kanuni Sultan Süleyman da vardı) eğitim yeri hizmeti görmüştü.²⁹ Kısacası devlet, imparatorluğun Ortabatı Anadolu'daki idari ve iktisadi merkezi olarak İzmir'i ya da diğer kasabaları değil Manisa'yı seçmişti.

Bununla birlikte, 17. yüzyıl başlarında Manisa, imparatorluğun etkinlik kaybının ve Batı Avrupa'nın artan isteklerinin sonuçlarından olumsuz etkilenme konusunda Sakız'dan geri kalmadı. Cennetoğlu gibi eşkıyalar kasabanın etrafını saran geçilmez dağlarda barınıyorlardı ve yerel ekonomiye hâkimdiler; Orlando gibi ticaret adamları bu ve diğer unsurlarla iş yapıyorlar, bölgenin yün, deri ve başka ürünlerini İzmir'e ve anlaşıldığı kadarıyla buradaki limanda sürekli bulunan Felemenk, İngiliz ve Fransız gemilerine yönlendiriyorlardı. Manisa'nın deri işleyicileri, tekstil üreticileri ve diğer işkollarındaki çalışanları, işlerin bozulmasından, kıtlıklardan ve fiyatlardaki dramatik artışlardan şikâyetçiydiler ve merkezi yetkililer durumu kontrol altına alma arayışındaydılar.³⁰ Yine de bu yeni eğilimler varlığını sürdürdü. 1630'larda kent, İzmir'in açtığı ticari çukura yuvarlandı ve endüstrisinin çoğu, ticari açıdan duyarlı Rum ve Yahudi nüfusu gibi, bu liman kentine taşındı.

Yeni bir Frenk Mahallesinin Yaratılması

Bu toplu ticaret ve endüstri transferi İzmir'in topografyasını, nüfus yapısını ve ruhunu değiştirdi; çünkü büyük sayılarda hem gayrimüslim Osmanlı hem de yabancı buraya yerleşti. 1600 civarında talihini burada arayan sadece birkaç Avrupalı varken, otuz yıl sonra Batı'dan gelen turistler kenti Doğu Akdeniz turlarının sürekli bir parçası haline getirdiler ve Venedik, Marsilya, Londra ve Amsterdam'daki tüccarlar gözü pek, genç temsilcilerini düzenli olarak bu liman kentine gönderdiler. Avrupalı seyahat literatürü bu popülerleşme olgusuna ışık tutuyordu. 1620'lerden önce İzmir'in adı pek fazla duyulmuyordu. Daha sonra hiçbir turist ya da ticari temsilci onu çarpıcı bir biçimde tasvir etmekten geri durmadı. Örneğin 1621'de, Fransa Kralı'nın bir temsilcisi olan, Courmenin Baronu Louis Deshayes şunları söylüyordu:

Bugün İzmir, Ermenilerin Halep yerine buraya getirdikleri yün, balmumu, pamuk ve ipek üzerine yoğun bir ticarete sahiptir. Çok vergi ödemedikleri için Ermeniler açısından buraya gelmek daha avantajlı-

dır. Burada büyük bir serbestlik içinde yaşayan çeşitli tüccarlar vardır; Fransızlar Venediklilerden, İngilizlerden veya Felemenklerden daha çoktur.³¹

İzmir'e ciddi tüccarlar da gelmeye başladı. 1638'de, önde gelen Londra tüccar Roberts, dünyadaki ticaret merkezlerinin olumlu ve olumsuz taraflarını tartışan hacimli kitabında, şevkle şöyle anlatıyordu:

Bu limanın ticaretindeki en önemli unsur, bizim tahıl ektiğimiz gibi ekilen ve komşu ovalarda yılda tahminen 20.000 kental dolayında yetiştirilip bir miktarı İngiltere, Fransa, Felemenk ve İtalya'ya yollanan pamuktur. Ayrıca mazi, anason, deri, balmumu, grogren ipliği, müselles, halı, grogren, tiftik, Şark kumaşı ve bazı meyve ve şifalı otlar da bol bulunur.³²

Yazar, İzmir'in zengin ve farklı hinterlandı hakkındaki bilgileri, henüz yarım yüzyıl önce kurulmuş ve 1610'larda kasabada bir İngiliz ticari işletmesi açmış olan İngiliz Levant Şirketi'nin temsilcilerinden almıştı. Aslında Roberts'ın kendisi de bu şirketin bir mensubuydu ve bu dinamik merkez ve civarında iş yapan Richard Lawrence ve benzerleri gibi kendi adamlarından gelen komisyonlarla servetini büyümüştü.³³

İzmir'i Batı Avrupa'da ünlendiren sadece ticaret de değildi. Onun bir sınır bölgesine benzer havası bir fırsat ve incelik ortamı doğuruyor ve birçok ülkenin hırslarını üzerine çekiyordu. Fransız gezgini Tournefort'un işaret ettiği gibi:

Bu caddedeysen kendimizi Hristiyan âleminde gibi hissediyoruz; insanlar burada İtalyanca, Fransızca, İngilizce ya da Felemenkçeden başka dil konuşmuyorlar. Birbirlerine saygılarını sunmak isteyen herkes sapkasını çıkarıyor. Ortalıkta Kapuçinler, Cizvitler, Rekoletler görülmüyor... Kiliselerde hep birlikte dini şarkılar söylüyorlar; hiçbir sorunla karşılaşmadan ilahiler söylüyorlar, vaaz veriyorlar ve dini hizmet sunuyorlar. Fakat Muhammet dininden olanları pek umursamıyorlar, çünkü meyhaneler gece gündüz, her saat açık.³⁴

Yukarıdaki pasaj, bu olağanüstü medeni kentte bile, dönemin büyük dini ayrılıklarının tamamen ortadan kalkmadığını göstermektedir. Aslında Osmanlı yönetimi çok daha sonraları (1699'da) yabancılardan, görünüşte Frenk Sokağı'nda gezinen "sarhoş, eli silahlı, çok sayıda" Osmanlı denizcisinin Hristiyan müminlere eziyet ve evlerini tahrip ettikleri yolunda şikâyetler aldı.³⁵ Bununla birlikte, İzmir rıhtımının arkasından dolaşan Frenk Sokağı'nda İngilizler, Fransızlar, Venedikliler ve Osmanlılar serbestçe sohbet ediyor, Anglikanlar, Kalvinistler, Katolikler, Sefarad Yahudileri, Müslüman Türkler, Ortodoks Rumlar ve Ermeniler neredeyse omuz omuza ibadetlerini yapıyor, hatta birlikte eğleniyorlardı. Babiâli, sadece yabancı dindarlara yönelik tacizi sert bir biçimde mahkûm etmekle kalmadı, Felemenk ticari temsilcilere, Yenimahalle'deki yanmış kiliseleri 1696'da yeniden yapılanı kadar, kendi evlerinde Kutsal Kitap okuma izni de verdi.³⁶

1650'lerde ve 1660'larda Müslümanlar, kentin altmış ya da yetmiş bin kişilik nüfusunun hâlâ en büyük kısmını oluşturuyorlardı. Bununla birlikte, ucu ucuna bir çoğunluğa sahiptiler ve yabancı Hristiyanların, Ermenilerin, Rumların ve Yahudilerin yoğunlaşp hâkim olduğu denize bitişik çekirdek ticari bölgenin uzağında toplanmışlardı. 1610'larda ve 1620'lerde çeşitli kiliselerin yeniden inşası, yabancı topluluğunun yalnızca zenginliğini değil, yaşadıkları dar bölgeyi nasıl etkin bir biçimde kullandıklarını da gösteriyordu. Frenklerin St. George Kilisesi, St. Polycarpe Kilisesi ve bu tür başka kutsal Hristiyan yapılarını genişletmek ve yeniden inşa etmek üzere izin koparması (Osmanlı kanunlarının böylesi çalışmaları yasaklamasına rağmen), ayrıca, akli başka yerlerde, belki de ihmalkâr Osmanlı yönetiminin bu pervasızca büyüyen kasabaya yönelik dikkatinin ne kadar az olduğunu da anlatır.³⁷

Cemaatler Arası Çatışma

Osmanlıların, dini açıdan farklılıklar içeren bir toplumu organize etmek üzere getirdikleri millet sisteminin Hristiyanlara ve Yahudilere belli bir özerklik vermesi gibi, bu sistemin bir uzantısı olan kapitülasyon rejimi de İzmir ve imparatorluğun diğer bölgelerinde-

ki yabancılara yasal ve dini meselelerde dikkate değer bir serbestlik sağladı. Ticari şirketler ve hükümetler bu düzenlemeleri, kendilerini ve tüccarlarını diğer devletler ve cemaatlerle çıkabilecek sorunlardan ve birbirlerine karşı rekabetten korumak için yasal yapılanmalar kurmak üzere kullandılar. İzmir'deki Felemenk, İngiliz, Fransız ve Venedik konsoloslarının görevleri yöneticilik yapmanın ötesine geçti (Halep, İstanbul ve başka yerlerdeki meslektaşları gibi). Onlar tarihçilerin sık sık öne sürdüğü gibi zamanlarının çoğunu *avania*'lara ve diğer Osmanlı "tacizlerine" karşı yurttaşlarını korumak ve bu tür olayları protesto etmekle de geçirmiyorlardı. Aslında temsilcilerin en çok vaktini alan ve önemli sorumluluk, büyükelçilik ve konsolosluk zabıtlarının defalarca kanıtladığı üzere, yürüttükleri işlerin imtiyaz düzenlemelerine uygunluğunu sağlamaktı.

İzmir'de bunu yapmanın özellikle zor olduğu ortaya çıkmıştı. Bölgenin doğasında var olan karışıklık, gözü doymaz tüccarlarla haris memurlar arasında hiddetli tartışmalara neden oldu. Zaman zaman bir kadı ya da bir yeniçeri ile bir konsolos arasında, yetki veya hukuk konusunda gerilim yaşanıyordu. Bazen Osmanlı gümrük görevlileriyle (genellikle ya Yahudi ya da Ermeni oluyorlardı ve iltizamlarından olabildiğince çok sikke toplama peşindeydiler) yabancı ticari temsilciler (bu tür durumlardan sakınmak için sürekli taviz veriyorlardı) arasında çatışmalar patlak veriyordu. Diğer zamanlarda, ticaret yapan rakip uluslar mal ve pazar için rekabet ediyorlardı. Özellikle İngilizler ve Fransızlar karşılıklı suçlamada bulunma konusunda uzmanlaşmış görünüyorlardı. Buna karşılık Felemenk, Venedikli, Yahudi, Ermeni ve Müslüman tüccarlar da, kendileri dışındakilerin zararı pahasına, servet ve denetim elde etmek üzere yüklendikçe yükleniyorlardı. Bununla birlikte en gürültülü tartışmalar, kendi içlerinde komisyon ve itibar savaşı veren aynı ulustan rakipler arasında cereyan ediyordu.

Bu kavgalara sık sık, onları kontrol altına almak için gönderilen birçok memur da karışıyordu. Özellikle Fransızlar idari karışıklıktan dertliydi.³⁸ Kronik sıkıntılar Marsilyalı tüccarların konsoloslukları satmasına neden oldu ve bu da İzmir, Halep ve diğer yerlerde daha baskıcı yönetimlere yol açtı. 1626'dan 1651'e kadar

Fransızların İzmir konsolosu olarak görev yapan Jean Dupuy, bu gücü kötüye kullanmaya örnek teşkil ediyordu. Dupuy sık sık kendi yurttaşlarıyla çekişmeye giriyordu ve kavgalarından bir kısmı Osmanlı mahkemelerine gitmişti. Örneğin 1636'da bir Fransız tüccarı, hakkında çeşitli suçlamalarda bulunarak Osmanlı görevlilerine şikâyet etti.³⁹ Diğer vukuatları da, 1649'da keyfi bir davranışla İzmir'den ihraç edilen Fransız malları üzerine yüzde ikilik vergi uygulamasında olduğu gibi, sırf parasal meselelerle ilgiliydi.⁴⁰

İzmir'deki İngiliz cemaatinin işleyişi de pek farklı değildi. 1640'larda cemaat, rakip İngiliz tüccarlar arasındaki bir dizi çekişmenin yarattığı, kentin caddelerine yayılan bir karmaşaya sürüklendi. Mücadele, büyük oranda, o zamanlar Britanya'da patlak veren iç savaşın bir yansımasıydı. Yine de yerel koşullar ve kişisel düşmanlıklar, iç siyasi ve dini düşmanlıklarla birleşerek, İzmir'de zaten kötüleşen durumu daha da keskinleştirdi.⁴¹ 1646 yazında çekişme tüm kenti sardı; 16 Haziran'da, kuşatma altındaki umutsuz kralı I. Charles adına "asi" tüccarları (parlamento yanlıları) yakalamaya ve mülklerine el koymaya çalışan bir İngiliz, İstanbul'daki büyükelçisine şunları bildiriyordu:

Bu sabah kadının oğlu, naibi ve önemli yetkililer geldi. Ama bizim beklemeden kadının evinde ve tüm şehirde ne bulursak el koyma planımız duyuldu; saat 7'de oğlu geldi ve konsolosun evine girdi ve tüm depoları açtırdı. Biz onun evine varmadan tüm şehir ayaklandı, Yahudiler tarafından kısıktıldı, sokaklarda şehrin işinin biteceği, ticaretin kaybedileceği ilan edildi, bu yüzden konsolosun kapısı önüne şehrin it kopuğu doluştu. Sokaklar onlarla doluydu. Öte yandan, daha acımasız bir düşman daha kötü şeylerin tehdidini taşıyordu. Altın Lyon efendisi konsolosun evine 40 adam yolladı, ya parasını ya da mallarını alacağına yemin etti ya da şehri toz duman edecekti.⁴²

Bu kavganın göbeğinde keskin İngiliz karşıtlar arasındaki sert çatışma yer alsa da, tüm kent –memurlar, ticari temsilciler, simsarlar, hamallar, meyhaneciler, tercümanlar ve dükkâncılar– ve çok sayıda yabancı ziyaretçi de bu karmaşanın parçası oldular.

Böylesi olayların, yalnızca kentin özerkliğinin artmasına değil, İngilizlerin İzmir'in ticaretindeki yönlendiriciliğinin güçlenmesine de yol açması bir paradoks gibi görünmektedir. Osmanlıların gelişmelere tepki vermekte sürekli etkisiz kalması merkezi yönetimin otoritesini zayıflattı ve seçkinleri, yerel yöneticileri, konsolosları, eşkıyaları ve başkalarını, şehrin ve bölgenin kontrolünü ele geçirmeye talip olma doğrultusunda cesaretlendirdi. Frenk Sokağı'nın denize yakınlığı, İngiliz gemilerinin koruması (İngiliz konsolosunun ikametgâhının tam kapısındaki kırk denizci ile canlı bir biçimde kanıtlanan) ve "kenti ezip geçme" (ve sonra, limana giren bir İngiliz gemisinin hiçbir sorun yaşamadan top ateşi açma) tehdidinin gerçekliği, İngilizlerin kendi deniz güçlerine güvenlerini artırdı ve İzmir'deki diğer unsurları, Osmanlı devletinin onları yabancı saldırılardan koruma kapasitesi konusunda kuşkuya sürükledi. Birtakım İngiliz "asiler" in İzmir'in kendine özgü koşullarını, kendi büyükelçilerini ve İngiliz-Osmanlı yetkililerinin onlara karşı ortaklıklarını alt etmede başarıyla kullanmaları, bu unsurların kendilerine ve kente olan güvenlerini olağanüstü artırdı. Sert çatışma içinde iyice öğrendikleri tarzlar ve stratejiler, daha sonra Batı Anadolu'daki ticari ve siyasi rakiplerine karşı mücadelelerinde onlara yardımcı oldu.

Bir Osmanlı Yerleşimi:

17. Yüzyıl İzmir'inde Yahudiler

Yukarıda aktarılan alıntı, Yahudileri İngiliz büyükelçisinin asilerin mallarına el koyma girişimini engelleyen baş unsur olarak tarif etmektedir. Bu, kuşkusuz, kısmen bu inanca yönelik derin antipatiden kaynaklanmaktadır. Ancak meselenin bir de başka yönü vardır: 17. yüzyıl başlarında İzmir'deki Yahudi cemaati muhtemelen yabancı müdahalecilerin ticari anlamda en önemli Osmanlı rakipleriydi. 1590'larda büyük olasılıkla İzmir'de hiç Yahudi yaşamadığı, 1605'e kadar resmi bir Yahudi cemaatinin oluşturulmadığı (en azından on yetişkin erkek nüfus gerektiriyordu) dikkate alındığında, bu durum şaşırtıcıdır. 1605'ten itibaren cemaat hızla

büyümüş, 1660'a kadar kentin Cemaat-i Gebran ve Liman-ı İzmir olarak bilinen merkez ve güney mahallelerine bin veya iki bin Yahudi yerleşmişti.⁴³

İmparatorlukta yaşayan ve son zamanlarda göç etmiş olan Yahudilerin sayısının büyüklüğü göz önüne alındığında, İzmir'i keşfetmelerinin bu kadar uzun süre alması şaşırtıcı görünmektedir. Belirli sayıda Osmanlı Yahudisi (bunlar, Bizans'la bağlantılarından ötürü, genel olarak Romanyotlar diye bilinirlerdi) baştan itibaren imparatorluk toprakları boyunca dağınık bir biçimde yerleşmişlerdi. Buna karşın II. Mehmed, onların çoğunu kenti 1453'te fethetmesinin ardından İstanbul'a taşınmaya zorladı; böylece İzmir ve diğer Anadolu ve Balkan kasabaları Yahudi nüfusunu kaybetti.⁴⁴ Bunun peşinden, Germen topraklarında yaşayan Yahudiler palazlanmakta olan imparatorluğa göç ederek Romanyot Yahudilerle, hem de bu cemaatin yapısını inceliklerle değiştirerek birleştiler. Bunu başka göçler izledi. 1492'de İspanya'dan, hemen peşinden Portekiz'den tüm Yahudilerin sürülmesinin ardından, Sefarad Yahudileri ve onların Marrano akranları İstanbul'daki küçük Yahudi cemaatine sel gibi aktılar ve Selanik, Safed ve başka yerlerde yeni cemaatler kurulmasına yardımcı oldular.⁴⁵

Bu cemaatler geliştiler. 16. yüzyıldaki meşhur enerjik dönemde Osmanlı yayılma ve gelişme dalgasına binerek sürüklendiler. Bununla birlikte, görüntü hiçbirinin İzmir'e yerleşmediği yönündedir. Tam diğer Osmanlı ticaret ve endüstri merkezlerinin gelişme kaydettiği sırada, İzmir'in varlığıyla yokluğu bile belli değildi. Osmanlı Yahudileri İzmir'e, ancak yerleştikleri diğer merkezler sarıntı geçirdiği zaman yöneldiler.

Yahudilerin İspanya'dan Osmanlı İmparatorluğu'na taşınması, göç hareketlerinin klasik "itme-çekme" unsurlarının sonucuydu. "İtme" dini temelli zulüm ve kovmadan, "çekme" ise kısmen Osmanlı merhameti, kısmen de başka göç edecek yer olmamasından kaynaklanıyordu. Yahudilerin İzmir'e yerleşmesinin nedenleri ise daha farklıydı. Burada "itme"yi oluşturan temel unsur imparatorluğun ana merkezlerinde tekstil üretiminin zayıflığıydı. Batı'dan gelen Yahudi göç dalgası, bu endüstri dalının 16. yüzyılda Selanik,

Safed, Manisa ve başka yerlerde modernleştirilmesine yardımcı olmuştu. Bununla birlikte, 17. yüzyılda hammadde fiyatlarında görülen yükseliş, Osmanlının mali krizi (özellikle, giysileri Selanik üretimi kumaştan yapılan yeniçerileri etkiledi) ve İngiliz, Felemenk ve Fransız mal temin edicilerin sert rekabeti, Osmanlı tekstil endüstrisini tamamen bunalıma soktu. Bu süreçten etkilenenler arasında bir yüzyıl önce imparatorluğa yerleşmiş binlerce Yahudi de vardı. Olanakların kısıtlı hale gelmesi onların bir kısmını alternatifler aramaya yöneltti ve bu alternatifleri de İzmir'in gürbüz ekonomisinde buldular.

Osmanlı İmparatorluğu iktisadi anlamda tekstil endüstrisine bağımlıydı ve aynen İzmir'in büyümesine muhalefet ettiği gibi, Yahudi üreticilerin bu hareketine karşı çıktı. İstanbul daha 1610'da "Selanik'te yeniçerilerin kumaşlarını üreten bazı Yahudilerin İzmir'e taşınmış olması"ndan şikâyetçiydi ve bunların geri dönmesini emretti ancak bu buyruk bir işe yaramadı.⁴⁶ Yedi yıl sonra, Yahudilerin Manisa'dan İzmir'e taşınmasına itiraz eden benzer bir emir daha yayınlandı.⁴⁷ Burada, imparatorluk dahilindeki oluşumlara devlet katkısının dikkate değer bir tersine çevrilisi söz konusudur. Aynı İstanbul ve Halep'in 15. ve 16. yüzyıllarda kaydettiği gelişmenin kısmen yönetimin desteğinin bir sonucu olması gibi, 16. yüzyıl Yahudi merkezleri de Osmanlının teşvik etmesiyle sıçrama yapmıştı. Bir yüzyıl sonra ise tersine, İzmir, Osmanlı muhalefetine rağmen ortaya çıktı ve kentin Yahudi cemaati de Babiâli'nin aksi yöndeki direktmesine karşın büyüdü.

Aynı dönemdeki Hristiyan Ermeni, Ortodoks Rum ve Müslüman Türklerin yerleşiminden daha geri kalmayan biçimde, İzmir'deki Yahudi yerleşimi hem ticari hem de idari kalıplardaki değişiklikleri yansıtır. Yeni gelenler cemaat özerkliklerini korumaya çalışmalarına, hatta sinagoglar ve dini örgütlenmeler kurmalarına (aynen bir yüzyıl önce İstanbul ve Selanik'te olduğu gibi) rağmen, tekstil üretimini bir yana bıraktılar. Büyük oranda İngiliz ve diğer Batılı tüccarların getirdiği kumaşların daha ucuz ve kaliteli olmasından dolayı, 16. yüzyıl Osmanlı toplumunun bir parçası olmayı sağlayan bu işkolu, basit bir deyişle artık yaşayabilir durumda

değildi. Bunun yerine çoğu yerleşimci kendisini ticaretle ilişkilendirdi (ironik bir biçimde, onları tekstil endüstrisinin dışına atan aynı uluslarla işbirliği yaparak). İzmir’de, Frenk Sokağı boyunca yayılan konsolosluk, ev ve dükkân sahiplerinin, hizmetçi, simsar, sarraf, komisyoncu ve tercüman talepleri vardı. Her Osmanlı etnik-dini grubundan unsurlar, 1620’lerde Venedik konsolosunun ikinci tercümanı olarak çalışan Aaron Levi gibi Yahudiler de içinde olmak üzere, bu pozisyonları doldurmaya koştular.⁴⁸

16. yüzyılda göçmen Yahudiler sadece tekstil endüstrisinde değil, aynı zamanda tahsildar olarak da işler buldular. Yönetim İzmir’in büyüdüğünün farkına varıp kentin ticari işleyişini düzenlemeye başlayınca, böylesi yöneticiler doğal olarak yeni kentte de benzer görevler elde etmeye koyuldular. Gerçekten de, 1610 ile 1650 arasında İzmir’de gümrük vergisi toplayan görevlilerin fiilen tümü Yahudiydi⁴⁹ ve Felemenk, İngiliz, Fransız ve Venedikli tüccarlar kendilerini, genellikle, bu görevlilerin dindaşlarını çevrelerine toplamak zorunda hissediyorlardı.

Bu döneme ait Osmanlı beratları bu baskın özelliği yansıtır. Örneğin 1638’de, “bazı kişiler”, Antalya’daki Fransız tüccarlardan, İzhak adlı bir Yahudinin tercümanlık görevinden alınmasını talep ettiler. Buna karşılık, İzmir’in Fransızları bu baskıya direndiler ve bu şahsın görevinin başında olduğunu teyit eden bir tezkere çıkarttılar.⁵⁰ İki yıl sonra Fransız büyükelçisi, Avraham veled-i Yusuf isimli bir Yahudi’nin İzmir Fransız konsolosluğuna tercüman olarak tayini için imparatorluk divanı önünde gayretli bir mücadele sergiledi.⁵¹ Fransızları Osmanlı Yahudilerinin koruyucusu olmaya soyunduran şey elbetteki şefkat değildi. Aslında Fransızlar, yaklaşık üç yüz yıl önce, ülkelerindeki tüm Yahudileri kovmuşlardı ve Yahudi inancına yönelik dillere destan düşmanlıklarını sürdürüyorlardı. Buna karşın Osmanlı dünyasında bu tür atamalar gerekliydi çünkü Yahudiler, gümrük ve diğer Osmanlı memuriyetlerinde hizmet veren dindaşları aracılığıyla Fransızların emniyetini sağlıyorlardı. Ayrıca Fransızları ve diğer yabancıları, onları kafa karıştırıcı ve göz korkutucu Osmanlı mahkeme sisteminin içine sürükleyebilecek davalardan da koruyorlardı. Tam Fransız büyükelçisinin

kendi konsolosunun Yahudi tercümanını savunduğu sırada, Rab adındaki bir başka Yahudinin aynı konsolosa karşı İzmir kadısı önünde görülen bir dava açması belki de bir tesadüf değildi.⁵²

Bu olaydan, tüm sorunların cemaatler arası bir özellik taşıdığı sonucu çıkarılmamalıdır. İzmir’de meydana gelen en sert çatışmaların bir kısmında kendi yurttaşlarına karşı mücadele eden İngilizlerin ve Fransızların yer alması gibi, Yahudiler, Ermeniler, Rumlar ve Müslümanlar da sık sık kendi içlerinde birbirleriyle çatışmaya girmişlerdi (genellikle yabancılarla ittifak yaparak). Bu yüzden 1630’ların sonlarında iki İngiliz, birbirlerine karşı Yahudi cemaati mensuplarının yardımını istemişlerdi. 1639’da cemaat özerkliğinde ciddi bir bozulma yaşandığı bir sırada, İzmir mahkemelerinde, bir grup Yahudi ve İngiliz, yine İngiliz ve Yahudilerden oluşan bir diğer grupla karşı karşıya gelmişti.⁵³ Yıllarca süren bu mesele bize, İzmir’deki çeşitli sosyo-dinsel cemaatleri birbirine bağlayan karmaşık iktisadi, hatta sosyal ilişkilerin yanı sıra, birçok kişinin Osmanlı toplumunu tanımladığına inandığı cemaat çizgilerini bulanıklaştıran gerçeklikler hakkında da çok şey anlatır. İzmir’de liderlerin onlar aracılığıyla cemaat özerkliğini belirlemeye çalıştıkları dinsel ve dilsel bağlılıklar bütünü, küçük kıskançlıklar, açgözlülük ve canlı bir pazarın karmaşık gerçeklikleri karşısında bozguna uğradı. Ermeniler, Felemenkler, İngilizler, Fransızlar, Ortodoks Rumlar, Yahudiler, Müslümanlar ve Venedikliler zengin, şaşırtıcı ve genellikle bu farklı unsurlardan oluşan toplum içinde özerkliği sürdürmeye yönelik yasal ve toplumsal çabaları boğan bir ticari kombinasyonlar ağı oluşturdular. Gerçekten de öyle görünüyor ki kaynaklarımız (Osmanlı cemaat hayatını anlamamıza temel oluşturan birçok kanun ve yönetmelik) bu kez bizi müthiş derecede yanıltmakta ve pazarın gerçekliklerinden uzak bir ideali yansıtmaktadır.

Muhtemelen Osmanlı İmparatorluğu’nun en ünlü Yahudisi olan Sabetay Sevi’nin biyografisi, 17. yüzyıldaki İzmir Yahudi cemaatini anlamamızı sağlayan küçük bir dünya işlevi görmektedir. Sevi’nin babası Mordehay yaklaşık 1614’te Mora’dan İzmir’e göç ederek buradaki diğer Yahudilere katıldı.⁵⁴ Önce bir yumurta satıcısı olarak İzmir ekonomisinin bir ucundan iş hayatına atıldı fakat

kısa süre sonra kentin ticari kalbine girerek İngiliz tüccarlar için simsarlık ve temsilcilik yapmaya başladı. Sabetay'ın iki ağabeyi babalarının yolunu tutarak komisyoncu oldular ve ailenin serveti üçüncü oğula, kendileri de kentin zenginliğinden dolayı İzmir'e sürüklenmiş dönemin en ünlü hahamlarından bazılarının gözetimi altında Talmud çalışmaları yapma imkânı sağladı.

Bununla birlikte, İzmir'in farklı ve uyarıcı atmosferi genç adamı aynı zamanda kendi inancı dışındaki anlayışları öğrenmeye de yöneltti. Bu bilgilerin bir kısmını şehre yerleşmiş Yahudi mistiklerinden, diğerlerini de liman kentinde birlikte yaşadığı, çeşitli mezheplere mensup Müslüman ve Hristiyanlardan elde etti. 1660'lar da Sabetay geleneksel Museviliği reddetti, cemaat işleyişini büyük oranda çiğnedi, tehlikeli biçimde sapkın ve popülist bir yaklaşım benimsedi. 1666'da kendini ve birçok dindaşını kendisinin uzun zamandır beklenen Mesih olduğuna inandırdı. Ruhani coşku sadece yeni ve narin İzmir Yahudi cemaatini darmadağın etmekle kalmadı, tüm Yahudi dünyasına da yayıldı ve özellikle Osmanlı İmparatorluğu dahilindeki ticari hayat üzerinde bozucu bir etki yarattı. 1672'de din değiştirmesinin ve dört yıl sonra da ölümünün ardından Sevi'nin popülaritesi azaldı (kısmen *dönme* unsurlar arasında sürmesine karşın). Onun böylesine ün kazanması, yalnızca Osmanlı Yahudi cemaati içindeki ekonomik bozulmanın ve şahlanan ideolojik karşıtlığın bir sonucu değildi; ayrıca İzmir'in sosyal ve entelektüel bir kargaşa alanı olduğunu da gösteriyordu.

Sevi'nin popülaritesi, o zamanlar İzmir'deki Yahudi cemaatini etkisi altına alan (tüm Osmanlı Yahudi dünyasında olduğu gibi) iktisadi krize paralel olarak ortaya çıktı ve sürdü. Kentteki Yahudilerin zenginliği, cemaatin gümrük vergisi toplanmasını kontrol etmedeki maharetinden ve bu durumun ticaretin diğer kollarında hâkimiyet sağlamak üzere kullanılmasından geliyordu. Bu avantaj, iki alanda söz konusuydu. Birincisi, gümrük vergisi toplayıcıları bu konumlarını, imparatorluğun 15.-16. yüzyıllardaki ve 17. yüzyılda da olan fetihleriyle yaygınlaşan ve gelişen Osmanlı ticari ağına girmek için kullanabiliyorlardı. Bu Osmanlı dünyası, 16. yüzyılda İstanbul ve Selanik'te birleşen Yahudi ağının temel alanıydı; Yahudilerin zengin-

liğı de bu yapılanmaya hâkim olmalarından kaynaklanıyordu. Buna karşın İzmir’de ikinci bir alan söz konusuydu çünkü Osmanlı ticaretini yöneten kesim içerisinde Yahudilerin varlığı onların Fransızlar, İngilizler, Felemenkler ve diğer Avrupalı devletlerin o zamanlar kurduğu uluslararası ticaret dünyasına girmelerini kolaylaştırdı. Bu yeni ağın yaratıcıları Osmanlı ticaretini baltalamaya kalkışmaktan ziyade, onu yeniden yapılandırmaya, Batı Avrupa merkezli bir sisteme entegre etmeye çalıştılar. Yabancı tüccarlar bu yeni dünyada kendilerine manevra yapmada yardımcı olacak yerel unsurlara ihtiyaç duyuyorlardı ve bunun için, genellikle, Osmanlı iktisadi ve idari hayatında en iyi bağlantılara sahip olan Yahudileri seçtiler.

Bununla birlikte, uzun süre önce tüccarlar, zayıflayan merkezi iktidarın yönetim kademelerinin İzmir’deki ticari hayata eski liman kentlerindeki gibi hâkim olamayacağını görmüşlerdi. Bundan dolayı da Yahudi gümrük memurlarının kararlarına, hatta görebildiğimiz kadarıyla İstanbul’daki Osmanlı yetkililerine karşı, eşkıyalara, yerel ileri gelenlere ve çeşitli memurlara (genellikle aynı kişilerdi) başvurmaya yöneldiler. Bu yüzden Yahudiler ölü doğmuş iki ticari ağın bağlantı noktasıydılar. Onların yerine Rumlar ve Ermenilerin yanı sıra Orlando gibi Venedikliler bile, Fransızlar, İngilizler ve Felemenkler adına ticari temsilcilik, simsarlık, hatta konsolosluk gibi konumlar kazanmaya başladılar ve 1660’larda, yabancılar ve İzmir hinterlandındaki tedarikçiler arasındaki aracılık, Yahudilerden bu unsurlara geçti. Yahudi cemaati uluslararası ticaret sahnesinden tümüyle silinmese de, 1666’da Sabetay Sevi’yi izleyenlerin çoğunluğu bu güç kaybının farkında ve dolayısıyla da tedirgin olmalıydı.

Bir Osmanlı Liman Kentinde Kültürel Farklılık

Kentin tümü bu keyifsizliği yaşamıyordu. Yaklaşık 1660’tan önce İzmir, kıyı boyunca ve etraftaki tepelerin içine doğru karma-karışık bir görüntü arz ediyordu. Yabancılar doğal olarak, İzmir’in uzun rıhtımına paralel, kentin Akdeniz ve Atlas Okyanusu dünyalarıyla temel bağlantı noktası oluşunun simgesi bir dar yol –Frenk

Sokağı– boyunca yerleşmişlerdi. Bu bulvarın üzerinde Batı Avrupa toplumuna has yapılar yükseliyordu –sıra sıra bahçeleriyle övünen villalar, ikinci katlarında oturulan kocaman mağazalar, birkaç düzine meyhane ve kahvehane, Hristiyan mezheplerini temsil eden çeşitli kiliseler, hatta gezinti yerleri ve tiyatrolar.

Ev sahipliğini konsolosların ve önde gelen tüccarların yaptığı sayısız özel eğlence de düzenleniyordu. 1650’lerde İzmir’de ikamet eden Chevalier d’Arvieux bu konuda şunları anlatıyordu:

Tanınmış İngiliz tüccar M. Edouard’ın evinde çoğu akşam toplanan kişilerin arasında ben de yer alıyordum... [Karısı] genç ve güzeldi; gençlik ve güzellikte kendisinden aşağı kalmayan dört bekâr nedimesi ona eşlik eder, biz gençlere iç çektirirlerdi... Genellikle önce dans edilir, ardından akşam yemeğine geçilirdi. Rum kadınları davet edilirler... gelirler ve eğlenirlerdi... Türk misafirler başlangıçta olup bitenlerden büyük şaşkınlık yaşarlar, giderek alışırlandı.⁵⁵

Bu yabancı memlekette çalışan, vatan hasreti çeken memurlar ve ticari temsilciler –rahatlıkla bir Batı Avrupa kentinin bir mahallesi olarak kabul edilebilecek– bu özel bölgeye sığınabilir ve burada, uzaktaki yurtlarını hatırlatan birçok eğlence ve teselli bulabilirlerdi.

Bununla birlikte birkaç kısa adım onların bu tanıdık muhitin dışına çıkmalarına yeterdi. Muhtemelen Frenk Sokağı’nın arka tarafında, tam güneyinde kıvrılarak uzanan ve öne çıkmış Osmanlı kentlerinin sembolü olan büyük çarşı, bugünün Türkiye kentlerindeki çarşılardan çok da farklı değildi. Ermeniler pasajın birinde ipekli ve tiftik yünü, bir sonrakinde de mücevher satıyor olabilirlerdi; köşeye doğru Yahudiler pamuklu ve yünlünün yanı sıra ipekli satarlardı; yolun karşı tarafında Rumlar sakız, balık, şarap, deri, ham ipek ve yün ipliği satışı yaparlardı; sokağın aşağısında Türkler kuru üzüm, kuru incir, şamfıstığı ve hububat satarlardı; sokağı kesen geniş ve insanların kaynaştığı bir alan, köylülerin, iç kesimlerin zengin, taze ve kurutulmuş ürünlerini getirdiği bir açık pazara gelindiğini anlatırdı. Kentin tüm sakinleri bu pasajlarda iç içe

geçer, Arapça, Ermenice, Felemenkçe, İngilizce, Fransızca, Rumca, İtalyanca, Ladino, Türkçe bağırıp çağırırlar, sıkı pazarlıklar ederler, çeşitli karışık dillerin sözcükleri havada uçuşur, alandaki sesler, görüntüler, kokular çok hoş bir karışım oluşturmdu.

Osmanlı İzmir'inin dini grupları, geleneksel biçimde iş yapmalarına ve muhtemelen bu pazarda birbirleriyle dostluk ilişkileri içinde olmalarına rağmen, içgüdüsel olarak ve Osmanlı geleneğine uygun bir biçimde, camilerinin, kiliselerinin ve sinagoglarının etraflarında boy veren mahallelerde, ayrı ayrı oturma eğilimindeydiler. Ana çarşının doğusuna ve güneyine doğru yayılan mahallelerde çeşitli Osmanlı uyruğu cemaatler yerleşmişti. İkamete mahsus mahallelerde bile bir miktar iç içe geçmişlik söz konusuydu. Yine de belli cemaatler belli yerlerde yoğunlaşıyordu. Cemaat-i Geburan denen, eski ve geniş Rum mahallesi çarşının tam arkasında yer alıyordu; çoğu Ermeni muhtemelen bu mahallenin doğusunda yaşıyordu ve Yahudiler de oturmak için herhalde, bu mahallenin tam doğusuna düşen Liman-ı İzmir'in arka tarafını seçmişlerdi. Türk çoğunluğun büyük kısmı ise, bu genel olarak gayrimüslimlerin oluşturduğu çekirdeğin çevresini saran geniş bir yarım daire biçiminde yerleşmişti. Mescid-i Selâtinzade, Faik Paşa ve Han-Bey isimli mahallelerdeki evleri, çok eski bir kale (Osmanlı kentinin bir diğer simgesi) olan Kadifekale'nin süslediği Pagos Tepesi'nden aşağı, daha alçaktaki kaleye ve iç limana doğru dizilmişti. Limanın etrafını dolanarak güneye doğru akan kanalın çevresinde Yazıcı ve Ali Çavuş mahalleleri yer alıyordu.

Açık kapıları ve balkonlarıyla özel dünyalardan belli belirsiz ipuçları sunan bu labirentimsi mahallelerde gezinen insanı, binaların yüksek tahta cepheleri arasından geçen dar ve dolambaçlı yollar yönlendirirdi. Dolaşan kişi, belirgin sükûnetiyle inanan insanı bir düzine kadar camiden, çeşitli kiliselerden veya dokuz-on sinagogdan birine davet eden bir avluya girebilirdi. Bu yapılar şehrin topografyasına hâkimdi. İzmir'in deri tabaklama endüstrisinin yer aldığı bölge (yine Osmanlı kentinin bir diğer gerekli parçası) olan Şaphane'nin pis kokuları, kuzeydoğuya doğru tırmanan, sonra da en kolay geçiş yeri Kervan Köprüsü olan Kemer Çayı civarında

dolaşan maceraperestin burun deliklerine hücum ederdi. Belirli mevsimlerde Kervan Köprüsü'nden binlerce deve, eşek ve at itişip kakışarak geçer, İzmir'e Anadolu'nun ve Doğu'nun ürünlerini getirir, geriye de Avrupa'nın sunduklarını taşırdı.

Hristiyanlık, İslam ve Museviliğin dini, ticari ve özel yapıları İzmir'de huzursuz bir biçimde bir arada bulunuyor ve şehrin sakinlerine uyumsuz bir mimari tarz ve biçim bolluğuyla hitap ediyorlardı. Erken büyüme güçlü bir merkezi sistemin gelişmesini engellemişti. Kent gelişigüzel ve eklektik bir biçimde yayılmış olmalıydı. Örneğin, bu erken dönemde çeşitli kiliseler bu tür yapılara karşı İslami sınırlamalara rağmen yapılmıştı ve birçok konsolos ile D'Arvieux'nün M. Edouard'ı gibi varlıklı ticari temsilciler evlerinin arkasına, görünüşte gezinti tekneleri için, aslında rahatça kaçak ticaret yapma amaçlı özel iskeleler inşa ettirmişti.

Yabancı tüccar veya turistler Frenk Sokağı'na hapsedilmiş de değillerdi. Bir gravür, hoş bir biçimde İzmir Körfezi'ni dolaşan bir "konsolosun gezintisi"ni resmeder.⁵⁶ Bir başka gezgin, biraz daha uzağa yapılan, rahatlık verici bir gezintiyi aktarır:

İngilizler tarafından şehirden 6 mil kadar uzakta bir eğlenceye davet edildik. Orada bizi alaturka ağırladılar. Toprakta çukurlar açıldı, sislerimiz tahtadandı, ateş beslemek için odunlar kesildi, halılarımız bir ağacın gölgesine, çok güzel suyu olan bir çeşmenin yanına serildi. Tümümüz bağdaş kurup yedik içtik, eğlencemizi ormanın kendisi; üzüm, nar, ceviz, kestane, elma, incir, erik ağaçlarıyla tamamlıyordu.⁵⁷

İzmir aşına insanlara rahatlık ve mimari serbestlik sağlamakla kalmıyor, egzotik bir harikalar diyarının eğlencesini de sunuyordu.

Babîâli'nin Müdahaleleri

İzmir'in iç gelişmesinin hızı 1650'ler ve 1660'larda, Atlas Okyanusu kıyısından daha fazla tüccarın ve daha fazla Hristiyan Ermeni, Ortodoks Rum, Yahudi ve Müslüman Osmanlının, onun zenginliğinden ve serbestliğinden yararlanmak için kente akın et-

mesiyle arttı. Yüzyıl ortalarında şehirde hâlâ Türk-Müslümanların çoğunluğu oluşturmalarına karşın, hatırı sayılır büyüklükteki Ermeni, Rum ve Yahudi Osmanlı cemaatleri ile geniş Felemenk, İngiliz, Fransız ve Venedikli toplulukları İzmir'i gerçek bir dünya kenti görünümüne büründürdü. Bununla birlikte Osmanlı yönetimi, büyüyen kentin yaşadığı sürece etkili bir tarzda uyum gösterecek bu liman şehrine yönelik tavrında değişikliğe gitti. İstanbul'da önemli nüfuzlu mevkilerdekilerden birçoğu artık İzmir'i kan emici bir parazit olarak değerlendirmiyorlardı ve kenti imparatorluk hazinesi ve ordusu için son derece gerekli bir gelir kaynağı olarak görmeye başlamışlardı. Bu yüzden yönetim artık yoğun biçimde İzmir'in İstanbul'la yarışan tüketiciliğini bozma arayışında değildi. Bunun yerine, özellikle 1660'lardan sonra, şehrin uluslararası ticari faaliyetini teşvik ederek ve onu imparatorluğun iktisadi ve idari yapısına yeniden entegre etmeye çalışarak İzmir'in zenginliğinden yararlanma çabasına yöneldi.

Bu arada sultanın yönetimi yeni siyasetini daha iyi yürütebilecek bir hale gelmişti. 17. yüzyıl başlarında idari beceriksizlik boy vermesine karşın, 1660'lar ve 1670'lerde merkezi güçler Osmanlı askeri kuvvetinde bir yeniden dirilme yarattılar ve devlet hazinesini gerekli harcamaları karşılayabilme yetisine kavuşturdular. Köprülü Mehmed Paşa'nın 1653'te başvezirliğe getirilmesiyle, devlet İzmir civarındaki bölgeyi ve diğer uzak eyaletleri idari anlamda yeniden İstanbul'a bağlamaya başladı. Batı Anadolu söz konusu edildiğinde bu süreç, eyalette küçük kasabalar ve iç kesimlerin standardize edilmesi biçimindeki belirli oranlarda klasikleşmiş tarz doğrultusunda reformlara gidilmesi yönünde değil, en güçlü yurttaşlarına sınırlama getirerek ya da mallarına el koyarak, iktisadi egemenliğini yıkarak, gümrük vergilerini düşürme yoluyla ithalat-ihracat ticaretini teşvik ederek ve gelir fazlasının bir kısmının başkente akmasına kanal açmak doğrultusunda işledi.⁵⁸

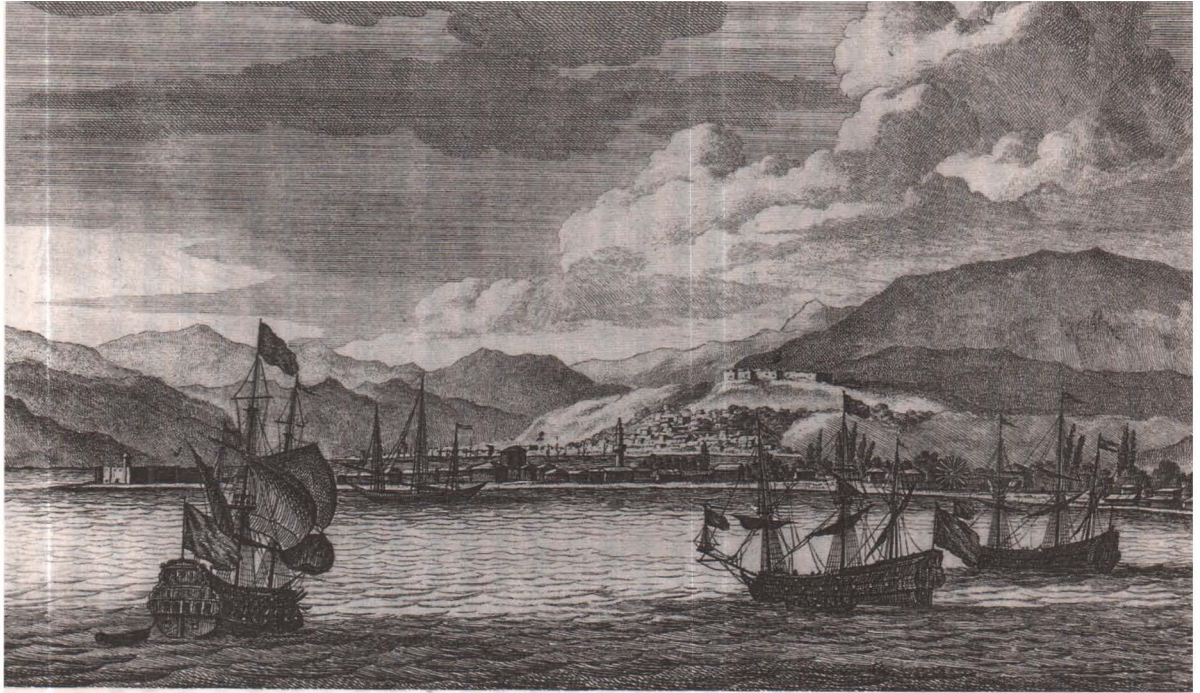
Osmanlılar uzun süredir kendi hâkimiyetlerini açıkça gösteren kurumlaşma ve düzenlemeler üzerine vurgu yapıyordu ve 17. yüzyıl sonlarında İzmir'de ilk kez yüksek memurlar vakıfların hamileri oldu. Bu en üst düzeydeki Osmanlı yöneticilerinin kentin nüfu-

zunun ve zenginliğinin farkına giderek daha çok vardıklarını açıkça gösteriyordu. Köprülülerin yönetimi altında İstanbul, sonuçta İzmir'in gelişmesini etkin bir kamusal kurumlaşma kampanyasıyla düzenleme arayışına yöneldi.

Mali ya da siyasi olmaktan daha çok askeri bir kriz, hükümetin yapılanma kampanyasını zora soktu. 1656'da sadrazam, Venediklilerin Çanakkale Boğazı'na yönelik, İstanbul şehrinde kıtlık ve sonuçta kargaşa tehlikesi yaratan ablukasını kırmak gibi hayati bir zorunlulukla karşı karşıya kaldı. Umutsuzluk içinde, o sırada İzmir Körfezi'nde demirli bulunan ve ağır silahlarla donatılmış İngiliz ticaret gemilerinin Osmanlı donanmasına katılmasını emretti ancak bu isteği uygulamayı sağlayacak bir kale yoktu ve İngiliz kaptanları saygısızca yelken açarak kaçtılar.⁵⁹ Uzunca bir süredir bu tür bir kaleden yoksunluk sadece askeri açıdan zayıflık anlamına gelmiyordu (1472'de bir Venedik filosu küstahça kasabayı ele geçirmiş ve yakmıştı), aynı zamanda idari anlamda da bir zayıflık demekti (böyle bir yapı olmaksızın yetkililer limana girip çıkan gemilerin gümrük vergilerini ve diğer harçları ödemelerini sağlayamazdı).

Böyle bir kale için ideal bir yer de vardı. İzmir'i doğu rüzgârlarından koruyan bir yarımada olan Karaburun ile kent arasında, yaklaşık yarı yolda, kuzeyden İzmir Körfezi'nin içine doğru genişleyen Gediz Nehri bir delta oluşturunuyordu. Burada meydana gelen alüvyonlu oluşum, gemilerin geçebileceği kanalı o kadar daraltıyordu ki körfezin güney kıyısındaki küçük çıkıntının üzerine inşa edilecek tek bir kale bile gemilerin giriş çıkışını denetlemeye yetebilirdi. 1656 yenilgisinin hemen ardından, Köprülü Mehmed böyle bir kale yapılmasını emretti. 1658 ya da 1659'da Sancakburnu Kalesi'nin yapımının bitirilmesiyle devlet, limanı istediğinde kapatabilme ve kenti Venedikliler ile başka saldırganlara karşı savunabilme konumunu kazanmakla kalmadı, aynı zamanda deniz yoluyla yapılan ticareti daha rahat denetleyebilme ve vergileri daha kolay toplayabilme şansını da yakaladı.

Yönetim bu şansını hemen kullanmaya başladı. Osmanlılar İstanbul'un fethi öncesinden beri, Karadeniz'den Ege Denizi'ne



Resim 3: 17. yüzyıl sonları İzmir'inin körfezden görünümü: ön planda Atlas Okyanusu kıyılarından gelen gemiler; orta planda, ucunda Sancakburnu Kalesi bulunan kara çıkıntısı; arka planda Kadifekale'nin süslediği kentin kendisi.

açılan başlıca kanalı denetleyen “Boğaz” kalelerinde vergi topluyordu. 1650’lerin sonlarında, Köprülü’nün yetki ve gücü yeniden merkezileştirme stratejisinin bir parçası olarak, benzer bir uygulama da Sancakburnu’nda (imparatorluktaki diğer kalelerin yanı sıra)⁶⁰ yürürlüğe kondu. Bu karar, giderek artan biçimde hükümet denetimi dışında ticarete alışmış yabancı ulusların kızgın protestolarına yol açtı. 1657 yazında kentteki ticari temsilciler sadrazamın kaleyi inşa etme planını öğrenmişler ve bunun limanın ticari hayatına yönelik sonuçlarından endişeye kapılmışlardı. Gerçekten de 13 Kasım 1657’de İngiliz Levant Şirketi’nin yöneticileri İzmir’deki konsoloslarına, etrafındaki kişilerle bir karara varmak için toplanması direktifini verdi: İngiliz gemileri yeni kalenin önünden geçerken Osmanlılara kendilerini denetletecekler miydi, yoksa yüklerini başka yerde boşaltmaya mı yöneleceklerdi?⁶¹ İzmir’deki devlet görevlilerinin Babîâli’ye, yabancıların zaten gemi başına mahkemelere kırk kuruş, iskele muhafızlarına yirmi kuruş ödediklerini söyleyerek ve ek bir navlun bedelinin aşırı kaçtığı iddiasıyla ithalat-ihracat vergilerinin toplanmasına karşı çıktıkları yolunda şikâyetle bulunmasıyla, 23 Nisan 1659’da yabancılar tümenden hareketlendi.⁶² Felemenk, İngiliz, Fransız ve Venedikli tüccarlar, bu ve diğer girişimlerin, kârlarının bir kısmını alıp götüreceğinin ve en yenilikçi, ancak genellikle şüphe uyandırıcı iş yürütme biçimlerinin birçoğunu engelleyeceğinin farkındaydılar. Yabancıların, Osmanlı yönetiminin müdahalelerine karşı, boykotlarla ve İstanbul’daki temsilcileri aracılığıyla yaptıkları başvurularla direnmeye çalışmalarına karşın, Osmanlı yetkilileri yollarından dönmediler ve yeni düzenlemeler hayata geçirildi.

Evliya Çelebi 1671-72’de, kalenin tamamlanmasından on üç yıl kadar sonra, onu büyük oranda hasara uğratan depremden ise otuz yıl kadar önce İzmir’i ziyaret etti. Onun kaleyi tarifi, diğer kaynaklarımızın anlatımlarını doğrulamaktadır:

Yere batası kâfirlerin gemileri çoğunlukla gümrük vermeden kaçıp giderlerdi. Bu yüzden İzmir gümrüğü boş kalmaya başlamıştı. Nihayet Köprülü Boğaz’a bu sağlam kaleyi, Dergâh-ı âli kapıcıbaşı Geveze-

zade Ağa marifetiyle yaptırdı. Şimdi Boğaz'dan bir ek kâfir gemisi değil bir çırnık geçemez. Bu yüzden o sene gümrük emniyetini 200 kese fazla-ya aldılar. Dört köşe bir kaledir. Etrafı bin yüz adımdır. Hendeği yoktur. Kale içinde avlusuz seksen ev, bir hünkâr câmii vardır. Dizdarı, iki yüz neferleri vardır. Yedi kulesi, yetmiş parça balyemez topu vardır. Kibleye bakar bir demir kapısı vardır. Bir köprü ile kaleye girilip çıkılır. Köprü başında bir lonca köşkü vardır. Kale kapısı üzerinde şu târîh vardır: ⁶³

Yazar kalenin kapısında bulunan beyaz mermerdeki dizeyi de aktarır:

Görünce Hâtîfî gaybî didi bu kal'a-ya târîh

Kilidi bahr ü ber oldu ve hakka kal'a-i sancak (1077) [1666-67]⁶⁴

Bu bilgi sadece Osmanlıların bu kalenin yapımına gösterdikleri dikkati belirtmekle kalmaz; aynı zamanda Babiâli'nin Sancakbur-nu Kalesi'ni inşa etmekteki temel kaygısını da ortaya koyar: Ticareti düzenlemek ve çok hareketli İzmir liman kentinde gümrük vergilerini toplamak.

İstanbul ortaya çıkan geliri yalnızca kalede istihdam edilen askerlerin giderlerini karşılamakta kullanmıyordu. Yöneticiler bu kaynağı ayrıca İzmir'de, önde gelen bir Osmanlı kentinin temel unsurları addedilen özelliklerin birçoğunu sağlayacak bir altyapının kurulmasına yardımcı olmak üzere de değerlendiriyorlardı. 1670'lerde Köprülü Fazıl Ahmed Paşa, yüzyılın diğer Osmanlı şehirlerinde mevcut topografik tarzı sağlamaya yönelik bir programı yürürlüğe koydu. Kentin en önemli caddelerine kaldırım taşı döşenmesini emretti; yakındaki Buca ve Halkapınar düzlüklerinden şehre su getirmek üzere su kemerleri inşa ettirdi; büyük bir han, bir bedesten, hamamlar ve kervanlarla gemilerin limana getirdiği ve buradan götürdüğü eşya yığınlarının daha düzenli saklanması ve yönlendirilmesi için çok geniş bir gümrük binası inşa ettirdi.⁶⁵ Bu girişimler, Osmanlıların İzmir'in giderek daha fazla farkına vardığını ve kentin imparatorluk içindeki önemini arttırdığını göstermektedir.

Osmanlı yönetimi başka yollarla da İzmir'deki ticari faaliyeti düzenleme arayışındaydı. İzmir'in 17. yüzyıl başlarındaki bağımsız havası, iş hayatı anlamında birçok düzensizliğe yol açmıştı. Bunlar arasında ipek için gümrük vergisi ödemekten kaçınma, eşyaların bir gemiden doğrudan diğerine yasadışı nakli, gemilerin resmi gümrük hangarının dışında yüklenip boşaltılması, Osmanlı görevlilerinin demirlemiş gemileri aramasına izin verilmemesi ve en adı çıkmış, Frenk Sokağı'ndaki özel ikametgâhların doğrudan denize açılan çıkış kapıları meselesi vardı ve "onlar aracılığıyla sultan gümrük vergilerinden hile yoluyla mahrum bırakılıyordu."⁶⁶ 1690'ların ortalarında Babiâli, tüm bu suiistimallerin, özellikle de, "hepsi halledilsin, gümrük binasının dışında açık kapı kalmasın"⁶⁷ diyerek denize açılan girişler meselesinin engellenmesine yönelik, anlaşıldığı kadarıyla etkisiz kalan, telaşlı emirler gönderdi.

17. yüzyıl sonlarında Batı Anadolu'daki ticaret ağının yapısı ve insan malzemesi de değişiklik gösterdi. 1670'lerden önce çeşitli gruplar ve şahıslar (içinde yabancılar da olmak üzere), bölgenin vadileri ve kasabaları boyunca oldukça gelişigüzel bir biçimde yayılmışlardı. İstanbul, her zamanki gibi, Felemenk, Venedikli ticari temsilciler ve ta Ankara'ya kadar gidip orada angora yünü toplamak üzere bir yan işletme kuran İngiliz tüccarların tüm Batı Anadolu'yu serbestçe dolaşmasına onay veren beratlar dağıtıyordu.⁶⁸ Buna karşın 17. yüzyıl sonlarında yabancılar kendilerini giderek İzmir'le sınırladılar ve mal araştırması yapmak için taşrayı dolaşmak üzere Ermeni, Yahudi ve Müslüman temsilciler tuttular.

Yabancıların taşradan bu çekilmesinin nedenleri net değildir. Bölgenin daha kanunsuz bir hale gelmesi söz konusu değildi.⁶⁹ Aslında Osmanlı yönetimi eşkıyalık sorununu, sindirme ve kendine bağlama yoluyla halletmişti ve bu oldukça gecikmiş yeniden merkezleşme, İzmir ve çevresine göreli bir güvenlik sağlamıştı. Daha büyük bir ihtimalle, İzmir ve İstanbul'daki Osmanlı yöneticileriyle, eski kanundışı unsurlar ve yerli tüccarlar (zaman zaman hepsi aynı şey demek oluyordu) arasında oluşturulan ittifak yabancıları bunaltıyor ve taşradan sürüyordu. Belki de kibirli ve imtiyazlı yabancılara karşı kızgınlık artmıştı ya da Fransız ve İngiliz tüccar-

lar, Osmanlı uyruklarının, ticaret yaptıkları bölgeyi kendilerinden daha iyi bildiklerini anlamışlardı. Babiâli'nin yaptığı reformlar da Batı Anadolu'dan ürün toplanması ve dağıtılmasının biçiminde değişiklik yaratmış olabilir. Osmanlı tüccarları yeni değişikliklerin ve tarifelerin anlamını yabancılardan daha iyi kavrayabiliyorlardı. İngilizleri 17. yüzyıl sonlarında Ankara'dan gitmeye zorlayan kesinlikle bu tür bir deneyimdi.

Batı Avrupalıların İzmir'in hinterlandından çekilmesine yol açan nedenler ne olursa olsun, bu gelişmenin sonuçlarından birisi, yabancılarla Osmanlı tüccarları arasındaki bağlantının temellerinin zayıflaması ve yabancılardan kendilerini evlerinde hissedebilecekleri bir alan yaratma niyetlerinin güçlenmesi oldu. Daha uzun vadede ikinci bir sonuç, Osmanlı uyrukları ve cemaatlerinin, bu kârlı ticari faaliyetin kontrolünü elde etme yarışında, yabancılarla olduğu gibi birbirleriyle rekabetinin de yoğunlaşmasıydı.

Bir Portekiz Yahudisi Ticari Ağı

Eskiden güçlü olan İzmir'deki Yahudi cemaati 1690'larda zayıflamış olabilir; yine de yeni durumun yarattığı imkânların ilk farkına varan yerli grup onlardı. Kendi ülkeleriyle Osmanlı ülkesi arasındaki ticarete tekel olma arayışındaki Felemenk, İngiliz ve Fransız Levant şirketlerinin ticari temsilcilerinin yaptığı gibi, hırslı Osmanlı tüccarları ve simsarları da doğal olarak bu kârlı alışverişten pay alma amacındaydılar. 18. yüzyıl sonlarında Ermeniler ve Rumlar mevcut ticari ağı çatlatmakta başarılı olacaklardı. 17. yüzyıl sonunda ortaya çıkan ve XIV. Louis Fransa'sını Avrupa'nın diğer ülkelerinin birçoğuyla karşı karşıya getiren yaygın savaş ortamından yararlanan İzmirli Yahudiler ise, böylesi bir gediği hızlı bir biçimde yaklaşık bir yüzyıl önce açmışlardı.

7 Kasım 1693'te İzmir'de bulunan yirmi dört İngiliz ticari temsilci İstanbul'daki büyükelçilerine, bu liman şehrinde çok sayıda mensubu ve inananı bulunan Hristiyanlığın "Portekiz Yahudileri"ne karşı şikâyetlerini iletti ve "İngiliz menşe ve üretimi mallar için onlara gönderilen büyük komisyonların... cesaretlen-

dirdiği topluluk burada olağanüstü sayıya ulaştı” yakınmasında bulundu.⁷⁰ Bu Yahudiler muhtemelen sessiz sedasız Tudor Londra’sına yerleşen, İngiliz Uluslar Topluluğu sürecinde ve daha sonrasında yasal konuma ulaşan ve bu kentte ticari bir güç olarak ortaya çıkan Sefaradların torunlarıydı.⁷¹

Anlaşıldığı kadarıyla bu Yahudiler, 1690’ların başlarında, önce Fransızlarla akabinde de Felemenklerle, onların bayraklarının koruması altında gemilerle mal taşımacılığı konusunda başarılı görüşmeler yapmışlardı. Felemenk ve Fransız temsilcilerden gelen bir dilekçe yağmurundan, Portekiz Yahudilerinin temel kaygısının Osmanlı vergilerinden, özellikle de gayrimüslim uyruklardan düzenli bir biçimde toplanan cizye vergisinden muaf olmayı garanti altına almak olduğu anlaşılmaktadır. Bu yüzden Koen veled-i Manuel ve Mosi veled-i Abram adlı iki Portekiz Yahudisi, bu tür vergileri ödemekten kaçınmak için İzmir’deki Felemenk topluluğuna hekim olarak hizmet vermişlerdi.⁷² Buna karşın, kısa süre sonra bu tür koruma için başka yollar bulundu. Aslında bu cemaat söz konusu durumdan neredeyse birdenbire, bir ticari yayılmanın ilk örneğini oluşturmak üzere yararlandı.⁷³ Cemaat Doğu Akdeniz’de, yalnızca İngiliz Levant Şirketi’nin kendi yetkilerine denk türde ticari imtiyazları hızla elde etmekle kalmadı; ayrıca İngiliz pazarı ve âdetlerini içinde yer alarak anlama, İzmir’deki varlıklı dindaşlarından büyük bir sermaye elde etme, ailevi ve dini bağlılık aracılığıyla ayakta duran bir ilişki ağı kurma ve karmaşık Batı Anadolu ticari ağını kavramada İngilizlerin çok önüne geçme gibi avantajlar da kazandı. Sonuç, İngiltere’yle Batı Anadolu’yu, Levant Şirketi’ninkinden bile daha etkin biçimde birbirine bağlayan bir ticari ağın ortaya çıkmasıydı. 1693’te İzmir’deki umutsuz İngiliz ticari temsilciler, “bizim cemaat, bu ülkedeki en büyük itibar ve üne sahip olduğu zamanlarda bile”, Londra ve İzmir arasındaki alışverişte, “sadece kısır seyirciler olarak kaldı,” itirafında bulunuyorlardı.⁷⁴ İşletme, büyükelçisine başvurdu; kraldan, Felemenk Levant Şirketi’ni Portekiz Yahudilerine ticari imtiyazlar sağlamaktan vazgeçirmek konusunda Felemenk Zümreler Meclisi’ni zorlaması talep ediliyordu.⁷⁵

İzmir'deki İngiliz cemaatinin protestoları pek de hızlı bir etki sağlamadı. Tersine, 11 Kasım 1693'te İzmir'deki Felemenk konsolosu, Portekiz Yahudileri cemaatinin birtakım liderlerine himaye sağladı; hatta İstanbul'daki temsilcisi, oradaki İngiliz büyükelçisinin protestolarını savuşturma çabaları sergiledi.⁷⁶ Felemenk temsilci bu girişimlerinde başarılı da oldu. 1694 Şubat'ında Babîâli İzmir kadısı ve önde gelenlerine, Felemenk bayrağı altında ticaret yapabilecek “İspanya, Portekiz, Ancona, Sicilya, Floransa, Katalonya, Flandre ve diğer gayrimüslim ticari topluluklarına”, Felemenklerin imtiyazlarına uygun davranılması yönünde bir buyruk gönderdi.⁷⁷ Bu durum, Amsterdam, Londra ve İzmir Sefarad cemaatleri için, en azından Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde, bir zamanlar kendilerini kovan –ki sonrasında böylesi kârlı bir ticari yayılma ortaya çıktı– Portekiz'in yerlileri olduklarını iddia edebilmelerini sağlayarak hoş bir ironi oluşturdu. Ancak bu, söz konusu hırslı tüccarların, Felemenk ve Fransız bayrakları altındaki güvenilmez himayeden hoşnut oldukları anlamına da gelmiyordu. 28 Mayıs 1694'te İzmir'deki bir İngiliz ticari temsilci olan Pelatia Barnardiston, büyükelçisine, yakınlarda birtakım Yahudi tüccarların söylen-tiye göre Babîâli'yle, onlara diğer bütün ticari topluluklardan daha fazla ticaret serbestliği sağlayacak kendi *ahidname*'leri konusunda görüşmeler yapmak üzere İstanbul'a ya da Edirne'ye doğru yola çıktıklarını haber veriyordu.⁷⁸

Öyle görünüyor ki 26 Ekim 1694'te İngiliz Levant Şirketi'nin kendisi de bu büyümekte olan ağı kabul etti. Osmanlı yönetimi İngiliz talebinin aksine karar verdiği ve Felemenk şirketi, belki de Amsterdam'daki Sefarad cemaatinin baskısı altında, “Portekizli” tüccarlara sağladığı imtiyazları geri almayı reddettiği için, İngiliz şirketi İzmir'deki konsolosuna bu Yahudilere İngiliz himayesi teklif etmeye başlaması direktifi verdi.⁷⁹ Osmanlı yönetimine söz konusu Portekiz Yahudilerinin “reaya”⁸⁰ ya da Osmanlı uyrukları olarak tanımlanması, böylece ticari imtiyazlara sahip olmadıklarının kabul edilmesi yolundaki başvurudan ancak üç yıl sonra İngilizler bu yeni kurulan örgütlenmeye karşı birtakım başarılar elde edebildi.

İngilizler bu ve diğer rakip cemaat örgütlenmelerine karşı uyanık olmak zorundaydı. Örneğin Temmuz 1706'da Şirket, İzmir'deki temsilcisini, tercümanlarını en büyük özeni göstererek İngiliz kumaş ticaretine zarar vermeyecek kişilerden seçmesi konusunda uyarıyordu. Yöneticiler şu açıklamada bulunuyordu:

Bu gizli trafiği sürdürmek amacıyla belli merkezlere böyle korunup yerleştirilen birkaç kişi var. Londra'da Viz Ariton di Georgio, İzmir'de Serchis di Georgio, Livorno'da sözü edilen Serchis'in kayınbiraderi Zacharia. Bunun karşılığında sana şu emri veriyoruz: Gerçekten bizim hizmetimizde olmayan kimseye hiç berat verme ve o çeşit gizli işlere bulaştığından en ufak bir şüphen olan kişilerden tüm korumanı çek.⁸¹

Bu dokümanda Yahudilerden ziyade Ermenilerden söz edilmesine karşın, İngiliz Levant Şirketi akraba olan bu üç Ermeninin güçlü bir ticari oluşum kurabileceği değerlendirmesi yapmaktaydı. Bunlar muhtemelen Doğu Akdeniz'deki İngiliz ticaretiyle bağlantılı, yukarıda söz edilen temel şehirlere tamamen bu niyetle yerleşmişti.

Bu bağlantı ağına model oluşturan, İsfahan'dan başlayıp Halep, İzmir ve Bursa gibi Osmanlı kentleri üzerinden geçerek Kuzey ve Batı Avrupa içlerine uzanan, uzun ömürlü ipek ticareti yapılanması olabilir. Bununla birlikte, kesin ve yeni olan farklılık, 17. yüzyıl sonlarında hem Ermeni hem de Yahudi cemaatlerinin, Atlas Okyanusu'na kıyısı olan ülkelerin şirketlerinin bir önceki yüzyılda kurdukları sisteme kendilerini kabul ettirme yönünde atak girişimlerde bulunmalarıydı. Özetle, bu yaratıcı çabalar Osmanlı Ortodoks Rum tüccarların 18. yüzyılda kurdukları Fenerli ticaret ağının habercileri oldukları kadar, daha önceki aile ve cemaat bağlantılarını da taklit ediyordu.⁸² Bunlar elbette mecalsiz ve moralsiz cemaatlerin eylemleri değildi.

Buna karşın bu söylenenlerden Sefarad ağının her zaman iyi işlediği ve tümüyle denetlenebildiği sonucu çıkarılmamalıdır. İzmir'in dış etkilere açık cemaat yapısının bir yansıması olarak, bu örgütlenmenin her yanına anlaşmazlık havası sinmişti. Haim Samuel Enriques ve Solomon di Abram Pegna adlarındaki iki Porte-

kiz Yahudisi arasında 1694'te cereyan eden bir tartışma bu çalışmalara örnektir. Enriques birkaç yıl boyunca bir yandan Abram Pegna'nın bir işte baş ortağı olmuş, öte yandan da Felemenklerin Kuşadası konsolosluğunu yapmıştı.⁸³ Bununla birlikte ortaklık, güya İzmir Yahudi cemaatinin Enriques hakkında sahte para basmaktan (bu dönemde Felemenklerin kötü bir üne sahip olmasına yol açan bir uygulama) dolayı dava açması nedeniyle, kısa süre sonra bozulmaya yüz tuttu.⁸⁴ Mart 1693'te Enriques, İzmir'deki Felemenk cemaatinin bir üyesi olarak, Osmanlı yönetiminin bu davayı İzmir Yahudi mahkemesinden İstanbul'daki imparatorluk divanına aktarmasını sağlamayı başardı.⁸⁵ Bir yıl sonra, önce Enriques (Kuşadası Felemenk cemaatinin bir temsilcisi olarak sahip olduğu haktan dolayı), ardından da Abram Pegna, Babiâli'de şikâyetlerini takip etmek üzere İstanbul'a gittiler.

İstanbul'da hem Felemenk (Enriques'in adına), hem de İngiliz (di Abram Pegna'nın adına) temsilciler anlaşmazlığa dahil oldular. Felemenklerin müdahale nedeni basitti: Elçi, Kuşadası'nda Felemenk konsolosu olduğu için, Enriques'i savunmakla yükümlüydü. Buna karşılık İngiliz büyükelçisinin davanın diğer tarafına karşı böylesi bir yükümlülüğü yoktu. Lord Paget'in katılımı, İzmir'de bir İngiliz ticari temsilci ve di Abram Pegna'nın yakın arkadaşı olan Pelatia Barnardiston'un, arkadaşına yardım etmeleri için konsolosuna ve büyükelçisine yoğun biçimde ricalarda bulunmasından kaynaklanıyordu.⁸⁶ Belki Barnardiston'un başvurularının etkisiyle olduğu kadar Yahudi örgütlenmesine zarar verme fırsatı yakalamaktan dolayı da, Lord Paget divanda di Abram Pegna'yı temsil etmeyi kabul etti. Ancak aracılık çabaları başarısız oldu. Nisan 1695'te yayımlanan bir buyrukla Babiâli İzmir kadısına, Felemenklerin sahip oldukları imtiyazlara Enriques lehine uyulmasını emretti.⁸⁷

Osmanlı İmparatorluğu'nun 17. yüzyılda değişimler geçirmesi, Avrupa'yla yeni bir ilişki tarzının önem kazanması ve yeni tür bir küresel ticaretin ortaya çıkışı, İzmir'deki Osmanlı uyrukları için yeni fırsatlar yarattı. Görüldüğü kadarıyla, oluşmaya başlayan Yahudi ticaret ağının da gösterdiği üzere, bu tür açılımlardan ev-

vela İzmir Yahudileri yararlanacaktı. Ancak narin yapılanmaları, kısmen haddinden çok sayıda değişken unsura (özellikle İngiltere ve Felemenk'te ulus-devletlerin yükselişi sürecinde yaşanan iç sorunlar) bağımlı olmalarından dolayı, hızla çöktü. 18. ve 19. yüzyıllarda İzmir'de gelişen Levanten kültür, kültürel ve etnik açılarından Batı Avrupalı, İtalyan, Ermeni ve Rum izleri taşıyordu. İzmir'in Yahudi nüfusu büyümeye devam etti fakat maddi açıdan parlak dönemi sona ermişti. Giderek artan bir biçimde, kendisi de –en azından iktisadi anlamda– gittikçe marjinalleşen bir Osmanlı dünyası çerçevesinde yaşamaya yöneldi.

Bir Felaket Dönemi

10 Temmuz 1688'de bu yeni kenti altüst eden korkunç bir deprem ve yangını takip eden günlerde, Avrupalı tüccarlar, Osmanlı uyrukları ve Babiâli'nin ortak çabalarıyla İzmir çok çabuk ayağa kalktı. Şehir zaten bu tür doğal felaketlerle hep iç içe yaşamıştı. Yerleşim biriminin yakınından bir fay hattı geçiyordu ve yer sarsıntıları sıradan olaylardı.⁸⁸ Erken modern dönemde, sarsıntıların yol açtığı yangın felaketleri zaman zaman zaten harap olmuş mahalleleri kasıp kavuruyordu. Daha da korkunç olan, kentin üzerine özellikle yaz aylarında çöken ancak bazen yıllarca süren bulaşıcı hastalıklardı. Farelerin üzerinde yaşayan pireler muhtemelen Akdeniz dünyasına 1340'larda veba (ya da Kara Ölüm) taşımıştı; bu hastalık sonraki beş yüzyıl boyunca da belirli aralarla bölgeyi kırıp geçirdi.⁸⁹

İzmir sakinleri, bu tür felaketlerin ortaya çıkması olasılığını dikkate almıyor değildi. İzmir'in Müslüman cemaatinin çoğu Avrupalı yolcuya felaketler konusunda pek kaderci gibi görünmesine ve devletin karantina barakaları gibi önlemler almada gönülsüzlük göstermesine karşın (bir İngiliz 1765'te "bazı Avrupa kentlerindeki gibi vebaya mahsus hastaneler kurulur, sıhhi düzenlemeler zorunlu tutulursa... veba tamamen önlenabilir" değerlendirmesi yapıyordu),⁹⁰ zengin gayrimüslimler veba salgını olduğunda kenti terk etmeyi âdet haline getirmişlerdi. 17. yüzyıl başlarında kentte oturan

Avrupalılar, salgın sona erene kadar yaz tatillerini verimli Anadolu köylerindeki malikânelerde avlanarak ve ziyafetler düzenleyerek geçirmek gibi uzun süren bir alışkanlık geliştirdiler. Depremlere karşı da önlemler alınıyordu. Birinci katları taştan inşa edilen, ikinci katları tahta kirişlerin etrafı tuğla ve balçıkla doldurularak yapılan İzmir'deki binaların çoğu depreme ve yangına dayanabiliyordu. Ayrıca ilk sarsıntıda yabancıların çoğu limanda demirlemiş, nispeten güvenli gemilere kaçıyordu.

1688'de bu tür hazırlıkların çoğunun boşuna olduğu ortaya çıktı.⁹¹ Deprem muhtemelen çok şiddetli olmasa da, merkezi anlaşıldığı kadarıyla kenti denizden gelecek müdahalelere karşı koruyan kalenin tam altındaydı. Yer sarsıntısı sadece yeni inşa edilmiş Sancakburnu Kalesi'ni tahrip etmekle kalmadı; İzmir'in kiliselerinin, camilerinin ve sinagoglarının çoğunu da yıktı. Şiddetli rüzgârın büyüttüğü bir yangın tüm Frenk Sokağı'nı ve deniz ile Pagos Tepesi arasında yer alan mahallelerin çoğunu kasıp kavurdu. Kontrol edilemeyen yangın tahta yapıları yaktı, taş yapıları tahrip etti, sayısız yerleşimciyi kavrulan enkaz içinde hapsetti. Rüzgâr hafiflediği, artçı şoklar durduğu ve yangın şiddetini kaybettiğinde kent harabeye dönmüştü. On-on beş bin kişi hayatını kaybetti ve neredeyse tüm mallar tahrip oldu.

Bu trajedinin ardından İzmir'i yeniden inşa etme kararı pek sıradan bir iş değildi. Osmanlı ülkesi boydan boya depremin harabeye çevirdiği köyler, kasabalar, hatta kentlerle doluydu.⁹² Devlet yeniden yapıyı finanse edecek yardım kurumlarına sahip değildi; ayrıca İzmir'in durumunda olduğu gibi, kentin deprem, yangın ve salgın gibi felaketleri artık yaşamayacağını da bir garantisi yoktu. Yeniden inşa kararı, bir yerin tarihi önemine veya iktisadi öneminin sürüyor olmasına bağlıydı; 1688'in ardından İzmir'in yeniden yapılmaya kararının çıkmasına işte bu önem neden oldu.

İzmir'in görünürde bir alternatifi yoktu. Sakız ve diğer adaların limanları, Batı Anadolu'nun temel ürünlerinden ve doğuya giden kervan yollarından çok uzaktı. Foça ve Kuşadası gibi anakara kasabaları ise İzmir'inki kadar geniş ve demirlemeye uygun limana sahip değildi; buralardan Anadolu hinterlandına ulaşmak da zor-

du. Manisa ve diğer iç kesim kent ve kasabalarında yabancıların isyanlardan, genel karışıklıklardan ve doğal afetlerden korunmak için güçlü bir biçimde takviye edilmiş gemilerine sığınma şansı yoktu (1688’de yangından ve artçı şoklardan korunmak için gemilere kaçamayan birkaç Batı Avrupalı hayatını kaybetmişti). Daha önemlisi, Osmanlı yönetimi iâşeci politikasını (ya da belki de sadece alışkanlığını) sürdürüyordu ve Batı Anadolu kıyısında bir başka ticari merkezin oluşmasına karşıydı.

İzmir’deki tüccarların, memurların ve yerleşimcilerin bu yüzden kenti yeniden inşa etme ve bu işe hemen başlama dışında seçenekleri pek yoktu. Bu işin göz korkutucu olmasına ve Osmanlı yönetiminin de çok az parasal destek sunmasına rağmen, birtakım teşvik edici unsurlar kentin restorasyonunu kolaylaştırdı. Bunların ilki, yabancı tüccarların ve şirketlerinin evlerin, kiliselerin, bedestenlerin ve çeşitli kamu binalarının yeniden yapılmasına yardımcı olmak için kaynaklarını seferber etmekteki gönüllülüğüydü. Örneğin Fransız cemaati, sadece konsolosluklarına ait yeni bir pansiyon ve kendileri için ticari binalar yapmakla kalmadı, aynı zamanda Kapuçin St. Polycarpe Kilisesi’nin yeniden inşasına da nezaret etti.⁹³ İkincisi, İzmir’deki kamu yapılarının birçoğunun inşasında Köprülü Ahmed Paşa’nın daha önceki sponsorluğu –saltanat ailesi tarafından desteklenen dini vakıflara sağladıkları gelirle birlikte– onun mirasçılarının da yıkılmış hanların, su yollarının, çeşmelerin yenilenmesinin finanse edilmesine yardımcı olmasına neden oldu. Üçüncüsü, depremin bölgedeki ürünlerin birçoğunun hasadının hemen öncesinde olması, yeniden inşa için hızla para elde edilmesini sağladı.

Bu vaziyet, bu büyük girişimde herkesin işbirliği yaptığı anlamına gelmiyordu. Dayanıklı ve yeraltındaki bölmelerde depolanmış ürünler, molozların altında kalmıştı. Bunların çıkarılması esnasında zaman zaman birden çok tüccar veya cemaat onlar üzerinde hak iddia ediyordu. Ayrıca Osmanlı memurları da aksi iddialarda bulunuyorlardı. Gerçekten de bazı durumlarda çeşitli konsoloslar, diğer hak iddia edenlere karşı destek bulmak üzere İstanbul’a başvurmuştu.⁹⁴

Şehir böylesi sorunlu durumlara karşın iki yıl içinde tekrar ayağa kalkmasını ve yoluna devam etmesini, temelde, Osmanlı uyruklu araçların, burada oturan yabancı tüccarların, bölgenin ileri gelenlerinin ve kentte dini vakıflarla bağlantılı ve başka çıkarları olan bazı İstanbullu ailelerin çabalarına borçluydu. Bununla birlikte sonraki iki yüzyılda da yer sarsıntıları, yangınlar ve veba bu liman kentinin müzmin dertleri olmaya devam etti.

Riskli Bir Kentte Hayat

Sonraki hiçbir depremin 1688'dekiyle kıyaslanabilecek düzeyde olmamasına karşın, bunların bazısı ciddi zararlar verdi; ayrıca çeşitli psikolojik etkiler de bıraktı. Örneğin 1737'deki nispeten küçük bir sarsıntının ve sonucunda çıkan yangının ardından, birçok yerleşimci evde kalma korkusuyla tanıştı. Bu korku insanları yıldızların altında uyumaya yöneltti ve sayısız tüccar, mallarını hiç de uygun olmayan gemi güvertelerine yığıdı. Bu dehşetin yaşanmasından ancak aylarca sonra kent eski sosyal ve ticari hayatına geri dönebildi. Bir İngiliz seyyahın 1765'te gerçekleşen bir başka depremi anlatışı, böylesi kaygıların hangi temellere dayandığını gösterir: "11 Temmuz'da bütün evi sallayan bir yer sarsıntısı yaşadık; tepemizde çatının ek yerleri ve kiremitleri çatırdadı... Öylesine heyecan vericiydi ki sanki yeryüzü yüzmeye başladı sandım. Yaşanan büyük bir dehşetti."⁹⁵

Yangınlar sadece bu tür depremler sonrasında çıkmıyordu. Kundakçılık, ayaklanma ve dikkatsizlik de yoksul insanların harap evlerini, hatta sık sık yer sarsıntılarına dayanmaları için bir kısmı taştan inşa edilmiş daha pahalı yapıları bile perişan eden yangınlara yol açıyordu. Hem Osmanlı hem de Avrupalı kaynaklar, belki de kamu binalarına karşıtlığı ve bu karşıtlığın doğurduğu uygulamalara eşlik eden potansiyel siyasi muhalefeti yansıtır biçimde,⁹⁶ bölgede 1600 ya da 1601'de ortaya çıkan tütün bağımlılığının, özellikle de dayanıksız ve kolay yangın çıkabilen kahvehaneler ve meyhanelerde yaygın biçimde içilmeye başlanmasından itibaren, yangın tehlikesini artırdığında ısrar ederler.⁹⁷ Çok daha sonraları başka bir seyyah, "evlerin yapımında ne kadar çok tahta kullanıldığı ve her toplum-

sal kesimde, her yerde tütün içmenin ne kadar yaygın olduğu hatırlandığında”⁹⁸ İzmir’deki yangınların sıklığında şaşılacak bir şey olmadığı gözleminde bulunuyordu. 1742’de çıkan 18. yüzyılın en kötü yangını, muhtemelen kötü niyetli kişiler tarafından çıkarıldı ve kentin belki de üçte ikisini tahrip etti.⁹⁹

Tehlikelerin en büyüğü, 18. yüzyılda neredeyse her bahar ve yaz mevsiminde İzmir’in üzerinden dehşet saçarak geçen hıyarcıklı vebaydı. Hastalığın kenti en feci ziyareti 1757 ile 1772 yılları arasında oldu ve şehri bir kefen gibi sararak nüfusunun yüzde on beş ya da yirmisini yok etti. 1764-65’te aylarca İzmir’de kalan İngiliz Richard Chandler, salgının niteliğini tarif ediyor ve gelişimindeki yoğunluğu belirtiyordu. Hastalık bahar sonlarında kenti az rastlanan bir şiddetle vurunca Chandler, çok sayıda başka insanla birlikte, kendini telaşla nispeten güvenli köylere ve açık kırsal alana attı. O yaz, salgının hızı kesildikten sonra İzmir’e döndüğünde, hastalığın ne kadar korkutucu olduğunu gözlemlemiştir:

Türk mezarlıklarından geçerken, hayatın her aşamasında zayıf bir gövdenin belirsiz yazgısını sergileyen ve ölümün yaş ve seçkinlik ayrımı yapmadığına dair ekstra kanıt sağlayan farklı boyutlardaki birçok mezarın yanından geçiyorduk. Daha ileride yarı yanmış ev yıkıntıları vardı; bunlar genel bir yangın felaketiyle karşı karşıya kalmıştı son zamanlarda. Kışın kalabalık olan Frenk Sokağı’nda düşünceli bir yüz ifadesi olan birkaç insanla karşılaştık. Bu bölgenin nispi tenhaliği üzerimize çöken karanlık düşünceleri güçlendirdi. Bu kamusal felaket ve özel acı hepsinin başındaydı ama bazıları mucizevi bir şekilde korunmuştu. Frenk Sokağı’nın kapısındaki yeniçeri tarafından coşkuyla karşılandık.¹⁰⁰

Bu pasajın yazarı, en karanlık düşünceliler dışındaki herkesle, dehşetli bir şaşkınlığı paylaşıyordu. Üstünkörü araştırmaları sonucunda, zorlama bir biçimde vebayı “muhtemelen gözle görülemeyen, küçücük, yuvalarını insan vücudunda yapan ve orada gizlenen bazı hayvancıklardan ortaya çıkan... sadece değilse de temelde temas yoluyla bulaşan” bir hastalık olarak düşünmesi bunu göstermektedir.¹⁰¹

Chandler salgınıla kısa süre yüz yüze gelmesinin ardından derhal İzmir'in dehşetinden kaçtı. Bu davranış, kentin sadece sıra dışı topografik narinliğini göstermekle kalmayan, aynı zamanda onun nüfus açısından gelişmesini de engelleyen deprem, yangın ve veba –ve onlara eşlik eden yağma ve karışıklık– tehlikelerinin büyüklüğünü kanıtlıyordu. Şehrin etrafını dolduran sular ve tepeler aynı kaldı ancak binalar ve insanlar sürekli hareket halindeydi.

Doğal tehlikelerin yanında insan yapısı olanlar da vardı. Sancakburnu Kalesi'nin yapımı ve yeniden inşası İzmirliileri yabancı saldırganlardan koruyabiliyordu; bununla birlikte, Osmanlı saldırganlar, kenti ve çevresini hem karadan hem de denizden tehdit etmeye devam ediyorlardı. Bölgenin Osmanlı kapudanpaşalığına bağlanması, İzmir'i donanmanın denetimi altına soktu ve şehir daha zenginleştiği için Osmanlı kapudanpaşası donanmasının gemilerini giderek artan bir sıklıkla limanda demirletir oldu. Limanın zenginliği de, 1686 Ocağı'nda Felemenklerin kapudanpaşayı limanda demirli Felemenk gemilerinden kanunsuz geçiş parası almakla suçlamasına yol açan olaydaki gibi, onu ve adamlarını “koruma parası” toplamaya teşvik etti.¹⁰² Bu ziyaretler aynı zamanda kentin cadde ve meyhanelerinin Osmanlı levendleriyle dolmasına yol açıyordu; bu tür “kabadayılar” zaman zaman Osmanlı ve şeriat yasalarının açık bir biçimde suiistimal edildiği düşüncesiyle öfkelenerek dinlere, geleneklere ve İzmir'de özellikle de Frenk Sokağı'nda ikamet eden şahısların kişiliklerine yönelik tacizlerde bulunuyorlardı.¹⁰³ Böylesi olaylar zaman zaman yaralanmalarla, hatta ölümlerle sonuçlanıyordu. 1689'da Felemenk konsolosu, Cezayirli bir levendi, ticari temsilcilerinden birini öldürmekle suçluyordu.¹⁰⁴

İzmir'in hinterlandından gelen tehlikeler de, devletin taşrada daha sıkı düzenlemelere gitmesine rağmen devam ediyordu. Aslında Osmanlılarla yabancılar arasındaki tartışmalara sık sık devlet temsilcilerinin adı da karışıyordu. 1696'da İngiliz konsolosu Raye, büyükelçisine, İzmir'e yeni gelmiş birtakım İngiliz denizcilerinin “Gloucester”e atanması hakkında bilgi veriyordu. Bu denizcilerin karaya çıkış izni çabucak ellerinden alınmıştı.

Varışlarından dört gün sonra, Gloucesterlilerin bazıları kıyıya çıktı ve Konstantinopolis kaymakamlığına bağlı Kilizman Voyvodası onların onunu yakaladı ve zincire vurdu. Bunu duyar duymaz onların serbest bırakılması ya da adaletin yerine getirilmesi için Kadiya başvurdum. Voyvoda buna uymayı geciktirince ikinci bir mektup yolladım, onları kente suçlular gibi getirdi Voyvoda. Ama sürekli ısrarlarım ve gelmeleri gerektiğine dair başvurularım üzerine salınmalarını sağladım ve dışarı gönderdim. Kadiy, Voyvoda'ya karşı adamlarımızı haksız tutukladığından harekete geçmesi için sıkıştırmanın makul olduğunu düşündüm ve önce bu vaatte bulunuldu. Ama sonra Voyvoda'dan yana kaydı ve onun yakınmalarına kulak verdi... Bizim denizcilerimiz 50 gün boyunca onlara günde 50 esedi doları hasar vermiş, meyveleri tahrip etmiş, ağaçlarını kesmiş, dahası 15.000 zeytin ağacının yanmasına sebep olmuşlar.¹⁰⁵

Bu olaydaki doğru ve yanlışları yakalamak mümkün değildir. Her ulustan ve dinden denizciler kabadayılıklarıyla ünlenmişti; Osmanlı voyvodaları ve diğer küçük rütbeli memurları ise çok kötü bir biçimde rüşvete alışmıştı. Açıkça anlaşıldığına göre 17. yüzyıl sonlarında eşkıyaların bile artık İzmir civarında tüccar ve yolcuları taciz etmemelerine karşın, kültürel bölünmenin her iki tarafında da kötü davranışlar (en azından üzücü anlaşmazlıklar) devam ediyordu.

Üçüncü ve özellikle hayal kırıklığı yaratan bir gerilim alanı da İzmir'deki Osmanlı çalışanlarına yönelik yabancı tehdidiyle ilgiliydi. Kentin 17. yüzyıldaki olgunlaşmasıyla birlikte, bazı açılardan Ortaçağ Hristiyan Avrupa'sının lonca sistemini andıran, girift ve tekelci bir kent esnafı örgütlenmesi gelişti. Buna karşın Frenk Sokağı'nda yaşayan Avrupalılar, aşına oldukları yiyecek ve giysiler istiyorlardı. Bu unsurlar sadece Londra, Paris ve Amsterdam'dakilerin taklidi meyhaneler ve kahvehaneler kurmakla kalmıyor, aynı zamanda vatanlarından ücretli fırıncı ve terziler getirtiyorlardı. Osmanlı terziler ve ekmek yapımı işinde tekelleşmiş fırıncılar, bu potansiyel rakiplerden korku duyuyorlar ve bu hususun Fransızlara, İngilizlere ve Felemenklere verilmiş imtiyazlar içinde yer almasına karşın, onlara engel olma arayışına giriyorlardı. Fırıncılar

loncası bunu yabancıların kent pazarlarından un satın almasını önleyerek yapmaya çalışıyordu.¹⁰⁶ Osmanlı uyruklarının yabancı terzilik üzerinde kontrol sağlaması ise kumaş yabancı ticaretin başlıca dayanağı olduğu için daha güçlü. Buna rağmen yine de engelleme çabalarını sürdürdüler. 1684 veya 1685'te İzmir'deki Felemenk cemaati, giysilerini Felemenk bir terziye diktirdiler. Yerel terziler loncası bu şahsın çalışmasına karşı çıkınca Felemenk konsolosu sonunda kendini İstanbul'dan, terzinin taciz edilmesine son verilmesi yolunda bir buyruk istemek zorunda hissetti.¹⁰⁷

Batı Anadolu Ticareti için Uluslararası Rekabet

Bu sorunlar, özellikle 17. yüzyıl sonlarında Batı Anadolu ticareti için verilen mücadelede İngilizler ve Fransızlar karşısında yenilgiye uğramalarından dolayı, Felemenklerin başına bela oldu. Bununla birlikte diğer ticari ve siyasi gruplar, tekrar tekrar yaşanan bütün bu krizler boyunca bir yolunu bulup İzmir'in sadece ayakta kalması değil, aynı zamanda gelişmesini sürdürmesi için de mücadele ettiler (zaman zaman birbirleriyle de sert çatışmalara girseler bile). Bu karmaşık oyunun temel aktörleri İngiliz ve Fransız –giderek azalan bir biçimde de Felemenk ve Venedikli– tüccarlar, Babîlî, bazı önde gelen aileler (özellikle Karaosmanoğlu ailesi), Batı Anadolu'nun çiftçileri ve Ermeni, Ortodoks Rum, Yahudi ve Müslüman komisyonculardı. Bu grupların 18. ve 19. yüzyıllardaki ilişkileri, hem İzmir, Batı Anadolu, İstanbul ve Batı Avrupalı devletler arasındaki bağlantının dinamiklerini hem de bölgedeki iktisadi ve sosyal eğilimler gelişmeleri resmetmektedir.

Siyasi mülahazalara daima Osmanlıların ticari ilişkiler hakkındaki kararları yön vermekle birlikte, bu yüzyıllarda Batı Avrupa yönetimleri de politik çıkar için kendi uyruklarının ticari faaliyetine müdahale etmeye başladılar. İngiltere'deki iç savaş sırasında hem kralın hem de parlamentonun, İngiliz Levant Şirketi'ni ve temsilcilerini birbirlerine karşı kullanmaya kalkışması,¹⁰⁸ devlet müdahalesi sürecini hızlandırdı. Özellikle Oliver Cromwell'in Felemenklere karşı savaşlarının bir yan ürünü olarak şirketin mese-

lelerine karışan İngiliz Uluslar Topluluğu, 1660'ta tahtını sağlamlaştıran II. Charles'a kraliyetin Doğu Akdeniz ticareti üzerindeki kontrolünü çarpıcı bir biçimde artırma yolunu açtı. Fransız devleti de bu yola başvurmakta gecikmedi. 1666'da Fransız Maliye Bakanı Jean Baptiste Colbert, özellikle Akdeniz dünyasındaki Fransız ticari faaliyetini yönetmek, İngilizler ve diğer rakiplerle yarışa girmek üzere bir Levant Şirketi kurdu. Bu girişim Marsilya'nın ticari özerkliğinin çöküşünü hızlandırdı ve Doğu Akdeniz üzerinde siyasi ve iktisadi egemenlik sağlamaya yönelik bir büyük güç rekabeti sürecinin önünü açtı.¹⁰⁹

Bu değişikliklerin bir sonucu olarak, İzmir'deki İngiliz ve Fransız tüccarların (ki Felemenk ve Venedik ticari faaliyetlerinin iyice azalması için çaba harcamışlardı) serbestçe ve yeni yöntemlerle ticaret yapmaları daha güç hale geldi. Kendilerini giderek artan bir biçimde yasal düzenlemeler ve devlet çıkarları gereği yapılan uygulamalarla sınırlanmış bir durumda buldular. Bununla birlikte, Fransız tüccarların rakipleri karşısında bir avantajları vardı çünkü Colbert'in özellikle Doğu Akdeniz pazarını hedefleyerek tekstil imalathaneleri kurma politikası meyvelerini vermişti. 1720'lerde Fransız malları tekstil ticaretine hâkim oldu. İngilizlerin İzmir konsolosu 1718'de nafiye bir biçimde yakınıyordu: "Fransa canlı bir ticari faaliyet yürütmeye devam ediyor ve onların kumaşları mağazalarına gelir gelmez satılıyor."¹¹⁰ Dahası, Fransızların siyasi ve ticari politikalarının başarısı, 1740'ta onlara en çok kayırılan millet konumu veren yeni kapitülasyonlarla kalıcı hale geldi.

Bu diplomatik ve ticari kazanımlar, Osmanlının zaafının (hem uluslararası, hem de ülke planında) bir yansıması olduğu kadar, Fransız gücünün de göstergesiydi. Fransız-Osmanlı ilişkilerinin 16. yüzyıldan beri yakın olmasına karşın, Babıâli'nin 18. yüzyıl başlarında Habsburg, Rus ve Safevi devletleriyle girdiği çatışmalar devletin kuzey ve doğu sınırlarını tehlike altına sokmuş ve maddi kaynaklarını çok fazla zorlamıştı. Osmanlılar, Fransız siyasi ve askeri desteği karşılığında ticari haklar vermeye tamamen razıydı.

Devlet, dış düşmanlarına karşı tüm imkânlarını birleştirmiş olsa da (kısmen de onlarla yoğun mücadelelerin sonucu olarak), Köprü-

lülerin yönetimi altındaki yeniden merkezileşme dönemi sona erdi. İstanbul'un taşra üzerindeki nüfuzu zayıfladı; Balkanlar'da, Anadolu'da ve Arap topraklarında bir yerel liderler (âyan ve derebey) grubu türedi. Bu ileri gelenler, Osmanlı vergi sisteminin yeniden organizasyonunun (özellikle de malikâne deneni iltizam biçiminin yaratılmasının) onlara yasal meşruiyet sağlaması dışında, Cennetoğlu gibi kanundışı unsurlardan çok da farklı değildiler.¹¹¹ Sonuçta bunlar Osmanlı yöneticileri olmaya başladılar; sık sık ya meziyetlerinden dolayı ya da yönetimden satın alarak unvanlar ve gelirler elde ettiler. Bundan dolayı güçleri devlet onaylı ve nispeten meşruiydi. 18. yüzyılda Batı Anadolu siyasetinde bu türden iki aile baskın rol oynadı: Bunların birisi Bergama'da üstlenmiş Araboğulları, diğeri güç merkezleri Manisa'da bulunan Karaosmanoğulları'ydı.

Bu ailelerin her ikisinin de İzmir merkezli geniş bir alana yayılmış ticaret ağı üzerinde ciddi bir nüfuza sahip olmalarına karşın, rekabette öne çıkma ve liman kentinin hinterlandına yayılma arayışındaki Fransızlar ve diğer yabancılar, özellikle Karaosmanoğulları'yla görüşme yapıyorlardı. Bu ailenin güç kazanma sürecindeki yükselişi 17. yüzyılda sultana hizmet ederek başlamıştı. Kara Osman, 1690'larda Babîâli'nin asi Osmanlı askerlerinin mallarına el koymasına yardım ederek servet ve güç biriktirmişti. Onun mirasçısı Karaosmanoğlu Hacı Mustafa, atasının devlete hizmet tarzını devam ettirdi. 1739'da İzmir civarındaki eyaletlerde eşkıyalığın kökünü kazıdı ve bunun karşılığında bölgede güçlü bir idari ve askeri konum elde etti. Bazı dramatik tersliklere rağmen (Osmanlı yönetimi 1756'da Mustafa'yı idam etti ve oğlunun unvanları da kısa süre sonra geri alındı), yüzyıl ortalarında aile Manisa, İzmir ve onlara en yakın vilayetlerde üretim (en iyi toprakların çoğunu kişisel tımarları haline getirerek)¹¹² ve vergi toplamada belirleyici konuma geldi.

Aile yalnızca İzmir pazarına ve oradan geçmek durumundaki kervanlara yönelik hububat, meyve ve diğer malların üretildiği geniş topraklara hükmetmekle kalmadı, ayrıca İzmir kentinin yaşadığı siyasi süreçlerde de başat bir pozisyona sahip oldu. Karaosmanoğulları, bölgedeki hububat üretimi ve satışı üzerinde ciddi bir tekel oluşturmalarının yanı sıra, belki yöresel kimliklerin odağı

olarak da işlev gördüler. Ailenin Osmanlı devleti ve Araboğulları gibi rakip ailelerle sürekli çatışma içinde olmasına karşın, yabancı tüccarların onlarla anlaşma dışında fazla seçeneği yoktu.

Fransız konsolosu Charles de Peyssonnel büyük oranda ve bir yüzyıl önce Nicholas Orlando'nun Cennetoğlu'yla ilişkisindeki kadar büyük bir başarıyla, Karaosmanoğlu Mustafa Bey'e arka çıktı. Bununla birlikte, önceki örnekten farklı olarak Peyssonnel, Mustafa'yı, temelde koruma parası yoluyla değil, onun Babîâlî'deki gözü kulağı olarak destekledi. Karaosmanoğulları'nın rakipleri yıllar boyu onların unvanlarını ve böylece güçlerini ellerinden alma peşindeydi ve İstanbul sürekli onları konumlarından etme girişimlerinde bulunuyordu. Bu yüzden 1752'de Fransız konsolosu Mustafa'yı uyarıyordu:

Babîâlî, Hidayet Ağa'dan [Karaosmanoğlu Mustafa'nın damadı] gelecek yıl valilik [İzmir'in] için para aldıktan sonra, Kasaba, Kırkağaç ve özellikle de Manisa valiliklerini onun kayınpederinden alıp Çelik Paşa'ya verme kararı aldı... Görülüyor ki hasım, Karaosmanoğulları'nı kusatma arayışında.¹¹³

Mustafa'yla ilişkilerinin sorunlu tarafları olmasına rağmen, Peyssonnel yine de, kişisel çıkarı kolay erişilebilir bir kırsal alan ve katlanılabilir vergilerde (belki de elde edilmiş malikâneler aracılığıyla) olan böylesi bir kişiyi, memuriyet satın almak için harcadığı ciddi meblağları kısa sürede telafi etmek için tüccarlardan ve köylülerden zorla büyük vergiler toplama peşinde olacak Mehmed Çelik Paşa gibi bir devlet hizmetkârına tercih ediyordu. Bu dönemde Fransız konsolosunun Karaosmanoğlu Mustafa gibi yerel bir hükümrânı destekleme yönündeki öngörüşlülüğü, Fransızlara Osmanlı ekonomisiyle bağlarında ciddi bir esneklik kazandırdı ve bölge ticaretindeki Fransız belirleyiciliğine katkıda bulundu.

Bununla birlikte, Fransızlar İzmir'in hinterlandını kendi iktisadi alanlarının bir parçası yapamadılar. Batı Avrupalıların, Karaosmanoğlu gibi yerel ileri gelenlerin egemenliği altındayken bile Batı Anadolu vilayetlerine girmelerine yardımcı olacak araçlara

olan ihtiyacı devam etti. Örneğin tercüman Paraskeva, karmaşık tartışma süreçlerinde Peyssonnel ile Mustafa (ayrıca Koraosmanoğulları'nın rakibi Araboğlu İsmail Ağa) arasında arabuluculuk yaptı. Aslında Fransızlar ve öteki yabancıların imparatorluk içinde daha etkili hale gelmesiyle, bu tür araçların diğer Osmanlılar karşısındaki ekonomik gücü giderek arttı. Bu gelişme büyük oranda kapitülasyonların ve çeşitli anlaşmaların, sadece diğer Avrupalı devletler karşısında Osmanlının iktisadi gücünü zayıflatmakla kalmayıp imparatorluğun Hristiyan Ermeni, Ortodoks Rum, Yahudi ve Müslüman uyrukları arasındaki nazik dengeleri altüst eden özel unsurlar da getirecek biçimde, yeniden akdedilmesinin bir sonucuydu. Batı Anadolu ticaretinde bu güçlerin yeniden tanımlanmasından en zararlı çıkanlar Yahudiler ve Müslümanlar, en kârlı çıkanlar ise Rumlar oldu.

Ticaret ve Siyasette Osmanlı Uyrukları

Bununla birlikte, söz konusu değişim tamamen Avrupa müdahalesinden kaynaklanmıyordu. İmparatorluğun uyum içinde bir arada var olma biçiminde etnik-dini cemaatlere bölünmesine olanak sağlayan Osmanlı millet sistemi de onların ticari çabaları için dikkate değer bir hareket alanı sağlıyordu. Eğer 17. yüzyıl İzmir'inde Yahudiler mültezimlik ve simsarlıkta, Müslümanlar bölgesel alışverişte, Ortodoks Rumlar bölgeler arası ticarete, Ermeniler de uluslararası ticarete baskın idiyse, bu, dini, etnik ya da milli tutuculuktan değil, onlara rakipleri karşısında üstünlük sağlayan etkin uzmanlık, tesadüfi bağlantılar veya demografik rastlantılardandı.

Osmanlı İmparatorluğu ve Avrupa'daki çeşitli iktisadi ve demografik eğilimler, 17. yüzyıl sonları ve 18. yüzyıl başlarında İzmir'de ve başka yerlerde, Rum cemaatinin ticari öneminin rakiplerinin aleyhine artmasına sebep olmuştu. Ticari hâkimiyetleri İstanbul'dan Balkanlar'a, Anadolu'ya, İtalya'ya ve hatta Atlas Okyanusu kıyılarına kadar uzanan, Osmanlı yetkililerine danışmanlık yapmalarından kaynaklı siyasi güçleriyle iktisadi güçlerini

bütünleyen Fenerliler, Ortodoks Rumların ticaret ve endüstrideki başarılarının can damarını oluşturluyorlardı. Sakız, İzmir, Manisa ve diğer Batı Anadolu merkezlerindeki Rum unsurlar da bu ticari ve siyasi ağı kullanıyorlardı.¹¹⁴

Rum yükselişinin temelleri belki uzun vadeli iktisadi ve demografik eğilimlerde yatıyordu ancak cemaatin öne çıkışı, davetsiz misafir Hristiyan Avrupalıların ideolojilerinden büyük yardım gördü. Avrupa'nın yükselen güçleri, anlaşmalar ve kapitülasyonlarda, Osmanlı içindeki dindaşlarını (Katolik, Ortodoks Rum veya Protestan olsun) korumaya yönelik özel hükümler talep ediyorlardı. Denizaşırı ülkelerden gelen bu müdahalelerin sonuçlarından birisi, Osmanlı Hristiyanları (özellikle de Ortodoks Rumlar) üzerindeki egemenliğin, İstanbul'un hâkimiyetinin adım adım gerilemesi, kâğıt üzerinde kalması ve yabancı denetiminin daha somut biçime bürünmesiyle, gitgide iki kutuplu bir hal almasıydı. Bu kapitülasyon rejimi altında, İzmir'de giderek daha fazla sayıda Hristiyan Osmanlı himaye buluyordu. İkinci bir sonuç, Osmanlı Ortodoks Rumlarının, siyasi himaye için yüzlerini Avrupalılara dönmeleri ve onlardan, kendi siyasi düzenlerinin temellerinin birçoğunu tehdit eden siyasi bir literatür (bundaki en önemli kavram siyasi milliyetçilik) öğrenmeye başlamalarıydı.

Hristiyan Osmanlılarla yabancı tüccarlar arasında böylece kendine özgü bir ittifak tarzı ortaya çıktı. Bununla birlikte bu, iki yanı da keskin bir bıçaktı. Temelde Ortodoks Rumların, İzmir'den doğuya doğru yayılan ticari ağların denetimi peşindeki Felemenk, İngiliz ve Fransızları engellemekle kalmayıp aynı zamanda Akdeniz ve Atlas Okyanusu dünyalarını birbirine bağlayan deniz hatlarına kendilerinin girmelerini sağlayan düzenlemeleri de yapmaları ironikti. Rum gemileri Atlas Okyanusu kıyısındaki tüm limanlara gidip geliyordu. Rum tüccarlar, tam bir yüzyıl önce Portekiz Yahudilerinin yaptığı gibi, Amsterdam ve Marsilya'da ticarethaneler kurdular ve Londra ile diğer yerlerde de ticarethaneler oluşturma tehdidi yarattılar. İzmir'deki İngiliz konsolosluğu bu tehlikenin farkındaydı ve 1804'te, tekel durumundaki ticari şirketlerin kendilerini dağıtına sürecinde olmasına karşın, İngiliz Levant Şirketi "Osmanlı uyruklarını bizim

ticaretin dışında tutsun... İngiliz uyrukları ve iyi işleyen bir şirketin üyeleri olarak yabancılara verilen her adil avantajda hakkımızın olduğunu düşünüyoruz” talebinde bulunuyordu.¹¹⁵

Ortodoks Rum, Hristiyan Ermeni ve hatta Yahudi tüccarlara Avrupa’nın kapılarını, uluslararası alanda görülen serbest ticaret kavramına doğru sürükleniş açtı. Bununla birlikte bu unsurlar, sonuçta İngiliz deviyile aşık atamadı. Avrupa’daki Fransız ve Endüstri devrimlerinin ve Napolyon Savaşları’nın yol açtığı gelişmelerin İngiltere’ye büyük yardımı oldu. Ada ulusu sonuçta, sadece Osmanlı Ortodoks Rumlarıyla değil, aynı zamanda Fransızlar ve Felemenklerle denizde girdiği mücadeleleri kazandı. Tıpkı İngiltere’nin denizler üzerinde özel imtiyazlar elde etmeye çalışması gibi, İngiliz tüccarlar da Batı Anadolu çevrelerinde üstünlük arayışındaydılar. Bu alanda daha az etkiliydiler. Ayrıcalıklarını kıskançlıkla muhafaza eden Türk âyan kesimi, Karaosmanoğulları’nın ve diğer ileri gelenlerin meselelerini çözen Ermeni vekiller, İstanbul ve diğer Osmanlı şehirlerinde çok yüksek bir siyasi ve iktisadi güce sahip Ortodoks Rumlar, İzmir ve hinterlandındaki pazara hâkim Yahudi simsarlar ve mesleklerinde tekel olmuş sarraflar, Frenk Sokağı sakinlerini egemenlik kurma peşindeki taşradan hâlâ ayrı kılan kültürel ve dilsel uçurum, bölgenin üretimini yutma ve köklü değişikliklere uğratma yolundaki yabancı girişimleri ciddi biçimde engelliyordu. İngilizler ve diğer Avrupalılar, 19. yüzyılın son onyıllarına kadar Batı Anadolu ekonomisindeki konumlarını koruyan hatta daha da geliştiren Osmanlı araçlarla (Ortodoks Rumların yanı sıra Yahudi, Ermeni ve Müslümanlar) ne boy ölçüşebildiler, ne de onları etkisiz hale getirebildiler.¹¹⁶

19. Yüzyılın Getirdiği Yenilikler

Bununla birlikte, 19. yüzyılda bölgenin ticari ağını yönlendiren çeşitli kesimlerin nispi nüfuzları değişime uğradı. İleri gelenlerin gücü hem siyasi hem de iktisadi anlamda geriledi ve gayrimüslim araçlar, âyanın istemeye istemeye terk ettiği konumlara yerleştiler. Bu dönüşümün temel katalizörleri, İstanbul’da girilen reformlar,

Batı Avrupa'nın hızlı endüstrileşmesi ve Batı Avrupalı güçlerin Osmanlı devletini ayakta tutmaktaki siyasi ve iktisadi çıkarının artmasıydı.

19. yüzyıl ortalarında Babıâli, gelir toplamayı merkezileştirme ve standartlaştırma hamlesinin bir parçası olarak, âyanın Batı Anadolu ekonomisi ve toplumu üzerindeki tekeli ciddi biçimde kırdı. 1831'de toprak üzerindeki tasarruf hakkına yönelik geleneksel sistemin parçalanması, bu yeniden merkezileşme aşamasının önünü açtı; bu süreç 1858'de toprakta Batı tipi özel mülkiyeti getiren yeni bir kanunun kabul edilmesiyle en üst noktasına ulaştı. Sultan ve danışmanları, taşra muhalefeti ezmekten büyük bir memnuniyet duymuş olmalıydı. İzmir'deki yabancı tüccar topluluğu ise bu memnuniyeti paylaşmıyordu. Karaosmanoğulları gibi yerel ileri gelenler Osmanlı otoritesini tehdit ediyor ve Osmanlı tebaası tüccarlarla köylüler üzerinde baskı uyguluyor olabilirlerdi ancak birçok yabancı onların sert yönetiminin, zorbaca olsa da, sakın ve uygun ticari koşullar sağladığını düşünüyordu. Bu unsurlar, II. Mahmud ve ardıllarının merkezileşme reformları sonucunda ailenin çöküşünden dolayı üzgündüler. 1880'lerde bile İngiliz tüccarlar hâlâ eski güzel günleri yâd ediyorlardı:

[Karaosman] Oğlu ailesi kuralları çiğneyenlere "Jedbourgh adaleti"* dağıttığı zaman... hızlı ceza korkusu, anında idam olmasa bile, dönemin hırsız ve eşkıyaları üzerinde çok etkili olmuş, cana ve mala kasteden suçlar çok azalmıştı. Şimdi işler daha kötüye gitti ve ortalıkta dolaşan bir yabancı, kâğıt üzerinde Türk hükümetinin koruması altında olsa bile, silahlı olsa ve muhafız bulundursa ve sürekli tetikte olsa iyi eder, yoksa tepelerin renkli eşkıyaları tarafından fidye için kaçınılabilir ya da kulaklarını kaybedebilir.¹¹⁷

Bu pasaj, Batı Anadolu'daki sosyal ve iktisadi düzende, neredeyse tamamen hayal ürünü bir çürüme tasviri sunar. Yazar, bölge-

* Jedbourgh İskoçya'da bir yerleşim birimidir. Muhtemelen bölgede bir haydut çetesinin yargılanmadan asılmasından kaynaklı olarak, sanığın önce asılıp sonra yargılanması durumunda bu deyim kullanılmaya başlanmıştır. -ç.n.

nin arazi yapısının Osmanlıların eşkıyalığın kökünü kazımalarını her zaman imkânsız hale getirdiğini, Karaosmanoğulları'nın kendilerinin de eşkıyalarla flört ettiğini (devletin saptadığı gibi), yabancılardan iki yüz yıldır kendilerini Osmanlı uyrukları gibi gösterdiklerini ve İzmir dışına çıkışlarında yeniçeri korumalar kiraladıklarını, Anadolu yolları ve ara yollardaki yerleşik unsurların yerine başıbozuklar gelesi çok zaman olduğunu kolayca unutmaktadır.

Bu arada İngiltere'deki endüstrileşme, Batı Anadolu ile Atlas Okyanusu kıyısı arasındaki ticaretin temellerini tamamen dönüştürme uğrattı. İngiltere'nin endüstriyel sıçrayışı sadece kendi tüccarlarının Fransız, Felemenk, hatta Ortodoks Rum rakiplerini bir kenara savurmalarına yol açmakla kalmadı; bunun yanı sıra yeni buharlı makinelerin hammadde konusunda neredeyse doymaz açlıkları ve dev miktarlarda ucuz, fakat kaliteli mal üretme kapasiteleri, uluslararası ticareti yeniden şekillendirdi. İngiliz tüccarlar İzmir ve çevresinde bir yandan mamul malları için pazar ararlarken, öte yandan endüstrilerinin ve memleketlerinde giderek artan kentli nüfusun ihtiyacı olan pamuk, hububat ve diğer maddeleri topluyorlardı ve bölgenin potansiyelleri konusunda nasıl da ağızları sulanıyordu! Cochran'ın 1887'deki övgüsü bunu tam olarak yansıtıyordu:

Gerçekten de Avrupa'da ya da Anadolu'da, büyük Aydın vilayeti hudutları içinde yetiştirilemeyecek hiçbir bahçe ya da çiftlik ürünü olmadığı haklı olarak iddia edilebilir. Bununla birlikte bu, ürünlerin hemen yakınında hiçbir zaman aksamayan bir pazar, gelecek yılların artık ürünleri için denizden ucuz bir çıkış gibi önemli avantajlarıyla, bu İzmir yakınındaki geniş ovalar ve verimli yamaçlara, geçmiş dönemlerin batıl inançları ve zirai efsanelerinden etkilenmeyen bir bilimsel çiftçiler nesli yerleştiğinde olacaktır.¹¹⁸

İflah olmaz boş inançlara sahip Türk köylüsünden söz eden yazar, 19. yüzyıl sonlarının ırksal özelliklere dayalı teorilerini benimsemektedir. Kaleme aldığı eserin başka bir yerinde, kendisinin Rumların üstün tarım teknikleri geliştirmiş olduklarına inanma-

sına rağmen, verimli toprakların tüm kapasiteyle işlenmesi için İngilizlerin gayretli ve çalışkan İskoçyalıları Anadolu'ya göçmeye teşvik etmesi gerektiğini dile getirir.¹¹⁹

Batı Anadolu'nun sorunsuz geçmişi, mevcut etnik yapısı ve sakin geleceği üzerine bu tür romantik ırkçı düşünceler, bölgenin arzulan değişime ulaşmasının güçlüğünü gösterir. Bir zorluk, doğrudan İngiliz kolonisi olan yerlerden farklı olarak, İngilizlerin Osmanlı İmparatorluğu'na, Avrupa devletlerinin iktisadi amaçlarına erişmelerini sağlayacak siyasi bir hattı rahatça dayatamamasıydı. İngiliz hükümeti, hedeflerini gerçekleştirebilmek için yerli siyasi seçkinlerle anlaşmaya varmak zorundaydı. Bunu yapma kararlılığı, 19. yüzyılda gündeme gelen Osmanlı reformlarının neden İstanbul kadar Londra'nın da hırslarını yansıttığını açıklar. Eski iaşecilik politikasını boğan ve İzmir ile diğer Osmanlı limanlarını Avrupa (başta İngiliz) mamullerinin etkinliğine terk eden 1838 Serbest Ticaret Antlaşması'nda ilk göze çarpan olgu bu iki kutupluluktur. İngilizlerin Osmanlı siyasi ve iktisadi altyapısını yönlendirme çabası, Kırım Savaşı sonrası 1860'lar ve 1870'lerde gerçekleştirilen ve kısmen imparatorluğun hukuk sistemini Avrupalı tüccarlar ve Osmanlı müşterileri lehine değiştiren reformlarda billurlaştı.

Bu cüretli girişimlere rağmen İngiliz tüccarları, Batı Anadolu'yu kendi küresel ekonomik yapılarına entegre etmeye yönelik mütecaviz amaçlarına hemen ulaşamadılar. Bununla birlikte, en etkili karşı koyuşu Osmanlı devletinden ziyade Osmanlı tüccarlar sergilediler. Özellikle gemi taşımacılığı ile finans alanında geniş nüfuz ve İstanbul'da güçlü bağlantılara sahip Ortodoks Rum ticaret adamları, Babıâli'nin taşra üzerinde yeniden şekillenen otoritesinden yararlanmak üzere hemen harekete geçtiler ve yerel ileri gelenlerin merkezi yönetime boyun eğmesiyle ortaya çıkan ticari ve siyasi boşluğu doldurmaya yöneldiler. Zaten uzun süredir Manisa, Aydın ve diğer vilayet merkezlerini İzmir'e bağlayan ticari yolları denetleyen bu aracılar, kısa sürede Batı Anadolu'da hem gelir toplamada, hem de tefecilikte hâkim unsurlar haline geldiler. Aynı zamanda bölgenin yeni gelişmeye başlayan endüstriyel üretimine de yatırımlar yaptılar.

Gayrimüslimlerin Batı Anadolu'daki tefecilik ve endüstriyel faaliyetlere müdahalesi bazı gerilimleri tırmandırdı; bu gerilimler kısa zamanda Osmanlı toplumunun, kendilerini sadece özel bir dinin mensupları olarak değil, ayrıca dilsel, kültürel, hatta etnik olarak kendine has unsurlar olarak görerek tanımlamaya başlayan çeşitli topluluklar halinde bölünmesine yol açtı. Osmanlı devletinin İslami ideolojisi ve Osmanlı kimliğindeki dini farklılıklar her zaman bir miktar gerilim yaratmıştı. Ancak 19. yüzyıl bu ideolojik oluşuma güçlü liberal milliyetçi fikirleri kattı. 1880'lerde bu fikirler Balkanlar'da çeşitli ulus-devletlerin doğuşuna yardım etti. Bununla birlikte, bu yeni ideolojinin etnik-kültürel özü, yerleşik bazı unsurları yabancı olarak tanımlayan yeni devletler yarattı ve Güneydoğu Avrupa'da yaşayan çok sayıda Müslüman, İzmir ve başka Osmanlı yerleşim birimlerine sığındı.

Bu arada, Batı Anadolu'nun idari yapısını yeniden merkezileştiren bu reformlar, aynı zamanda bölgenin tarım hayatını da dönüştürdü. İslahatlar, yeniden düzenlenen vergi sisteminin gerçek ağırlığını üzerlerinde hisseden, temelde Türk olan çok sayıda küçük toprak sahibi yarattı. Buna karşın artık bu vergileri toplayanlar güçlü Türk âyanı değildi. Daha ziyade, oluşan vatandaşlık kurumunun teorik anlamda eşit saydığı gayrimüslim tüccar ve sanayiciler, yeni iltizamların birçoğunu satın almışlardı. Bunun sonucunda köylüler, "devlet"e olan eski kızgınlıklarını Rum, Yahudi ve Ermeni komşularına çevirdiler ve birçoğu, ekonomik baskıyı etnik-millî temelde algılamaya başladı.

Gayrimüslim Osmanlılar yalnızca Batı Anadolu'da Osmanlı reformlarını uygulamakla yetinmediler, Avrupa endüstri ürünlerinin girişine de öncülük ettiler. İngiliz fabrikalarının ürettiği tekstil ürünlerini, özellikle de yüzyıl ortasında görülen üretim ve pazarlamadaki patlama sırasında, İzmir'in hinterlandına dağıtanlar en başta Ermeni, Ortodoks Rum ve Yahudi tüccarlardı. Batı Anadolu'daki pamuklu tekstil ürünleri dokumacılığı, bu akını canlı tutmakla birlikte, köylülerin birçoğunun geçim kapısı olan pamuk eğirme işini de öldürdü.¹²⁰ Ermeni, Yahudi ve Ortodoks Rum mültezim, banker, simsar ve sanayicilerin giderek artan sayıdaki borç-

lu Türk Batı Anadolu köylüsü karşısında birbirine yakınlaşması, sadece etnik-millî düşmanlıkları artırdı ve bölgenin toplumsal çözümlüşünü hızlandırdı.

Dünya İktisadi Düzeni İçerisinde İzmir

İzmir kenti, yeni iktisadi düzenden yararlanan başlıca Osmanlı şehriydi. Bir ticari merkez olma konumundan kaynaklanan zenginliği, kökten değişiklikler yaratan bir yeni iktisadi düzenin bozucu etkilerini örtüyordu. Aslında 19. yüzyıl sonlarında kent sadece daha da büyüyen bir metropol haline gelmedi, aynı zamanda dünyanın en tanınmış kültürel ve ticari merkezlerinden biri oldu. Şehrin Ortodoks Rum nüfusu Müslüman nüfusuyla rekabet ediyordu ve büyük Ermeni ve Yahudi mahallelerinin yanı sıra, ciddi İngiliz, Fransız, İtalyan, hatta Avusturyalı ve Amerikan göçmen toplulukları vardı.

Bu muhteşem çok kültürlülük, zarif bir toplumun ortaya çıkmasına zemin hazırladı. Çeşitli basımevlerinin çıkardığı kitaplar, dergiler ve gazetelerle İzmir yayıncılık alanında bir dünya merkezi haline geldi. *Spectatour Oriental* (kuruluşu 1823), *Courrier de Smyrne* (1828), *Journal de Smyrne* (1830), *Amaltiya* (1830), *L'Echo de l'Orient* (1839), *Impartial* (1840), *Aurore de l'Ararat* (1840), *Abeille Ionien* (1850), *Aydın Gazetesi* (1869), *Devir* (1873), *İntibah* (1874), *İzmir Gazetesi* (1877), *Nevruz* (1884) ve *Hizmet* (1886) gibi çeşitli dillerde gazeteler çıktı.¹²¹ Çoğunun ömrünün kısa sürmesine ve hükümetin zaman zaman sansür uygulama girişimlerinde bulunmasına karşın, bunlar kentte verimli ve yaygın bir entelektüel havanın varlığını gösteriyorlardı.

Bu gazete bolluğu, 19. yüzyıl İzmir'inin özelliklerinden biri olan çok sayıda okulun aydınlatıldığı, alışılmadık yoğunlukta okur yazar, tahsilli ve tartışmaya açık bir nüfusa işaret ediyordu. Okullar genellikle cemaatlerin izledikleri doğrultuya uygun bir biçimde kuruluyorlardı ve fiilen her cemaatin en az bir okulu vardı. 1830'larda ve 1840'larda çeşitli Fransız okulları ve 1878'de de bir Yahudi kız okulu açıldı. Aynı dönemde Fransa Yahudileri, Doğu dünyasında-

ki kardeşlerini, temelde modernleştirme ve Batılılaştırmaya yönelik bir eğitim yoluyla “geliştirme” amacıyla Alliance Israélite Universelle’i devreye soktular.¹²² İzmir’deki Alliance kurumları kısa sürede, kentin Yahudi cemaatinin düşünsel ve ruhani ihtiyacını karşılamaya yönelik daha geleneksel öğrenim kurumlarıyla karşı karşıya geldi. Ermeni ve Ortodoks Rum cemaatlerini eğitmeye ve geliştirmeye çalışan benzeri okullar da aynı durumla karşılaştı. Bu tür okulların ideolojik önermelerinin istikrarı bozabileceğinden kaygılanan Osmanlı yönetimi de, kısa sürede reform yanlısı okullar açarak karşılık verdi.¹²³

İzmir’de oturanların daha eğitilmiş ve kentte oluşan havanın giderek daha şevk verici hale gelmesine karşın, hızla artan nüfusun ağırlığı altında zorlanan altyapı çatırdamaya başladı. Denizden bakıldığında görülen, etkili cazibesini sürdüren manzaranın ardında şehir dillere düşecek kadar pislik içindeydi ve başlıca caddeleri bile rahatsızlık verici bir biçimde, zaman zaman neredeyse geçilemeyecek darlıktaydı. İngiliz Cochran bu durumu canlı bir tarzda resmediyordu:

Ana caddeler çok canlıdır; bunlar dar olmakla birlikte, az miktarda insan, atlar, eşekler, develer, sığırlar ve arabalarla bu ülkenin daha geniş yollarında olduğundan daha büyük bir gösteri sergiler... Ziyaretçi, bileklerini incitmemek için bir arabaya atlayabilir, ama on dakika sonra dayanmak zorunda kaldığı şiddetli sallantı ve sürekli boşluklara düşmekten her kemiğinin çıkmasından korunmak istiyorsa inmek için şiddetli bir istek duyar. Hamura dönüşmeden ya da orijinal protoplazma haline dönmeden önce, sürücüye durmasını emreder ve arabadan inip bir ata, hatta eşeğe biner... Şimdi mutlulukla gülümser ve zorlukların üstesinden geldiğini düşler. Boş bir umutl Sonraki köşeyi döndüğünde karşısına yeşil ot yüklü bir dizi iri deve çıkar; ayrıca kömür çuvalları da vardır. Her yönde çukurlar, ayrıca pamuk balyaları, halılar veya çalı demetleri uzanır. Yol dardır; develerin yükü her iki yanlarından sarkar. Gececek bir yol görünmemektedir... Yabancı, kuyruğunu kıştırıp geri döner.¹²⁴

Böylesine renkli bir biçimde anlatılan engebeli ve bozuk yollar, deprem, salgın ve yangının yol açtığı sorunların artık kontrol

altına alındığı kentteki çok hızlı büyümenin bir yansımasıydı. Bu, böylesi felaketlerin artık şehrin başına bela olmadığı anlamına gelmez. 1688'deki kadar büyük bir depremin bir daha yaşanmamasına karşın, 1801'de büyük bir sarsıntı oldu ve 19. yüzyıl ortalarında kent birkaç kez sallandı. Veba salgınları, belki kısmen 1840'ta uygulanan karantina önlemlerinin etkisiyle, giderek azaldı. 1809, 1812-15 (45.000 civarında cana mal olduğu iddia edilir), 1826 ve 1837'de kent şiddetli salgınlar yaşadı;¹²⁵ ancak 1830'lardan sonra bir daha büyük veba salgını olmadı. Ne yazık ki bu, İzmir'in salgın hastalıklardan kurtulduğu anlamına gelmiyordu; 19. yüzyıl ortalarında kent koleranın vahşi pençesine düştü; 1831, 1849 ve 1865'te birkaç kez salgın yaşandı. Yine de bu hastalık on binlerle değil, binlerle ölçülebilecek sayıda cana mal oldu ve şehrin nüfus olarak büyümesini fazla engellemedi.

17. yüzyıldan 19. yüzyıl ortalarına kadar İzmir'in nüfusu belki 50.000 ile 120.000 arasında gitti geldi fakat 1840 civarında hızlı bir artış gösterdi. Yüzyıl ortalarında şehir belki de 150.000 kişi barındırıyordu. 1890'da bu sayı 200.000 dolaylarına yükseldi. 1914-18 Dünya Savaşı'nın ardından nüfus neredeyse 300.000'e çıktı. Bu nüfus artışı kısmen hastalıkların kontrol altına alınmasından ve yer sarsıntılarının seyrekleşmesinden kaynaklanıyordu ancak temel neden kesinlikle İzmir'in hinterlandından kent merkezine göçtü.

Pagos Tepesi ile deniz arasındaki dar alanda yoğunlaşan kalabalık nüfus, yangın tehlikesini artırıyordu. Yangınlar defalarca şehri tahrip etti. 1825'te iki bin ev yok oldu; 1834'te büyük bir yangın felaketi merkez çarşı ve Frenk mahallesinin büyük kısmını yerle bir etti; 1845'te Ermeni ve Frenk mahalleleri cehenneme döndü; 1861'de Müslümanların yaşadığı birçok bölge alev alev yandı ve 1882'de yangın Müslüman ve Yahudi mahallelerini tekrar ziaret etti.¹²⁶

Bununla birlikte, yangın tehdidi, hızla büyüyen kentin sunduğu büyük fırsatların peşinde koşan insanların göçünü duraksatmaya yetmedi. Aslında kentin mahallelerini sık sık yoklayan yıkıcı yangın felaketleri, büyük alanları yeniden imara hazırladı ve İzmir'in



Resim 4: 19. yüzyıl başları İzmir'inden bir sokak manzarası; narin ahşap evler ve kendilerine has cumbaları.

ekonomik ve nüfus açısından büyümesine eşlik eden modernizasyon programını hızlandırdı.¹²⁷ İzmir'in 19. yüzyıl sonlarındaki fiziksel dönüşümü, Osmanlıların Amerikan, İngiliz, Fransız ve Alman şirketlerine demiryolu, tramvay, gaz, tütün ve diğer alanlarda tekel imtiyazları vermesinden cesaret alan yabancı yatırımcılarca finanse edildi. Yapılaşma, kamusal olduğu kadar özeldi de. Girişimciler ve misyonerlerin hastaneler, demiryolu bağlantıları ve endüstri merkezleri inşa etmesinin yanı sıra, işadamları İzmir ve civarında büyük konaklar ve malikâneler de yaptırdılar.¹²⁸ Buna karşın, daha önceki dönemlerin ticari ve idari yapılarından farklı olarak bu kamu binaları, biçimsel ve işlevsel açıdan kesinlikle Batı'dan esinlenmişti. Yeni binaların içinde altmış yataklı bir devlet hastanesi (1851), İzmir'i Aydın'a bağlayan demiryolunun başlangıç noktası olan Alsancak Tren İstasyonu (1858), bir tramvay hattı bile bulunan çok geniş bir rıhtım (1875) ve bir pasaport iskelesi (1880'ler) de vardı.¹²⁹ Aynı zamanda servet ve imtiyazlardaki artış, önemli caddelerin genişletilmesinin finanse edilmesine, demiryollarının yapımına, posta ve telgraf servislerinin kurulmasına ve yeni bir kanalizasyon sisteminin yanı sıra önce gaz, ardından da elektrikle aydınlatma şebekesinin oluşturulmasına yardımcı oldu. 1901'de, II. Abdülhamid'in tahta çıkışının yirmi beşinci yılının onuruna, kayzerin armağanı olan heybetli bir saat kulesi yapıldı. Kule Alman Reich'ının mimari izlerini taşıyordu ve kentin giderek daha da Batılılaşmasını uygun bir biçimde sembolize ediyordu.

Bu yenilikler, etkileyici olmalarına karşın, milliyetçiliğin heterojen Osmanlı ülkesine sert bir biçimde soktuğu, patlamaya hazır hoşnutsuzlukları sürekli engelleyemezdi. İzmir'deki çeşitli cemaatler serpilip geliyordu; ancak imparatorluğun ipliklerini söken unsurlar da bunlardı. 1820'lerde Osmanlılar Yunanistan'ın bir kısmını Yunan milliyetçiliğine kaybetmişlerdi. 1890'larda Balkanlar dediğimiz diller, dinler ve kültürler harmanı, ateşli bir etnik milliyetçilik havası içinde bozulma yaşamış, bölgenin parçalanması gündeme gelmişti. Ermenilerle Müslümanlar arasındaki düşmanlıklar bir irin gibi birikmiş ve Doğu'da patlama noktasına varmıştı. I. Dünya Savaşı'nın başlarında Arapların birçoğu, içinde yer aldık-

ları devleti parçalama peşindeki güçlerin saflarına katıldı; Osmanlı Yahudilerinin bir kısmı da kısa süre sonra bu yolu tuttu. Sonuçta ve belki de kaçınılmaz olarak, milliyetçilik İzmir'in sükûnetini de bozdu. Büyük Savaş'ın sıkıntıları İzmir'de cemaatler arasındaki sakin ilişkileri zorladı; şehrin büyüleyici ve canlandırıcı dünya kenti havası, savaşın etkisiyle kesin bir biçimde sona erdi.

İzmir, imparatorluğun çoğu yerinden farklı olarak, kent nüfusuna yoksul ve duygusal olarak yaralı ve şehrin göreceli sakinliğini etkileyen göçmenlerin katılmasına rağmen, I. Dünya Savaşı'ndan fiilen zarar görmekten (en azından fiziksel anlamda) kurtuldu. Buna karşın savaş sonrasında o kadar şanslı değildi; Batı Anadolu'yu elde etmeye yönelik Yunan macerası ve Türklerin buna karşı ulusal bağımsızlık mücadelesine yol açan sert tepkisinin yarattığı fırtınanın tam ortasında kaldı. Bir Yunan ordusunun İtilaf Devletleri korumasında kente çıkarma yaptığı Mayıs 1919'dan şehrin büyük kısmının cehenneme döndüğü 1922'ye kadar geçen üç yıllık kısa süre içinde, cemaatler arasında yaşanan vahşet, İzmir'in sosyal yapısını bir daha onarılamaz biçimde parçaladı.

Utanc verici 1922 yangını, kentteki cemaatleri ani, sert ve geri dönülemez bir şekilde birbirinden koparan nefretler için uygun bir metaforudur. Şehir halkı yangına tamamen yeni bir tarzda tepki verdi. Osmanlı İzmir'inin karakteristik özelliklerinden olan yangın felaketleri ya kazayla ya da intikam peşindeki veya dengesiz kişilerin eylemleri sonucunda çıkardı. Hristiyan Ermeni, Ortodoks Rum, Yahudi, Müslüman veya yabancı olsun tüm İzmirli, yangınlara karşı birlikte mücadele ederler, can ve mal kayıplarına, görüldüğü kadarıyla birlikte üzüldülerdi. Hiç kimse rakiplerini ortadan kaldırmak için kasıtlı olarak suçu genellemeyi ve bir dini *cemaati* ya da milli topluluğu mahkûm etmeyi düşünmezdi. Fakat 20. yüzyıl başlarında, aynı cemaatlerin mensupları tam da bu yapmadıklarını yaptılar. Neredeyse kimse yangını çılgın bir kişinin çıkarmış olabileceğini düşünmedi. Türk birliklerinin hızla kent üzerine yürümesinin yarattığı yaygın panik ortamında, yangının kazayla ya da bir yangın çıkarma hastasının çıktığı kibritle başlamış olmasının önemi yoktu. Önemli sayılan tek şey, bu kişinin Ermeni veya

Yahudi, Rum veya Türk, Fransız veya İngiliz olup olmadığıydı. Bu tür bir kimlik tespiti yapılabilseydi, o zaman bütün bir cemaat sorumlu tutulacaktı. Kısacası bir kişinin kim olduğunun kavranması değişmişti. Bu gruplara mensup bireyler artık kendilerini bir kentin (İzmir) ya da bir bölgenin sakinleri veya bir devletin (Osmanlı İmparatorluğu) uyrukları olarak düşünmüyorlardı; onlar şimdi kendilerini karşılıklı olarak birbirini dışlayan ve birbirlerine şiddetli bir biçimde düşman milliyetlerin unsurları olarak görüyorlardı.¹³⁰

1922 yangını sadece 19. yüzyıl sonları İzmir'inin ayırt edici özelliği olan kozmopolitliği öldürmekle kalmadı. Aynı zamanda, İzmir şeriyeye sicillerini de (ki bu tür kayıtlar Osmanlı yerel, özellikle de kent tarihine yönelik temel kaynaklarımızdır) büyük oranda tahrip etti. Bu kayıp son derece üzücüdür; çünkü mahkeme kayıtları şüphesiz şehirdeki cemaat yaşamının birçok gizli kalmış yönünü gözler önüne serecekti. 1910'lar ve 1920'lerdeki gelişmeler bu ticari alan üzerinden yürüyen cemaat yaşamının özünde yatan karşılıklı etkileşimin kayıtlı izlerini de silmiş oldu.

17. yüzyıl ve onu izleyen iki yüz yılda Osmanlı İzmir'inin sakinleri, iki büyük uygarlığın, İslam ve Hristiyan dünyalarının kesişme noktasında, temelde kanunlardan muaf bir tarzda işleyen bir liman kenti oluşturdular. Bu yüzden kent, neredeyse bağımsız bir şehir devleti (Cenova, Venedik veya Germen Hansa kentlerinden biri gibi) tarzında işledi. Böylece İzmir Osmanlı İmparatorluğu'nu giderek Avrupa'nın geriye kalanına bağlayan ticari ve siyasi süreçlerde etkili oldu ve özel bir tarzda –ikisinin arasında bulunan bir liman kenti olarak– hem Hristiyanlık ve İslam dünyalarını yansıtarak, hem de onları birleştirerek büyüdü.

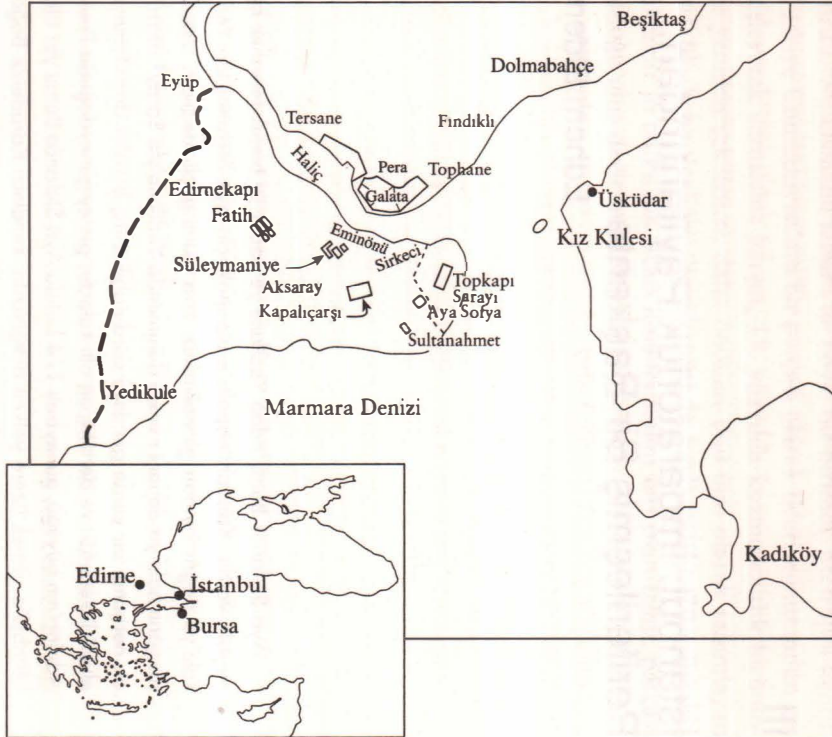
Bununla birlikte, şehir imparatorluğa büyük oranda milliyetçilik, etnik grupçuluk, ırkçılık gibi Batılı (ve sonuçta ölümcül) fikirlerin girmesine aracı oldu. İzmir'in Batı Avrupa'yla olan ilişkisi, sonuç olarak hem kendisinin dönüşmesine hem de parçası olduğu devletin yıkılmasına yardım etti. Kısacası iktisadi ve toplumsal işleyişlerini giderek artan bir biçimde milliyetçi ve ırkçı yaklaşımlarla tarif eden Batı Avrupa, İzmir'i de kendine benzetti. Hobsbawm bu meseleyi ikna edici bir biçimde ortaya koymaktadır: "19. yüz-

yıl dünya ekonomisi kozmopolit olmaktan ziyade *enternasyonal-dir...* Görüldüğü kadarıyla küresel ekonomide, kapitalist dünya ekonomisinin başlangıcında çok büyük role sahip, gerçekten ülke kanunlarından muaf, ülke sınırları dışına uzanan ya da farklı dünyaları birleştiren birimler için çok az boşluk ve alan olduğu görülmüyordu.”¹³¹ Osmanlı İzmir’i de böyle bir birimdi. Metropol kentin Türkiye Cumhuriyeti’nin bir parçası olarak ticari konumunun genişleyerek sürmesine karşın, 19. yüzyılda kozmopolitlik biçiminde yeniden şekillenen, daha önceleri onu tam olarak tanımlayan yaratıcı heterojenliğini büyük oranda kaybetmiştir. 20. yüzyılda Akdeniz’in en büyük ticari limanlarından biri olan İzmir, parçası olduğu ulus-devletin özelliklerini çok fazla yansıtan bir şehir haline gelmiştir.

İstanbul: İmparatorluk Payitahtından Periferileşmiş Bir Başkente

Edhem Eldem

Aya Stefanos Burnu'ndan Yedikule'ye kadar iki buçuk fersahlık bir mesafe vardır. Konstantinopolis'e ulaşmak için Aya Stefanos'tan Yedikule'ye doğru kıyıdan gidebilirsiniz; zira akıntı güçlü değildir. Üstelik rüzgârın hafif ya da ters esmesi durumunda Yedikule'yle Saray¹ arasında herhangi bir yerde geminizi durdurabilirsiniz; buralar demirlemeye elverişli yerlerdir ve derinlik on altı kulaçtır; güney-güneydoğuda Prens Adaları'nın büyüğü, güneybatı 1/4 batıda Aya Stefanos Burnu yer alır. İstanbul'a gitmek üzere yelken açtığınızda, kendinizi Karadeniz Boğazı'nın yol açacağı zorluklardan kurtarmak için Anadolu yakasından yola koyulun, burada akıntılar çok güçlü değildir; eğer saatte üç fersahlık hız yapmaya yetecek rüzgâr yoksa Topkapı Sarayı'nın kıyısından geçerken sizi Saray'a doğru sürükleyen akıntıyla cebelleşirsiniz. Gerçi Topkapı Sarayı'nın yanına büyük gemilerle sokulmanız mümkündür; ancak kendinizi oradan kurtarmak için tayfalarınızı karaya çıkarmak ve



Harita 3: İstanbul

Konstantinopolis Nehri'ne² girene dek bir palamarla çekilmek zorunda kalır ve Tophane önlerine çekilirsiniz. Tüm bunların başınıza gelmemesi için Asya kıyısını takip edin. Orada tek başına duran Kız Kulesi'ni göreceksiniz; [kulenin bulunduğu] ada ile kara arasındaki geçit ancak küçük teknelerin geçmesine imkân verecek genişliktedir. Sözü edilen kuleyi bir palamarlık mesafeden geçin, daha az değil; zira adadan yarım palamarlık mesafede deniz sığdır. Kuleyi geçtikten sonra Tophane önlerinde karaya çıkmak için hazırlıklara başlarsınız. Buralarda derinlik yirmi beş kulaçtır; dip çamurludur. Büyük Saray'ın denize bakan cephesi güneydoğunuza, Galata Kulesi ise kuzeybatınıza düşer; ya içe ya da dışa doğru yanaşabilir, eğer isterseniz batı-güneybatı ve doğu-kuzeydoğu istikametinde iki demir atarsınız. Her iki demiri de rahatlıkla vira edersiniz çünkü dip yumuşak çamurla kaplıdır. Ancak bu, karaya oturduğunuzda hasara uğramayacağınız anlamına gelmez; bütün ticaret gemilerinin pruvası kıyıya doğrudur.³

Liman, bugüne dek gördüğüm en güzel ve en güvenli limandır; bütün rüzgârlara karşı öylesine korunaklıdır ki bir kentin ya da bir amfiteatrın orta yeri gibidir. Uzunluğu beş çeyrek fersah, en dar noktasında genişliği yüz otuz kulaçtır; bundan dolayı da hatırı sayılır sayıda gemiyi barındırabilir. Öyle derindir ki, gemiler, ne denli büyük olurlarsa olsunlar, pruvalarını kıyı yönüne doğrultabilirler. Rıhtımlar kent sakinlerinin ve kentin çevresindekilerin sürekli oralara attıkları çöplerle doludur. Bu çöplerin bir kısmını Karadeniz'in akıntıları alıp götürür; aksi halde, şehir halkının öteden beri pisliklerini denize attığı düşünülürse, liman tamamen çöple kaplanırdı. Çünkü Türkler limanı temizlemek için bugüne kadar en ufak bir çaba harcamamışlardır. Limanda çok sayıda gondol⁴ vardır; limanın diğer tarafında işi olan insanları habire taşıyıp duran bu kayıkların çoğunda köleler kürek çeker.⁵

“Liman kenti” tanımı gerçekten Osmanlı dönemindeki İstanbul/Konstantinopolis gerçekliğine yaklaşmayı sağlayacak herhangi bir şey anlatır mı? Bir imparatorluk başkentine atfedilebilecek çok sayıdaki özellik arasında sadece birini oluşturan, temelde ticari bir işleyişe tekabül eden bir kavramla kentin karmaşıklığını açıklamak mümkün müdür? Kesinlikle hayır. Bir yandan, böyle

bir yorum yapmaya yönelik herhangi bir girişim, kaçınılmaz ve son derece tehlikeli bir biçimde, olağanüstü bir basitleştirmeye sonuçlanacaktır; öte yandan, yukarıdaki iki pasajın açıkça gösterdiği üzere Osmanlı başkentinin, seyyahların büyük çoğunluğunun doğal limanın en mükemmel örneği olarak tarif ettikleri, bütün ters rüzgârlara karşı korunaklı, her boy ve tipteki gemi için eşsiz bir güvenlik sağlayan Haliç'in etrafına yayılmış olduğu gerçeği nasıl görmezlikten gelinir?

İstanbul'un limanından ayrı düşünölemeyeceği ve geçiminin birçok açıdan limanının imkânlarına bağımlı olduğu şüphe götürmez. Ama yine de biz, sözlük anlamında ticaret ve denizciliğin sınırları içinde kalan bir kelime çerçevesinde değerlendirme yapmaktan kaçınacağız. Terimin Latincedeki kökeni üzerinde basit bir kelime oyunu gibi gelebilecek bir yola başvursak, *portus*, *-us*, liman, sığınak anlamına gelir ancak köken olarak *porta*, *-æ*, (giriş, geçit, kapı) sözcüğünden türemiştir.⁶ Bu anlam ticaret ve alışverişin maddi dünyasını aşar ve bütün biçimleriyle siyaset, kültür ve iktidar alanlarında ara yüzey, temas gibi çok daha geniş bir kavramı kapsar. İstanbul'u imparatorluğun ve bölgenin diğer kent ve ticaret merkezlerinden farklı kılan, iktisadi etkinliğindeki herhangi bir nicel farklılıktan ziyade bu önemli yönüdür. Şehrin maddi hayatı ve kurumlarına (ticari, mali, sosyal, hatta kültürel) hangi açıdan yaklaşılsa yaklaşılsın, kentin emperyal karakteri belirleyici bir rol oynar görünmektedir.

Bu yüzden eğer bütün bu alanları birleştirecek bir tema ya kalanmak isteniyorsa ve siyasiden sosyale, iktisadiden kültürele uzanan bir zincirleme fonksiyon çeşitliliğinin ortak paydaşı aranıyorsa, "temas" kavramı (içinde taşıdığı tüm belirsizliklerle birlikte) daha kullanışlı bir yaklaşım zemini sağlar gibi görünmektedir. Temas, çok sayıda ve sıklıkla örtüşen biçimde okunabilir: kültürlerin ve etnik grupların karşılaşmaları, siyasi hedefler ya da iktisadi çıkarlar arasındaki çatışmalar, inançlar ve zihniyetler arasındaki kaynaşmalar, karşıt eğilimler arasındaki denge; hepsinden öte, gerçek ya da olası rakip güçler (Doğu ile Batı, merkez ile çevre, İslamiyet ile Hristiyanlık, devlet ile toplum, modernleş-

me ile gelenek, seçkinler ile kitleler, imparatorluk ile cumhuriyet) arasında devamlı bir aracılık ve arabuluculuk süreci. İstanbul bu anlamda sıradan bir şehir değildi ve değildir, herhangi bir sıradan fonksiyona da indirgenemez. Bu yüzden onun daima bir efsane, bir simge (bu simge sık sık gerçeklikten uzaklaşmış görünse de) olarak yaşaması şaşırtıcı değildir.

Amacımız kentin bütün bu özelliklerini çözümlemeye girişmek değil; daha çok şehrin Osmanlı yönetimi altındaki evriminin (temelde iktisadi ve sosyal) bazı yönleri üzerinde yoğunlaşacağız. Kentin fethinden I. Dünya Savaşı sonunda İtilaf Güçleri'nce işgaline kadar geçen neredeyse beş yüzyıllık tüm bir zaman dilimini ayrıntılı biçimde yazıya dökmek de değil niyetimiz. Daha ziyade şehrin, Osmanlı İmparatorluğu içinde, aynı zamanda –ve biraz daha kesin biçimde– imparatorlukla Batı dünyası arasında ortaya çıkan yeni bir güçler yapılanmasının etkisiyle, en keskin değişimler olarak görülebilecek süreçleri yaşadığı iki kritik yüzyıl –18. ve 19. yüzyıllar– üzerinde duracağız.

Bu bağlamda incelememiz kentin Batılı algılanmasıyla, Batı dünyasıyla karşılıklı etkileşimiyle, dolayısıyla Avrupa ile Osmanlı dünyasının bitişme noktası olarak ayrıcalıklı rolüyle sürekli iç içe gidecektir. Bu bakımdan, üzerinde çalışılan zaman diliminde, şehrin, işlevlerinin ve yapılarının dönüşümünün ana temasının, Batı'yla bir entegrasyon süreciyle bağlantılı olduğu kolaylıkla öne sürülebilir. Entegrasyon kavramı burada, sisteme dahil olma ve/veya periferileşme gibi herhangi bir yan anlam içermeksizin, nötr bir biçimde kullanılmaktadır.⁷ Aslında iddiamız şudur ki, Batı ile aşamalı bir yakınlaşma ve sonuçta entegrasyon anlamında büyük oranda bir devamlılık hissi sağlamasına karşın, bu “dış” dünyanın değişen koşullarına uyum sağlama sürecinde, kentin ve seçkinlerinin özerklik (siyasi, mali veya iktisadi) düzeyi 18. ve 19. yüzyıllarda dramatik bir biçimde düşmüştür. Başka bir deyişle, şehir, Tanzimat hareketi öncesinde değişim konusunda hâlâ belli bir iç potansiyele sahip olmasına rağmen, aşağı yukarı bu dönemden itibaren artık kontrol edemeyeceği, ancak uyum sağlamak için elinden geleni yaptığı bir sürece sürüklenmişti.

Bu değerlendirmelerin üstü örtük bir periferileşme mesajı içerdiği ve bu yüzden de büyük oranda Wallerstein'ci çözümlemenin bir tekrarı olduğu düşünülebilir. İstanbul'un 19. yüzyıldaki evrimine bakışımız, bir anlamda, dünya kapitalist sistemine aşamalı entegrasyon ve sonuçta bağımlılık türü bir yaklaşımla büyük bir benzerlik taşır. Ne var ki biz bu durumu, temelde Osmanlı İmparatorluğu'nun küresel perspektifi içinde İstanbul'un rolünün "eşsizliği" (bu eşsizlik –belirli boyutlarda ve dünya-sistemi bakış açısı bağlamında– birtakım başka Osmanlı kentleri tarafından paylaşılsa da) ile bağlantılı görüyoruz. Aslında periferileşme modeli karşıtı argümanlar genellikle, çoğunlukla imparatorluğun periferi bölgelerinde yer alan, hem nüfuz etmeye hem de sisteme dahil olmaya karşı "direnci gedikleri"nin keşfiyle bağlantılandırılmakta veya tarımsal ya da proto-endüstriyel üretim biçimleriyle ilintilendirilmektedir.

Bununla birlikte, imparatorluk başkentine bakıldığında, bir yandan yerel iktisadi güçlerle Batı'nın ticari varlığı arasındaki ilişkilerin dolaysızlığından, öte yandan siyasi ve sosyal yapısıyla şehirdeki iktisadi, mali ve ticari dengenin belirlenmesine yardımcı olan geniş çapta bir üst –ve kültürel açıdan daha "Batılılaşmış" (en azından potansiyel olarak)– seçkin kesimine delalet eden tüketim kalıplarının baskınlığından dolayı, bu tür bir direnci söz etmek çok daha güçtü. Buna karşın, 19. yüzyıldaki entegrasyon sürecinin etkisi altında başkentin aşamalı dönüşümü kabul edilse bile, İstanbul'un durumunu, daha önceye ait bir özerkliğin baskın olduğu ve iktisadi etkinlikleri belirleyen merkez hâkimiyeti için tipik bir örnek olarak alıp alamayacağımız yine de kuşkuludur. Burada sorgulanan şey, periferileşme sürecinin kendisinden ziyade, kentin dinamiklerini bir dizi sırf iktisadi belirleyicilere indirgemenin yeterli olup olmadığıdır.

Girişteki başlangıç sorumuz (İstanbul bir liman kenti olarak sınıflandırılabilir mi/sınıflandırılmalı mıdır?) aslında burada ortaya çıkan problemlerle yakından, periferileşme kavramıyla ise doğrudan bağlantılıdır. Günümüz tarihçiliği, liman şehirlerini, müstakil ve dahası dünya sistemine (zorla) entegrasyon süreci sırasında iktisadi ve siyasi yapılara aşılana yabancı oluşumlar olarak ele alma

yönünde bariz bir eğilim sergiler. Osmanlı liman kentleri üzerine yakın tarihli, teorik temelde bir makale, bu eğilimi açık bir biçimde resmeder ve bize, Batı kapitalizminin Osmanlı pazarlarına girdiği “uzun” 19. yüzyılda, bu yapıların yol açtığı önemli dönüşümler üzerine yararlı tartışma ve kavramsallaştırma zeminleri sağlar.⁸

Bununla birlikte, bu modelin dışarıda bıraktığı iki önemli unsura dikkat çekmek istiyoruz. Bunlar, 18. yüzyıl ve İstanbul kentidir. Bu es geçme, bir dikkatsizlikten ziyade bilinçli bir tercihtir, fakat biz onu modelin İstanbul konusunda tümüyle gerçeği yansıtmadığının ve daha özelde de periferileşme yaklaşımının başkentin 19. yüzyılda yaşadığı dönüşümlerin –çoğunu değilse bile– bir kısmını açıklayamadığının dolaylı kabulü olarak görme eğilimindeyiz. Bu yüzden de İzmir, Selanik, Beyrut veya Akdeniz havzasındaki başka herhangi bir liman kentinin sisteme katılma sürecinin daha periferik özellikleri için öne sürülen modelden (bu model kabul edilse bile) farklı kalan bir periferileşme ve entegrasyon biçimine zemin hazırlayan ayırt edici temel özellikleri saptama çabasında, 19. yüzyıldan ziyade 18. yüzyıl üzerinde yoğunlaşmayı gerekli buluyoruz.

Sisteme dahil olma yönündeki bu alternatif yolun ve onun yaratabileceği olası farklılıkların ardında yatan önemli nedenlerden biri, devletin ve uzantılarının (askeri, bürokratik, mali) mevcudiyetinde ve bunun kesin sonucu olarak, İstanbul’un “liman kenti” kimliğinin aynı zamanda var olan ve sıklıkla çatıştığı “başkent” kimliği tarafından belirlenmesi ya da yumuşatılması olgusunda yatar. Şehrin çeşitli işlevleri ve yapılarına nüfuz eden bu siyasi enerji, onun ticari, iktisadi ve sosyal oluşumunun üzerine ekonomi dışı (ya da ekonomi üstü) bir mantık ve/veya devinim dayatarak imparatorluğun diğer kentlerinden farklılaşmasına yardımcı oldu. Bu durum 18. ve 19. yüzyıllarla da sınırlı değildi. II. Mehmed tarafından fethinden itibaren İstanbul sürekli siyasi ve sosyal “mühendisliğe” tabi tutulmuş, bu da ekonomik gelişmeleri, siyasi kaygıların baskın olduğu bir denklemde bağımlı değişken haline getirmişti.

Bu imaj da bize, pazar mekanizmalarının sistematik reddine ve sonuçta ekonominin siyasi ve sosyal önceliklere bağımlı kılınmasına dayanan bir ekonomik modelin devlet tarafından bilinçli ola-

rak dayatıldığı yollu Türk tarihçileri arasında halihazırda yaygın kabul gören yaklaşımı hatırlatır. Osmanlı siyasal iktisadına iâşecilik, vergicilik (fiskalizm) ve gelenekçilik kavramlarını kullanarak bakan bu yaklaşım, modern öncesi bir güdümlü ekonomi gibi görünmekte, bu yüzden de devletin, imparatorluk topraklarının her yerinde bu sınırlayıcı iktisadi politikaları uygulama ve uygulatma kapasitesine sahip olmasını öngörmektedir.⁹ Siyasi elitlerin kendi iktisadi politikalarının temeli olarak bu tür bir model geliştirdikleri ve aynı elitlerin zaman zaman bu modeli belli bir etkinlikle uygulamaya geçirdikleri tartışmasız olmakla birlikte, bu yaklaşımın temel zayıflıkları, bir taraftan ekonominin bu tür bir “inek sağma” biçiminde kavranmasının dönemin devlet oluşumlarının çoğunda ortak olduğu gerçeğinin göz ardı edilmesi ve öte yandan, temelde İstanbul’la sınırlı görünen özellikleri genelleştirme eğilimidir. Başka bir deyişle, İstanbul daha paradoksal nitelikte bir sapma oluşturur: Ekonomik şekillenmesi bakımından Osmanlı devletinin hâkim ideolojik ve ideal algılanış tarzına karşılık gelmekle birlikte, aslında devletin bu modeli kendi toprakları üzerinde uygulama konusundaki yetersizliği genel kuralına en büyük istisnayı oluşturur. Bunun bir sonucu olarak, imparatorluk tarihçiliğinin büyük kısmı İstanbul modelini, olağanüstü karmaşık ve dahası kontrol edilemez bölgesel bir mozaikle karşı karşıya kaldığında, devletin sergilediği hüsnükuruntuya benzer bir şekilde, tüm imparatorluğa yansıtma eğilimi sergiler.

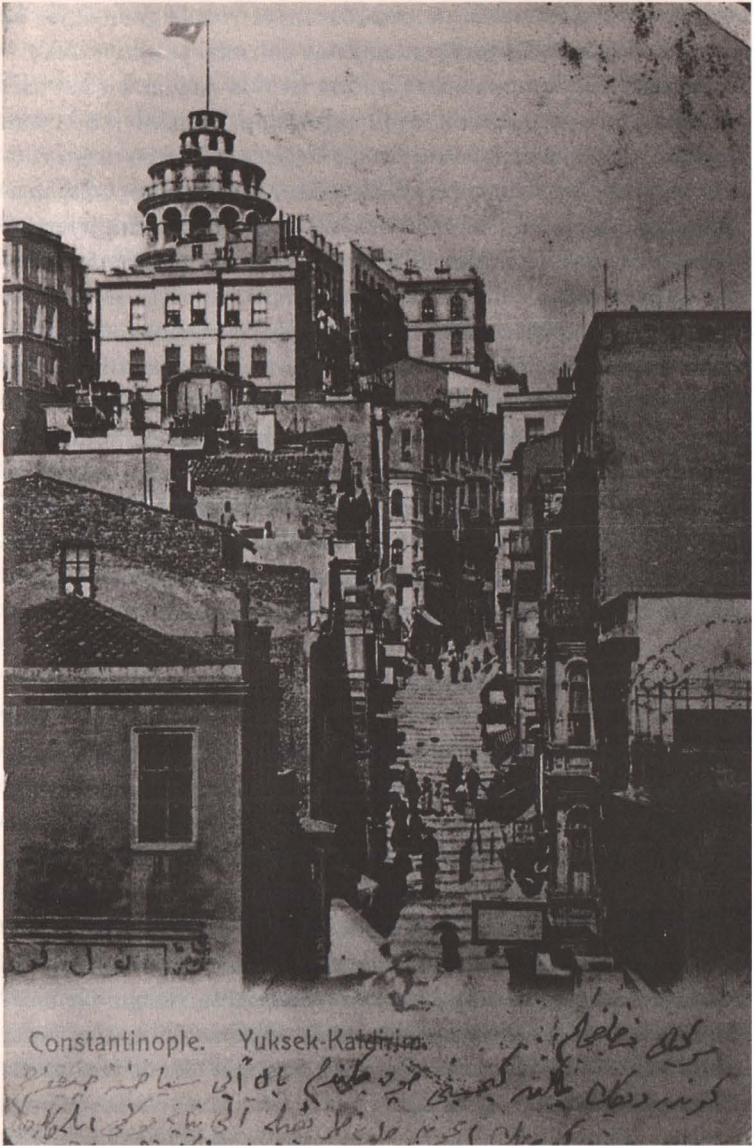
Temel iddiası merkezkaç kuvvetlerin standardizasyonu ve kontrolü temaları etrafında dolanan bir devlet ve bürokratik yapı için, başkentin hayatı üzerinde sıkı bir denetim (eğer mümkünse), kaçınılmaz bir biçimde birlik tarzı bir yapıya doğru evrilen bir imparatorluk içinde amacına ulaşamamış merkezileşme hırslarını yatıştırmanın bir sembolü haline geldi. Tanzimat hareketinin Batı modeline resmi bir bağlılıktan çok daha fazla anlama sahip olması, onunla birlikte gelen büyük merkezileşme ve modernleşme çabaları açısından bakıldığında açık hale gelir. Bu bakımdan program, açık bir biçimde, büyüyen siyasi, etnik/dini ya da iktisadi özerklik veya ayrılma hedefli periferik taleplerin üzerinde yeniden (eğer bir

vakitler var idiyse) sıkı bir kontrol kurmaya yönelik, neredeyse üç yüzyıllık Osmanlı rüyasını canlandırma özlemini yansıtıyordu.

Bu yüzden anlatımımız iki yönlü ve sıklıkla muğlak bir hat izleyecektir: Kentin ve kentteki insan unsurunun, Osmanlı iktidarının Osmanlı toprakları içinde ve dışında değişen yapısının oluşturduğu arka plan karşısındaki evrimi hattında seyredeceğiz; çünkü kentin kaderini bir bütün olarak Osmanlı siyasi yapısından ayırmak imkânsızdır. Yaklaşımımız eklektik ve izlenimci olacaktır: Dönemin belgelerinden somut bir “temas” durumunu ya da belli bir ruh halini yansıttıkları için seçilen çevirilerle harmanlanmış bir tarihsel anlatı sunacağız. Ruh halini resmetmek zordur: Bürokratik literatür, geliştirilmiş beylik bir ideolojik mesajın ötesine nadiren geçer; 19. yüzyıl sonlarından önceki döneme ait kişisel ifadeler ise neredeyse hiç yoktur. Bu kişisel literatür kıtlığını akılda tutarak ve herhangi bir üslupçu amaç gütmeksizin, geçmişin yeterince belgelenmemiş zihinsel dünyasına ışık tutma çabasının kaçınılmaz tehlikelerine rağmen, zaman zaman dönemin insan yapısını “yeniden yaratmak” gibi riskli anlatımlara yönelmeyi seçtik.

Çok Milletli Bir Dünya

1693’ün 12 Aralık günü İstanbul Fransız elçiliğinin ikinci tercümanı Dominique Fornetty,¹⁰ Pera’dan Galata’ya giden dik yokuşu hızla iniyordu; yaklaşık yarım saat sürecektir uzun ve baş belası tartışmalara katlanmak zorunda kalacağı düşüncesiyle canı sıkıyordu. O yıl ikinci –hayır, aslında üçüncü– keredir, Fransız denizcilerin kendilerine verdiği Tanrı bilir hangi zararın tazmin edilmesi talebinde bulunan levendler¹¹ ve akrabalarından (veya en azından akrabaları olduğunu iddia eden kişilerden) oluşan kızgın bir kalabalıkla yüz yüze gelecekti. Aşağı yukarı sekiz ay önce, aynı hafta içinde bu tür iki kavga patlak vermişti. Bunların ilkinde *Hirondelle* ve *Sainte Elisabeth*’in tayfaları birtakım Rum levendlerle çatışmış, bir kişiyi öldürmüştü, iki kişiyi de yaralamış, kendilerinden de üç kişi yaralanmıştı.¹² Sadece iki gün sonra Kaptan Reynaud ve Kaptan Martin’in mürettebatından iki denizci, bir grup Rum denizciyle



Resim 5: İstanbul'un "Batılı" kalbine (Pera'ya) çıkan Yüksek Kaldırım'ın basamakları. Bu basamaklar "modern" İstanbul'un mali ve ticari merkezini ikametgâhların bulunduğu Pera'ya bağlıyordu.

Aya Dimitri (Tatavla) civarında kavgaya tutuşmuş, bir kişiyi öldürürken bir başkasını da kötü biçimde yaralayıp bırakmıştı.¹³ Aynı gün de büyükelçi Châteauneuf onu, maliyetine bakmaksızın meseleyi halletmesi direktifiyle oraya göndermişti. Amaç, olayın daha da dallanıp budaklanmasını engellemek ve özellikle de bir Fransızın, kapitülasyon antlaşmalarının koşullarına aykırı biçimde yerel bir mahkeme huzuruna çıkarılmasını önlemek için, suç mahalline yerel yetkililerden önce ulaşmaktı. Halkı hataların tazmin edileceği ve hak sahiplerine diyet ödeneceğine ikna etmek kolay olmamıştı. Daha da kötüsü, hak sahiplerinin kimliğini tespit etmenin kesin olarak mümkün olmamasıydı. Bu kadınlar gerçekten talihsiz lewendin akrabaları mıydılar, yoksa bu tümüyle, Fransızlardan para koparmak için düzenlenen bir oyun muydu? Bunu anlaması olanaksızdı; aslında, Galata mahkemesine çıkmaktan kurtulabildikleri sürece, bunun fazla bir önemi de yoktu. Gemide Türk yolcular vardı ve suçluları, gemilerin Babıâli görevlilerince ziyaret edildiği limana geri götürmek son derece riskli olurdu. Bu yüzden iki denizciyi elçiliğe, Fransız Sarayı'na götürmeye karar vermişti; başka bir gemiye güvenlik içinde gizlice götürülene kadar denizciler buradaki nezarethaneye atılmışlardı. Dil sorunu meseleyi zorlaştırıyordu. Üstelik iki "Fransız" denizci aslında Venedikliydi (bunların hepsini Frenk olarak gören Türkler, aradaki farkı anlamıyordu) ve kendi dillerinden, en fazlası denizcilerin Akdeniz boyunca konuştukları bozuk lisandan başka dil bilmezlerdi. Fornetty, Rum ya da Türklerle çok daha rahattı (ne de olsa kendisi Rum kökenliydi); ancak denizin dili adını verdiği Akdeniz'in o acayip *sabir*'ini (dil cümbüşü) anlamakta büyük güçlük çekiyordu. Resmi olarak kadı huzuruna çıkmaktan kurtulamamalarına karşın, mesele bir iki gün içinde çözülmüş (tabii kendisinin arabuluculuk çabaları sayesinde), fakat asıl Fransız milletin, mağdurları, ailelerini ve olayı duyan adli yetkilileri yatıştırmak üzere gereken parayı ödemeyi kabullenmesi (daha doğrusu kabul ettirilmesi) ile sonuçlanmıştı: İlk kavga, gemi kaptanları Reynaud ile Fougasse'a 564 kuruş, 100 akçe mal olmuştu; ikincisi ise, tüccarların katkılarıyla karşılanmak zorunda kalınmıştı.¹⁴ Bundan nefret etmişlerdi; ama elçi "*pour le*

bien du commerce" (ticaretin hayrı için) onları zorlamıştı. Elçinin talebinin ardında gerçek payı vardı ancak yine de tüccarların hepsi, onun, kendilerini, nadiren geri ödemede bulunduğu kolay bir para kaynağı gibi görme eğiliminde olduğu, bunu yaparken de ya kralın imajının saygınlığını ya da Doğu Akdeniz'deki Fransız ticari çıkarlarını gerekçe gösterdiği fikrindeydiler. Tipik bir örnek olarak, o yılın temmuzunda büyükelçilikte bir banyonun inşası, kaptanlardan ve tüccarlardan dört bin *livres tournois* talep edilecek kadar önemli bir mesele miydi?¹⁵

Fornetty, kafasında bin bir düşünceyle heybetli Galata Kulesi'nin sokağındaki Küçük Kule Kapısı'ndan geçti. Oradan surların liman kapısına varana kadar Perşembe Pazarı'nı geçecekti. Buradaki yerlerin hepsi, neredeyse her gün ticari meselelerle ilgilenen, sürekli Karaköy kapısı, Bereketzade'deki dükkânlar ve Pera'daki elçilik arasında mekik dokuyan birisi için tanıdıktı; fakat, orada büyümüş olsa da, Fornetty hâlâ kendini Galata'nın ticari merkezine doğru akan insanların çeşitliliğine şaşmaktan alıkoyamıyordu. Doğuluların aralarındaki bazı temel farklılıkları bilmesine rağmen yabancılara, özellikle de Doğu'yu –ya da daha doğrusu Doğu olarak düşündüklerini– keşfetmek üzere Fransa'dan gelen seyyahlara bu çeşitliliği anlatmaya ve açıklamaya çalıştığında sık sık zorlanıyordu.

Aslında bu maceraperestlerin asıl ilgileri şehrin bu kesimine yönelik değildi; hepsi Haliç'in öte yakasını, Hipodrom'u, Ayasofya'yı ve elbette padişahın sarayını görme arzusundaydı. Ancak hiçbir, oralarda ne olup bittiğini anlamak şöyle dursun, oraları görmeyi başaramıyordu; dolayısıyla Marsilya ya da Paris'e, genellikle, sadece daha önceki gezginlerin söylediklerini tekrar eden tasvirler ve tariflerle dönüyordu. Galata onlara, belki de diğer Akdeniz limanlarına (Venedik, Cenova, hatta Marsilya'ya) çok benzediğinden, daha sönük geliyordu. Galata'da şaşırtıcı buldukları tek şey (kendisi bunun ardında bir miktar hayal kırıklığı yattığından şüpheleniyordu), kiliseleri, törenleri ve yabancı tüccar ve denizci nüfusuyla Hristiyanlar için bir sığınak görüntüsüydü: Bir bakıma, gerçek olmak için gereğinden fazla tanıdık ve Doğulu olmak içinse gereğinden

fazla kozmopolitti. Hayal meyal hatırladığı bir istisna geldi aklına: yaklaşık yirmi yıl kadar önce, özellikle Galata üzerine bir şeyler yazmayı deneyen şu yaşlı İngiliz vaiz. Fakat o da sonunda yine surları resmetmeye, onların kapıları ve burçları üzerindeki Ceneviz kitabelerini çözmeye yönelmişti.¹⁶ Başka herkes için Galata olsa olsa kilise ve genelevleriyle dikkat çeken bir uğrak yeri idi sadece. Bir de onlar burasının İstanbul'un ticaretinin kalbi olduğu gibi bir fikre kapılmışlardı. Kendisine veya herhangi bir başka yerliye işin aslını sorabilirlerdi: Fransız tüccarlar, hanların ve çarşıların İstanbul'un diğer yakasında olmasından dolayı, bu küçük ilavenin ticaretin kalbi sayılması fikri karşısında kahrkahahtan kırılırlardı.

Fornetty, *magasins de la nation*'u (Fransız tüccar mahzenlerini), mahallenin ahşap evlerinin ortasında yer alan sağlam taş binaları ve S. Pietro ve Paolo kilisesini geçti. Yardımcısı genç Barbier ve elçinin yasakçıları onu saygıyla izliyorlardı. Bu adamlar yabancı elçilere hizmet etmek ve onları korumak üzere tayin edilmiş yeniçerilerdi ve görevleri esas itibarıyla korudukları müste'minlere yönelik herhangi bir tehlikeyi bertaraf etmekte. Tehditler aslında o kadar önemli değildi; bu daha çok saygınlık ve itibar meselesi, bir âlicenaplık, Babîâli adına bir üstünlük gösterisiydi. Aynı nedenle elçinin kendisine de padişah tarafından yıllık bir ödeme (tayin) yapıldı. Bununla birlikte, bu zavallı görevliler oldukça karışık bir durumla karşı karşıyaydılar ve sokaklardaki çocuklar onları genellikle domuz çobanı diye çağırıyordu; hakaretin asıl hedefi onların koruması altında olanlar olsa da, bu yeniçerilerin bir kısmı bu tür alaylara gerçekten alınıyorlardı. Ancak yine de bu durum muhtemelen Avusturyalılarla savaşmaktan, özellikle de yetersiz ücretleri genellikle elçinin verdiği küçük miktarlardaki zamlarla desteklendiği için daha iyiydi. Fornetty, Fransız yönetiminin de bu sistemin sürdürülmesinden yana olduğunu düşünüyordu çünkü kendi uyruklarının yerel nüfusla çok fazla haşır neşir olmasını istemiyordu. Kral da açıkça tebaasını, Doğulu giysileri giymekten ve yerli kadınlarla evlenmekten men etmeye çalışmıyor muydu? Aslında kimsenin buna kulak astığı yoktu; ne de olsa Marsilya ve Paris çok uzaktı. Ancak elçi mümkün olduğu kadar bu talimatları

uygulamaya, kendilerine has imtiyaz ve farklılıklardan yararlanmaya çalışıyordu. Bir ölçüde haklı da olabilirdi; Fornetty, bir kez yerel ticaret ve güç ağının içine girilince, krala ve ülkeye sadakatin kolayca kaybedileceğini ya da unutulacağını çok iyi biliyordu.

Perşembe Pazarı ve çarşısını izleyerek sonunda Balık Pazarı Kapısı'na ulaştı. Uygarlığın eteklerindeki *terra incognita*'ya, surlarla deniz arasına sıkışmış dar kıyı şeridine girmek üzereydi. Yeni yanaşmış gemilerin tayfalarını, işçileri, limanın zanaatkârlarını (yelken ve halat yapımcıları, hamallar, fıçı ustaları, kalafatçılar) ve elbette yakınlardaki Kasımpaşa tersanesinin daha da ürkütücü işçi ve denizci kalabalığını ağırlayan bu kahvehaneler, meyhaneler, hanlar ve genelevler dünyasında, kendisine “çobanlar”ının eşlik etmesinden kesinlikle mutsuz değildi. Duyuları aniden kötü kokuların, gemilerden ve sahilden gelen gürültünün saldırısına uğradı. Arkasına baktı ve henüz on sekizindeki zavallı Barbier'nin, beş yaşakçının arasında neredeyse bayılacak gibi bir hal aldığını fark etti.

İşin bu kısmından öyle nefret ediyordu ve bütün bunlar günlük olağan işlerinden öyle farklıydı ki... Daha bir gün önce, Barbier ile birlikte, Fransız tüccar temsilcisi David Meynard'ın İstanbul kaymakamıyla¹⁷ görüşmesinde tercümanlık yapanın, görüşmenin sonunda da bir samur kürkle ödüllendirilenin o olduğuna kim inanırdı?.. Kürkten ya da başka herhangi bir onurlandırıcı hediyeden daha önemli olan ve onu asıl memnun eden, başka türlü birbirleriyle iletişim kuramayacak insanlar arasında arabuluculuk yapmanın ayrıcalıklı konumundan kaynaklanan güçlülük duygusuydu. Elbette, bu konumunu asla kötüye kullanmazdı ancak tarafları şüphelendirmeksizin kendi yorumunu kattığı zamanlar da oluyordu. Oysa şimdi, çatışan tarafların söyleyeceklerini anlayıp anlayamayacağını gerçekten bilmediği gibi, hor gördüğü, yeryüzünün (daha doğrusu denizin) en rezil tabakası olan bu adamlarla yüz yüze gelecek, onların vahşi tartışmalarını yatıştırmaya çalışacaktı...

Barkaları, tartanaları ve ayırdına bile varamadığı diğer tip gemileri geçerek, her adımda ayakkabıları çamura bulanarak, sonunda kaptan Seren'in tartanasının bulunduğu yere ulaştı. Durumun Mart ayındaki kadar kötü olmadığını hemen anladı. Geminin kap-

tanı ve tayfaları zaten iyi kötü kontrolü ellerinde tutuyorlardı; tercüman oraya vardığında zararların hemen telafi edileceği sözüyle kalabalığı da yatıştırmışlardı. Bereket versin, olayda ölen yoktu; kaptanın Fornetty'ye anlattığına göre, tayfalarından Allegre adında biri bir Türk levendin kolundan hafif şekilde yaralamış, hızla gemiye atlamış, arkadaşları tarafından saklanmıştı. Bu yüzden onu çağırıp mağdurla yüzleştirmek mümkündü. Fornetty, Fransız tayfanın Provence'lı olmasına rağmen Fransızca konuşabileceğini anlayıp büyük oranda rahatladı. Adam olayı kendi açısından, oldukça makul görünen bir biçimde anlattı: Türk, anlaşıldığı kadarıyla ona “*sensa fide*” (“imansız”; yine o deniz dilindeydi, fakat en azından bu kez oldukça anlaşılabilirdi) diye seslenmiş, o da bıçağını levende fırlatarak karşılık vermişti. Türkün etrafta akrabalarının olmamasından ve Rum arkadaşlarının hemen bir tazminat ödenmesinin yararlarına çabuk ikna olmasından dolayı, mesele oldukça kolay bir biçimde çözüldü. Fiyat 400 kuruş olarak saptandı ama Fornetty onu sonraki günlerde pazarlıkla 300-350 kuruşa indirebileceğinden hemen hemen emindi. Görevini başarıyla tamamlamış, devletin ya da kadının müdahalesi korkusu ortadan kalkmıştı. Bu düşünce onu rahatlatıyordu fakat her şeyden çok, bu lağımdan ayrılıp Pera'nın konfor ve güvenliğine kavuşacağı için memnundu.

Büyükelçi tercümanının hayatından böyle bir gün, oldukça istisna olmakla birlikte, 17. yüzyıl sonlarına doğru Batı ve Osmanlı dünyaları arasındaki, Galata'nın temsil ettiği ticari ve kültürel iç içeliği gösteriyordu. Hâlâ surlarla çevrili olduğu için bir “kent” de denilebilecek bu mahalle, Avrupalı mevcudiyetinin (siyasi, diplomatik veya ticari) merkeziydi ve bu yüzden, temelde yabancı ve gayrimüslim özellikleriyle Osmanlı başkentinden ayrı bir yapı oluşturuyordu (ya da en azından öyle algılanıyordu). 17. ve 18. yüzyıllarda Doğu'ya giden seyyahların çoğu, Galata'nın bu özelliğinden etkileniyor ve genellikle şu veya bu biçimde kentin “Frenk” havasından söz ediyorlardı. Böyle bir imajı dayandıracak sağlam zeminler kesinlikle mevcuttu: Avrupalı tüccarların ve maiyetleriyle birlikte elçilerin varlığı, Haliç'in kuzey kıyılarının neredeyse yalnızca Batı'dan gelen ya da Batı'ya giden gemilerce kullanılması ve tüm Akdeniz'deki gemici-

lerle zanaatkârların birbirine karışması. Doğu ve Batı'nın ticaret ve ona bağlı hizmetler etrafında bir araya geldiği bir kültürel erime potası izlenimi veriyordu. Bu yüzden de, oldukça şiddetli ve başıbozuk bir hayatın hüküm sürdüğü limandan, surların kuzeyinde yer alan, Batılı ülkelerin temsilcilerinin çoğunun yanı sıra gayrimüslim ticari cemaatlerin en varlıklı üyelerine ev sahipliği yapan ve nispeten sakin ve güvenli *Vigne di Pera*'ya (Pera Bağları) uzanan bir zıtlıklar dünyası ortaya çıkıyordu. Arada, Galata surlarının içinde, bir ticaret kenti bulunuyordu; çarşılar, mağazalar, dükkânlar ve Avrupalı tüccarların mallarını perakende ticaretin büyük kısmını kontrol eden yerel loncalara satmadan önce depoladığı mahzenler, bu kentin kişiliğini şekillendiriyordu. Bu ticaret ve diplomasi dünyasına, Frenk cemaatine ait Latin kiliseleri, katedral olan S. Francesco, S. Pietro ve Paolo, St. George ve St. Benoît eklenmişti; bunların çoğu, Batı uygarlığının Doğu'daki bir Katolik ileri karakolu gibi görünen bu yerin ruhani merkezleri olarak hizmet veriyordu.

Hristiyan –en azından gayrimüslim– Galata imajına katkıda bulunan bir başka özellik de, yerel gayrimüslim cemaatlerin gözden kaçmayan varlıklarıydı: Rumlar, Ermeniler ve Yahudiler (bunlar daha azdı) kentte ikamet ediyor ve ticaretle uğraşıyorlar, Avrupalı cemaatle çeşitli biçimde bağlantılara ve sosyal ilişkilere giriyorlardı. Avrupalılar çoğu zaman bu unsurları, Hristiyan Batı ile gayrimüslim Doğu arasındaki dindaşlıktan dolayı Batı'yla özdeş tutuyorlardı; bu özdeşlik Avrupalılara, dini inançlarına bakılmaksızın Batı ve Doğu arasındaki kültürel farkların olabileceği düşüncesinden daha makul geliyordu. Özelde Galata'nın, genelde de imparatorluk kentsel nüfusunun bir kısmının durumunu gayet iyi yansıtmakla birlikte, bu imaj, Doğu Akdeniz gayrimüslim nüfusunun büyük kısmını yönlendiren gerçeklikleri anlatmakta yetersiz kalıyordu. Galata limanında sık sık Avrupalı denizcilerle çeşitli kökenlerden yerli levendleri karşı karşıya getiren kavgalar, Avrupalı tüccarların pazarın kontrolü konusunda Müslüman, Rum, Ermeni veya Yahudi tüccarlara karşı verdikleri sürekli mücadele ya da Katolik Ermeni cemaati üzerinde hem Osmanlı bürokrasisi hem de Ermeni Gregoryen Kilisesi'nin uyguladığı baskı, böyle erken

bir tarihte Batılıların çıkarları ile yerel gayrimüslimler arasındaki ilişkilerin “işbirlikçi” biçiminde yorumunun sistematik kabulüyle çelişen tipik örnekler oluştururlar.

Galata’nın imparatorluk başkenti içinde ayrı ve –bir ölçüde– özerk bir yapı olarak görülmesinin sağlam bir tarihsel zemini söz konusuydu. Kentin Ceneviz sahipleri onu şehrin fatihi Sultan II. Mehmed’e teslim etmişler, böylece kanlı bir kuşatma ve fetihten kaçınmışlar ve her şeyden önemlisi de gönüllü teslim olmaları sonucunda bir dizi ayrıcalık elde etmeyi becermişlerdi. Sonuç, ünlü 1 Haziran 1453 Ahidnamesi’ydi. Bu anlaşma uyarınca Osmanlı hükümdarı onlara saldırmayacağına, “kale”lerini yıkmayacağına söz vermiş, kiliselerinin varlığını devam ettirmeleri, geleneksel “ayin”lerini sürdürmeleri ve kendi “maslahatları”nı takip edebilmeleri için aralarından birini kethüda (temsilci) olarak seçmeleri konularında güvence sunmuştu.¹⁸ Galata, kanunen Osmanlı voyvodası ve kadısının doğrudan yönetimi altına girse bile bu ahidname, bölgenin, *Magnifica Communità di Peyra* (Muhteşem Pera Cemaati) ve onun *Loggia* meclisinin yarı özerk otoritesi altında, yabancı (Ceneviz ve dolayısıyla Frenk) özelliğinin sürdüğünün dolaylı kabulü anlamına geliyordu. Bu ahidname en azından bir kez, 1610’da yenilendi¹⁹ ve böylece kentin tam tanımlanmamış statüsü teyit edilmiş oldu. Devlet ancak 1682’de, *Magnifica Communità*’yı meşru kılan beratı yenilemeyi sonunda reddetti.²⁰

Ayrıca kentin gayrimüslim karakteri, en azından İstanbul’daki Osmanlı yönetiminin ilk dönemlerinde, nüfusunun etnik yapısında kendini açık bir biçimde gösteriyordu: Ünlü –ve fazla kullanılmış– 1478 mali sayımı, 986 gayrimüslim haneye karşılık sadece 535 Müslüman hane olduğunu gösteriyordu; gayrimüslim haneler arasında 592 haneye sahip Rumlar ve 332 haneye sahip Frenkler baskındı.²¹ Bu eşitsizliği, 15. yüzyıl sonlarında kentteki kiliselerin sayısının ezici üstünlüğü de doğrulamaktadır: biri surların dışında toplam sadece iki camiye karşılık, on bir Katolik, dokuz Rum Ortodoks ve bir Ermeni kilisesi.²²

Bu yüzden çok sayıda Osmanlı yazarının Galata’nın “ötekiliğine” vurgu yapması kimseye şaşırtıcı gelmemelidir. Bu ayırt edici

özellik temelde kültürel ve dini olarak algılanmaktaydı; Galata'ya yapılan atıfların çoğu, Hıristiyanlıkla özdeşleştirilen günahkârlığa tipik bir örnek olarak şarap ve zevk teması üzerinde yoğunlaşmaktaydı. 15. yüzyıl Osmanlı şairlerinin en saygını olan II. Mehmed'in bizzat kendisi, gazellerinden birinde Galata'nın garip çekicilikteki bir tasvirini sunar:

Bağlamaz firdevse gönlini Kalâtâyı gören
 Servi anmaz anda ol serv-i dilârâyı gören
 Bir firengî şivelû İsa'yı gördüm anda kim
 Lebleri dirisidir der idi İsa'yı gören
 Akl-u-fehmin din-u-imanın nice zabteylesün
 Kâfir olurmu müselmanlar o tersâyı gören
 Kevseri anmaz ol içtiği mey-i nâbı içen
 Mescide varmaz o varduğu kilisâyı gören
 Bir firengî dilber olduğun bilürdi Avniyâ²³
 Belde zünnârını boynunda çelipâyı gören²⁴

Kentin yeni efendisinin gözüyle bu egzotik bakış daha sonra da muhafaza edildi ve Osmanlı yönetiminde geçen sonraki yüzyıllarda da sürdürüldü. Frenk kenti teması, çok sayıda şair tarafından sürekli olarak kullanılan bir motif oldu; bu şairler için Galata, bedenin yasak zevklerine yönelik şehvet ve imrenme duygusuyla karışık bir ayıbı ve günahkârlığı simgeliyordu.

Leşker-i gamdan ne pervâ sâkiyâ rindan için
 Çün Kalata gibi yokdur onlara muhkem hisar

Koma meylin rind isen câm-ı musaffâdan yana
 Ârif isen götür ayağı Kalata'dan yana²⁵

Ünlü Osmanlı seyyahı Evliya Çelebi bile, şiirsel metaforlara hazzı bir hayat yorumundan çok daha az eğilim göstermesine karşın, Galata'yı hayranlık ve nefret karışımı olarak görülebilecek ilginç bir tarzda tasvir etmekten kendini alamamıştı: Kenti anlatırken, ana sokaklarını kirleten ayyaşların varlığını ayıplıyor, sadece yiye-

ceklerini ve mallarını övüyor, en ünlü sekiz meyhanesini ve en iyi şaraplarından yarım düzinesinin ismini veriyor, sakinlerinin güzelliğine hayret ediyordu. Bölgenin nüfusuna yönelik sayılar verirken ise maksadı ortaya çıkıyordu: Sadece 60.000 Müslümana karşılık 200.000 kâfir, yalnızca dört camiye karşılık yaklaşık yetmiş kilise. Sayılardaki aşikâr abartıyı bir yana bırakırsak, aktarılanlar temelde bir Hristiyan muhitinin varlığını ifade ediyordu.²⁶

Ne var ki şaşırtıcı olan, aslında böyle bir Frenk ve gayrimüslim kenti değerlendirmesinin gerçeğin yanlış bir temsili olmasıydı. Hem Avrupalılar hem de Osmanlılar için Galata, gerçek etnik ve sosyal yapısından tamamen bağımsız olarak Hristiyanlığı hatırlatan bir mesajı, bir sembolizmi ifade ediyordu. Görüldüğü kadarıyla bu mesaj, dönemin zihniyet yapılarında özel bir rol oynuyordu: Bir yandan Avrupalılara yabancı bir çevrede kendilerini evlerinde hissedecek, güvenli bir sığınak yanılsaması –belirli ölçüde de gerçekliği– sağlarken, öte yandan da Osmanlılara –özellikle de Müslümanlara– rahatlıkla hem bir egzotizm kaynağı hem de Müslüman bir imparatorluğun başkentinde oldukça negatif bir kâfir varlığı örneği olarak kullanılabilecek bir ötekilik imajı sunuyordu. Galata'nın ve Pera'nın aslında var olan gelişimi oldukça farklı ve hatta zıt bir cihet izledi: Kolonyal bir ticaret üssüyle koloni arasında bir yerlerde duran başlangıç yapısından, giderek İstanbul'a daha fazla entegre olan bir yapıya evrildi. Bizans İmparatorluğu içinde bir Ceneviz bölgesi olan Galata, fethin yaklaşık yirmi yıl sonrasında, İtalyan (çoğunlukla Ceneviz) çoğunluğun yerini geniş bir Rum cemaati almış olsa da, hâlâ büyük oranda bir Hristiyan kasabasıydı.²⁷

Bununla birlikte Galata, kentin Müslüman nüfusu tarafından aşama aşama “fethedildi”. Genellikle, Osmanlı fethinden önce bölge Müslümanlaşmaya başladığı için –özellikle Karaköy'deki Yeraltı Camii etrafında yoğunlaşan bir ilk yerleşim noktasının varlığı iddiasından dolayı– meşru bir hak olarak ya da İspanya'dan gelen *Morisco* göçmenlerinin 16. yüzyıl başlarındaki yerleşiminin²⁸ sonucu olarak meşru gösterilen bu Frenk bölgesinin işgali süreci, aslında, surlarla çevrili kentin hemen etrafındaki üç önemli

çekim merkezinden kaynaklanan oldukça doğal bir nüfus genişlemesinin sonucuydu. Kasımpaşa'daki Tersane, Tophane ve Galata Sarayı Acemioğlan okulundan oluşan bu üç merkezin hepsi devlet eliyle kurulmuştu ve bu yüzden de, II. Mehmed'in fethin hemen arkasından gelen, kenti yeniden yapılandırma girişimiyle doğrudan bağlantılıydı. Sınai ve idari işlevleriyle çok sayıda işçi ve memuru kendilerine çeken söz konusu kurumlar, bu insanların Galata'nın, özellikle de bu kurumlara en yakın alanlarına (bölgenin doğu ve batı kısımları) giderek sızmalarına yol açtı. Bu olgu, Galata surları içinde ve etrafında adım adım çoğalan, her biri güçlü bir Müslüman cemaatinin varlığına delalet eden yeni camilere ve çeşmelere bakılarak anlaşılabilir.

17. yüzyıl sonlarında, 1696 yangını ve bunu izleyen S. Francesco kilisesinin istimlak edilerek camiye çevrilmesinin ardından, bölgenin tüm etnik/dini yapısı değişime uğramıştı. Gayrimüslim cemaatler artık, altısı sur içinde yaklaşık on iki camiye karşılık, sadece altı kiliseye (üç Frenk, iki Rum ve bir Ermeni kilisesi) sahiptiler. Bu koşullarda, mahallede bir Hristiyan baskınlığından söz etmek muhtemelen gerçekçi olmazdı: Tam tersine, gayrimüslim nüfus artık mahallenin merkezi bölgelerine (Frenkler Bereketzade'ye, Yahudiler Karaköy'e, Ermeniler ve Rumlar da St. Benoît civarına) sıkışmıştı ve Pera yokuşunun tepesini merkez alıp, 19. yüzyıl sonlarında gayrimüslimlerin baskın olduğu Pera'yı meydana getirecek çekirdeği oluşturarak, kuzeye doğru yayılmaktan başka seçenekleri kalmamıştı.²⁹

Bu yönelim aslında, imparatorluk başkentinin topografyasında tipik bir etnik dağılım örüntüsüne delalet ediyordu. Haliç'in öte yakasında, İstanbul'un yer aldığı üçgen biçimindeki yarımada da, etnik ve dini gruplar genel olarak belli mahalle ve semtlerin sınırları içinde yoğunlaşma eğilimindeydiler; bu bölgelerde nüfus, net bir şekilde etnik çizgilerin belirlediği bölümlere ayrılıyordu. Bu dini belirlenimli topografya kuralının tek istisnası, özel bir işlevin (genellikle iktisadi/ticari) yerine getirilmesi için farklı din ve kökenlerin kaynaşmasının gerektiği bölgelerdi. Bu yüzden Eminönü ile Unkapanı arasındaki alanlar gibi Kapalıçarşı içinde ve

etrafında yer alan kentin ticari merkezi de, temelde insanların etnik ve dini kökenlerinden bağımsız olarak şehrin ticari tabakasını yeniden şekillendirdikleri, son derece çeşitlilik arz eden bir etnik yapı sergiliyordu. Bununla birlikte, çoğunlukla konutlardan oluşan kentin geriye kalanında yerleşim biçimini belirleyen, temelde etnik ve dini özelliklerdi; sosyoekonomik özellikler ikinci planda kalıyordu. Bundan dolayı sırasıyla Fener ve Kumkapı'da bulunan Rum ve Ermeni cemaatlerinin patrikhaneleri, bu mahallelerin yerleşim yapısını büyük ölçüde belirlediler ve sonuçta diğer grupların dışlanmasına neden oldular; adını Ebu Eyüp Ensârî'nin türbesi ve camiinden alan Eyüp neredeyse sadece Müslüman kaldı. Genel olarak konuşursak, gayrimüslim cemaatler büyük oranda kentin kenarlarına doğru itilirken (Rumlar Haliç boyuna ve Marmara kıyılarına, Ermeniler Yenikapı, Samatya ve Topkapı'ya, Yahudiler Haliç'in iki kıyısına ve özellikle de Balat ve Hasköy dış mahallelerine), şehrin merkezi bölgeleri temelde Müslüman unsurlarca dolduruldu. Müslüman unsurların bulunduğu mahallelerin isimleri de sıklıkla başlangıçta yerleşen nüfusun göç ettiği imparatorluk bölgelerini gösteriyordu: Aksaray veya Çarşamba gibi isimler doğrudan, II. Mehmed'in, fethi izleyen yıllarda şehri canlandırmaya yönelik olarak geliştirdiği sürgün siyaseti doğrultusunda İstanbul'a getirdiği ilk Müslüman yerleşimcilerin bölgesel kökenlerine atıfla verilmişti.³⁰

Kent nüfusunun bu topografik parçalanması, kent dokusu dahilinde hareketliliğin sınırlanmasında destek buluyordu. Şehir sakinlerinin büyük kısmı nispi bir entegrasyon ve kendine yeterlilik temelinde, mahallelerde yaşıyordu. Bu birimlerin merkezinde, orada oturanlara asgari düzeyde bir özerk örgütlenme sunan yapılar yer alıyordu: bir dini merkez (cami, mescit, kilise veya sinagog), bir çeşme ve temel ihtiyaçlara veya hizmetlere yönelik birkaç dükkân (bakkal, berber, fırın vb.).³¹ Nispeten temel ihtiyaçlara daha az hitap eden ve seyrek kullanılan mal ve hizmet sunan merkezler (belli malların satıldığı dükkânlar, çarşılar, hamamlar, mahkemeler, boş vakitlerin değerlendirildiği yerler), daha yüksek düzeyde entegrasyon sağlıyordu. Söz konusu merkezler, bir veya birkaç komşu

mahalleye hizmet veren hamamlardan, kent nüfusunun daha geniş kesimlerine hizmet sunan yirmi civarında günlük veya haftalık pazarlara kadar uzanıyordu. Bu dilimler aşağı yukarı ihtisap yönetiminin belirlenen bölgelere denk düşüyordu.

Hiyerarşinin zirvesinde ise en özel ve münhasır cazibe merkezleri yer alıyordu. Bunlar Müslümanlar için Eyüp veya Rumlar için Balıklı gibi kutsal mekânlar, temel tüketim malları (balık, un, meyve, baharat ve et) barındıran büyük ambarlar (kapanlar), ya da köle (Esir Pazarı) ve mücevher (Sandal Bedesteni) gibi son derece özel ticarete yönelik, bir geçici –bazen de sürekli– nüfus hareketliliğini gösteren kent çapındaki alışveriş ağının bağlantı noktası olan pazarlardı. Yine de İstanbulluların büyük çoğunluğu ve kadınlar gibi doğal olarak hareketliliği kısıtlı gruplar için hayat temelde dar bir alana sıkıştırılmıştı ve cemaat idarelerinin düzenlemeleri ile aile ilişkilerinden komşuluk ilişkilerinin gizli denetimine kadar uzanan davranış kalıplarının belirleyiciliğinde yürüyordu. Daha geniş bir yapıya mesleki katılım ve bunun sonucunda işle ev arasında gidip gelme (temelde evli erkek yerleşimcilerle sınırlı), evlilik (çoğunlukla kadın söz konusu olduğunda) ve ölüm (Eyüp gibi sur dışı mezarlıkların kullanımındaki artıştan dolayı) gibi hallerde bu özerk yapılar zaman zaman kırılıyordu. Gerçek ve gönüllü hareketlilik, sadece iktisadi ve/veya sosyal statüleri kent içinde daha büyük bir hareket serbestisini gerektiren ya da mümkün kılan çok sınırlı bir nüfusa özgü, lükse dönüşmüş bir gereklilikti.

Pre-kapitalist kent nüfuslarının çoğunda tipik olmakla birlikte bu görece statik yapı, İstanbul söz konusu olduğunda, hem etnik/dini yapının içerdiği çeşitlilik tarafından hem de devletin bu çeşitli cemaatler arasındaki temel ve giderilemez ayrılıkları açıkça tanımasıyla destekleniyordu. Bugün geçmişe yönelik – oldukça duygusal ve nostaljik bir biçimde– bakıldığında genellikle çoğulculuk, hatta kozmopolitlik olarak algılanan durum, aslında bir çeşitlilik olgusuydu; bu çeşitlilik, daha incelikli ve soyut bir dinsel bağlılık biçimi sunabilecek ve dolayısıyla diğer kimlik/dayanışma biçimlerini aşma gücüne sahip, cemaatler ve dinler üstü bir ideoloji ortaya çıkmadıkça entegrasyona dönüşemeyecekti. Dönemin Avru-

pa'sındaki benzerlerinden çok daha karmaşık bir mozaikle karşı karşıya olan Osmanlı devleti, ancak aşırı temas ve kaynaşmanın yol açabileceği olası sürtüşmelerden sistematik olarak kaçınma temeli üzerinde kurulacak bir birliktelik formülü önerebilirdi.

Osmanlı devleti, fiziksel gettolara oldukça yumuşak bir alternatif çerçevesinde, iç meselelerinde nispi bir serbestlik tanıyarak ve sadece daha kapsamlı –ve daha tehlikeli– sorunlar ortaya çıktığında yetkili hakem gibi davranarak bir anlamda, kendilerini diğerlerinden –dini açıdan– ayırma ve ayrı tutmayı cemaatlerin kendi inisiyatifine bırakmıştı. Bu politika, sosyal ve iktisadi –dolayısıyla din dışı– hatlar boyunca ortaya çıkmış seçkin yapıya olası muhalefetin parçalanması için son derece kullanışlı bir araç olabilecek biçimde, kolektif sorumluluğun bir tür dolaylı devri anlamına geliyordu.

Her yönüyle “böl ve yönet” ilkesini hatırlatan bu formül, devletin, imparatorluk dahilinde sonradan proto-milliyetçi ve milliyetçi eğilimlerin boy verdiği bölgeleri, en azından 19. yüzyıl sonlarına kadar doğrudan ve etkin kontrolü altında tutabilmesindeki rahatlığı büyük ölçüde açıklar. İmparatorluğun vergi ödeyen tebaası olma gibi muğlak bir kavram dışında herhangi bir birleştirici kimlik anlayışı dayatma konusundaki isteksizliğine –ve çoğunlukla da yetersizliğine– karşın, Osmanlı devleti aslında tüm diğer kimlik ve dayanışma biçimlerini koruyor ve güçlendiriyor, böylece de devlet katında bu meşru kolektif yapıların mensupları için bir özgürlük ve özerklik yanılsaması yaratıyordu. Bununla birlikte, bu dini kimlikler arasında İslam, aynı zamanda devletin kendisinin ideolojik referansı ve baskın meşrulaştırma zemini olduğu için ciddi bir istisna oluşturmuyordu. Bu yüzden devlet, Müslüman nüfusun haklarını korumayı görevi olarak görüyor ve cemaatin, hem dini hem de siyasi iktidarın birleştiği otorite mevkiinin himayesinden yararlanmasında, bu hakları fiilen ayrıcalığa çeviriyordu. Bu şekilde, cemaat özerkliğinin kendi kendini düzenlemesine dayalı cemaatlerin meselelerine karışmama ilkesi, iş Müslümanların ayrıcalıklarını tarif etme noktasına geldiğinde, sıklıkla bir yana bırakılıyordu. Bir caminin hemen yakınındaki evlere yerleşme meselesinde böyle bir durum söz konusuydu:

Cami ve mescitlerin yakınındaki sokak ve mahallelerde Yüce Allah'a gönülden tapan ve bütün peygamberlerin en kutlusu Muhammed Mustafa'nın yolundan giden Müslümanlar oturmalıdır hep; böylece tam namaz vaktinde bu ibadethanelerde bulunmaları onlar için daha kolay olur. Gelgelelim zamanla gerçek Müslümanların o şevkleri azalmıştır. Önceleri hepsi saf ve kutsal mekânlar olan Müslümanların evleri, sokakları ve mahalleleri, uğursuz bir biçimde Yahudilerin, Hristiyanların ve diğer kâfirlerin eline geçmiştir; onlar da buraları küfür, dinsizlik, bahl itikat, putperestlik ve zina yatağına çevirmişlerdir. Rezilce ihtiraslar peşindeki bu yoldan çıkmış kâfirlerin sık sık bir araya gelmeleri, Allah'ın gazabını en sonunda hem gerçek Müslümanların hem de sefahat ve kumar illetine yakalanmış kâfirlerin üzerine çekmiştir. Geçmişte yaşanan çeşitli felaketler bu ilahi gazabın göstergesiydi; bu felaketler gerçek Müslümanları, ki onların büyük mürsidi ve peygamberi Muhammed'dir, kendilerini ve müminlerin Yüce Allah'a ibadet ettikleri camilerin yanındaki sokakları dolduran o habis kâfirler güruhunu sorgulamaya götürmeliydi. Şeriatın koruyucusu olan kadılar, müftüler ve diğer hamiyetli kişiler dirlik düzenliği bozan bu rezilliklere karşı çıkmalıydılar. Fakat onlar, siyasi hesapları ve sefil çıkarları yüzünden bu duruma müsamaha gösterdiler. Bu melanete bir son vermek isteyen Yüce Allah, sonunda, öfkesini büyük bir yangın çıkartarak gösterdi;³² bu yangını ben ve şeriata şevkle riayet edenler, bütün bu Hristiyanların ve kâfirlerin batıl itikatlarıyla o iğrenç sefihliklerine karşı dehşet ve nefret hisleri uyandırması gereken bir ihtar olarak yorumladık. Bu kâfirleri, gelecekte yangın çıkmasına mâni olmak için, Müslümanların ibadet ettiği mescit ve camilerimizin etrafındaki bütün mahalle ve meskenlerden çıkarıp atmamız. Dolayısıyla, siz yukarıda sözü edilen kaymakam, kadı ve kanun adamları: Sizlerin Hristiyan ve diğer kâfirlerden kaynaklanan başıbozukluk ve rezaletlerin icabına bakarken böylesi bir gaflete düşmemeniz gelecek için çok büyük bir önem taşımaktadır. Bundan böyle, eğer Müslüman mahallesindeyse ve zamanla bu kâfirlerin eline geçmişse, zira böyle bir şeye irade vermedim, kâfiirlere ait bütün yanmış evleri müsadere etmeniz gerekmektedir; öyle ki buralarda bir daha herhangi bir şekilde ev, oda, depo veya dükkân inşa edemesinler. Bu kâfiirlere ait söz konusu mahallelerin ve onların sahip olduğu diğer mülklerin gerçek değerinden Müslümanlara satılmasını da buyuruyorum; elde edilen para daha önce buraların sahibi olan Hristiyanlara ve diğer

kâfirlere verilmelidir. Kaymakam, kadı ve kanun adamları: Uyanık olun, herhangi bir kâfir milletin vaadine ya da hediyesine kanıp da yoldan çıkmayın; onlara gizliden iltimas geçmeyin. Ayrıca meyhanelerle kumarhanelerin yer aldığı mıntıkanın, şarkı söylenen ve adı kötüye çıkmış kadınların bulunduğu yerlerin yeniden kurulmaması hususunda dikkatli olun. Ayrıca Frenklere, Rumlara ve Yahudilere ait yanmış mabetler olduğu gibi kalsın. Allah izin verir de muzaffer seferimizden dönersek herkesin hakkını ve ihtiyacını tek tek nazarı dikkate alacağız. Bu batakhanelerin ve sefahat evlerinin yeniden inşasını engellemek babında, yeniden bina yapmak isteyen kişilerin sunduğu arzuahaller ya da istidallardan doğru bilgiler elde etmek için azami ihtimam ve ihtiyat gösterin. Bu kişiler, niye inşaat yapmak istediklerini belirtmek zorundadırlar; sizin izniniz olmadan kimse böyle bir işe kalkışmamalıdır. Ayrıca siz, kaymakam ve müminlerin kadılarının kadısı: Şehrin diğer meseleleriyle ilgilenin, hayâsız ve imansızları faziletli ve şerefli kişilerden ayırın. Bunları yaparken ilgili kanun dairesine ve hakkaniyete göre hareket edin ve bu saltanat buyruğuna ilişik emirdeki hususları uygulamak için gerekli olan ne varsa hepsini yapın; zira bu buyruk bu neticeye ulaşmak üzere tevdi edildi.³³

Devletin ideolojisini ve söylemini mükemmel biçimde yansıtan bu belge, daha önce işaret ettiğimiz noktaların çoğunu izah eder: ayrımın dinsel kriterlerine atıf, geçmişin *sürekli yeniden icat edilen* dengesine dönme arzusu, Müslüman cemaatine tanınan tercih ve öncelik hakkı, malı elinden alınan gayrimüslimlere maddi tazminat garantisi, vb. Devletin kıyafetle ilgili meselelere sık sık karışmasının ardında da benzer bir mantık yatar; bu, kişileri dinlerine, etnik gruplarına ya da sosyal tabakalarına göre kimliklendirmek –veya aralarında karışıklık çıkmasından sakınmak– için dış ayırt edici ölçütlerin uygulanmasını dayatma girişimiydi. Gerçekte sadece Müslüman unsurun genişlemesi söz konusu olduğunda bozulabilen bir statükonun sürdürülmesine yönelik bu sürekli kaygı, dondurulmuş bir sosyal ülkü içeren bu tutucu proje tarafından kendi gelişmeleri engellenen gayrimüslim cemaatler için, potansiyel bir gerilim ve rahatsızlık alanı yaratıyordu.

Doğrudan çatışmanın engellenmesine ya da en azından ertelenmesine yardımcı olan bu tür önlemlerin, sık sık karar verilmesine

karşın nadiren uygulanıyor oluşu değildi sadece; çok sayıda yeterince tanımlanmamış alanın varlığı da, aksi durumda çok katı olan bir bölümlendirme sistemi içerisinde fiili esneklik sağlıyordu. Bu yüzden şehrin sur dışı alanları üzerindeki devlet kontrolünün üstünkörü yapısı, devlet/cemaat engellemelerinden kaçmak isteyen varlıklı gayrimüslim cemaat üyelerinin giderek bu bölgelere –özellikle de İstanbul Boğazı kıyıları boyunca– yerleşmelerine yol açtı. Aynı şekilde, yabancı elçiler tarafından sağlanan (veya satılan) beratlar³⁴ yoluyla beratlı (*protégé*) statüsü giderek yayıldı; 18. yüzyıl sonlarında, ülke kanunlarından azade bir konum sağlayan bu beratlar, bir kimlik kazanma aracı haline geldi ve sahiplerine her tür devlet kontrolünden büyük oranda kurtulma imkânı sağladı.

Seçkinlerin kendi arasında bile, şehir içinde hareketlilik ve dağınıklık, gerçek anlamda 18. yüzyıldan önce başlamayacaktı. Daha önceleri devlet merkezli siyasi etkinliklerin çoğu imparatorluk sarayı içinde ve çevresinde yoğunlaşıyordu. Bu yekpare yapının 15. yüzyılın sonuna doğru II. Mehmed'in merkezi bir konuma sahip sarayından (Eski Saray) Topkapı Sarayı'na kesin olarak taşınması dışında, devlet bürokrasisinin yüksek kademesi, ikametgâh anlamında daha merkezi bölgelere doğru bir hayli yönelmekle birlikte asıl olarak yarımada'nın en doğusunda kalma eğilimindeydi. Benzer biçimde, seçkinler içindeki uyumlu gayrimüslim gruplardan biri olan Fenerli Rum aristokrasisi de, Fener'deki (grup bu isimle anılır oldu) Ortodoks patrikhanesi civarında saray yavrusu konaklardan oluşan ayrıcalıklı bir bölge oluşturmuştu.

Bununla birlikte, 17. ve özellikle de 18. yüzyılda yeni bir eğilim ortaya çıktı: Kentin dış bölgelerinde, asıl olarak Haliç kıyıları, Boğaz, Üsküdar ve Salacak'ta ikinci derecede saltanat konutları yükseldi. Padişahın şehir merkezinden uzağa doğru hareketini taklit eden saray halkının üyeleri –özellikle Padişahın kızları ve kız kardeşleri– ve bürokrasinin başında yer alan unsurlar da Boğaz kıyıları boyunca ikincil ikametgâh kompleksleri kurdular.

Tamamen şaşırtıcı bir biçimde ve büyük oranda yabancı (müste'min) olarak marjinal statülerinden dolayı, Osmanlı devletine

gelen yabancı elçiler, kentin sosyal topografyasının görelî hareketliliğini ilk kıranlardı. Başlangıçta neredeyse zorla şehrin tam merkezinde yer alan Elçi Hanı'ndaki ikametgâhlara yerleştirilen bu unsurların, bir bakıma uluslararası ticaret için kentin merkezinde yer alan kendi milletlerinden tüccarları izledikleri için, ilk taşındıkları yer Galata Mahallesi oluyordu. Ancak çok geçmeden bu elçilik mensupları tepe yukarı *Vigne di Pera*'ya doğru tekrar taşınıyorlardı; bu süreci 16. yüzyıl ortalarında Fransız elçiliği başlatmıştı. 18. yüzyılda yabancı elçiler ve maiyetleri de Boğaz'ın kuzey kıyılarındaki –Büyükdere, Tarabya ve Belgrad Ormanları'nda– toprak elde ederken, Pera da, Avrupalı tüccarlar veya kentin yenilerde oluşmuş Ermeni Katolik nüfusu gibi giderek artan sayıda Osmanlı “uyumsuzunu” kendine çekiyordu. Yerleşimdeki bu hareketlilik, kent çevresindeki “insansız bölgenin, temelde sosyoekonomik açıdan ortak profil sergileyen, etnik/millî/dini açıdan farklı gruplarca aşamalı bir biçimde işgal edilmesini beraberinde getirdi. Bu değişiklikler, kent yapısı içinde yeni tür farklılaşma düzeylerine işaret ediyordu.

Ne var ki kentin sosyal yapısının yeniden şekillenmesine yönelik tedrici bir harekete delalet eden bu gelişmeler marjinal kaldı ve ancak retrospektif bir inceleme yöntemiyle belirlenebilecek durumdadırlar. 18. yüzyıldaki algılama biçimleri, etnik-dini bölünmelerin sosyal dengenin temelini oluşturduğunu sorgulamaksızın kabul etmede son derece muhafazakârdı. Avrupalı gözlemciler de bu tutucu görüşün dışında değildiler: Aktif bir rol oynamaya başlayan kentin yeni dinamiklerinin farkında olmadan, Osmanlı seçkinlerinin bölünmüş ve donuk bir toplum görüşünü doğrulama eğilimindeydiler.

Bir Ticaret ve Tüketim Dünyası

Batılılarda öylesi bir tutuculuk ve proto-oryantalist modelleri kabul etmeye yatkınlık söz konusuydu ki, 18. yüzyıl ortalarına doğru, İstanbul'a yerleşmiş Fransız ticaret adamları, Doğu Akdeniz'deki ticari faaliyetlerinin genel koşulları üzerine Paris'e yazdıkları bilgilendirici raporlarda ticaretin yerel unsurları hakkında

yaptıkları tariflerde, kendi kültürel önyargılarını Osmanlı rol modelleriyle birleştiren etnik klişeler sergiliyorlardı:

Yerli halkın karakterine ve ne gibi işlerle meşgul olduğuna dair, yani alıcılar ve satıcılara dair bilgiler, onlarla alışveriş yapan tüccarlar için gerekli bilgilerdir. Fransız milleti burada günlük hayatta Türkler, Rumlar, Ermeniler ve Yahudilerle alışveriş etmek durumundadır. Türkler çoğunlukla kötü niyetli, hep aç gözlü, fakat kimi zaman sözüne sadıktırlar; Rumlar çok kere dalgın ve güvenilmez olurlar; Yahudiler dalavereci ve hain, Ermeniler ise hasis ve kabadırlar. Farklı gelenek, tutum, dil ve alışkanlıklarla birbirinden ayrılan bu milletlerde bütün ülkelerde görülebilen erdemlere ve meziyetlere de rastlanılabilir. Bu milletlerden her birinin kendi hukuğu ve adaleti vardır. Türkler kadı tarafından ya da sadrazam divanında yargılanırlar. Rumlarla Ermeniler, onları aforozla cezalandıran patriklere sahiptirler; aforoz cezası, borcuna sadık olmayan biri için kolayca talep edilip uygulanabilmektedir. Yahudiler kendi davalarını hahamın huzurunda savunurlar; hahamdan sonra bir temyiz mercii yoktur. Ermeni milleti en kalabalık millettir; varlıklı ve akıllıdır. Yorulmak nedir bilmeyen çalışkan halk kıt kanaat geçimini sağlar. Kıyıda uzak yerlerde yaşamaya alışkındır. Bütün zahmetli işleri bunlar yapar; bunlar at tüccarı, seyyar satıcılarıdır; İran ve Hint Adaları'ndan yapılan kara ticaretinin büyük bölümünü yapar, neredeyse bütün ticari kervanları bunlar oluştururlar. Sarrafların büyük bir kısmı Ermenidir. Sarraflıktan büyük servetler elde etmişlerdir. Bu sarraflar ülkenin para değiş tokuşcuları, simsarlarıdır; yüzde yirmi dört ya da otuz faizle Türklere borç para verirler. Bunların arasında bu işten büyük servet edinenler vardır. Kimisi İtalya ve Venedik'le ticaret yapar, birçoğu mücevher alım satımıyla ilgilenir. Kuyumcuların büyük çoğunluğu da bu millettendir. Bir zamanlar denizlerin hâkimi olan Rumlar, bu hâkimiyetlerine kıskançlıkla sahip çıkmışlar, sırtlarını dönmemişlerdir; denizcilik ve balıkçılıkla uğraşırlar. Her yere yayılmış olsalar da riskli bir meşgaleye pek az eğilimli olan Yahudiler, onlara rakip olmamışlardır; kıyıda uzakta yaşayan Ermeniler de öyle. Bu nedenle köylü ve ziraatçı Ermeniler bir vilayetten diğerine ticaretle uğraşırlar; deniz ticareti yoluyla kendini gösteren ve özgürleşen Rumlar bir adadan diğerine ya da adalardan devletin başkentine yapılan alım-satımla uğraşırlar. Ülkenin asıl sahibi olan Türkler nadiren ticaret yapar, hiçbir şey kaybetmek istemez ve spe-

kölasyona yönelmezler. Zenginler yükselmek ve hükmetmek için servet biriktirir, yoksullar ise itaat eder ve çalışır. Yahudiler, içlerinde erimeksizin bu üç milletin arasına karışır, onlara eşit olarak hizmet eder, onları birbirine bağlar ve onlardan, kendi refahlarını artırmak yoluyla yaşadıkları, var oldukları ve kendilerini daim kıldıkları bir bütün yarattılar. Rumlar kabiliyetli, hilekâr, kararsız, kibirli ve –gösteriş tutkuları yüzünden– çoğunlukla müsrif olurlar. Bunlardan bir kısmı tüccardır; bunların arasında en önde gelen kişiler kapıcı ağalarıdır³⁵ ya da Babiâli’de Eflak ve Boğdan prensleriyle ilgili meselelerde kendilerine itimat edilen kimselerdir. Rumlar, biri dokuma kumaş alıcılarını, diğeryse satıcılarını bir araya getiren loncalar kurmuşlardır. İçlerinde birkaç sarraf da vardır. Kürk ve deri satarlar; bunları gidip Rusya’dan getirirler. Bu iş için de ayrı bir lonca oluşturmuşlardır. Köklü ailelerden gelen mahalli Rumları ayırt etmek gerekir; bunların İstanbul’da Fener diye ayrı bir mahallesi vardır. Kapıcı ağaları, hekimler bu Rumların soylu kesimini oluşturur. Rum kumaş tüccarlarının ve dokuma ürünleri satıcılarının büyük çoğunluğu yabancıdır³⁶ ve neredeyse hepsi Sakız Adası’ndan gelmez. Diğer milletlere kıyasla daha geniş bir coğrafyaya yayılmış olan Yahudiler daha yoksul, ama birbirleriyle daha sıkı bir birlik içerisinde; tüccar, işçi, gezgin, simsar, toptancı, sarraf [sıfatıyla] her işi yapan, her mesleği icra eden Yahudiler her türden kabiliyete ve kötü alışkanlıklara sahiptirler. Sadece kendi kanunlarına uyarlar ve her zaman diğer yasaları pervasızca çiğnemeye teşnedirler. Marifetlidirler, ellerinden her iş gelir; çok hesapçıdırlar, hem kendi memleketlerinde hem de nüfuz ettikleri veya davet icabı içine girdikleri (kendilerine iyi gözle bakılmayan) her yerde işlerini maharetle yürütürler. Her konuda beceriklidirler; faaliyetlerinden ve elde ettikleri başarılarından dolayı çoğunlukla tehlikeli ve her zaman gereklidirler. Buradaki bütün tüccar milletlerin ticari aracısı olmuşlardır ve bütün milletler, Osmanlı ülkesindeki milletler bile, bu suretle onlara tabi durumdadır. Geçmişte bugünkünden daha zengin ve güçlü olan Yahudiler yavaş yavaş bu özelliklerini yitiriyor ve giderek yoksullaşıyorlar çünkü bulundukları yerde aşırı derecede harcama yapmaktadırlar. Büyük bir aile diğer ailelere ne yapıyorsa gösteriş tutkusu da kimi Yahudilere aynısını yapıyor. Yaptıkları harcamalar güvenilirliklerini ve güçlerini azaltmaktadır. Millete [Fransızlara] ilişkin raporda genellikle Yahudi ya da Ermeni olan bazırğânbaşılardan³⁷ söz etmiş bulunuyoruz; daha varlıklı ve güvenilir olan Ermeniler bütün bu mevkiileri ele geçirmiş-

lerdir. Babadan oğula geçen bazırğânbaşılık makamını işgal eden Zona-ra adında tek bir Yahudi vardır. Bu kişi bazırğânbaşılardan en sağlamı ve en parlak olanıydı fakat onun da talihi aynı şekilde ters gitti. Baba Zona-ra'nın ölümü (Yeniçerilerin desteğini almasına karşın başvezirin emri uyarınca boğularak öldürülmüştür) bunun taze bir kanıtıdır (1746). Bir kısım Yahudi Venedik ve Felemenk'le ticaret yapar, kuyumculukla uğraşır, aynı zamanda yün tüccarıdır; bunlar yünü Türklerden alır ve sonra Fransızlara satarlar. Fransızlar Yahudi ve Ermeni sarraflara borçlanır; Yahudiler aracılığıyla Türklere, Rumlara ve [gene] Yahudilere satarlar. Makam sahibi, güçlü Türkler olan paşalar tehlikelidir; kanun diye bildikleri tek şey kendi zorba iradeleridir; bir kişiye olan borçlarından kurtulmak için her zaman *avania*'yı³⁸ hazırda tutarlar. Bundan dolayıdır ki mutlak zorunluluklarında onlarla alışveriş tek tek bireyler aracılığıyla değil, millet [Fransızlar] adına yapılmalıdır. Bir şey satın alan ya da ticaret yapan Türklerden korkun. Aynı tedbirliliği ve aynı dikkati onlarla olan ilişkinizde de gösterin; onlarla bir alışveriş ya da sözleşme yaptığınızda, kanunlarını ve âdetlerini göz önünde tutarken formaliteleri asla elden bırakmayın. Kişinin mutlak surette Türkleri tanıması şarttır, ki onlardan kaçınsın ve korksun; kullanmak için Yahudileri, kârlı bir satış yapmak ve onları bağımlı kılmak için Rumları ve güvenebileceğiniz kişileri ayırt etmek için Ermenileri tanımanız gerekir. Gözünüz hepsinin üzerinde olsun; zira bütün bu milletler kendileriyle ticaret yapmaya gelen daha üstün bir millete karşı güçlerini birleştirir ve ortak bir cephe oluştururlar.³⁹

Bu “rapor”, sık sık Osmanlı pazarının ve toplumunun sert güçlükleriyle karşı karşıya gelen ve bunları anlamakta güçlük çeken Avrupalı –hepsinden önce Fransız– tüccarların geliştirdikleri türden bir “ticari antropoloji” incelemesi meydana getirmektedir. Bu yorumlar ırkçı bir anlam taşıyabilir ve bariz bir aşırı basitleştirme olarak görülüp bir kenara atılabilir ancak bunlar her şeyden önce, yabancıların, gerçekten kontrol edemedikleri bir pazarın temel mekanizmalarını sistematize etme ve kavrama yolunda bir girişimi olarak anlaşılmalıdır. Bu anlamda, sonuçta ortaya çıkan karakter taslakları, pazarın gerçekliklerini en azından kısmen yansıtıyordu. Klişeler su götürmez biçimde belirli bir gerçeklik taşıyordu ve tarif ettikleri özel “karakterler” sadece karikatür olsun ya da ol-

masın, bazı cemaatlerin belirli ticari dallarda yoğunlaşma, hatta tekel oluşturma eğilimlerini, genelde Osmanlı, özelde de İstanbul pazarının çalışma hayatındaki fiili bir etnik/dini işbölümünü yansıtıyordu. Tıpkı nüfusunun kent çapında temelde inanca dayalı bir bölünme yoluyla dağılması gibi, temel ticari dalların birçoğu ve parayla ilgili meslekler de bir etnik ve/veya dini farklılaşma modelini izliyordu. Tekrar etmek gerekirse, devlet bu durumdan kısmen, çoğunlukla da bilinçsizce sorumluydu; çünkü böyle bir sistemin sürdürülmesinin başlıca temeli olan hâkim lonca yapısını kayıtsız şartsız destekliyordu.

Osmanlı lonca sistemi üzerine çok fazla şey söylenegelmıştır. Şayet bu sistem, hem devlet hem de “klasik” tarihçilerce idealize edilen biçimini andırır bir olgunlaşma noktasına varmışsa, bu muhtemelen imparatorluğun başkentinde olmuştur. Bir kez daha söyleyelim, Osmanlı loncaları nitelik olarak Avrupa’daki benzerlerinden çok farklı değildi; Osmanlı tarihi yorumlarında, temelde Osmanlının endüstrileşme konusundaki “yetersizliğine”, lonca kurumunun belirleyiciliğinin serbest pazar temelinde bir kapitalist iktisadi yapının oluşması önünde önemli bir engel olduğu biçiminde bir açıklama getirme amacıyla, farklılıklar arama ve farklılıklara vurgu yapma yönünde bir eğilim hâlâ mevcuttur. Loncalar şüphesiz engelleyici bir rol oynamıştı; ancak yakın tarihli araştırmalar Osmanlı İmparatorluğu’nun –özellikle de Anadolu’daki– proto-endüstri kollarının, Avrupalıların ülkeye endüstriyel anlamdaki girişine ve rekabetine ya lonca sisteminin sergilediği yumuşak bir evrim yoluyla, ya da sistemin kısıtlayıcı karakterinin formel bir biçimde terk edilmesi ve sonuçta ev temelli bir parça başı üretim (*putting out*) tarzına yönelik bir örgütlenmeye dönüşmesi yoluyla sık sık direndiklerini göstermektedir.⁴⁰ Bununla birlikte, imparatorluk başkentinin 18. yüzyıldaki durumuna bakıldığında lonca kurumu, kent nüfusunun iktisadi yaşamının yapısını belirleyen günlük, olağan bir gerçeklikti.

Evliya Çelebi’nin 17. yüzyıl ortalarında İstanbul esnafının (loncalarının) geçit töreni betimlemesine inanılırsa,⁴¹ şehrin lonca kurumunu, yaklaşık 260.000 adamı istihdam eden ve sayısı

1.109'dan az olmayan farklı esnafın oluşturduğu görülür. Çalışan insan sayısı büyük bir abartı olarak bir kenara bırakılabilirse de (o zamanki şehir nüfusu 300.000'i aşmadığı için bu imkânsızdır), kentin ticari örgütlenme yapısının, devasa sayıdaki farklı lonca sayısının yansıttığı olgunlaşma ve uzmanlaşma düzeyine vardığından pek kuşku yoktur. Gerçekten de yazar, bu esnafı, kapitalizm öncesi kent yapısının tüm önemli iktisadi etkinliklerini kusursuz bir biçimde kapsayan elli civarında genel lonca altında yeniden gruplar.

Teoride bu loncalar, kendilerine kolektif bir davranış biçimi sağlayan ve onları hem pazarda, hem de devletle ve yerel yönetimlerle ilişkilerinde temsil eden, sıkı kontrol altındaki hiyerarşik hatlar boyunca örgütlenmişti. Bu aktif nüfusun güya sistematik kurumsallaşması, ciddi biçimde şehrin etnik/dini parçalanmasını andırıyordu. Dini/etnik cemaatlerin durumunda olduğu gibi, lonca yapısı iki ucu keskin bir kılıçtı: Bir yandan esnafa bir tür özerklik ve özdenetim sağlıyor, öte yandan onların görece tesirsizleştirilme ve devlet tarafından daha kolay kontrol edilmelerine potansiyel olarak katkıda bulunuyordu. Bu nedenle devlet sürekli olarak loncaları korumaya çalışıyordu; çünkü onlar hem toplumu hem de –dolaylı olarak– kentin pazar mekanizmalarını etkin bir biçimde kontrol ediyorlardı. Böylece, pazar kontrolünü amaçlayan ihtisap idaresi ortaya çıktı ve devletin narh fiyatları yoluyla pazarı düzenleme çabaları, onun loncalarla temel ilişki kurma zeminini oluşturuyordu. Ayrıca loncaların çoğunun özel bir etnik-dini unsurun hâkimiyeti altına girme, hatta sadece onun eline geçme eğilimi söz konusuydu. Son tahlilde bu, sosyal farklılaşmanın göbeğinde yer alan ölçütün üstü örtük kabulünün doğal sonucuydu. Loncalar temelde dayanışma biçimleri üzerinde yükselen yapılar olduğundan ve bu yüzden mensup olmayanları dışarıda bırakmayı hedeflediğinden, kültürel/etnik farklılıklar katılma koşullarının belirlenmesine kaçınılmaz olarak yardımcı oluyordu.

Bununla birlikte, bu düzeyde bir iç bütünlüğe, özellikle de en geniş ve dolayısıyla en yaygın loncalarda, muhtemelen asla ulaşamadı. Sadece bir örnek verirsek, devletin ya da loncanın tam

yetkili olduğu varsayılan hiyerarşik yönetim yapısının, Evliya Çelebi'ye göre 999 (!) civarında dükkândan ve 10.000 neferden oluşan fırıncılar loncasını, herhangi bir dönemde bu derecede bir tek tipliğe sokabilmiş olması şüphelidir. Bu tür loncalar için kolektif eylem/sorumluluk, muhtemelen, kadı ve muhtesibin (ihtisâb ağası) ara sıra pazarı gözlemesi ya da lonca düzenlemelerinin ihlali konusundaki bireysel şikâyetlerin ötesine asla geçmiyordu. Bu tür durumlarda, loncanın topografik ya da etnik doğrultularda pratik bir bölümlenmesi büyük olasılıkla bir tür biraradalık biçimi oluşturabiliyordu.

Buna karşılık, üretim ve dağıtım anlamında daha sınırlı ve bütünlüklü bir pazara yönelik daha uzmanlaşmış loncalar söz konusu olduğunda, üreticiler ve tüccarlar pazarın kontrolü konusunda usule uygun bir uzlaşmaya daha kolay varıyor, böylece tekeli ve kısıtlayıcı uygulamalar yoluyla potansiyel iç ya da dış rekabet tehditleriyle başa çıkıyor olmalıydılar. Bu münhasır ve genellikle zengin loncalar bu yüzden, kendilerine pazar güçleri ve özellikle de çatışma potansiyeli taşıyan üretim ve dağıtım ağları üzerinde gerçek bir etkinlik sağlayan, yüksek düzeyde bir özerkliğe ve iktidara sahiptiler. Yeni Çarşı'nın (Mısır Çarşısı) kumaş satıcıları ya da baharat toptancılarının bu tür loncaları, bu yüzden, Osmanlı rakiplere veya başkent pazarına "girme" çabasındaki yabancı tüccarlara karşı rekabette yerel direnişin omurgasını oluşturuyordu.

Ne var ki kentin pazar yapısı analiz edilmeden ve etraflıca değerlendirilmeden, ticari yapılanmalarının örgütlenmesinden bahsetmek pek yararlı olmayacaktır. Başkent, onu diğer kent merkezlerinden son derece açık bir biçimde ayıran temel özelliği, üretim ve yeniden dağıtımdan çok daha fazla, tüm biçimleriyle tüketime yönelmesiydi. İstanbul temelde imparatorluk üretiminin büyük kısmını yutan asalak bir devdi. Temel ihtiyaçlar ve yaklaşık 300.000'lik nüfusun doyurulması başlı başına devletin lojistik kapasitesini zorlayan bir meseleydi ve her zaman da yönetimin başlıca sorunlarından birini oluşturdu. Yakın çevresi şehrin ihtiyaçlarını karşılamakta tamamen yetersiz kaldığı için devlet, kentin



Resim 6: Kapalıçarşı'nın damları ve kubbeleri. Arka planda 18. yüzyılın yüksek yapıları, Nuruosmaniye Camii ve Ayasofya. Kentin "oryantal" bölümünü sembolize eden bir görüntü.

temel mallara olan gereksinimini sürekli bir biçimde karşılayacak bir ticari ağı kurmak zorundaydı. Haliç üzerindeki birtakım geniş iskele bölgelerine verilen adlar bu temel işlevleri açık bir biçimde yansıtır: Un Kapanı, Yemiş İskelesi, Odun Kapısı, vb. Bunların tümü limanın, İzmit (odun, meyve), Karadeniz (hububat, odun) ve Mısır (hububat, pirinç, pamuk, kahve) gibi yerlerden şehre gelen gemilerin ve malların –bu malların kent ticaret ağı aracılığıyla son dağıtımından önce– yerleştirilmesine yönelik görevinin somut ifadesiydi. Yerel üretim temelde bu malların işlenmesi ve mamul madde haline getirilmesiyle sınırlıydı. Yerel tüketimin ardından ihraç edilecek pek fazla bir şey kalmıyordu. Saraya ve kent nüfusunun üst tabakalarına mahsus lüks mallar söz konusu olduğunda ise bu model daha da geçerliydi. Lüks mallar ya imparatorluğun diğer bölgelerinin de soğurulmasıyla yerel olarak üretiliyor ya da Hindistan, İran veya Avrupa gibi yabancı diyarlardan ithal ediliyordu. 18. yüzyıldaki Fransız ticareti bu durumu mükemmel bir biçimde yansıtıyordu: Fransa ve Batı'dan yapılan ithalat, her durumda çoğunlukla Trakya ve Kuzeybatı Anadolu'dan toplanan ve Batı'ya ihraç edilmeden önce sadece İstanbul üzerinden geçen ihracatın yaklaşık dört katı fazlaydı.⁴²

Kent nüfusunun olağanüstü büyüklüğü, elbette dış ticaretteki bu dengesizliğin önemli nedenlerinden biriydi. Ancak devletin, onun askeri ve bürokratik kurumlarının yoğun varlığı da bu çarpıklığı körüklüyordu. Zaten asalak bir yapı içindeki başka bir asalağı oluşturan devlet, bir tüketici, bir patron ve sonuçta –belki de en önemlisi– bir yatırım alanı olarak, şehrin iktisadi hayatının büyük kısmının baş aktörüydü. Onun dolaysız iktisadi varlığı, kent çapında ordunun ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurulan önemli yapılarla hissediliyordu: Kasımpaşa'daki Tersane kompleksi, Galata'nın kuzeydoğusundaki Tophane, çeşitli tüfenghane ve barut-haneler. Bunlar binlerce işçinin (forsalar da dahil) istihdam edildiği sanayi kompleksleriydi ve genellikle de kentteki çeşitli loncaların insan gücünden ve uzmanlığından yararlanıyordu. Ordu ve donanma birliklerinin erzak ve giysi ihtiyaçlarının sağlanması, sürekli mal akışına ve şehirdeki birçok üretici ve tüccarın sürekli katkısı-

na bağımlıydı. Daha üst düzeyde ise saray ve çevresi, kentteki çok sayıda üretici ve tüccarın rızkının bağlı olduğu zengin ve güçlü bir tüketici grubunu oluşturunuyordu. Diğer bir deyişle, şehrin iktisadi yapısı birçok yoldan devletin varlığına ve mal/hizmet anlamındaki sürekli talebine bağımlı bir haldeydi.

Bu oldukça açık ve somut etkiye ek olarak devlet, aynı zamanda kendi mali kurumları ve imparatorluk hazinesinin işleyişi ve ihtiyaçlarıyla doğrudan bağlantılı bir yatırım pazarı da yaratmıştı. Hem devleti hem de başkent büyük nüfusunu besleyen günlük ticari faaliyetlerin altında, Osmanlı İmparatorluğu'nun heybetli ve çarpıntılı mali kalbi yatıyordu. Karmaşık ve genellikle akışkan bir siyasi ve iktisadi gücün merkezinde yer alan İstanbul, gücün, daha fazla güç kazanmak için servete ve paraya tahvil edildiği önemli bir para merkezi haline gelmişti. Kentin benzersizliğinin ve bölgedeki önde gelen konumunun bir numaralı sebebi, başka özelliklerinden ziyade bu finans alanı olma niteliğiydi.

Para ve İktidarın Eşiğinde⁴³

Haberler endişe vericiydi. Bu sabah, kâtibi Kevork,⁴⁴ yüzünde panik ifadesi, hızla odasına dalmış ve ona, durumu kurtarmak için hemen bir şey, herhangi bir şey yapması gerektiğini söylemişti. İlk tepkisi onu yatıştırmaya, rahatlatmaya çalışmak olmuş, hatta zaten olanlardan haberi olduğu ve Süleyman'la görüştüğü biçiminde yalan da söylemişti.⁴⁵ Bunun yalan olduğu çok açıktı; çünkü Kevork, efendisinin önceki gün dışarı çıkmadığını ve dükkânını sadece, işi geç saatlere kadar sürdüğünde genellikle uyuduğu üst kattaki küçük odaya gitmek için kapattığını iyi biliyordu; karısına kısa bir özür mesajı götüren genç çırağı Beşiktaş'a kendisi yollamıştı. Ancak bu yalan yine de kendisini iyi hissetmesini sağlamış ve Yakub Hovanesyan'a görüşmeyi bugün gerçekleştirme umudu vermişti. Süleyman Ağa'nın bir şey bulacağı, hatta bu güç durumdan bir çıkış yolu ayarlayacağı kesindi. Belki de en iyi yol Beşir Ağa'yla ilişkilerini kesmeleri idi;⁴⁶ ne de olsa onun peşindeydiler ve muhtemelen öteki isimler pek umurlarında bile değildi... Ahalinin

gazabını yatıştırmanın yüzlerce yolu vardı. Eğer kan istiyorlarsa görecektlerdi, ama herhangi birinin kanı mı?.. Ne de olsa Beşir Ağa gerçekten çok ileri gitmişti; bunun hiç olmazsa bir kısmını ödemek zorunda görünüyordu. Bu yeterli olacak mıydı? Halk onun hazinedarı ya da bazırğânbaşısı ve sarrafı hakkında ne biliyordu ki? Muhtemelen hiçbir şey, öncelikle de siyasetle gerçekten hiçbir ilişkileri olmadığı için. Ya da hemen hemen hiç. Onlar memurdu; emirleri alırlar ve efendilerini memnun etmek için ellerinden geldiği kadar iyi bir biçimde uygularlardı. Hepsisi buydu. İrade onundu, iktidar onundu, para da onundu; kendilerinin değil. Öyleyse nasıl sorumlu tutulabilirlerdi?

Beşir Ağa'nın parası? Aniden etrafındaki tüm değerli eşyadan utanç duydu. Küçük oda, çoğunluğu gümüş, her türlü eşyayla tıka basa doluydu; bir kısmı mühürlü çuvallar içine dikkatlice yerleştirilmiş, diğerleri duvarlar boyunca yığılmıştı. Duvar ördürüp ötekileri kapattırırken açık bıraktığı tek küçük pencereden odaya ne kadar zayıf bir ışık vurduğunu o zamana dek fark etmemişti. Tüm gümüşlerin, Venedik aynalarının ve zarif Bohemya kristallerinin pırlıltısı bile artık içine çöken karanlık ve mahvolmuşluk duygusunu bastırmasına yardımcı olmuyordu. Her eşyanın geldiği yeri biliyordu. Çifte şamdan Baş Cerrah Ahmed Ağa tarafından rehin bırakılmıştı; güzel altın enfiye kutusunu, borçlarının küçük bir kısmının karşılığı olarak Abdi Ağa'nın mirasından elde etmişti; renkli Lyon ipek balyalarını sadece iki hafta önce Flachat'dan⁴⁷ satın almıştı... Tüm odayı gözü bağlı dolaşabilir, herhangi bir eşyayı hiç tereddütsüz bulabilirdi. Kevork, onun dükkândaki mallar konusundaki hafızasından her zaman etkilenmiş, ancak kendisi yine de tüm eşyanın yazılı bir listesini tutmayı üstlenmişti. Yakub her zaman bunun boşuna olduğunu düşünmüştü, hele şimdi onların defter tutacağını düşününce... Hazine görevlilerini odasında düşünmek bile yine paniğe kapılmasına yol açmıştı ve Kevork'u Süleyman Ağa'nın Mercan'daki konağına⁴⁸ göndermeye karar verdi. Yardımcısı ayrılmaya hazırlanırken, o yine servetine döndü ve odasının tam ucunda sakladığı sandığın içeriğini yoklamaya başladı. Kıymetli taşlarının, mücevherlerinin ve altın sikkelerinin çoğu buradaydı. Onları saydı:

Yirmi beş yakut parçası ve aynı sayıda da elmas taş. Hem Beşiktaş'ta hem de Büyükdere'deki evde emniyet altında sakladıklarıyla karşılaştırıldığında bunlar oldukça azdı...⁴⁹ Gerçekten emniyet altında mıydılar? Kararını vermişti. Kendini en kötü sonuca hazırlayacaktı. Kevork'u kapıdan çıkmak üzereyken yakaladı ve onu, sahip olduğu her şeyi Boğaz'daki iki konağında muhafaza etmesi talimatıyla, gerçekten güvendiği tek meslektaşı Nikoğos'a gönderdi. Karısına hızla bir not yazdı, mühürledi ve Kevork'a emanet etti. Nikoğos en değerli eşyaları alacaktı ancak evini arayabilecek görevlilerin iştahını karşılamaya yetecek miktarda bir kısmını da arkada bırakacaktı. Neyse, zaten Nikoğos da böyle bir durumda ne yapılacağını çok iyi bilirdi. İşlerinin bir parçası değil miydi bu? Karısı notu okuduğunda muhtemelen en kötü şeyin gerçekleştiğini düşünecekti ancak yarım yamalak önlemler zamanı değildi. Kadın muhtemelen zaten onun kendi kendine itiraf edebileceğinden bile daha fazlasını biliyordu. Aklına, Beşiktaş iskelesinde piyadeye binerken kürekçilerin ona seslenişleri geldi: "Kelle koltukta, sarraf efendi!" diye bağırıyordu içlerinden birisi, diğerleri oldukça rahatsız bir biçimde gülerlerken. Verecek hiçbir karşılık bulamamış, onları azarlayamamıştı bile; sadece mütebessim bir bakış atmaya çalışmıştı. Elbette haberler kulaktan kulağa hızla yayılmıştı ve kaderinin şimdiden Beşiktaş Çarşısı'nda önemli tartışma konularından biri olduğundan emindi. Hatta alacaklılarının ödemeler için karısı ve ev halkına şimdiden baskı yaptıklarını bile tahmin ediyordu. Bu, zavallı kadını endişelendirmeye yetmez miydi?

Kevork ayrılır ayrılmaz Yakub sedirine geri döndü ve ne yapacağını bilmeksizin bir süre oturdu. Kendini toparlamak zorundaydı; olaylar karşısında bu kadar bunalmak ona yakışmıyordu. Ama böylesi, insanın başına hayatta bir kez gelirdi, değil mi? Durumu hakkında, ağzı ve boğazının aşırı kurumasına rağmen, hâlâ şaka yapabildiğine şaşırdı. Bu ona bir miktar canlılık verdi ve belgelerine biraz çekidüzen vermeye koyuldu. Çekmecesinde bulduğu tüm temessükleri (borç senedi) topladı ve onları gözden geçirerek, borçluların adlarına göre yavaşça ayırmaya başladı. 16.500 kuruş Vezir Çorak Mehmed Paşa'dan, 5.600 kuruş sarayın kasap

basışı Abdullah Ağa'dan, 220 kuruş cerrah başı Elhac Ahmed Ağa'dan, 250 kuruş eski Sipahi Ağası Halil Ağa'dan, 1.600 kuruş Darüssaade Ağası Çukadarı Eyyubi Ağa'dan, 6.500 kuruş Miha-liç Voyvodası Elhac Mehmed'den, 7.500 kuruş Zıştovi Voyvodası Selim Ağa'dan, 7.200 kuruş Hacı İbrahim Ağa'dan, 4.300 kuruş Teberdar Ahmed Ağa'dan, 2.000 kuruş Trablus Valisi İsmail Pa-şa'nın başçukadarı Veli Ağa'dan, 7.595 kuruş bahriye tercüma-nı İstefan'dan, 23.500 kuruş Kapudan Paşa namına Yahudi Ba-ruh'tan, 3.500 kuruş Selanik tuzlası vergi gelirinin satın alınması karşılığı Evrenos Beyzade Ahmed Bey'den...⁵⁰ Bu alacakları bütün bu insanlardan nasıl tahsil edecekti? Meslektaşları sarraflara verdiği borç ne kadardı? Valide ve Vezir hanlarından herhalde en azından 250.000 kuruş alacağı vardı... Murad, Boğos, Nikoğos, Mardiros, Mıgırdıç, Bağdasar, Gazar, Mehitar, Harutyun, Toros...⁵¹ Borçları-nı ödettirmek için hangi yolun kullanılacağını ancak Tanrı bilirdi. Hazine memurlarının kullanacağı yolların kendisinininkilerden daha fazla tatmin sağlayacağından emindi...

Birden kendini çok yorgun hissetti. Tüm umut kırıntıları yok olmuştu ve her zaman ürktüğü o korkunç sondan kurtulmasını sağlayacak bir yol olduğuna artık kendini inandıramıyordu. Ka-yıkçı galiba haklıydı: Bir süredir kellesini koltuğunda taşıyordu; aslında ta Süleyman Ağa ve efendisi Beşir Ağa'nın hizmetinde güç-lü bir konuma ulaştığından beri. Sürgün bile neredeyse hiç müm-kün görünmüyordu. Haddinden fazla güçlüydü ve aynı zaman-da da son derece kolay harcanabilir bir konumdaydı. Hiç kimse onu kurtarmaya kalkışamazdı: Risk çok yüksekti ve üstelik onun mahvının ortaya çıkaracağı yararlar da söz konusuydu. Zonana bunu yaklaşık beş altı yıl önce, aslında tam da Beşir Ağa'nın göre-ve geldiği yıl, yeterince kanıtlamamış mıydı? David Zonana idam edilmiş, sadece İngiliz büyükelçisi onu kurtarmak için bir şeyler yapmaya çalışmıştı. Bu çaba kesinlikle yetmemiş, Babiâli, onun İn-giliz himayesinde bir kişi olmasını hiç dikkate almamıştı. Sadece oğlunun hayatını bağışlamışlardı; bu da büyük ihtimalle borçların düzgün biçimde ödenmesini güvence altına almanın en iyi yolu ol-duğu içindi.⁵² Kendisiyle ilgili meselede de muhtemelen aynı şey

olacaktı ve kardeşi Agop, yalnızca Miri Hazine için, kendisine ait kalan borç olarak kararlaştırdıkları miktarı güvence altına almak üzere, bu karışıklıktan sağ çıkacaktı. Fakat kendisinin idam edileceği kesindi. Bunu pek önemsemiyordu; artık seksenini geçmişti ve ölüm, son beş-on yıldır hayatının ve beklentilerinin bir parçasıydı. Ama kendini ihanete uğramış, kullanılmış, kandırılmış hissediyordu... Hiçbir zaman kendisine değer verilmemiş, etrafındaki tüm bu insanlardan hiç saygı görmemişti. Kendisi her unvanın sonundaki hazret ibaresini hiçbir zaman unutmazken, sürekli Sarraf Efendi diye çağrılmaktan alınıyordu... Herkes her zaman ona bu biçimde seslenirdi; sanki o bir tür seyyar para kesesiydi... Sadece üç yıl önce Beşir'in çukadarı Ali Ağa, onun farklı (daha aşağı demek için) olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Yakub –hatırlamadığı bir nedenle– her ikisinin de harem ağasının müntesibi olduklarını söylediğinde, Ali çok sert bir biçimde itiraz etmiş, “Sarraf Efendi, ben onun müntesibiyim, sense sadece sarrafısın... Bunları birbirine karıştırmaya kalkma!” diye bağırmişti. Yakub kendini müthiş bir biçimde aşağılanmış hissetmiş ve Ali Ağa’nın, saray çevresiyle ilişkilerinde sık sık karşılaştığı kıskançlık yaklaşımıyla, onun zenginliğine tepki gösterdiğini açıkça anlamıştı. Öte yandan bu söylenenin tamamen doğru olduğunu da biliyordu. O sadece bir sarraftı ve öyle görülüyordu... O da daha kötü davranılmadığı zamanlar... Odasına⁵³ giderken karşılaştığı bir yeniçerinin onu basit bir zimmi sanarak zorla bir süre sokakları süpürttüğü zaman yaşadığı en büyük aşağılanmayı hâlâ hatırlıyordu... Ancak bu oldukça istisnai bir durumdu ve yeniçeri ağasının yeniçeriyi alenen cezalandırmasıyla öcünü almıştı.

Fakat bir sarraf olarak hiçbir zaman saraya girememişti; buna en yaklaştığı an Beşir Ağa’nın onu sarayda görüşmeye davet ettiği gündü. Babüsselam’ı geçmeyi başaramamış, efendisini birinci avluda beklemek zorunda kalmıştı. Birden Bab-ı Hümayun önünde, bir tarafa fırlatılmış gövdesinin ve kışının üzerine konmuş kesik başının korkunç görüntüsünü düşündü.⁵⁴ İdamı bile zarafet ve onurdan uzak olacaktı... Ölü ve parçalanmış gövdesi bile ancak sarayın eteklerinde kalacaktı... Biraz güce sahip olduğunu düşün-

mesi ne büyük bir yanılsamaydı. Flachat onun bir “kral yaratıcısı” olduğunu söylerdi. O, hiçbir zaman herhangi bağımsız ve gerçek bir güç uygulama şansına sahip olmaksızın, güçlü adamlar tarafından kullanılmıştı sadece. Biriktirdiği tüm serveti kışkanç gözlerden saklayarak neredeyse gizlice harcamıştı. Biraz nüfuza sahip olduğu, biraz büyüklük sergileyebildiği tek yer kendi cemaati olmuştu. İstanbul Ermeni cemaati içinde hâlâ, önde gelen Kudus kiliselerine tam bir yıl önce verdiği hediyelerin ihtişamı anlatılıyordu: Surp Hagop kilisesine elli altı okkalık gümüş avize, Kutsal Mezar’a altı yüz dirhemlik altın lamba, hepsi işlemeli tören giysileri, başlıklar, perdeler ve şamdanlar servetinin önemli bir kısmına mal olmuştu; ancak hamisi olduğu Nalean’ın İstanbul’da bir kez daha patrik seçilmesini de kolaylaştırmıştı. Böylece çok aşağılayıcı bir biçimde görevinden kovulan eski patrik Kevork bile bu kötü davranışa karşı pek fazla şey söyleyememişti.⁵⁵ Fakat iş Türklere gelince, bu gücün bir kısmını bile sergilemenin yolu yoktu. Kendilerinden olmayan unsurlara karşı her zaman kibirle, hatta aşağılayarak bakıyorlardı. Birçok yabancı, ona olan büyük borçlarından dolayı Türklerin onun insafına kalmış olduklarını düşünüyordu. Bu ancak, efendisi bu borçların ödenmesinin reddedilmeyeceğini garanti ettiği sürece doğrudur. Kendi haline bırakıldığında, Babîâli görevlilerinden herhangi bir borç ödemesi talebinde bulunması son derece güçtü. Onların sahip olduğu güç ve servet, onun kredisine ve ondan ödünç aldıkları paralara dayalıydı. Onların siyasi girişimlerini, memurlarını, vergilerini, hatta rüşvet ve hediyelerini finanse edenin kim olduğunu sanıyorlardı? Bunu çok iyi biliyorlardı; ama bunun uygun karşılığını vermeyi reddediyorlardı veya daha doğrusu, bunu tamamen normal karşılıyorlardı. Bu, onların nizam-ı âlemiydi, işte o kadar. Samimi olmak gerekirse, bu tehlike ama çok kârlı mevkii arayışının ortaya çıkardığı anlaşmanın koşullarını kabul eden kendisi değil miydi?

Yaklaşık altmış yıl önce memleketi Eğin’den⁵⁶ ayrılıp kente geldiğinde, hayat çok basit görünüyordu. Genç, deneyimsiz, hırslıydı ve şehrin hareketli yaşamı, ilk şokun ardından onu neredeyse tamamen fethetmişti. Merhum babasının uzaktan kuzeni olan ho-

cası ve hamisi Harutyun Hovivyan Amira, onu koruması altına almış ve başkentteki ilk yılında işe yerleştirmişti. O da Eğin'liydi ve memleketten yeni gelmiş bir hemşehriye, dahası uzak bir akra-baya yardım etmemek düşünülemezdi bile. Yakub yine de, şehirlerin şehrinde kendisini bekleyen karmaşa ve eziyetten kurtaran bu adama minnettardı. İstanbul hakkında duyduğu masal tarzı inanılmaz öykülerin hiçbirini, ilk kez Eminönü'ne indiğinde keşfettiği korkutucu gerçekliğin yanına bile yaklaşılamazdı. Kalabalık, bağırtılar, koku, gürültü, binalar onu serseme çevirmişti. İmkânı olsa hemen memleketinin güvenli havasına geri kaçardı ancak yolculuk onu beş parasız bırakmıştı. Geriye dönmek mümkün değildi ve o da, Mahmutpaşa Mahallesi olarak bilinen dükkân ve hanlar keşmekeşi içinde Amira'nın odasını arayıp sorarak yoluna devam etti. Velinimetini olmasa, kendisini, liman bölgesi boyunca uzanan sefil bekâr odalarında⁵⁷ yaşayan ve bu şaşırtıcı kent kalabalığında ayakta kalmalarını sağlayacak bir iş peşinde şehri sarmış şu zavallı göçmenlerin durumunda bulacaktı.

O günlere geri dönüp baktığında artık Ermeni olmanın bir avantaj olduğunu anlıyordu: Bu cemaat, fakir mensuplarıyla yeni gelenlere karşı iyi bir dayanışma sergiliyordu. Kendisi sadece Ermeni değil aynı zamanda sarrafların memleketi Eğin'den olduğu için, daha da fazla destek görmüştü. Bir anlamda kaderini aşağı yukarı bu olgu belirlemişti: İstanbul'daki sarraflar loncasının üst kademelerini giderek artan bir biçimde Eğin'den gelen insanlar doldurmuştu. Bu, oradan başkente insan akışının sürekliliğinden kaynaklanıyordu ve böylece Eğinliler bu meslekte yarı tekel bir hale gelmişlerdi. Lonca liderleri sistemi teşvik ediyor, geliştiriyorlardı ve Yakub'un kente gelişi, loncanın ve mesleğin kontrolüne yönelik daha büyük ve bilinçli bir planın bir parçasıydı. Böyle de olmuştu... Hovivyan'ın çırağı ve muhasebecisi olarak çalıştığı birkaç yılın ardından, Yakub sonunda rüyalarının gerçekleştiğini görmüştü: 1703'te lonca içinde kendisine gedik⁵⁸ verildi ve mütevacı bir sarraf olarak kendi dükkânını açma hakkı tanındı. Gerçekten de son derece mütevacı bir biçimde, yıllarca sadece önemsiz işler yaptı: yabancı paraları değiş tokuş etmek, kullanılmış ve tağşiş

edilmiş paraları yenileriyle değiştirmek, ödünç para bulmak. Artık bunlar komik derecede küçük işler gibi görünüyordu. Aslında bu dönem o kadar uzun sürmüştü ki, günlerini birçok başka insan gibi bir köşebaşı sarrafı⁵⁹ olarak tüketeceğini, asla devlet ve yönetici kesimle bağlantılı önemli bir mevki elde edemeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Mütevazı durumundan aslında şikâyetçi değildi çünkü meslekte para vardı ve yaklaşık kırk yıllık hizmeti sırasında ciddi bir servet biriktirebilmişti. Bunun bir kısmını, özellikle de 1720'lerdeki İran savaşları sırasında, devletin açgözlülüğüne ve iştahına kaptırmıştı: Hazine çeşitli katkılar talep etmişti; bu ise hazine vergisi kılığına girmiş bir el koyma operasyonundan başka bir şey değildi fakat iş, sıkıntı verici ve haksız olsalar da, bu geçici kayıpları karşılamaya yetecek kadar kazançlıydı. Çıraklık dönemi onu bu tür gelişmelere hazır hale getirmişti; devletle ve temsilcileriyle ilişkilerde maharet kazanma, eğitiminin önemli bir parçasıydı. Göze çarpmadan, hatta süfli bir tavır takınıp gerçek servetini ve yaptıklarını gizlemek, çatışmadan kaçınmak, gözü yükseklerde olan bir sarraf adayına hocasının öğrettiği temel ilkelerdi.

Aslında Hovivyan Amira'nın, himayesi altındaki delikanlı için daha büyük planları vardı. Sevdiği Gürcü kölelerinden birisi olan Anna'yı evlenmek üzere ona vermesi, Yakub'un ün ve servet merdiveninin basamaklarını tırmanacağına yönelik umudunu açıkça kanıtlayan bir gelişmeydi. İronik bir biçimde, Yakub Hovanesyan'ın Darüssaade Ağası Beşir Ağa'nın hazinedarı Süleyman Ağa'nın bazirgânbaşı olarak rüyalarındaki sarraf konumuna sonunda ulaşması, Hovivyan değil Anna sayesinde gerçekleşmişti. Anna'nın ondan Süleyman Ağa'yla bir görüşme ayarlamasını ve Süleyman'a, onun uzun süre önce kölelikten dolayı ayrılmak zorunda kaldığı erkek kardeşi olduğunu söylemesini istediği o olağanüstü günü hâlâ hatırlıyordu. İnanılmaz öykü diye işte buna denirdi, özellikle de kendisi gibi bir köle olmanın yarattığı durum ve dertlere yabancı birisi için... Önce inanmamış, ancak karşılaştığı duruma başka bir açıklama da getirememişti. Kendisine gerçeği tam olarak anlatması için ona yalvarmış, ama Anna öyküsünde ısrar etmişti...⁶⁰

Bununla birlikte, önemli olan, anlatılanın doğru olup olmaması değildi; bu peri masalı onu imparatorluğun en güçlü adamlarından birisinin kayınbiraderi yapmıştı. Hayatı dramatik bir biçimde değişmişti. Süleyman Ağa onu Beşir Ağa'yla tanıştırmış, Beşir Ağa da Süleyman'ın Yakub'u kendi bazırğânbaşı yapması isteğini kabul etmişti. İşte o andan sonra da para ve servet akmaya başlamıştı. Üç adam, âdeta bir para şirketi kurmuşlardı; Yakub bu şirketin hazine-darı ve ticari beyniydi. Beşir Ağa idari çevrelerdeki güç ve nüfuzunu artırdıkça, kontrol ettikleri işlerin sayısı da arttı: İltizam satışları, saray içinde ve çevresindeki mevki ve makamların satılması, Beşir Ağa'nın üzerlerinde büyük nüfuza sahip olduğu saray harem-inin hanımlarının sipariş ettiği ya da satın aldığı pahalı eşyalarla (kıymetli taşlar, mücevherler, saatler, değerli kumaşlar) ilgili ticaret... Yakub'un talihi, herkesi, özellikle de Hovivyan Amira'yı şaşırtan, büyüleyici düzeylere ulaşmıştı. Hovivyan onu mesleğin tehlikeleri hakkında bir kez daha uyarmıştı: "Güneşe çok fazla yaklaşma; yoksa yanarsın" demişti öngörülü bir biçimde. Hovanesyan bu tavsiyeyi tamamen göz ardı etmemişti ama ona harfi harfine uyması da, yakaladığı konumu tümüyle reddetmeksizin olanaksızdı ve bu yapamayacağı bir şeydi... Çünkü hiçbir seçeneği yoktu; ya hep ya hiçti, arası söz konusu değildi. Ve şimdi de yanmak üzereydi...

Hanın avlusundan gelen gürültüler düşüncelerini dağıttı. Kaldırım-daki toynak sesleri tehlikeyi haber veriyordu. Sonunda gelmişlerdi... Ayağa kalktı ve kaderini vakarla karşılamak için son bir çabayla, bir zamanlar Beşir Ağa'nın verdiği ağır kaftanı giydi. Kapı gürültüyle açıldı ve odaya, elinde yazgısını tayin eden fermanla bir çavuş ve yardımcıları girdi...

Yakub Hovanesyan o gün saraya götürüldü, cellat ve yardımcılar tarafından defterdarın huzurunda sorguya çekildi. Beşir Ağa'yla Süleyman Ağa zaten öldürülmüş ve halkı yatıştırmak için kelleleri sarayın girişinde teşhir edilmişti. Yakub'dan, kendi servetine ek olarak, onların varlıklarının miktarını ve yerini bildirmesi istendi. Hemen itaat etmesine rağmen, hiçbir ayrıntıyı atlamadığından emin olunmak için ona işkence yapıldı ve gözleri oyuldu.

Yakub'un yaşlı gövdesi bu davranışa dayanamadı. İşkence sırasında ölünce, cesedinin boynu vuruldu ve kafası bacaklarının arasına konmuş bir vaziyette sarayın girişinin önüne atıldı. Üç adamın el konan serveti, nakit yaklaşık 4.000.000 kuruş, mülklerinin ve kölelerinin satışından gelen 300.000 kuruş ve kıymetli taşlar ve mücevherlerden mobilyalara kadar büyük miktarda değerli eşyadan (bunların taşınması için 2.500 kadar hamal birkaç gün çalıştı) oluşuyordu.⁶¹

Yakub Hovanesyan, devlet, devlet hazinesi ve genel anlamda yönetici kesimle bağlantılı finansal etkinlikler aracılığıyla sermaye birikimi sağlamanın bedelini canlarıyla ödeyen bir dizi talihsiz sarraftan sadece biriydi. Devletin oluşturduğu bir yatırım sektörü diyebileceğimiz olgunun doğuşu, büyük oranda imparatorluğun mali yapılarının gelişimi ve dönüşümü sonucunda gerçekleşti; dolayısıyla bu dönüşüm bu açıdan, modern devletin ortaya çıkış süreciyle ilintilendirilebilir. Osmanlı İmparatorluğu'nun ilk dönemlerinde oldukça gevşek ve merkezileşmemiş yapısından farklı olarak; toprakların 15. ve 16. yüzyıllardaki hızlı genişlemesi, merkezi yönetimin hazine ve finansal gücünde buna paralel bir yükselişe yardımcı olmuştu. Bu merkezileşme süreci, özünde kaynakları, yeni ortaya çıkmakta olan merkezi bürokratik ve askeri yapılar içinde toplama doğrultusunda giderek artan bir arzu ve ihtiyacı içeriyordu; bu süreç, daha önce var olan aristokratik ve dirliklere bağlı bir temele dayalı iktidar paylaşım biçimlerinin aleyhine işliyordu. Eyaletlerde konuşlanmış sipahi kuvvetlerinin yerine geçen ve onları modası geçmiş hale getiren merkezi daimi bir ordunun büyümesi,⁶² bu sürecin askeri yönünü yansıtıyordu. Yeniçeri kurumu kısa sürede, doğrudan saraya bağlı sınırlı sayıda seçkin askerlerden oluşan bir birlikten, devletin askeri belkemiğini oluşturan bir ordu haline geldi. Harcamalardaki ani sıçrama bu değişimin doğrudan sonucuydu: 1527 ile 1669 yılları arasında yeniçerilerin sayısı –ödenen maaşlardaki nominal dokuz kat, reel yedi kat büyümeye uygun biçimde– yedi kat arttı.⁶³ Bu patlama, dönemin devlet harcamalarındaki yoğun artışın sadece bir yönünü oluşturuyordu. Toprakların genişlemesinin ve fethedilen yerlerin

korunmasının maliyeti, 16. yüzyıl sonlarındaki İran seferleri sırasında düzensiz birlikler için sistemli olarak asker toplanması, II. Mehmed tarafından girilen merkezileşme sürecinin örgütlenmesi ve saray çevresinin genişlemesi, devlet harcamalarında olağanüstü bir kabarmaya katkıda bulundu. 1520'lerden 18. yüzyıl başlarına kadar devlet bütçesindeki nominal on kat artış, bu durumu ancak kısmen yansıtır gibidir.

Yeni bütçe gereksinimleriyle karşı karşıya kalan devlet, gelirlerini özellikle de hazineye giren vergi gelirlerini sistemli bir biçimde yeniden yapılandırmak zorunda kaldı. Osmanlı devleti, mali gelirlerin yeni vergiler koyma ve var olanları en üst boyuta çıkarma yoluyla artırılmasına, ayrıca gümüş paranın kıymetli maden içeriğinin düşürülmesi (tağşiş) gibi enflasyonist önlemlere ek olarak, mali kaynaklarının parasallaştırılması aracılığıyla dolaylı borçlanmaya da başvuruyordu. Bu uygulama genel olarak, aynı döneme rastlayan askeri dönüşümlerden dolayı zaten aşınmaya başlayan mevcut tımar yapısının üzerine geçirilen bir iltizam sisteminin daha sistemli olarak kullanılması biçiminde gerçekleşiyordu. Böylece doğrudan krediye başvurmaksızın, devlet, mukataalarını üç yıl gibi kısa bir süre için olası yatırımcılara kiraya verebiliyordu. Bu yatırımcılar, söz konusu uygulamadan çifte avantaj elde ediyorlardı; bir yandan bu girişimlerinden ciddi kazançlar sağlıyorlar, öte yandan da –eğer henüz yönetici elite mensup değilseler– fiilen askeri statüsüne geçme hakkı kazanıyorlardı. Bu konum onları imparatorluğun vergi ödeyen reaya çoğunluğundan farklı kılıyor ve sosyoekonomik durumlarını, yarı siyasi bir statüyle güçlendiriyordu.

Tüm imparatorluktaki merkezkaç güçlerde olası bir artış anlamına gelse bile, devletin bu durumdan doğrudan yarar sağlayacağı açıktı. *Reji* tarzı bir vergilendirme sisteminin yükünden kurtulan imparatorluk hazinesi, mukataaların iltizamı yoluyla büyük miktarlarda nakit para toplamaya muktedir oldu.⁶⁴ 17. yüzyılın sonlarında, daha geniş iltizamların esham (hisse) biçiminde –malikâne adı altında– bölümlenmesi ve bu suretle mezatların daha fazla sayıda olası yatırımcı için daha uygun ve rekabetçi bir hale getirilmesiyle, sistem oldukça etkinleştirildi.⁶⁵ Böylece, hazinenin

bu etkinlikleri etrafında yoğunlaşan bir para piyasası ortaya çıktı ve birçok olası yatırımcı başkente yöneldi:

Kamu vergilerinin, topraklarının, hatta vakıfların iltizama verilmesi, her türden sermayedara, sanayi ve ticaretin onlara böylesine az olanaklar sunduğu bir ülkede sermayelerini verimli hale getirme kapısını açıyor... Hükümet kredi yokluğundan ötürü borç ve kâğıt para imkânlarını kullanamadığından, mali kaynaklar tükendiğinde para bulmak için siddete başvurmamak zorunda.⁶⁶

Böylece, daha geleneksel ticaret örüntülerinin üzerine geçirilen bir finans ve kredi ağı, İstanbul'u önemli eyaletleriyle birbirine bağladı ve yönetici elitler ve onların güç –ve finans– simsarları olan İstanbul –genellikle Ermeni– sarrafları aracılığıyla, imparatorluk hazinesine sürekli bir sermaye akışını olanaklı hale getirdi. Sarrafların devletle olan doğrudan bağlantıları aslında sınırlıydı ve temel yenilik, hemen hemen sistemli bir biçimde yönetici sınıf üzerinden yönlendirilen dolaylı bir borçlanma tarzı temelinde, kredi mekanizmalarının kurulmasıydı. Osmanlı devleti, dönemin Avrupa devletlerinden farklı olarak, asla kamudan ya da sermayedarlardan doğrudan borç alına yoluna gitmedi. Bunun yerine her zaman, ister vergilerin, iltizama verilen toprakların ya da mevki satışlarının artırılması şeklinde, ister müsadere ya da sabit fiyattan zorla değerli metal toplama biçiminde olsun, ekonomiden doğrudan aktarımlara bel bağladı.⁶⁷

Sarrafların devlet maliyesiyle doğrudan yegâne bağlantısı, para bozmak ve düzenli bir biçimde imparatorluk darphanesine önceden anlaşılmış miktarda değerli metal sağlamaktı. Bununla birlikte, dolaylı bir biçimde, yönetici sınıf mensuplarına kredi veriyorlardı. Böylece her türlü mevki, iltizam ve gelir getirici diğer konumları satın alabiliyor, elde edebiliyor, bunun karşılığında da devlet hazinesine çok ihtiyaç duyduğu parayı sağlıyorlardı. Böylesi faaliyetlerle sarraflar, kentin iktisadi kurumları için belirleyici olan bir finansal işleyişin ayrılmaz bir parçası haline geldiler. 18. yüzyıl sonlarında bir Fransız tüccar, onları İstanbul para piyasasındaki en temel belirleyici unsur olarak tarif ediyordu:

Para bu dönemde azdı ve genellikle de her yılın mart ve nisan aylarında az olur; ancak bu kıtlık, sizin orada bu ifadedden anlaşılanla aynı anlamda değildir. Bu darlık bir para yokluğundan meydana gelmez; daha ziyade halkın, iltizam kapma ya da mevki satın alma zamanı geldiğinde ellerinde hazır para olması için stoklamasından kaynaklanır... Bütün bu tartışmalar ve entrikalar bittiğinde yeniden tedavüle çıkar.⁶⁸

Bu gözleme, taşradan başkente düzenli para akışını eklemek gerekir. Haraçlar, vergiler, mukataalar ve mevkiiler için taşradan gelen talepler, hediyeler ve rüşvetler, yüksek düzeydeki bürokratların kasalarına, padişahın şahsi hazinesine ve imparatorluk hazinesine akan daimi bir para hareketi yaratıyordu. Taşra, başkenti hububat, kereste, tekstil ya da diğer mallar bakımından beslediği gibi, sarayın ve devletin finansal gelirinin büyük bir bölümünün de kaynağıydı. Bu hareketleri polişe ağları aracılığıyla düzenleyen tüccarlar, çevreden merkeze düzenli ve güvenli para akışını sağlıyorlardı. Sistem, taşra ile İstanbul arasındaki dengesizlik üzerine kuruluydu. Taşra başkente gönderdiği tüm mallar karşılığında olağanüstü büyük bir kredi biriktirirken, başkentinde taşrada üretilen zenginliğin büyük bir kısmı üzerinde siyasi bir talebi vardı ve bu yüzden para akışının ticari ve siyasi anlamda iki şeritli bir yol olduğu açıkça görünüyordu. Fransız tüccarların bu polişe ağına dahil oluşu, onun nasıl işlediğini açık bir biçimde izah eder. Doğu Akdeniz'in diğer limanlarındaki meslektaşları yoğun biçimde yerel ürün ve hammadde satın almaktan dolayı sürekli açık verirken, ihracat için satın aldıklarından çok daha fazlasını satan İstanbul'daki tüccarlar, bir nakit fazlası biriktiriyorlardı. İstanbul böylece Doğu Akdeniz'deki Fransız ticareti için, adı konmamış bir banka haline geldi. Kent, diğer limanlardaki hesap açıklarını İstanbul'daki cemaat üyeleri adına çıkarılan polişeler aracılığıyla karşılıyor, bu polişeler daha sonra, merkezi hazineye para göndermesi gereken yerel yöneticilere satılıyordu. Başka bir deyişle, birbirine ters iki akıntı, yerel yöneticilerin parasını kullanan taşra tüccarları ve İstanbul'daki tüccarların ödeme yaptığı imparatorluk hazinesi, birbirini dengelemekteydi.⁶⁹

Yine bu işlevlerin çoğu, yönetici sınıf ve saray çevresinde yoğunlaşmış sarrafların ve kapı kethüdalarının arabuluculuğuyla gerçekleşiyordu. Bununla birlikte, bu sektör çok marjinal kaldığı için, İstanbul'da gerçek bir para piyasası hiçbir zaman tam anlamıyla oluşmadı. Çoğu sarrafın, Kapalıçarşı civarındaki önemli hanlardan biri olan Valide Hanı'nda odası vardı. Bununla birlikte, lonca düzenlemeleri ile bürokratlara ve hizmet verdikleri kurumlara büyük oranda bağımlılık arasında sıkışıp kalmışlardı. Aslında bu pazar son derece istikrarsızdı ve çok büyük riskler içeriyordu. Sarrafların işi bir ölüm kalım meselesine dönüşebiliyordu: Efendileriyle yükseliyor, ancak yine onlarla birlikte, servetlerine el konması, hatta idam edilmeleriyle sonuçlanan çok kötü durumlara da düşebiliyorlardı. Yüksek faizle borç para verme, hem nispi para kıtlığını hem de –ve daha çok– pazarın devletten ya da yönetici seçkinler içindeki güçlü gruptan gelen sürekli müdahale tehdidinden kaynaklanan riskli ve keyfi koşullarını yansıtıyordu.

İstanbul bu yüzden diğer Osmanlı liman ve kentlerinden tamamen farklı nitelikleri olan, istisnai bir ticaret merkeziydi. Devletin ve uzantılarının çok güçlü varlığı, lonca kurumlarının görece sağlamlığı, nüfusun olağanüstü fazlalığı, hep birlikte başkentin pazarlarının olgunlaşmasına, zenginleşmesine ve kapsamlı gelişimine katkıda bulundu. Fakat bunların ötesinde, İstanbul'u farklı ve ayrıcalıklı kılan, ticari etkinliklerdeki para dolaşımı düzeyinin, ticaretin parasız ya da yarı paralı türlerinin baskın, veya en azından önemli olduğu imparatorluğun diğer merkezlerinin aksine, yüksek oluşuydu. Bu bakımdan İstanbul muhtemelen Doğu Akdeniz'deki tek gerçek kentsel pazardı; diğer şehirler kendi kırsal hinterlandlarına ve uzun mesafeli daha geniş ticaret ağları içinde bir arabulucu olma konumlarına sıkı bir biçimde bağlı kaldı. Başkentin sunabileceği çok az şeye karşın devasa bir tüketim kapasitesine sahip olması olgusu, onu her türlü ticari faaliyet için fiili bir çıkmaz sokağa çeviriyordu; ister nüfusunun doyurulması, ordu ve donanmanın beslenmesi, isterse seçkinlerin lüks mal tüketimi ya da imparatorluk hazinesinin mali işlemleri biçiminde olsun, bu çıkmaz sokak durumu değişmiyordu.

Örneğin İzmir liman kenti, ticaret hacmi açısından, en azından Avrupa ticareti söz konusu olduğunda, herhalde İstanbul'un en ciddi rakibiydi. Buna karşın İzmir, yerinde tüketimin marjinal bir rol oynadığı, tümüyle farklı bir ticari yapı üzerinden gelişti. Ege'nin ticaret merkezi, geçiminin çoğunu yeniden dağıtımdan sağlıyordu; hinterlandını ithal mallarla besliyor, oradan da Batı'ya, hatta Doğu'ya ihraç etmek üzere yerel her tür hammadde ve ürünü topluyordu. Bu şekilde kendini transit ticarete vakfeden kent, temelde takas ve beklentili satışlar üzerinden iş görüyor, giren malların çoğunun ödemesi, ihraç malları gelince aynı olarak yapılıyordu. Bu sistem, hem gelen hem de giden malların bilgisine ve dağıtım ağlarının kontrolüne sahip yerel tüccarlara büyük bir güç kazandırıyordu.⁷⁰ İstanbul'da ise, aksine, ticari faaliyetlerin çoğu nakit ödeme üzerinden ve nispeten daha rekabetçi bir pazar yapısı çerçevesinde dönüyordu. Avrupalı tüccarlar için bu, daha güvenli ve önlerini görebildikleri bir ortam anlamına geliyordu; bu da İstanbul'u imparatorluğun diğer ticari merkezlerine tercih etmelerinin sıkça başvurulmuş izahı oluyordu. Yabancı tüccarların bu yapılanmış pazarı anlamaya, kontrol etmeye ve nihayetinde etkilemeye yönelik sürekli çabaları, 18. yüzyılda İstanbul'daki faaliyetlerinin temel bölümünü oluşturuyordu. Yerel ve yabancı unsurlar arasındaki bu üstü örtülü çatışmanın öyküsü, değişen konjonktürü ve sonuçta Osmanlı ekonomisinin adım adım Batı tarafından hâkimiyet altına alınması sürecini anlamanın anahtarıdır. Bununla birlikte, İstanbul pazarının fethinin anlamı sadece ticari yönüyle sınırlı değildi. Bu gelişme aynı zamanda nüfus içindeki birtakım grupların güç yapılarında ciddi değişimleri ve devlete bağlılık konusunda, 19. yüzyılda tüm Osmanlı toplum yapısını daimi bir biçimde etkileyecek bir farklılaşmayı da beraberinde getirdi.

Bir Hâkimiyetin Doğuşu

... En iyi çeşitleri ve en güzel malları almaktan mahrum kalmamak için acele eden kumaş tüccarları, bu amaçla, kalabalıklar halinde Galata'ya doluştular... Satışlar başladı başlamasına, ama oldukça ağır gidiyordu. Tek bir top kumaş satmanın ne kadar güç olduğunu herkes anlıyordu.

Kumaşı önce Fransız ölçü birimi *aune*⁷¹ ile ölçmek, sonra da onu ticarethanenin simsarına arşın⁷² cinsinden ölçtürmek zorundaydınız. Kumaş tüccarı, satıcının kumaşı çok fazla gerdüğinden yakınıyor ve ölçmeye başladığı yer konusunda satıcıyla ağız dalasına giriyordu. Arşın cetveli ölçümden bir şeyler yiyordu hep; çünkü kumaş onun üzerine sarılıyordu. Satıcı arşının *aune*'a tekabül etmediğinden de şikâyet ediyordu. Kimileyin haksız, ama çoğunlukla haklı olan satıcı, simsara bağırıyordu; ağıla bir kurdun girdiği korkusuna kapılan ve iyi niyet ile simgeleri pek umursamayan insanlarla alışveriş yapan kişilerin bu şekilde davranması anlaşılır bir şeydi. Her top kumaşın satışı bir münakaşa doğuruyordu; herhangi bir teslimat olmaksızın iki gün bu şekilde geçiverdi. Kimi toplar çok eksik bulunuyordu; kumaş tüccarları bu eksikliğin kendilerine telafi edilmesini sağlamak istiyorlardı. Bu tüccarlardan biri iyi bir top kumaş bulduğunda ve hepsini kendisi için istediğinde, onların esnaf loncasının kâhyaları tarafından imzalanan mukavele ne kadar öne sürülürse sürül-sün, bu mukaveleyi kendi meşrebine göre yorumluyordu; bu da *lege non pagando*'ya ("ödememe âdeti") doğal bir eğilim demekti.⁷³

1725'te Galata'da yapılan bir kumaş satışına dair bu anlatım, imparatorluk başkentindeki Batılı ticari faaliyetin gerçekliğini canlı bir biçimde gözler önüne serer. Avrupalı anlatıcının üstünlük taslayan tonu ve mallar üzerine yapılan düzensiz ve sıkı pazarlığın yerel tüccarların doğuştan gelen bir özelliği olduğu yolundaki değerlendirmeleri, Doğu Akdeniz'deki ticari işleyiş hakkında yazılan raporların en sık rastlanan ana motiflerinden birini oluşturur. Bununla birlikte, bu büyüklük taslayan tarzın ardında endişeli ve teslimiyetçi bir ağız vardır ve bu da bizi, Batılı tüccarların Doğu Akdeniz pazarlarında, özellikle de İstanbul'da, sık sık varsayılan hâkimiyetlerini sorgulamaya itmektedir.

İstanbul'un Osmanlılarca fethinden beri zenginlik, zengin ve güçlü bir tüketici grubunun baskın tüketim kalıplarına karşılık verme anlamında, kentteki Avrupalı ticaretinin niteliğini belirlemiştir. Nüfusun üst kesimlerinin, özellikle de saray çevresi ve yönetici seçkinlerin talep ettiği tekstil ve diğer lüks tüketim malları, uzun süre bu ticaretin baskın unsuru olmuştur. Bununla birlikte, bu ticaretin temel aktörleri, 16. yüzyılın ikinci yarısından itibaren,

imparatorluğun önceki ticari ortakları İtalyan devletlerinin yerini alan “Atlas Okyanusu ekonomileri”ne doğru aşamalı bir kayışla, değişmeye başlamıştı.

17. yüzyıl başlarına gelindiğinde İtalyanlar zaten birçok alanı İngiliz, Felemenk ve Fransız tüccarlara karşı kaybetmişlerdi. 18. yüzyılda Fransa, toplam ticaret hacmi açısından yüzde altmış-yetmiş gibi büyük oranlarda gerisinde kalan rakiplerini sollayarak, imparatorluğun en önemli ticari ortağı haline gelmişti. Bu ciddi değişimin ardında, Colbert’in Doğu Akdeniz pazarlarını ele geçirmeye yönelik çabalarının büyük etkisi vardı; Fransız tekstil sanayiindeki hızlı bir gelişmenin (özellikle Languedoc bölgesinde) sonuçları ve Fransa’nın ticari üssünün (Marsilya limanı) Doğu Akdeniz limanlarına yakınlığı da bu değişimi körükleyen etmenlerdendi. Fransızların, Felemenk Eyaletleri ve İngiltere gibi ticari güçleri giderek geride bırakabilmesi aynı zamanda, Felemenk’in ticari daralma yaşıyor olmasından, İngiltere’nin enerjisini bilinen dünyanın daha uzak ve yeni bölgelerine (Hindistan’dan Amerikan kıtasına kadar) yöneltmesinden ve Doğu Akdeniz pazarının aynı dönemde daralma sürecinde oluşundan da kaynaklanıyordu.

Küresel konjonktür ne olursa olsun, Fransızların Osmanlı pazarlarını –Batı ticaretinin nüfuz etme olanaklarının sınırları çerçevesinde– özellikle de en zengini sayılan İstanbul pazarını ele geçirmekte olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Yüzyıl boyunca Marsilya’dan gelen Fransız gemileri Galata mağazalarını kendi eşyalarıyla doldurdu: Kumaş (Carcassonne bölgesinden birinci kalite, ikinci kalite ve geniş londrina [çuha]) ve –bu birinci kalem ticari malın epey ardından– Lyon’dan ipekli ürünler, Fransız Antilleri’nden şeker ve kahve, kolonilerden ot, baharat ve boya maddeleri ile kraliyet imalathanelerinde üretilen demir, kalay, kâğıt gibi her tür mamul ürün. Fransız tüccarlar bunları, milli kökeni pek önemsemeyen ve tüm Batı mallarını –ve insanlarını– genel bir “Frenk” terimi altında birleştirme eğilimindeki Osmanlı tüketiciye, sürekli artan bir miktarda sunuyordu.

Fransız tüccarlar, Felemenkler ve İngilizler karşısındaki zaferleriyle gurur duyuyorlardı:

İkinci kalite londrina bu limandaki en temel tüketim malı ve fiilen ticaretimizin başlıca dayanağıdır. Bu kalitedeki kumaşımız, her gün artan bir şevkle onu arayan çok sayıda insanı giydirdiğimiz için daha da çok istenmektedir... Eğer İngiliz ve Felemenkleri kaldıkları tek pazar olan en iyi ve en kötü kalite kumaş alanından da uzaklaştırabilirsek, Doğu Akdeniz'de sadece Fransız kumaşı tanınacaktır.⁷⁴

Avrupalı rakipleri karşısında kazandıkları böylesi bir başarıya ve mallarının hâkimiyetine rağmen, Fransız tüccarlar, yerel pazara kendi sistemlerini gerçekten kabul ettirmeyi başaramadılar; bu büyük oranda, ürünlerinin, İstanbul pazarındaki diğer seçeneklerle karşılaştırıldığında, göreceli marjinalliğinden kaynaklanıyordu. Fransız ve diğer Avrupa malları, üst sınıf tüketim kalıplarına yönelik sınırlı bir pazarı hedefliyordu çünkü halkın tüketiminin büyük kısmını oluşturan orta ve düşük kalite yerli mallarla rekabet edemiyorlardı. Daha sı Batı malları, kendi sınırlı pazarlarında bile, yerli üretim lüks malların ve hepsinden önemlisi, Doğu'dan, özellikle de Hindistan'dan ithal edilen tekstil ürünlerinin sıkı rekabetiyle karşı karşıyaydı. Miktarlarının belirsizliğine karşın, Fransız tüccarlar, Osmanlı seçkinlerinin tükettiği tülben ve diğer kaliteli Doğu ürünlerine alternatif sağlayamayacaklarını biliyorlardı. Kendilerini sık sık, zaten zengin bir tüketici grubunun kolayca vazgeçebileceği, ikinci seçenek olan malların pazarlanması mücadelesi içinde buluyorlardı.

Fransızların İstanbul pazarını fethetmelerinin önündeki daha da büyük engel, bu ürünlerin toptan ve perakende satışıyla ilgilenen yerel tüccarların güçlü ve etkin direnişiydi. İstanbul'daki Fransız milleti kendisini, kervan ticaretinin ve yerli pazar kurumlarına sağlam biçimde yerleşmiş toptancıların insafına kalmış diğer kentlerdeki vatandaşlarına göre daha şanslı görse de, kendi durumunu farklı kılan sadece satışların çoğunun nakit yapılıyor olmasıydı. Fransızlar İstanbul'da, gelecekteki satış ve takasların güvenilmezliği ve belirsizliği gibi sorunlarla uğraşmıyorlardı. Buna karşın güç açısından bakıldığında, Fransız tüccarların kaderi genellikle, gelen Fransız malları konusunda tekel olma gibi varsayılan bir avantajı kolaylıkla altüst edebilecek yerel ilişki ağları ve yapılanmalara bağlıydı.

Tekel avantajı hayalîydi çünkü Fransız tüccarlar kentin dağıtım ve perakende pazarından genellikle mahrum bırakılıyordu. Bunun sonucunda, yerel toptancılara satar satmaz malları üzerindeki kontrollerini kaybetmiş oluyorlardı. Yeni Çarşı'nın (Emi-nönü'ndeki Mısır Çarşısı) kumaş, baharat ve ot satan loncaları, başkentin tüketim pazarının Fransızlar –ya da diğer Avrupalı tüccarlar– kadar içindeydiler. Loncaların dayanışmacı/korporatist yapısı, Fransızları bağımlı bir konuma ve kendilerine dayatılmak istenen koşullara tamamen rıza göstermeye zorlamayı kolaylaştırıyordu. Kısacası, Fransız tüccarların tüketicilerle doğrudan teması engelleniyordu. Kumaşlarının çoğunu doğrudan kumaş satıcıları loncasına satıyorlar, lonca da bunları, kendileri de aynı loncanın mensubu olan İstanbul perakendecilerine dağıtıyordu. Bunun dışındaki diğer alıcılar sadece, Fransız kumaşının yaklaşık beşte birini alan bazırğânbaşılar (saray ve yönetici sınıf mensuplarının ihtiyaçlarını karşılıyorlardı) ve onda birini alan bitpazarı esnafıydı. Kalan küçük miktar (yüzde beşle on arasında değişiyordu) ya yolculara satılıyor ya da Bursa veya Edirne gibi başka ticari merkezlere gönderiliyordu.

Bu nedenle, Fransız tüccarlar için, tekelsi uygulamaları ve taktikleri engellemeye çalışan kolektif yapıdaki alıcıların (çünkü böylesi uygulamalar kendi kumaş tekellerini tehlikeye sokuyordu) oluşturduğu engelleri aşmak fiilen imkânsızdı. Aynı olgu Yeni Çarşı'daki ticaret loncalarının sattığı diğer malların çoğu –şeker, kahve, baharat ve ot gibi– için de geçerliydi. Dahası bu loncalar arasındaki bağlantılar sistemli olarak, Fransız çıkarlarına bağılılıkları –en azından Fransızların gözünde– şüpheli olan, kendi şirket ve loncalarını oluşturmuş Yahudi simsarlar aracılığıyla düzenleniyordu.

Fransızlar, birbirine güçlü bir biçimde eklenmiş bu yapıların birliğini kıramazlardı. Ne de olsa yabancıydılar ve yerel güçlerin karşısına dikilebilmek için gerekli güç ve bilgiden yoksundular. Onları özellikle savunmasız kılan, satışlarını geciktirme ve böylece pazarı yokluk yoluyla yönlendirme imkânlarının olmamasıydı. Sınırlı bir mal miktarı ve çeşitliliğine ve çok daha az

sayıda olası müşteriye sahiptiler. Bir “alıcı pazarı”ndan geçinen Fransızlar, tam anlamıyla ticari “ortaklar”ının insafına kalmışlardı; bu ortaklar ise Fransız stokları hakkında bütün bilgilere sahip olma avantajından faydalandıkları gibi, canları istediğinde başka Avrupalı tüccarlarla da işbirliği yapabilecek durumdaydılar ve dahası, geçinmek için münhasıran ithal kumaşın satışı ve dağıtımına bağımlı değillerdi.

Böylece, kumaş satıcıları loncası Gelibolu’ya bir haberci göndererek, herhangi bir Fransız gemisinin boğaza girdiğini kolaylıkla öğrenebiliyordu. Lonca, Fransa’dan yeni bir parti kumaş geldiğini haber alınca, fiyatları düşürene kadar, Fransız milletinden (Fransız tüccarların genellikle “birlik” olarak tanımladıkları çerçevede) alışları hemen kesiyordu ve yabancıların fiyatları düşürmesini bekliyordu. Stoklarını satamamaktan kaynaklanacak büyük risk ve zararla karşı karşıya kalan Fransız tüccarlar (ve zaten satışlar üzerinden komisyon alarak çalıştıkları için hevesleri de kırılıyordu) kaçınılmaz olarak bu baskıya boyun eğiyor ve çaresizce eldeki stokları daha fazla zarara uğramadan eritme çabasına girerek, birbirleri karşısında fiyat kırarak satış yapıyorlardı. Fiyatları aşırı derecede düşürmek istemediklerinden, bunun yerine genellikle ödeme koşullarında oynama yapıyorlardı. Bazı uç durumlarda vadeler yaklaşık iki yıla kadar uzatılıyordu. Sonuç, yerel aktörlerin hâkimiyetlerinin hemen hemen kesinleşmesiydi; aynen Fransızların öteki liman merkezlerinde karşılaştıkları durum gibi.

1720’lerin sonlarında vaziyet öyle kötü ve zararlı hale geldi ki, Fransızlar, yerel yapıları taklit ederek onlara karşı koymaya çalıştılar ve bu yüzden kendilerini dayanışmacı ve kolektif davranış temelinde, lonca benzeri bir yapı biçiminde düzenleme çabasına giriştiler. Fransız tüccarların lonca tarzı önlemleri benimsemesi mantıklıydı. Bu, yerli ortaklarının birleşik cephesinin baskısı altında, yerel koşullara gayet incelikli bir uyumun göstergesiydi. Aynı zamanda da, daha aşağı bir konumda olduklarının ve oyunu Fransız kurallarına göre oynamanın imkânsızlığının üstü örtülü kabulüydü:

Kumaş satıcılarınıninki gibi bir lonca oluşturan İstanbul'daki tüm işkol-ları, yapmak zorunda oldukları ve sadece acil bir ihtiyaç durumunda yaptıkları alımlar için bir araya gelirler; mallar için önerecekleri fiyat hususunda kendi aralarında anlaştıktan sonra, düzenlemeler (*arrange-ments*) olmazsa, tüccar bu fiyata uymak zorunda kalır: Ancak satıcıların oluşturacağı bir karşı-birlik sayesinde ki bizler, alıcıların birliğine karşı mücadele verebiliriz; kumaşın fiyatının düşmesine engel olacak ve ülke-deki kumaş imalatçılarının dayatmasına uymaktan kaçınmamızı sağlaya-cak tek yol da budur.⁷⁵

Bu tüccarların aslında, dağıtım ve tüketimi kontrol eden ve ken-di dışındakilere karşı konumunu güçlendirmek için ekonomi üstü araçlar kullanmakta asla tereddüt etmeyen (1752'de, Patrikhane'nin, Rumların Fransız kumaşına yönelik boykotuna uymayan lonca üyesini derhal aforoz etme tehdidinde bulunması gibi) bir gruba karşı yapabilecekleri pek fazla bir şey de yoktu.

Fransızların bu taklitçi sistemi (tüccarlar ona "düzenlemeler" diyordu) temelde, elçi ve onun seçilmiş vekillerinin denetimi al-tında yürütülen, kolektif bir davranışı amaçlayan ve kendi kendi-lerine dayattıkları bir dizi önlemden oluşuyordu: Satışlar, her bir tüccarın stoku oranında katılacağı biçimde, ortak yapılacaktı; bu işleyişin dışında hiçbir satış yapılmasına izin verilmeyecekti; tüm stoklar görevli heyet tarafından kayıt ve kontrol altına alınacaktı. Başka bir deyişle Fransız tüccarlar, kişisel çıkarlarını, oluşturduk-ları lonca benzeri birliğinkilere feda etmeye zorlandılar.

Bu gelişmeyi kendi Doğu Akdeniz pazarlarının genişlemesi önünde ciddi bir engel olarak gören Languedoc kumaş üreticile-ri ve Marsilya tüccarları, ona şiddetle karşı çıktılar. Buna karşın sistem yine de şöyle veya böyle 1750'lerin sonlarına kadar devam etti ve Fransız cemaati ile İstanbul loncaları arasındaki ilişkilerin normalleşmesine yardımcı oldu. 1740'larda taraflar arasında ak-dedilen bir dizi yazılı düzenleme, kumaş ticaretinin istikrarlı bir hal almasına katkıda bulunmuştu. Bu belgelerden birinin içeriği, bu meseledeki karşılıklı uzlaşmayı mükemmel bir biçimde yansıtır: Fransız tüccarlar satışlarını, kumaş satıcılarının bildirdiği ihtiyaca

göre sınırlamayı kabul ettiler; kumaş satıcıları da bir karşı eylem biçimi olan pasif direnişten vazgeçmeyi ve iç meselelerinin belirli oranda kontrolü ve gözlenmesi dahil, daha esnek bir tutum benimsemeyi kabullendiler. Böylece Fransız tüccarlar ve kumaşçılar loncası arasında 1743'te imzalanan anlaşmayla,⁷⁶ taraflar arasındaki işbirliği ve birlikte çalışmanın temel koşulları, daha çok kumaş satıcıları tarafından satın alınacak miktar meselesi dikkate alınarak belirlendi ancak bu anlaşmanın iki maddesi çok daha şaşırtıcı bir içeriğe sahipti: Birine göre, Fransız milleti, elindeki “diğer on üç yedik”i⁷⁷ kullanmamayı kabul ederken, Issaya Seville adlı kişiye “bir dükkân açma imtiyazı” veriyordu. Lonca kurumu içinde gedik gibi “kutsal” bir ayrıcalık konusunda Fransızlara haklar tanınması, Fransız tüccarlar ile yerel tüccarlar arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesinden daha fazlasını akla getirir. Burada, yerel belirlenimli bir çatışma veya en azından rekabet durumundan, yabancıların yerel koşullar üzerinde tedrici kontrolüne delalet eden bir yöne doğru kayışın söz konusu olduğu da düşünülebilir. Yerel baskınlığın sona erip yabancı hâkimiyetinin başlayışını gösteren kesin bir noktayı tespit etmek mümkün olmamakla birlikte eldeki belgeler, Fransızların yerel pazar üzerinde, yerel tüccar ve loncaların oldukça kurumsallaşmış görünen güç ve haber ağının aleyhine, egemenliklerini giderek artırdıklarını göstermektedir. Belgelerden anlaşıldığına göre 18. yüzyıl ortalarından itibaren yabancı unsurlar imparatorluk başkenti pazarına giderek hâkim olmaya başlamışlardır. Bu hâkimiyetle birlikte, bu pazarın eşitsiz koşullarda Batı ekonomisine dahil edilmesinin zeminini hazırlayan bir süreç de harekete geçmişti.

Yüzyılın sonuna doğru Doğu Akdeniz'deki, özellikle de İstanbul'daki Fransız ticaretinin aktörleri ve karar alıcılarından kalan belgelere üstünkörü bir bakış bile, böyle bir sürecin söz konusu olduğunu ya da en azından Fransız gözlemcilerin buna inandığını gösterir. Gerçekten de yüzyılın sonuna ait Fransız cemaati raporlarındaki (içinde elçininkiler ve Marsilya Ticaret Odası'ninkiler de vardır) söylem tamamen değişmişti. Artık savunmacı, hatta evhamlı bile değildiler; bunun yerine Osmanlı pazarı ve ekonomi-

sinin giderek daha “kolonyal” bir anlayış çerçevesinde değerlendirilmesi ile açık bir saldırganlığı birleştiren bir tarz tutturmuşlardı.

Bununla birlikte, ticari söylemdeki bu değişikliğin iktisadi gerçekliklerde zorunlu olarak somut bir değişimi yansıtmadığı açıktı. Bu söylem değişikliği daha ziyade değişen ekonomik algılama biçimlerinin sonucuydu; bunlar da iktisadi dengelerden belirli oranda bağımsızdı. Akıl Çağı’nda iktisat teorisinin gelişimi, daha önce iyi tanımlanmamış durumun yeniden yorumlanmasında büyük oranda pay sahibiydi. Devletlerarası ticarete katma değer ve makro denge yaklaşımlarının “keşfi” (merkantilizm döneminde de ifade edilmişti; ancak 18. yüzyıl iktisatçılarının [çağdaşlarının verdiği isimle *les auteurs économiques*] eleştiri ve değerlendirmeleriyle daha yetkinleştirildi) ve ön ya da erken sanayi devriminin yayılma döneminde Avrupa ekonomilerindeki büyük yapısal değişimlerin kavranmasına yönelik artan bilinç, Fransızları, Osmanlı İmparatorluğu’yla ticari ilişkilerini daha “modern” bir tarzda kavramsallaştırmaya zorladı. Aşağıdaki alıntılar, bu yeniden yorumlamaların sık sık kolonyal bir işbölümü ima eden modellere dayanan formülasyonlara yol açtığını göstermektedir:

Zenginliği topraklarının verimliliğinde yatan Türkiye, mallarının ihracına mümkün olduğunca taraftar olmalıdır.⁷⁸

Bize avantaj sağlayacak konum ve kaynaklara böylesine edilgen biçimde gözlerini kapama rahatlığı gösteren başka bir halk nerede bulunur?⁷⁹

Bu milletin, üretim ve ticaretini yabancıların insafsızlığına terk eden kayıtsızlığı, Fransız ticareti açısından son derece önemlidir ve bu durumun korunmasına dikkat etmemiz gerekir.⁸⁰

Burada size bu limandaki Fransız tüccarlar hakkında... Osmanlı İmparatorluğu tarafından ödenen haracın artırılması için ulusal sanayimize verilmesi gereken teşvikler hakkında... raporu sunmaktan onurluyuz.⁸¹

Bu ifadeler bir ölçüde, Batı’dan yapılan ithalatta mamul maddelerin baskın olmasına karşın Osmanlı ihracatında hammaddelerin belirleyici oluşundan kaynaklı –zaten var olan– makro ekonomik

düzeyde nispi bir “geri kalmışlık” durumunun sadece bir yeniden formülasyonuydu. 18. yüzyılda, Osmanlıların Batı’ya ihracatında zaten düşük bir paya sahip mamul mallardaki tedrici düşüşe rağmen, bu örüntü henüz bir “bütünleşme” oluşturmamıştı; bu, kısmen, Avrupa’nın ihracatının da kumaş gibi mamul malların, yan mamul sömürge mallarıyla (şeker, kahve, boya) yer değiştirdiği benzer bir evrimi yaşamasındandı. 18. yüzyılda gözlenen olgu en iyi, Osmanlı ekonomisinin Batı sistemi tarafından mamul mallar için bir pazar olarak değil, bir hammadde sağlayıcısı olarak “soğurulması” biçiminde tanımlanabilir. Mamul madde pazarı olma yönündeki gelişme, Sanayi Devrimi’yle birlikte geldi ve Osmanlı pazarlarının ucuz ve yoğun tüketilen mamul malların akınına uğramasına yol açtı.

Burada başlıca hedefimiz, Batı ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki ticari ilişkileri geniş biçimde değerlendirmek değil; daha ziyade, İstanbul pazarı konusunda yabancı tüccarlar ile yerel aktörler arasında yeni bir güç dengesinin ortaya çıkışıyla birlikte, mikro ekonomik düzeyde yeni bir güç yapılanmasına yönelik bir evrimin göstergelerini tespit etmektir. Bu anlamda başat eğilim, Fransız tüccarların yerel hâkimiyetten kaynaklanan korkularının “yatışması” ve giderek büyüyen bir “üstünlük” bilincine sahip olmalarıydı; bu bilinç en açık şekilde, daha önce üzerlerinde egemenlik kuran gruplara kendi koşullarını dayatma kapasitelerinde görülüyordu. Açıklığa kavuşturmaya çalıştığımız sorun, bu davranış ve algı değişikliğinin nasıl meydana geldiği ya da, daha doğrusu, hangi somut etkenlerin bu yabancıların uygunsuz bir durumu avantaj haline dönüştürmelerine izin verdiğidir.

Yukarıda bahsedildiği gibi, bu zafer kısmen Fransız tüccarların yerel tekellere karşı durabilmek için kendi kendilerine tekелci uygulamalar dayatarak bir karşı taarruz örgütleyebilme becerisinden kaynaklandı. Dahası Fransızlar, görüldüğü kadarıyla, yerel lonca kurumlarında yaygın birtakım olası çatlakları (özellikle etnik) kullanmayı da başardılar. Bu durum özellikle, Fransızların daha güçlü ve daha saldırgan Rumlara karşı sistemli bir biçimde Yahudileri destekledikleri kumaşçılar loncasında söz konusu oldu.⁸² 1752’de

Rumlar Fransız kumaşını tek taraflı boykot edince, Fransız milleti buna, iş ilişkilerini tümüyle loncanın Yahudi mensuplarına yönlendirerek karşılık verdi. Fransız stratejisi, yaklaşık yirmi beş yıl sonra Rumların Fransız kumaşı pazarından silinmesinde etkili oldu.⁸³

Bununla birlikte bu tür önlemler, özellikle de Fransızların aynı politikaları İstanbul'da ticaret yaptıkları diğer dallarda da hayata geçirmeye muktedir olamamaları gerçeği göz önüne alındığında, pazarın güç yapısında bu derece köklü bir değişimi tam olarak açıklamaya yetmez. Fransızlar başka yerlerde başarısızlığa uğradılar; bu başarısızlığın nedeni, şeker, kahve, ilaç, baharat ve kumaş gibi mallarda benzer bir sözde tekel durumu yaratamamaları, diğer Avrupalı milletlerin ve Doğulu ya da yerel ticaret ağlarının da aynı malları sağlayabilmeleriydi.

Fransızların diğer alanlardaki başarısızlığının çok daha önemli bir nedeni, muhtemelen, pazar üzerinde etkili olan ve onu sonuçta saf ticari dengelerden tamamen bağımsız şekillendirebilen ekonomik olmayan etkenlerle bağlantılıydı. Genel anlamda, sosyal ve siyasi iktidar, pazar mekanizmalarının normal akışını kolaylıkla bozabilen ve değiştirebilen, bu yüzden yabancı tüccarların genellikle aleyhine gizli bir güvenilmezlik ve keyfiyet unsuru üreten temel bir faktör olarak kaldı. Nispeten rekabetçi bir özellik taşıyan kumaş pazarında bile, devlet müdahalesi –ya da en azından devlet müdahalesi tehdidi– Fransız tüccarların tutumlarında belirleyici bir rol oynayabildi:

... kumaşımızın fiyatını bugünkünden daha yüksek bir düzeye çıkarmak imkânsız olacaktır ve... bütün bekleyebileceğimiz aynı düzeyi sürdürmektir çünkü Babıâli bunu bir devlet meselesine çevirmeye ve kumaşçıları bize muhalif bir birliğe zorlamaya karar vermiş görünmektedir...⁸⁴

Yabancı tüccarlar, pazardaki aktörlerin çoğunun güç ve kontrollerinin en azından bir kısmının sosyal ve siyasi etkenlerden kaynaklandığını anlamışlardı. Bu, özellikle Müslümanların (dönemin Batılı terminolojisinde, Türklerin) durumu için geçerliydi; çünkü Müslümanların toplum içindeki ayrıcalıklı konumları ve kültürel

“uzaklıkları”, onlarla baş etmeyi zorlaştırıyordu. Müslümanlarla katıksız ticari temasın oldukça sınırlı olması ve Eminönü’ndeki Yeni Çarşı esnafıyla şeker ve kahve ticareti yapmanın ötesine pek geçmemesi bir yana, yine de Fransızlar için onlarla doğrudan ilişki kurmak genellikle olanaksızdı. Onların ticaret yapma tarzları bile (özellikle de yazılı belgeye değil sözlü anlaşmalara dayalı iş yapmaları) yabancılarda rahatsızlık yaratıyordu. Fransızlar Müslüman tüccarlarla iş yaparken, satışlar üzerinden bir komisyon ücretinin düşülmesinden sonra toplanan miktarın peşin para olarak ödenmesine karşılık, ödemelerin ve kalmış borçların toplanmasını havale ettikleri bir sarraflar topluluğu aracılığıyla, olası sürtüşme ve çatışmadan kaçınıyorlardı.⁸⁵ Bu doğrudan temastan kaçınma, cemaatin büyük güvensizlik duyduğu bir tüccar grubuyla baş etmede kullandığı pratik bir yoldu. Bununla birlikte, Müslüman tüccarların Fransız ticaretine katılımı ve olası etkisi ise bu tür kayıpları göze aldırabilecek kadar önemsizdi.

Fransızlar, ihraç malları konusunda da sık sık kent ve civarındaki üreticiler veya tüccarların pasif ve aktif direnişiyle karşı karşıya kalıyorlardı. Elçinin Babiâli’ye verdiği dilekçelerin yer aldığı kayıtlarda, bu tür rahatsızlık verici durumlardan şikâyetlere bol miktarda rastlanır. Devletin açıkça veya el altından desteklediği bu gruplara karşı, görüldüğü kadarıyla hiçbir önlem alınmamıştır. Fransızlar onlarla çatışmayı göze alınamaz bir siyasi risk olarak görüyorlar ve bu eşitsiz duruma göz yumuyorlardı. Bir örnek vermek gerekirse, 1741’de bakan Maurepas’ın kendisi, elçiye Fransız iflasları söz konusu olduğunda alacaklıların öncelik sıralarına göre bir hiyerarşi oluşturması ve bu sıralamaya sıkı sıkıya uyması direktifi verdi. Buna göre ilk sırada Türkler, ardından padişahın diğer uyrukları ve en sonunda da Frenkler veya yabancılar yer alacaktı.⁸⁶

Fransız tüccarlar için daha da önemli olan, “Türkler”in aynı zamanda, kendi ticari faaliyetlerine karşı Müslüman tüccarların oluşturduğundan çok daha etkili bir olası tehdit oluşturan otorite yapısını (saray, yönetici seçkinler, bürokrasi) temsil etmeleriydi. Fransız tüccarların Müslüman tüccarlarla iş yaparken sahip oldukları çekinceler, sadece devlet ya da yönetici sınıfa ait kurum

veya şahıslar söz konusu olduğunda daha da keskinlik kazanıyordu. Özellikle 17. yüzyılda ve 18. yüzyıl başlarında Fransız milleti, Babıâli kaynaklı her türlü keyfi uygulama ve zorlamayla sık sık karşı karşıya kaldı. Bu davranışların taşıdığı olası risk, elçi veya temsilcilerini doğrudan müdahalede bulunmaya ve cemaatin çıkarlarını korumaya zorladı. Bu davranış kalıbı, bir cemaati ancak kabul görmüş bir otorite tarafından temsil edilmesi durumunda meşru kabul eden (ve dolayısıyla bireysel temelde destek sağlama yollarını büyük oranda kapatan) Osmanlı yaklaşımına uygun düşüyordu. 17. yüzyılın sonunda İstanbul kaymakamının, cemaat üzerinde özellikle kıyafetle ilgili yükümlülükler konusunda baskı kurma çabası buna bir örnek oluşturunuyordu. Bu tepkiye karşılık olarak elçi, meseleyi doğrudan bu görevliyle halletmek üzere bir heyet göndermişti. Bu görüşmenin tutanakları, Fransızların, “imtiyazları” ve güvenlikleri böyle bir tehditle yüz yüze geldiğinde nasıl bir tutum benimsediklerini gözler önüne serer:

Bay Meynard (M) ile -Bay Barbier'nin tercümanlığı aracılığıyla- Kaymakam (K) arasında gerçekleşen görüşme:

M - Kaymakam hazretlerinin kendisini şerefliendirmesinden son derece memnun olan Efendim Fransız Elçisi, benden, bu konuda sizi kutlamamı ve sizinle samimi bir dostluk tesis etmeye yönelik derin arzusunun emin olmanızı bildirmemi istediler.

K - Elçi hazretlerine nezaketlerinden dolayı son derece minnettarım; kendilerinin samimi bir dostu olduğumu öğrenmelerini sağlayacak fırsatları sabırsızlıkla beklediğim hususunda kendilerini benim adıma temin edebilirsiniz.

M - Bu vesileyle efendim hazretlerine en derin saygılarımı sunmaktan büyük bir memnuniyet duymaktayım.

K - İltifatlarınızı memnuniyetle kabul ediyorum; şundan emin olabilirsiniz ki, efendinize verdiğim önemden dolayı, işgal ettiğim makamın izin verdiği ölçüde size gereken her türlü hassasiyet gösterilecektir.

M - Padişah Hazretleri meziyetlerinizin hakkını vermiş, efendim; sizin parlak dehanız sukûneti elden bırakmayan bir idare konusunda insanı ümitli kılıyor; iki imparatorluk arasındaki köklü dostluğa tamamen vâkıf olan efendim hazretlerinin, ahidnameleri muhafaza ederek ve de Fran-

sa İmparatoru'nun bu kentte yaşayan uyruklarına ve beratlılarına himayesini bahşederek bu dostluğu daha da güçlendireceği hususunda en ufak bir şüphem yok.

K - Padişah Hazretleri'nin beni onurlandığı bu makama layık olmak için elimden geleni yapacağım; ahidnamelere güçlü duygularla bağlıyım ve Padişah Efendimizle Fransa İmparatoru arasındaki kadim dostluğun [öneminin] çok iyi farkındayım; bu da beni, kaçınılmaz olarak, bu kentte Fransa İmparatoru'nun koruması altında olan Fransızları ve diğer herkesi, devletimizin gerçek dostları olarak, dikkate almaya zorlamaktadır. Benim idarem altında herhangi bir kimse onlara rahatsızlık vermeye cüret ederse, durumu bana bildirmeniz kâfidir; gereken ceza verilecektir.

M - Efendim hazretlerine elçi efendimin bizzat elden teslim etmemi tembihlediği bir mektup takdim ediyorum; bu mektupta elçi hazretleri beni, Fransa İmparatoru'nun beratlıları ve milletiyle birlikte, teveccühünüzle mazhar olabilmem yolunda size tavsiye sunmaktadır.

Mektup Reis Efendi tarafından satır satır okundu, daha sonra Kaymakam kendisi hakkındaki nazik sözleri için elçiye şükran duyduğunu ifade etti ve Ekselanslarının istediği her şeyi seve seve ihsan edeceğini ve ilk fırsatta bana göndereceği bir cevap yazmaktan imtina etmeyeceğini bildirdi.

M - Efendim hazretleri, birkaç gün önce kentte birtakım yeniliklerin gerçekleştirilmesi yolunda emir verdiğinizi bana bildirdiniz. Şunu teslim etmeliyim ki, bu yeniliklerin Fransa İmparatoru'nun uyruklarıyla beratlılarını da kapsamasını istemiş olabileceğinizi anlamakta güçlük çekmekteyim. Efendim hazretlerinin eski bir geleneğe dayanan hürriyetlerle ayrıcalıkları, bunlar ister kimi Fransızların ve beratlılarının bu ülkenin âdetlerine göre ve kendi rahatlıkları için giydikleri kıyafetler, ister ülkeye hizmet etmek için gerekli olan tercümanların sayısı konusunda olsun, sınırlama niyeti taşımadıklarını düşünüyorum hâlâ. Efendim elçiye bu durum üzerine bir rapor yazabilmem için, cüretimi bağışlayın, sizden bir açıklama talep ediyorum.

K - Herkesin kendi durumuna göre giyinmesini bildiren buyruğum sadece Padişah Efendimizin tebaasını ilgilendirmektedir. Fransızlara ve Fransa İmparatoru'nun himayesi altındaki kişilere gelince, onların, geçmişte de yaptıkları gibi, rahat buldukları her türlü kıyafeti giymelerine

hiçbir itirazım yoktur. Padişah Efendimizden berat almış tercümanlar da bu ayrıcalıklardan istifade edeceklerdir. Milletinizden herhangi birine hakaret etmeye yeltenenleri şiddetle cezalandıracağım.

Kaymakam bu gibi kişilerin gözlerini oyduracağını sözlerine ekledi. Bu son fasıl konusunda Kaymakama, efendim ve aminim elçiden açık bir talimat gelmedikçe herhangi bir kimseyi ne Fransız himayesine alabileceğimi ne de bu himayenin dışına çıkarabileceğimi ve sonuç olarak bu konuda herhangi bir suiistimalden kaçınacağımı cevaben bildirdim.

K - Fakat, Padişah Efendimizin Rum, Ermeni ve Yahudi uyruklarını himayeniz altına almanızı tasvip edemem ve sizden bu hususta dikkatli olmanızı istiyorum.

Bu ziyaret ve konuşma yaklaşık bir saat sürdü. Kaymakamın bahsini açtığı kimi konularda onu bilgilendirdim; pek bir önem arz etmediği için bunların ayrıntısına girmiyorum. Kendimi hep, Efendim elçi adına iltifatlarda bulunmakla sınırladım ve ona Fransa'dan gelen en son haberleri Türkçeye çevrilmiş olarak aktardım; o da bunu memnuniyetle korsıladı. Dahası, Kaymakam bana, Efendim elçinin arzuları mucibince ve yapmakta olduğum temsilciliğin gereği olarak, bütün şeref payelerini bahsetti.⁸⁷

Fransızlar, bu diyalogda kullanılan hürmet ile dalkavukluk karışımı alttan alan bu ifade şeklini, temelde keyfi davranmaya ve zorbalığa yatkın addettikleri unsurlardan bir şey elde edebilmenin yegâne yolu olarak görüyorlardı.

Babîâlî'yle ilişkiler bu yüzden her zaman bir siyasi müdahale ve pazarlık sürecine maruz kalıyordu; bunun en kurumsallaşmış biçimlerinden biri, Fransızlar tarafından rüşvet olarak tanımlanan, hediye geleneğiydi. Bu uygulama, yüksek düzeydeki bürokratlara sunulan gelenekselleşmiş hediyeler ve yönetimin kilit mevkilerindeki kişilere zaman zaman verilen ve cemaatin genel "masraflarının" yüksek bir yüzdesini oluşturan rüşvetler biçiminde çeşitlere ayrılıyordu. Böylesi "rüşvetler" haksız ve külfetli görülse de,⁸⁸ Fransız tüccarların dikkate değer ayrıcalıklar elde edebilmelerini bu işle- yişe borçlu oldukları da bir gerçektir. 1783'te 5.000 kuruşluk bir harcama kahvede gümrük ödemelerini yarıya indirmişti ve ek bir 2.500 kuruşluk harcama da, aynı mal üzerindeki bid'at vergisini

tamamen ortadan kaldırmıştı.⁸⁹ Daha da etkili bir biçimde, 1784'te Babiâli'ye yüklü bir ödemede bulunan millet, şekerçiler loncasını tekeli uygulamalarını terk etmeye zorlayan bir fermanı elde etmek üzere kolektif bir borç para verme anlaşması yapmışlardı.⁹⁰

Bu son örnek, Fransızların aksi yöndeki iddialarına karşın, devletin varlığı ve müdahalesinin yabancıların başkentteki ticari ve iktisadi çıkarlarının ille de aleyhine olmadığına delalet eder. Aslında bu ekonomi üstü etken, Fransız cemaatinin yararına da kullanılabilirdi. Hem büyükelçi hem de tüccarlar, güvenilir devlet desteğinin herhangi bir ticari saldırı veya iddia için ne kadar önemli olduğunu kısa zamanda anlamışlardı. Bu yüzden, nasıl loncaların imtiyazlarına yönelik örtük ve geleneksel devlet desteği yabancı tüccarların gözünü korkutan bir faktör idiye, yabancıların bu imtiyazlarla yarışabilmesi ve onları kırabilmesi, böylece yerel lonca ve tüccarları daha işbirlikçi bir davranışa zorlayabilmesi de yine devlet desteğiyle mümkündü.

Batılıların ticari faaliyetleriyle bağlantılı meselelerde devlet müdahalesinin rolünün bu tür tersine çevrilişi, çoğunlukla 18. yüzyılın ikinci yarısında, pazardaki yabancı ve yerli aktörler arasındaki güç ilişkilerinde değişimin yaşandığı dönemde gerçekleşmiş gibi görünmektedir. Batılı tüccarların İstanbul pazarındaki tedrici hâkimiyetlerinin “sorumluluğunu” büyük oranda devlete yüklemek, bu yüzden çekici gelmektedir. Böyle bir ifade de, yerel dengelerde böylesi bir sarkaç hareketine yol açan ivmenin, temelde saldırgan ve dinamik Batı girişimciliğinden değil, daha ziyade Osmanlı yönetiminin pazar yapılanmaları üzerine ekonomi dışı dayatmalarda bulunmaya olanak veren kanalları sağlayan –az çok bilinçsizce– yönteminden kaynaklandığı anlamına gelir.

Söz konusu dönemde yaşanan bu süreci, ara sıra gündeme gelen müdahalelerden çok daha fazla, kapitülasyon rejimi özetliyordu. Bu anlamda, 1740'ta Fransa'nın iki yüz yıllık imtiyazlarının yenilenmesi, hiç şüphe yok ki iki devlet arasındaki ticari ilişkilerin evriminde önemli bir dönüm noktasını oluştuyordu. 1740 Ahidnamesi daha öncekilerden çok daha kapsamlıydı ve Fransız ticari faaliyetini tüm imparatorlukta “normalleştirme” amaçlı çok sayı-

da madde içeriyordu. Bir başka önemli dönüm noktası, Osmanlı devletinin 1740 Ahidnamesi'ni bahşetmemesi veya "âlicenaplıkla teklif" etmemesi durumuydu. Tersine, siyasi açıdan etkili bir Fransız krallığı onları talep ediyor ve Avrupa karşısındaki zayıflığının farkına giderek daha fazla varan bir imparatorluğa kesin bir biçimde dayatıyordu. Bu iki taraflı anlaşma, 1739 Belgrad Barışı sırasında Fransızların Babiâli nezdindeki elçisi Villeneuve markizinin başarılı arabuluculuk çabalarının ödülü olarak gerçekleşti. Anlaşmanın doğrudan sonucu, Fransız tüccarlara –en azından kâğıt üzerinde– yerel aktörlerle ilişkileri ve karşı karşıya gelişlerinde –daha– eşit koşulların tesis edilmesi yönünde arzu ettikleri garantilerin çoğununun verilmesiydi.⁹¹ Kapitülasyonlar böylece Fransız ticari siyasetinin merkezi meselesi oldu ve görevi, bir ihlal olduğunda Babiâli'ye bildirmeyoluyla bunların tüm imparatorlukta uygulanmasını sağlamak olan elçinin temel kaygısı haline geldi. Hem elçiler hem de tüccarlar, diplomatik ve ticari yazışmalarında, kapitülasyon rejimi altında iki ülkenin ilişkilerinin eşitsiz yapısını ve sistemin sömürmeye uygun imkânlarını vurguluyorlardı:

Mütekabiliyet esası kapitülasyonlar aracılığıyla tesis edilmese de... eğer [Osmanlılara] verilmesi reddedilseydi, Babiâli'ye, Fransa'daki uyruklarına İstanbul'daki Fransızlar kadar iyi davranılmayacağını anlatmak daha güç olacaktı ve böyle nazik bir konuda ortaya çıkacak tartışmalar imtiyazlarımızı tehlikeye sokabilirdi.⁹²

Eğer, onların önyargılarını sarsabilecek ya da sürekli şikâyetlere neden olabilecek bir yeni düzenleme suretiyle, Türkler kapitülasyonlara başvursalardı, onları dikkatle gözden geçirselerdik ve tam olarak uygulanmalarını talep etselerdik, Baylar, bilinçsiz ve akılsız bir hükümet üzerinde sürekli uygulaya geldiğimiz çok sayıdaki usulsüzlüğü savunabilmemizin hiçbir yolu olmazdı.⁹³

Bu akıl yürütme kısmen bir hüsnükuruntuyu yansıtıyordu çünkü hem Osmanlı devleti hem de uyrukları, kapitülasyonlarla Fransızlara verilen çoğu imtiyazdan kaçınmaya devam ediyorlardı. 16. yüzyıl sonları ve 17. yüzyıl boyunca yerel tüccarlar, günlük ticari

işleyişte kapitülasyonlara genellikle aldırıyorlardı. Tacize uğramış yabancılar, taciz sonrasındaki şikâyetleri için bir referans olarak çoğunlukla ahidnameleri kullanıyorlardı.⁹⁴ Kapitülasyonların uygulanmasının takip edilmesi 18. yüzyılda bazı yollarla, özellikle Avrupa devletlerinin daha büyük siyasi güçlerinden dolayı daha etkin bir görünüme büründürülse de, bu tür “ahidnâme-i hümayûna mugâyir” olarak gündeme gelen davranışlara yönelik protestolar, elçilik defterlerinin sayfalarını doldurmaya devam etti. Yine de bu belgelerin çoğunun, başkentten ziyade taşrada ortaya çıkan gerilimlerden söz etmesi dikkat çekicidir. Başka bir deyişle, İstanbul’un özellikleri bir kez daha, bilhassa hem devletin hem de yabancı elçiliklerin varlığı, ticari faaliyetlerin yönetimi ve düzenlenmesi konusunda ekonomi üstü bir etken oluştuyordu.

Bu durum, Fransız tüccarların da, Osmanlılara benzer tarzda, bilinçli bir biçimde, kendi siyasi unsurlarınca sağlanan veya Osmanlı devletinin bürokratik kurumlarına kabul ettirilen ekonomi dışı müdahalelere bel bağladıkları anlamına geliyordu. Pazarın 18. yüzyılın ikinci yarısında gerçekleşen “fethi”, bu nedenle sığ ve yüzeysel kaldı; anormal ya da olağanüstü gelişmelerden dolayı dış destek çekildiği veya kalktığında yıkılmaya müsait bir durum arz etti. Bu kırılganlık, Fransız Devrimi’yle birlikte tüm yapının neden dağıldığına ve bunun sonucunda İstanbul’daki Fransız siyasi/diplomatik varlığının uzun süreli geri çekilişine açıklık getirir. Bu ayrılış, 1793’te Fransız limanlarının İngilizlerce abluka altına alınması olgusu bir yana bırakılsa bile, cemaatin akıbetine ışık tutar. Ticari etkinlikleri destekleyen siyasi yapıların dağılması, kendi başına, yaklaşık yetmiş yıllık Fransız ticari genişlemenin etkilerinin büyük kısmını geçersiz hale getirmeye yeterli olmuştu.

Bu yüzden, İstanbul pazarına yönelik Fransız “müdahaleciliği”nin, Osmanlı devletince başlatılan ve teşvik edilen bir süreç karşı sadece normal bir tepkiden ibaret olduğunu iddia etmek, meseleyi aşırı basitleştirmek olur. Aslında Fransızlar, kısıtlamalar hakkındaki sürekli şikâyetlerine karşın, kendi ticari etkinliklerinin çoğunun kendi devletlerinin merkantilist ve korumacı politikalarının sunduğu güvenceler üzerine oturduğunu unutmuş görün-

yorlardı. Bununla birlikte bunlar, önce Yedi Yıl Savaşı sırasında, sonra da 1781 ve 1793'te "özgürlük taraftarları"nın baskısıyla, Fransız devleti Doğu Akdeniz'de ticaretini liberalleştirmeye karar verdiği ve yabancıların eşit koşullarda katılımı üzerindeki yasakları kaldırdığı zaman yeniden hatırlandı. Dikkati çeken ancak şaşırtıcı olmayan bir biçimde, Doğu Akdeniz'deki Fransız tüccarlar, böylesi bir uygulamanın kâbusu andıran yan etkilerini, diğer Avrupalı uluslardan çok daha fazla yerel unsurlardan gelen rekabete bağlıyorlardı:

Doğulular ve yabancılar, aşama aşama Doğu Akdeniz ticaretinin Fransa'daki efendileri ve aktörleri haline gelecekler.⁹⁵

Rekabetten söz ediyorlar ve buradaki söz konusu yabancıların temelde Ermeniler, Rumlar ve Yahudiler olduğuna aldırış etmiyorlar... Tabii ki onların fırsat bulduklarında tüm ticaret yollarını kendi spekülasyonlarına tabi kılmakta gösterdikleri sabır ve ustalık görmezlikten gelinemez.⁹⁶

Türkiye her tür imalathanenin kurulmasına çok uygun toprakları bünyesinde barındırmaktadır; eğer Doğulular kendi ülkelerinde elde edemedikleri bilgileri bizim ülkemizden elde etmeye başlarsa, her tür gerekli ve lüks malı tedarik edebilecekler ve biz kısa süre sonra imalathanelerini kurduklarını ve onların topraklarından elde ettiğimiz hammaddeleri işlediklerini göreceğiz...⁹⁷

Başka bir deyişle, Fransız tüccarları, Osmanlı rekabeti bir haylet gibi karşılarına dikilince (bu kez tümüyle Fransız liberalleşme politikasından dolayı), kendilerini bir kez daha büyük bir tehdit altında hissettiler. Bu durum, Fransız tüccarların Osmanlı pazarları üzerindeki hâkimiyetlerinin ne kadar kırılgan olduğunun bir kanıtıydı –eğer böyle bir kanıtı ihtiyacı varsa tabii.

Bununla birlikte, Osmanlı tüccarların (çoğunlukla gayrimüslim), Fransız tüccarların korktuğu türden bir genişleme hareketini hayata geçirip geçiremeyecekleri kuşkuluydu. Aslında görüldüğü kadarıyla yerel ticari güçler fiilen tesirsiz hale getirilmişti. Bu güçler yüzyılın birinci yarısında başarıyla muhafaza ettikleri çatışmacı ve rekabetçi konumlarına ters düşen bir seçim yapmak zorunda kalmış görünüyorlardı. Kendilerinden olmayanlara karşı verdik-

leri mücadelede eski desteği bulamıyorlardı; yabancıların Babıâli karşısında giderek artan bir güce kavuştuklarını ve artık bunun sağladığı avantajları kullanmaya başladıklarını anlamışlardı. Böylece adım adım daha önceki rakipleriyle bir işbirliğine girmeye zorlandılar. Kendilerine bir tür kanunlardan muaf olma konumu sağlayan beratlı (*protégé*) statüsü elde ederek, ya da kendilerini kabul etmeye yatkın bazı Avrupa kentlerinden birine (Viyana, Amsterdam, Livorno gibi) gönüllü sürgüne giderek, Osmanlı devletinin desteğini yitirmenin yarattığı hüsrânı dışa vuruyor ve gelecekteki ticari faaliyetlerini güvence altına almak için alternatif yollar arayışına giriyorlardı. Osmanlı devletiyle onun olası burjuvazisi arasındaki bu tedrici “boşanma”, toplumsal ve iktisadi nitelikli bir kopuştu fakat bu kopuş, imparatorluğun geleceği açısından son derece önemli olan bağıllık ilişkilerinde siyasi bir değişimi de ifade ediyordu. “İktisadi açıdan ilerici” gayrimüslim unsurların yaşadığı hüsrânın altında yatan, meşru siyasi güç alanlarının neredeyse tümüyle Müslümanlara ayrılmış olmasından dolayı, sosyoekonomik konumlarını sağlamlaştırmak üzere doğrudan siyasi güce ulaşma umutlarının daha da kaybolmasıydı. Bu bağlamda yüzyılın ikinci yarısında Batı’nın diplomatik ve siyasi etkisinin artması, bir yandan gayrimüslim “burjuvazi”yi bir bağımlılık ve itaat biçimine zorlayarak çıkarlarına zarar vermekle birlikte, aynı zamanda maruz kaldıkları güç dalgalarına karşı kendilerine sağlanan son derece değerli siyasi destekle zararlarının kısmen telafi edilmesine de hizmet ediyordu.

18. yüzyılın değişen dengelerine ilişkin tartışmamız, asıl konumuz olan Osmanlı başkentinin tarihsel evriminden bir hayli uzaklaştığımız biçiminde yorumlanabilir. Ancak biz, bu gelişmelerin aslında İstanbul’un bu dönemde yaşadığı en köklü değişimlerin merkezinde yer aldığı fikrindeyiz. Yabancı nüfuzunun giderek güç kazanmasının yarattığı devinim ve kentin gayrimüslim nüfusunun bir kısmı lehine sonuçlanan değişim, şehrin gelecekteki yapılanması açısından büyük öneme sahipti. Osmanlı sistemine önceki bağıllıklarından yavaş yavaş sıyrılan ve Batı’ya bağımlılığı giderek artan aracı grubun kaydettiği gelişme, 19. yüzyılda yaşanacakların

birçok açıdan habercisi oldu. Dahası, mevcut iktidar yapılarının (devlet, yönetici elit, elçilikler) dolaysız mevcudiyetine adanmış bağımlı olan bu gelişme, büyük ölçüde İstanbul'a özgüydü çünkü taşra iktidar yapıları bu türden bir yeniden oluşum için gerekli araç ve güdüden yoksundu.⁹⁸

Son olarak, bu gelişmelerin çarpıcı bir yönü, kentin fiziksel tasarımıyla yansımalarını bulmuş olmasıydı; İstanbul'un 19. yüzyılda geçireceği çok merkezli evrim, bir şekilde kendisini önceden belli etmişti. Kentin 18. yüzyılda yaşadığı fiziksel dönüşüm meselesi, çoğunlukla artan Batı nüfuzu bağlamında ele alınmıştır. Bu açıdan değişimin belki de en ilgi çekici yönü, şehrin kendi geleneksel sınırlarının ötesine taşmasıydı; kentin gelecekteki topografik yapısının temelleri bu yönelimle atılıyordu. Hiç de şaşırtıcı gelmeyecek bir biçimde, bu süreci en çok hızlandıran ve teşvik eden, devlet ve yönetici seçkinlerdir. Boğaz kıyılarında sultanlar için saray yavrusu yalılar, üst düzey devlet görevlileri için yalılar ve kent dışında, ta Üsküdar sırtlarında heybetli askeri kışlalar inşa edilmesi, bu yönelime etkileyici ve gösterişli bir biçimde öncülük etti. Melling'in İstanbul'u yavaş yavaş biçimlenmeye başlamıştı. Yalıların Batı mimarisini ve kültürünü taklit etme arzusunun bir ifadesi olduğu ve kışlaların, Bonneval'in topçu birliklerinden sonu hüsrana uğrayan Nizam-ı Cedid'e kadar, Batı'ya öykünülerek oluşturulan seçkin askeri birliklerin eğitimi ve barınması için tahsis edildiği bilindiğinde, bu dönüşüme yol açan Batı'dan başka hangi güç olabilirdi? İstanbul'un tedrici bir Batılılaşma süreci yaşadığına inanmak için sadece, geleneksel üslubun dışarıdan alınan barok tarzlarla harmanlandığı, eklektik bir mimari üsluba giderek daha fazla önem verildiğini eklemek yeterlidir.⁹⁹

Osmanlı gerçekliğinin 18. yüzyılda Batı'nın birçok özelliğinin daha fazla farkına vardığı ve bunları benimsemeye daha yatkın olduğu konusunda hiç kuşku yoksa da, söz konusu değişim ve yeniliklerin ille de Batı öykünmeciliği ve taklitçiliğiyle bağlantılı olmadığı iddiasındayız. Üstelik şu veya bu biçimde Batı nüfuzuyla ilintili olan gelişmeler söz konusu olduğunda da, bunların Osmanlı tarihinde ilk kez ortaya çıktığı ve daha da önemlisi, bunların tarih-

sel süreç üzerinde belirleyici bir etkiye sahip olduğu yolundaki örtük varsayımlar tartışmaya oldukça açıktır.¹⁰⁰ Aslında, mimaride barok temaların benimsenmesinden ve hatta Batı'nın askeri teknolojinin taklit edilmesine yönelik çabalardan çok daha fazla, göze pek çarpmayan, dönemin toplumsal yapılanmasındaki değişimler üzerine daha önce ortaya attığımız tezlerle doğrudan bağlantılı mekânsal bir gelişmeye dikkat çekme eğilimindeyiz. Bu gelişme, kentin genişlemesinin özel bir boyutunu içeriyordu: Batılı elçilik binalarının daha önceki taşınmaya başlamasının ardından, Galata, Pera yokuşunun tepesine doğru yönelmişti. Şehirdeki yabancı koloninin bu taşma hareketi kendi başına ele alındığında, Osmanlı idarecilerinin yabancı unsurlara getirdikleri bildik genel fiziksel sınırlamaya ilişkin tercihte bir kırılmaya delalet etmesi dışında büyük bir gelişme gibi görünmüyordu. Bununla birlikte, retrospektif olarak bakıldığında bu hareket olağanüstü öneme sahipti çünkü bu dalga, daha önce Osmanlı sisteminden aşamalı olarak kopan rahatsız "burjuvazi" olarak tanımladığımız gayrimüslim Osmanlı uyruklarını giderek artan bir şekilde peşine takmıştı. Ne kadar marjinal görünüyor olsa da, 18. yüzyıl sonu Pera'sı, etrafında 19. yüzyıl İstanbul'unun yeniden tanımlanacağı yeni ve alternatif bir merkezin fethini simgeliyordu.

Batılılaşma Sancıları

Osmanlı İmparatorluğu'nun son yüzyılı, devleti, toplumu ve iktisadi yapıyı köklü biçimde dönüştürecek. Bu, önceki yüzyılların durgun geçtiği anlamına gelmez; daha önceki döneme dair yaptığımız inceleme, hem ülke içinde hem de ülke dışında önemli akım ve dinamiklerin ortaya çıktığını ve bunların, imparatorluğun dayandığı temel yapıların yavaş yavaş dönüşmesine yol açtığını göstermektedir. Gelgelelim bu dönüşümler, büyüklük veya hız bakımından 19. yüzyıldakilerle karşılaştırılamaz. O zamana dek, temel dengelerin belli belirsiz ama sürekli yeniden formülasyonu biçiminde yürüyen süreç, aniden Osmanlı dünyasının en temel gerçekliklerine sistemli bir biçimde meydan okuyan ve sonuçta onları

değiştiren bir fırtınaya dönüşmüştü. Böylesine köklü ve dramatik bir dönüşümün nedeni, ortaya çıkan yeni dünya düzeninde Batılı devlet ve ekonomilerin giderek artan nüfuz ve hâkimiyetinin ülke içindeki, önceki yüzyıllarda şekillenmeye başlayan devinimle birleşerek oluşturduğu kombinasyondur.

Bu sürecin başat belirleyicisinin dış güçler olduğuna kuşku yoktur: Batı'nın ekonomik ve siyasi gücünün hızla yayılması, imparatorluğu adım adım Wallerstein'in periferileşme modeliyle oldukça uyumlu bir entegrasyon ve sömürü sürecine sürükledi. Bununla birlikte bu durum, söz konusu sürecin, devletin bilinçli politikalarından Osmanlı toplumunun kimi kesimlerinin geçirdiği iktisadi ve toplumsal değişimlere kadar uzanan bir dizi karmaşık iç etmenle de bağlantılı olduğu gerçeğini görmemizi engellememelidir. Bu anlamda, 19. yüzyıldaki değişimi, iç ya da dış olsun, tek bir bakış açısından tanımlamaya ve anlamaya dönük her çaba, karmaşık bir etkileşim sürecini aşırı basitleştirmeye eğilimlidir. Değişimin merkezinde yer alan İstanbul, bu sürecin çoğu kez travmatik, kimi zaman da ödüllendirici sonuçlarını, imparatorluğun geri kalanından çok daha keskin ve köklü bir biçimde yaşadı. Başkent, Osmanlı devletinin modernleşme ve Batılılaşma yöneliminde ortaya çıkan çatışma ve denemelerin esas arenası oldu.

Bu sürecin belki de en çarpıcı ve belirgin yönü, çoğunlukla Batılılaşma hareketiyle özdeşleştirilen gelişmelerin sonucu olarak, devletin ve yönetici elitin yaşadığı dönüşümdü. Ne var ki burada bile, süreci böylesine tek doğrultulu bir biçimde anlamak, bütün bir değişim sürecinin devlet tarafından başlatılıp yaşandığı ve devletin temel kurumlarının Batı'nın *deus ex machina* (gökten zem-bille inmiş) tarzında müdahalesiyle biçimlendiği yollu yanlış bir fikre yol açabilir. Oysa bunun tam tersi bir durum söz konusudur: Batılı biçimlerden ve (daha sonra) fikirlerden esinlenmesine karşın, bu değişim süreci, 16. yüzyılda başlayan modernleşme hareketiyle güçlü bağlara sahipti ve esas itibarıyla, imparatorluğun kaynakları ve toprakları üzerindeki merkezi kontrolünün en üst düzeye çıkarılması amacıyla bürokratik yapıların akılcılaştırılmasını içeriyordu.¹⁰¹ Başka bir deyişle, Avrupa'dan alınan askeri ve siyasi mo-

dernleşme modelinin, uluslararası arenada Batılı güçlere karşı durmanın bir yolu olarak taşıdığı çekiciliğin ötesinde, Osmanlı yönetici sınıfına, bu sınıfın ülke ölçeğindeki amaçlarıyla oldukça uyumlu siyasi ve idari bir merkezileşme vizyonu sunduğu açıktır. Böyle bir bakış açısı çerçevesinde, mali ve askeri açıdan yeniden örgütlenmeyi amaçlayan Nizam-ı Cedid hareketi, II. Mahmud'un Osmanlı yönetiminin imparatorluk üzerindeki etkinliğini ve birleştirici gücünü artırmayı hedefleyen çabaları (1839 Tanzimat Fermanı'yla hem taçlanan hem de bir bakıma zayıflayan) gibi, 18. yüzyılda ve 19. yüzyıl başlarında "Batı'dan esinlenerek" girilmiş reformlar, merkezileşmeye dönük bilinçli ve kararlı bir hareketi temsil ederler. Bu hareket pek çok açıdan, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki konjonktürden ziyade, önceki politikalarla uyum içindeydi.

Tanzimat'tan sonra bilinçli olarak benimsenen Batılılaşmacı tutumun yanı sıra, Batılı devletlerin Osmanlı siyasetine giderek artan biçimde doğrudan müdahalesi karşısında çoğu tarihçi, yaşanan gelişmeleri toplumsal dönüşümün daha önceki dinamikleriyle ilintilendirmekten çok, birtakım daha önceki eğilimleri *post hoc* bir tür Batılılaşmaya hazırlık olarak yorumlamıştır.¹⁰² Paradoksal bir biçimde, daha önceki reform hareketlerinin ardında yatan temel güdünün devletin ve yönetici seçkinlerin merkezileşmeye yönelik amaçları olmasına karşın, dönemin dengeleri imparatorluk yapısının giderek gevşemesine ve sonrasında da *commonwealth* benzeri bir yapının ortaya çıkmasına yol açmıştı. Burada bilinçli bir esneklik politikasından ve alternatif bir devlet kurma yolundan ziyade, kendi sınırlı kapasitesinin fiilen farkına varan merkezi devletin merkezci politikalarıyla, periferideki güç odaklarının (âyan, isyancı valiler veya giderek güçlenen yerel hanedan yapıları) merkezkaç yönelimleri arasındaki dengeyi korumaya ve böylece imparatorluk topraklarının elden çıkmasını engellemeye yönelik bir çabası söz konusuydu.¹⁰³ Bununla birlikte bu politika, özellikle de 19. yüzyıl başlarındaki II. Mahmud döneminde, devletin periferiyi yeniden kontrol altına alma yolları aramasını engellememişti.

Balkanlar'da yükselen milliyetçilik hareketleri ile Avrupa ve Rusya'nın imparatorluğa yönelik hegemonyacı müdahaleleri, Ba-

tı'nın bazı biçim ve yöntemlerinin pragmatik bir tarzda kullanımının giderek terk edilerek çok daha köklü dönüşümleri ve devlet aygıtının dayandığı temel kurumların sorgulanmasını öngören bir tutum değişikliğine yol açtı. Osmanlı devletinin bütünsel hedefleriyle yine aynı çizgide olmakla birlikte, Tanzimat hareketi, bu yüzden önemli bir dönüm noktası oldu. Tanzimat, “iç” hedefleri, temel olarak Batı'yı ve Batı Avrupa'da neredeyse eşzamanlı gelişen liberal/anayasal devletin esinlediği yeni meşruiyet temellerine adım adım uyumu hedefleyen bir mesajla birleştirdi. Meşruiyet çabalarında yeni Batılı normların kabul edilmesi, paradoksal bir biçimde, periferik bölge ve gruplara özerklik hatta ayrılma konusunda yeni malzemeler sağlayarak, devletin baştaki amaçlarının (yani merkezin periferi üzerindeki kontrolünün güçlendirilmesi) önüne set çekebilecekti. Devlet-toplum ilişkilerinin bu şekilde yeniden formüle edilmesi sonucunda yurttaşlık kavramının yavaş yavaş öne çıkmasıyla birlikte, Osmanlı devletinin çoğulluğu ve çeşitliliği içselleştirmesi daha zor bir hale geldi. Yönetenler ile yönetilenleri işlevsel bir tanım içinde uyumlulaştıran daha önceki ideolojik söylemler farklılıkların önemini azaltmışken, 19. yüzyılın Batılılaşmacı devleti, kendini giderek türdeşleş(tir)meye yönelen anayasal bir çerçeve içine sıkıştırdı. Bu sürecin mantıksal ancak öngörüleemeyen sonucu da kolonyal bir imparatorluk ve/veya ulus-devletti.

İronik biçimde devletin teşvik ettiği ve kısmen ön ayak olduğu bu değişim sürecine paralel olarak ve ona zemin oluşturacak şekilde, hem iktisadi yapı hem de toplum büyük dönüşümler geçirdi. Ülke ölçeğinde bakılınca, 18. yüzyılda pazarın büyümesi ve tedrici servet birikimi toplumsal ve iktisadi güç yapılanmasını değişime uğrattı; “memalik-i mahrusa”nın dışından ise kapitalist dünya ekonomisi, yerel pazar güçlerini kuvvetle kendisine çekmeye başlatmıştı. Bu entegrasyon süreci pek çok bakımdan siyasi modernleşme ve Batılılaşma hareketiyle yakından ilintiliydi; zira sonuçta ortaya çıkan kurumsal değişikliklerin çoğu, adım adım, yükselen iktisadi aktörlerin pazar yapılarını kontrol edebilmesine oldukça uygun koşullar yarattı. Osmanlı toplumunun bu giderek güçlenen kesimleri (Balkanlar'ın gayrimüslim tüccarları, İstanbul'un para-

lı kodamanları, taşra âyanı ve toprak ağaları, büyük gelir getiren mülklere ulaşmayı becermiş merkez ve taşra bürokratları) açısından bakıldığında, Avrupa devletlerinin giderek artan müdahaleciliğiyle birleşen modernleşme ve standardizasyon süreci, kendilerinin iktisadi faaliyetlerinin daha da düzelmesine ve istikrara kavuşmasına yol açabilirdi sadece. O zamana dek istikrarlı sermaye birikiminin önündeki asıl engelleri oluşturan faktörler (güvensizlik, önünü görememe, siyasi gelgitlere büyük ölçüde bağımlı olma) yerini yavaş yavaş devlet adına, iktisadi girişimlere saygıya bırakıyordu; bu güvencenin yeterli ya da inandırıcı olmadığı durumlarda ise, baskıcı veya keyfi uygulamalara karşı etkin bir korunma aracı olarak Batı diplomasisi ve sermayesinin giderek artan nüfuzuna başvurulabilirdi.

Ne var ki 19. yüzyılın ikinci yarısında, birbirine paralel gelişen Batılılaşma ve entegrasyon süreçleri, devlet ve toplumun ege-men katmanlarının çıkarlarının aleyhine işlemeye başladı. Siyasi düzlemde oldukça aktif bir değişim öngörüsüyle başlayan süreç, giderek dış ölçütlere ve dinamiklere edilgen bir itaat ve uyum çabasına dönüştü. Batılı devlet modelinin benimsenip uygulamaya koyulması, bir süre sonra devletin meşruiyet temelini yeniden tanımlanmasına ve bununla birlikte merkezin taşra üzerindeki denetim ve otoritesinin gevşemesine neden oldu. Yunanistan, Sırbistan, Romanya ve nihayet Bulgaristan örneklerinde olduğu gibi giderek meşruiyet kazanan ulusal duygular temelinde ya da Mısır, Ceza-yir, Kıbrıs ve Tunus örneklerinde olduğu gibi Batılı devletlerin güç dengesinde yarattığı zorlamalarla, kimi bölgeler Osmanlı milletler topluluğundan koptu. Osmanlı devleti elinde kalan topraklara yönelik, Batı'nın sömürgeci imparatorluklarını taklit eden politikalar izlemeye başladı. Devlet periferiyi (özellikle Arap vilayetlerini) adım adım koloni statüsüne doğru iterken (bu bölgeler sömürge yarısındaki Avrupa devletlerinin ilgi ve iştahını cezbetmediği sürece), merkez bölgenin (yani Anadolu Yarımadası ve Doğu Trakya'nın) türdeşliğini proto-milliyetçi bir çizgi doğrultusunda pekiştirdi. Osmanlı seçkinlerinin emperyal-milliyetçi bir ideoloji (Osmanlıcılık) desteğinde yeni bir Osmanlı kimliği yaratma girişimleri başarısız

olmaya mahkûmdu; çünkü hem yüzyılın baskın milliyetçi eğilimleri hem de büyük devletlerin emperyalist politikaları böyle bir birlik projesini sistematik olarak baltalıyordu. Bu nedenle Osmanlı İmparatorluğu, ideolojisini, Batı'nın 19. yüzyılda sergilediği küresel yayılmada boş kalan aralarla sınırlı hükümler alanlarının coğrafi ve etnik yapısına göre yeniden formüle etmeye zorlandı. Abdülhamid'in (pan-) İslamizmi ya da Jön Türklerin (pan-) Türkizmi gibi birleştirici ideoloji arayışlarının yüzyıl sonunun siyasi atmosferine temel rengini vermesi, bundan dolayı oldukça doğaldı.

Osmanlı ekonomisinin kapitalist dünya ekonomisine entegrasyonu, siyasi Batılılaşmanın olumsuz etkisiyle paralel gitti. Giderek genişleyen pazarın ve artan istikrarın başta yarattığı dinamik, ekonomik gücü elinde tutan sınıfın yararına işlemiş olsa da, Osmanlı pazarının Batı'nın mali ve iktisadi gücüne tabi olması, bu avantajlara yavaş yavaş gölge düşürdü. Osmanlı iktisadi aktörleri, yerel ticaret, üretim ve tüketim yapıları üzerindeki kontrol kabiliyetlerini zaman geçtikçe yitirdiler ve ikincil bir role sürüklendiler. Batı'nın parası, yatırımları ve hizmetleri, giderek artan siyasi ve diplomatik gücüyle birlikte, yerel üretici ve tüccarların bu duruma karşı çıkmasını ve hatta bir parça da olsa özerkliğini korumasını zorlaştırdı. Buna ek olarak, Batı kontrolü altındaki küresel ticaretin göz kamaştırıcı bir hızla büyümesi, Osmanlı pazarının dünya ticaretindeki nispi payını daha da azalttı ve onun bu yeni sistemde artık kontrol edemediği ve hatta etkide bile bulunamadığı her türden dengeye bağlı olarak tipik bir fiyat-alıcı olma eğilimini yoğunlaştırdı. 19. yüzyılın sonuna gelindiğinde, iktisadi ve sosyal seçkinlerin hayatta kalması, Batı'ya tamamen ya da kısmen bağımlı olmakla eş anlamlı hale gelmişti; bu da ya bu sınıfın kendi ihtiyaç ve taleplerini yerel pazarla komprador benzeri bir ilişki kurarak karşılaması ya da, daha sık görüldüğü üzere, Avrupa'nın nüfuzuna hizmet yoluyla kendisini yeni düzene doğrudan uyarlaması şeklinde ortaya çıkıyordu.

Siyasi ve iktisadi gelişmelere ilişkin gerçekliklerin temelinde yatan Batılılaşmanın belli başlı sonuçlarından biri, yönetici sınıfı ve toplumun büyük bölümünü boydan boya yaran yeni bir

bölünmeydi. Batıcılar/modernistlerle gelenekçiler arasındaki bu bölünme, 17. yüzyıl sonu ve 18. yüzyıl Fransa'sında "eskiler ile modernler" arasındaki tartışmayı andırıyordu. Ne var ki Osmanlı toplumundaki bu yarılma, çekişmenin aynı anda hem gerçek hem de uydurma olması bakımından çok farklı bir tartışmaydı. Gerçekte, çünkü çoğu durumda söz konusu olan, bütün biçimleriyle iktidardı; uydurmaydı, çünkü her iki kampa da yapıştırılan etiketlerden neredeyse hiçbiri çatışmanın özünü anlatmıyordu. Bir yanda "Batı," "modernlik" ve "ilerleme", öte yandaysa "gelenek," "irtica" ve "gericilik" gibi kavramlar oldukça normatif ve biçimsel bir tarzda, çoğunlukla da zamanın konjonktürünün dikte ettirdiği "başarı/başarısızlık" ikiliği bağlamında ve hatta, retrospektif olarak geçmişe yansıtılarak kullanılıyordu.

Değişim, ilerleme ve modernleşme gibi olumlu yan anlamlarıyla birlikte, giderek daha da çok Batılılaşma anlamına geliyor, bu suretle de Batı'nın devlet, ekonomi ve toplum üzerindeki ezici nüfuzunu meşrulaştırıyordu. Öte yandan, durgunluk ve gerilik, bu çatışmada kaybedenlerin sonradan belirlenmiş kimlikleri olarak ortaya çıkmaktaydı. Bu yarılma, yeni düzenden faydalananlarla zarar görenler arasındaki sürtüşmeyi iyice kızıştırdı; özellikle de devletin kadim ataerkil ideolojik geleneği, kendi egemen unsurlarının Batılılaşmacı amaçlarıyla çelişkiye düşüp çatışmaya girdiğinde yaşanıyordu bu. Böylece değişimin dinamikleri toplumun tüm kesimlerini bir marjinalleşme sürecine soktu; bu da onların hüsrانlarını daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Tüm bu altüst oluşun merkezinde yer alan başkent, kendi içsel çelişkilerinin hemen hepsini somut olarak ortaya koymaktaydı. İstanbul, daha önce hiç olmadığı kadar, oyuna müdahil büyük güçler arasındaki bir ara zemin haline geldi; her türden yeni deneyimlerin, gerginliklerin ve çatışmaların kendisini gösterdiği bir ara zemindi bu. Osmanlı hegemonyasının tesis edilmesi ve Osmanlı toprakları üzerinde egemenlik kurulması hususlarında merkezi rolünü ve simgesel değerini hâlâ muhafaza eden devlet açısından bakıldığında, İstanbul aynı zamanda giderek Batılılaşmanın vitri-ni haline de gelmişti; zira bu kentte reformların, imparatorluğun

geri kalanından çok daha kolay biçimde sınanması mümkündü. Başkentteki değişimin hızı ve yoğunluğu, bir bakıma, merkez ile periferi arasında öteden beri süregelen farklılıkları daha da yoğunlaştırıyordu.

Yabancı güçlerin giderek ağırlığını artıran –diplomatik, iktisadi ve mali– mevcudiyeti ve hâlihazırdaki siyasi ve ekonomik ağlara gitgide daha çok sızması da kentin çarpıcı dönüşümüne katkıda bulundu çünkü, diğer periferileşme örneklerinin aksine, Osmanlı yönetici seçkinlerinin bilinçli Batılılaşmacı hedefleri, Batı mevcudiyetinin ve nüfuzunun kendilerini yerel yapılara dayatmasına izin veriyordu. Dolayısıyla, Avrupa nüfuzunun kontrolü ve idaresi için alternatif bir merkez “yaratma” ihtiyacı yoktu. Onun yerine, “barışçıl” bir periferileşme süreci, kenti kendi rolünü yeniden tanımlamaya zorladı. Siyasi kontrol ve hegemonyaya dair eski işlevine ek olarak İstanbul, kendi periferisini kapitalist dünyanın ekonomik sistemine entegre etme göreviyle karşı karşıyaydı. Bu görev, karşılığında, başkentini yeni bir karaktere bürünmesine aracı oldu. Artık İstanbul, imparatorluğun geri kalanından beslenen bir tüketim merkezi değil, küresel zincirin tek bir halkası haline geliyordu. Sonuçta özerkliğini büyük ölçüde yitirdi ve Batı’nın Osmanlı pazarına nüfuz etmesine hizmet eden bir merkez olma noktasına sürüklendi. Bu büyük kentin siyasi bir merkez olarak oynadığı tarihsel rol ikinci planda kaldı; temel işlevi, yeni sistemi yerleştirmek için ihtiyaç duyulan bütünleştirici yapıları sağlamak oldu.

İstanbul, bütün imparatorlukta olduğu gibi, modernlik ile gelenek arasında giderek derinleşen bir uçurumu yansıtmaya başladı. Kentin kimi bölümleri kendisine biçilen yeni rol ve işlevlere ayak uydururken, önemli bir kısmı ise bu yeni konjonktüre uyum sağlayamayarak durgunluk ve düşüşe doğru sürüklenmeye başladı. İktidarın topografyası değişiyordu. Bazı açılardan bir önceki yüzyılda başlamış olan iç süreci takip ediyor, fakat çoğu durumda Batılılaşmanın doğrudan etkisine cevap veriyordu. Bu dönüşümün en çarpıcı yönü, kentin tarihsel merkezinden taşıp dışarıya doğru yayılmasıydı. Haliç ve Boğaz kıyılarındaki yönetici seçkinlere ve

hanedan mensuplarına ait yalılar, kasırlar ve köşkler bu süreci çok önceden başlatmıştı. 19. yüzyılın ortasına doğru Osmanlı sarayının kendisi de buna katıldı. İmparatorluk, neredeyse dört yüzyıl boyunca sur içi İstanbul'dan yönetildikten sonra, iktidarın zirvesi Boğaz'ın Avrupa kıyısına doğru taşınıyor, Beşiktaş, Dolmabahçe, Çırağan ve Yıldız saraylarına yerleşiyordu.

Bu hareket –19. yüzyıldaki biçimiyle– masum bir hareket değildi. Söz konusu yeni sarayların Batılı tarzda inşa edilmesi ve yer olarak da Batı'nın varlığı ve etkisiyle en çok özdeşleşmiş bir semtin seçilmesi simgesel bir anlam taşıyordu. Padişah, kentin “geleneksel” merkezini terk ederek, alafranga sarayını Frenk semtleri diye bilinen Galata ve Pera'ya ve Avrupa elçiliklerinin yakınına taşınmıştı. Bu yeni yerleşim, yabancı kurumlarla arasına belli bir mesafe koydu; buna karşın, sadece ordu ve yönetim kadroları için değil; Aksaray, Fatih ve Çemberlitaş'taki konaklarını bırakıp Boğaz'a, Harbiye, Şişli, Nişantaşı ve Maçka gibi “yeni bölgeler”e taşınan çok sayıda bürokrat için de yeni bir çekim merkezi yarattı. Çoğu bürokrat ikametgâhını taşısa da, bakanlıklar ve idari birimler Sultanahmet ile Beyazıt arasındaki koridorda kaldı; bu yüzden yönetici ve bürokrat seçkinler, yeni ikamet alanları, saray ve eski kentin idari merkezi arasında mekik dokumak zorundaydılar.

Galata ve Pera semtlerinin Batılıların giderek artan varlığının sonucu gelişmesi, kentin bu kuzeye doğru yayılmasını hızlandırdı. Daha 18. yüzyılda Galata'nın iyice dolması, yabancı cemaatleri ve onların ardından da çok sayıda gayrimüslim Osmanlıyı Galata Kulesi'ni Taksim mezarlıklarına bağlayan cadde boyunca yerleşmeye zorlamıştı. 19. yüzyılda, Galata'nın Batı'nın ticari ve mali faaliyetlerinin merkezi olması, Pera'nın ise nihayetinde Batı Avrupalılar ve Batı'ya dönük gayrimüslim Osmanlılar için bir yerleşim merkezi haline gelmesiyle bu eğilim ivme kazandı. Yüzyılın son çeyreğine gelindiğinde, bu cemaatler, Taksim'in kuzeyine düşen semtlerde iyice yerleşmiş ve hatta kentin Asya tarafına, özellikle Kadıköy ile Moda'ya doğru yayılmış durumdaydılar. Bir zamanlar açık bir gettoya benzeyen Frenk yerleşimi, başlı başına bir kent haline gelerek İstanbul'un eski mahallelerine rakip çıkmıştı.

Bu rekabet esas itibariyle iktisadiydi. Alternatif bir ticari ve mali güç merkezi olan Galata, en sonunda, Eminönü ile Beyazıt arasındaki alanın yerine geçerek kentin iktisadi kalbi haline geldi. Eski geleneksel merkez yaşamaya devam etse de, imparatorluğun iktisadi kaderini kontrol eden belli başlı ağlara ve araçlara erişim açısından marjinalleşmekten kurtulamadı. Haliç'in iki yakasını birleştiren bir köprünün inşa edilmesi, ticari ve mali gücün bu transferini doğrulamaktaydı. Galata'nın dinamizmi, eski kentin ayrılmaz parçaları olan Sirkeci ve Eminönü'nü kendi yörüngesine çekti.¹⁰⁴

Bu iktisadi yeniden şekillenme, kentin gelişmekte olan alanlarında yoğunlaşan her türlü altyapı değişimleri ve yeni kurumlarla doğrudan bağlantılıydı. Kapitalizmin pazara nüfuz etmesini sağlayan başlıca araçlar, bankalar, sigorta şirketleri, borsa ile 19. yüzyılın ikinci yarısındaki diğer sayısız küçük ticari girişimlerin neredeyse hepsi, öncelikle Galata'da ortaya çıktı. Tüm bunlar, daha verimli bir örgütlenme ile kentsel alanın daha etkili bir kullanımını gerekli kılıyordu. Belediye örgütü, toplu taşıma ve kentsel hizmetler ilk olarak Galata'da gelişti; buradaki kentsel ve sosyal manzara sistemli olarak yeniden tasarımılandı. Apartmanlar, Batı tarzı pasaj ve *cité*'ler, her türlü ithal malın sergilendiği mağazalar ve *bon marché*'ler, oteller, kulüpler, birahaneler, tiyatrolar, sanat galerileri ve okullar, semtin yapısını adamakıllı değiştirdi ve sakinlerine yeni davranış ve tüketim kalıpları dayattı. 19. yüzyılın sonuna gelindiğinde, Galata ve Pera, âdeta bir Avrupa (taşra) kenti görünümüne kavuşmuştu; bu iki semt Batılılaşma yanlısı yerel orta ve üst sınıf ile yabancı nüfusun beklenti ve ihtiyaçlarını –o döneme ilişkin anlatımlara bakılacak olursa oldukça yetersiz bir biçimde de olsa– karşılayabiliyordu.¹⁰⁵ Bu Avrupa mikrokozmosunun tepesinde Batı elçilikleri ve Osmanlı Bankası gibi kurumlar vardı; bunlar da toplumsal ve siyasi güç açısından başlıca referans noktalarını sağlamaktaydı.

Kentin bu kısmının hızlı gelişmesi, kentin geri kalan bölümüyle arasındaki farklılıkları artırdı sadece. “Eski kent” isminin, salt tarihi olmanın ötesinde simgelediği şeyler vardı artık. Hantallık, durgunluk ve gerilikle anılmaya başlanan eski kent, modernlik ve Batılılaşmanın yarattığı dinamizmle tezat oluşturmuyordu. Kültürel –ve

bir ölçüde de icat edilmiş– bölünme, zamanın egemen ağlarından dışlanma ve marjinalleşme gerçeğinin üzerine bindirilmişti. Fiziksel gerçeklikler bu mecazi bölünmeyi yansıtmaktaydı; zira yarımadanın kentsel dokusu çok yavaş değişmekteydi. Yenilik denilebilecek gelişmeler sadece devlet destekli kimi yenilikler ile Galata'nın hemen karşısındaki liman bölgesinin yeniden şekillendirilmesi ve idari mıntıkaların belirlenmesinden ibaretti. Sur içi kentteki diğer değişimler, sık sık yaşanan yangınlardan dolayı kelimenin tam anlamıyla yok olan ve böylece kentsel planlama ve modernleşmeye elverişli hale gelen mahallelerle sınırlı kalmaktaydı.¹⁰⁶

Kaza sonucu ya da konjonktür gereği oluşan bu tür adacıklar dışında eski kentin büyük bölümü önceki yapılarını korudu ve metropolün geri kalanı üzerinde esen değişim rüzgârlarına kayıtsız kaldı. Gerçekten de, Galata-Pera-Harbiye-Şişli eksenine komşu olan kimi semtler bile, zamanın gelişim ve değişimlerinden hiçbir şekilde nasibini almadı. Bu nedenle, Tophane ve Kasımpaşa, hatta Galata'nın Müslüman nüfusunun ağırlıkta olduğu mahalleleri, bu sürece adapte olmakta çok daha ağır kaldılar. “Modern” semtlerin bitişğinde olsalar da, gelenek ve –bir ölçüde– egzotizmin hüküm sürdüğü adalar olarak varlıklarını sürdürdüler.

Osmanlı yönetiminin son yirmi-otuz yılı içerisinde İstanbul'un kentsel gelişimi konusunda istisnai gözüken şey, “gerçek” faktörlerle (iktisadi, sosyal ve siyasi faktörler) gelenek/modernlik bağlamındaki kültürel ve zihinsel bölünmenin (bu bölünme kentin fiziksel topografyasında açıkça yansımaları buluyordu) oluşturduğu kombinasyondur. Çoğu kent sakini açısından nerede oturacağına karar vermek, artık sadece sosyoekonomik ölçütlere değil, giderek semtlerin kültürel “değerine” de bağlı hale geliyordu. Belli bir sosyoekonomik düzeye sahip bir Müslüman açısından kentin Avrupalılaştırmış kısımlarına taşınmak belli bir kültürel tercih ve ifadeyi belirtiyordu: Batılılaşmacı bir tutum benimsemek, sur içinde kalarak daha gelenekçi ya da muhafazakâr bir duruş sergileme seçeneğinin karşısında yer almaktı. Aynı durum, sözelimi Fener Rumları Pera'da oturan Rumlarla kıyaslandığında ya da Balat ve Hasköy Yahudileri Galata ve Şişhane'ye toplumsal olarak önemli bir göç

hareketi gerçekleştirmiş Yahudilerle karşılaştırıldığında da geçerliydi.¹⁰⁷ Devlet, etnik gruplar üstü bir Osmanlı kimliği yaratma girişimlerinde büyük ölçüde başarısızlığa uğrarken, Batılılaşmacı modellerle bütünleşmek ve onun içinde yer almak, Avrupalı değerler ve ağlar etrafında inşa edilmiş, güya kozmopolit bir kimliğin oluşturulmasını giderek teşvik ediyordu. Fransızca eğitim veren okullar, Batı tipi tüketim ve yatırım kalıpları, kentsel ortamda ortak mekânların kullanımı ve Batı'yla özdeş bir dizi yeni davranış biçimleri ve değerlerle temasa geçilmesi; farklı etnik, dini ve hatta sosyoekonomik temele sahip bireylerin bir araya gelebileceği ve böylece yeni ve çoğulcu bir toplumu oluşturabileceği ortak bir zemin yarattı. Ne var ki bu yapının kırılabilirliği oldukça çarpıcıydı: Nüfusun büyük bölümünün hem iktisadi hem de kültürel ağlardan dışlanması temelinde yükselen bu yapı, bu dışlanmanın en sonunda gelip ateşleyeceği milliyetçi gerginlikleri ve çatışmaları gerçekten aşacak araçlara pek sahip değildi. 1878 savaşının katı gerçekleri ve bu savaşla birlikte Balkanlar'dan gelen göç dalgası, yüzyılın son on yılında meydana gelen Ermeni katliamları ile 1898'deki Türk-Yunan çatışması, kozmopolit bir Doğu Akdeniz toplumu yaratma yolundaki yanılşamayı darmadağın etti. O dönemde giderek artan kızgınlıklar ve Jön Türk hareketiyle birlikte Türk milliyetçiliğinin yükselmesi karşısında, bu çoğulcu toplum rüyası, kısa bir süre sonra I. Dünya Savaşı ve İstiklal Savaşı'nın getirdiği kâbuslara dönüştü.¹⁰⁸ 1920'lere gelindiğinde, Osmanlı İstanbul'u için başarı amblemi olan ne varsa, Türk İstanbul'u için büyük ölçüde bir engel haline gelmişti. Anadolu'daki direniş hareketi ve bu hareketi Ankara'dan yöneten seçkinler, bir süre sonra "çürüme ve yozlaşma"yla özdeşleşen eski rejimin başkentine savaş ilan ettiler.

Bununla birlikte, kentin yavaş yavaş çöküşünün bütün sorumluluğunu 19. yüzyılın sonlarındaki çoğulcu deneyim başarısızlığına yüklemek abartı olacaktır. İstanbul'un bu kırılabilirliğinin asıl nedeni, kentin ekonomisinin çok zayıf temeller üzerine kurulmuş olmasıydı. Eski gelenek devam ediyordu; kentin geçim kaynakları hâlâ asalak bir tabiata ve diğer bölgelerden gelir toplama kapasitesine bağlıydı. Ne var ki 19. yüzyılın ortalarından itibaren bu sistem

sürekli bir biçimde özerkliğini yitirmeye başlayarak neredeyse hepten çökme noktasına geldi; bundan dolayı kentteki seçkin tabaka, görünürde daha güvenli olan bir güç tabanına, Osmanlı toprakları üzerindeki Avrupa nüfuzuna ve denetimine doğru kaymaya zorlandı. Kent, Batı kapitalizmi ile Osmanlı periferisi arasında bir ara zemin olarak, kendi kaderini bu iki gerçekliğe bağımlı kıldı ama bu, çatışan çıkarlardan dolayı sürdürülmesi oldukça zor bir dengeydi. I. Dünya Savaşı bu aldatıcı *modus vivendi*'ye (geçici anlaşma) çabucak bir son verdi; sadece İstanbul'un yabancı işgaline maruz kaldığı kısa dönemde bu yanılsama yeniden canlanacaktı. İtilaf Devletleri'nin İstanbul'u askerden arındırılmış çok uluslu bir bölge –bir tür Ortadoğu Hong Kong'u– yapma yolundaki planları, kente daha önceleri biçilen rolle bir tutarlılık arz ediyordu muhtemelen, ancak bu planlar gerçekçi değildi. İstiklal Savaşı sayesinde ulus-devlet formülünün kesin ve nihai bir zafer kazanması, kenti, yeni ve bilinmedik bir oyunun kurallarına göre kendini yeniden tanımlama ihtiyacı içerisine soktu. Yarı gönüllü bir biçimde, yeni rejimin ölçütlerine uyma ve “arınma” sürecine giren İstanbul, otuz yıl süreyle yarı koma halinde bir durgunluk yaşadıktan sonra, ülkenin toplumsal ve ekonomik dengelerindeki ağırlığını –intikam alırcasına– alabildiğine artırarak, yeni ulusal düzenle uyum sağlamanın meyvelerini nihayet devşirmeye başlayacaktı. Bu hayata dönüş öyle şiddetli olacaktı ki, kent bir süre sonra 1980'lerin ve 1990'ların o kaotik ve kontrolden çıkmış metropolü olmaya doğru evrilecekti. İstanbul'un ülkenin yazgısını hep yansıttığı yolundaki düşünceye yaslanılacak olursa, bu son gelişmelerin sadece iki anlamı olabilir: Bir yanda, ulusun yeniden yapılanması için uygulanan Kemalist/milliyetçi programın görece başarısızlığı, öte yandaysa, bölgesel bir düzenleyici arayışındaki yeni “küresel” ekonomik düzenin yükselişi; bu ise bazı yönlerden bir yüzyıl önceki durumu hatırlatmaktadır.

Sonuç

Bağlamlar ve Özgünlükler

Sir Hamilton Gibb ve Harold Bowen bundan neredeyse yarım yüzyıl önce Osmanlı İmparatorluğu için bir paradigma oluşturmuş ve bu paradigmada Arapça konuşulan vilayetleri, Anadolu ve Balkanlar'ın daha bir Osmanlı sayılabilecek bölgelerinden ayrı tutmuşlardı.¹ Osmanlı-Arap kentleri konusunda yürütülen çağdaş çalışmaların çoğu bu ayrımı korumuştur.² Arap vilayetlerinin bu şekilde ayrı tutulması, ortak bir dilin ve öteden beri mevcut, Osmanlı olmayan İslami geleneklerin, sultanın Arap uyruklarına, onları Türk ve Osmanlı İslam kurumlarının hüküm sürdüğü “merkezi” Osmanlı topraklarında yaşayanlardan ayrı düşüren farklı bir alt-kültür kazandırdığı yolundaki varsayıma dayanmaktadır. Bu kitapta üç Osmanlı kenti hakkında sunulan anlatımlar, bu ikili Osmanlı medeniyet tasavvurunu reddetmeye katkıda bulunmaktadır. Aynı zamanda, Avrupa temelli bir kent tipolojisi çizen Weberci tasavvura tepki olarak geliştirilen, normatif bir İslam kenti fikrini ve onun doğal sonucu olarak Osmanlı kenti tasavvurunu da sorgulamaktadır. Nihayet, Halep'in tartışmaya dahil edilmesi, Arap-Osmanlı kenti kategorisinin aynı derecede sorunsallık taşıdığını ortaya koymaktadır.

Bu kitap, anlatısal değerlendirmeler bağlamında, bu modelleri yeniden yorumlamaktan daha ileri gitmekte, tekilliğin sadece Halep, İzmir ve İstanbul'a özgü olmadığını, diğer tüm Osmanlı ve Akdeniz kentleri için de geçerli olduğunu ileri sürmektedir. Sözgelimi, modern dönemin başlarında İstanbul, kısa sürede yerleşim alanlarının hem en simgeseli hem de en az tipik olanı haline gelmişti. Geçmişin Akdeniz bölgesindeki büyük imparatorluk merkezlerini bilinçli bir biçimde kendine model alan Osmanlı sultanları, Sezarların seçtiği bu yerleşim alanını, hanedanlarının gücünü ve prestijini artırmak için güzelleştirme arayışına girmişlerdi. İstanbul'a deniz yoluyla ister kuzeyden, ister güneyden gelinsin, görülmeden geçilemeyecek yapı, kentin ufuk çizgisine egemen olan kilise-camiydi. Kentin Bizans geçmişini hatırlatan tek şey, yükselen minareleriyle sembolik olarak camiye dönüştürülmüş bile olsa, Ayasofya'ydı. Kente kendi mimari damgalarını vuran Osmanlılar, bu şekilde hükümranlıklarını ilan etmiş, İstanbul'un o gününe ve geleceğine sahip çıkma iddialarını yükseltmişlerdi. İstanbul, merkezi devlet ve onun iktidarıyla eşanlamli hale gelmişti; Basra ve Suriye gibi uzak bölgelerdeyse "Stambuli", düpedüz "Osmanlı" anlamına gelmekteydi.

Budin'den Basra'ya, Tlimsen'den Tebriz'e uzanan bir imparatorluğun siyasi iktidar merkezi olan İstanbul, Osmanlı ülkesinin dört bir yanından ve dünyanın diğer bölgelerinden insanları kendisine çekiyordu. Kentin nüfusu, hiç şüphesiz, dünyanın en çok çeşitlilik arz eden nüfusları arasındaydı. Kent, kendi kitlesini düzenli biçimde doyurma yeterliğinden uzaktı; bu da devleti sürekli olarak müdahalede bulunmaya zorluyordu. Osmanlı egemenliğindeki Konstantinopolis, üretimden ziyade büyük bir tüketim merkezi oldu; ithalatı ihracatını devamlı olarak aştı.

Fetihten itibaren sultanlar kentin gelişimine nezaret etme çabasına gittiler. II. Mehmed ve ardılları, zanaatkârları kente taşınmaya zorladılar; kente sürekli ve ucuz koyun tedariki için önlemler aldılar ve ekmek ile diğer malların fiyatlarını düzenlediler. Bu müdahale, kimi modern araştırmacıları, imparatorluğun tümü için devlet güdümlü bir ekonomi tasavvur etme yanlışlığına götürmüştür.

Gerçekte ise böyle bir mikro-yönetim, muhtemelen, başkentle (ve burada bile bu tür yönetim seyrek ve çoğunlukla beceriksiz bir biçimde söz konusu oluyordu) ve saray halkının ihtiyaçlarının karşılanmasıyla sınırlıydı. Yüksek kademedeki memurlar, İstanbul'daki halkın günlük yaşamında, merkezi yönetimin uzak, ne yapacağını bilmeyen ve genellikle de önemsiz bir yapı olarak görüldüğü Halep ve İzmir gibi diğer Osmanlı kentlerine kıyasla çok daha baskın durumdaydılar.

Saray içindeki entrikalar ve devlet binalarının ihtişamı, çağdaş Batılıların zihninde gerçeklerle ilgisi olmayan bir İstanbul imgesi yarattı. İstanbul, hem coğrafi hem de kültürel açıdan, Asya'nın erken modern dönemdeki başkentleri arasında ulaşılması en kolay kentti ve Batı Avrupalılar kent içinde gezip dolaşmakta, gözlem ve yorum yapmakta kendilerini özgür hissediyorlardı. Böyle bir şey Tokyo, Pekin ya da İsfahan için düşünülemezdi bile. Gelgelelim, bu aşinalık duygusu yüzeyseldi. Avrupalı ziyaretçiler, neredeyse istisnasız bir şekilde, kenti tercümanlar ve diğer yerel kişiler aracılığıyla anlamaya çalışıyor, bu da çoğu Avrupalı için kentin bir muamma olarak kalmasına yol açıyordu. Bu kişilerin yazdıkları (ve bu yazılanlara inananlar), onların şaşkınlıklarının ortaya çıkardığı "ötekilik" duygusunu bütünüyle yansıtmaktadır.

Ne var ki Eldem'in de gösterdiği gibi, egzotik Konstantinopolis yanılması altında, gerçek ve anlaşılır insanların, hizipsel rekabet ve siyasi entrikalar içinde ayakta kalma çabasına sahne olan bir kent vardı. Galata'nın eski Stambul'dan Haliç'le ayrılması, Boğaz'dan dolayı Üsküdar'ın hem Galata'dan hem de eski kentten ayrı düşmesi kenti daha da karmaşık hale getiriyordu. Bu fiziksel (ve iktisadi) üçlü bölünme, birbirinden farklı perspektif ve kimlikleri beslemesine karşın, kent sakinlerini kendi içlerine ve özel hayatlarına daha fazla kapattı.

Kent örgüsünün en önemli ipliklerinden biri seçkinler tabakasıydı. İstanbul'un kaderi esas olarak onu sürdüren hanedanla irtibatlıydı. Osmanlılar dünya fatihi olma karakterlerini yitirip Avrupa kıtasında meydana gelen önemli gelişmelerin kuyusunda kaldıkça, İstanbul bir dünya başkenti olmaktan çıkıp periferik bir

merkeze dönüştü. Ancak sahip olduğu miras, artık kendi devletin bile başkenti olmaktan çıktıktan sonra dahi, onun bir taşra kenti olmasını engelleyecekti hep.

İstanbul'un gelişme eğrisi Osmanoğulları hanedanına bağlıysa, İzmir'inki onun aynada ters çevrilmiş görüntüsüydü. İzmir'in gelişmesi, büyük ölçüde, Osmanlıların merkezi planlama yönündeki girişimlerine rağmen gerçekleşmiştir. Kent, Anadolu ile Avrupa arasında rollerin yeniden dağıtılmasının bir sonucu olarak neredeyse organik bir biçimde büyüdü. İstanbul'un aksine, sultan ve onun maiyetinden uzaktı; Halep'ten farklı olarak da, ne uzun bir geçmişe sahip bir altyapısı, ne de derinlere kök salmış yerleşik bir Müslüman seçkinler sınıfı vardı. İzmir'e göçüp yerleşen kişiler, kentin kendisi gibi, bölgesel alışveriş ve uluslararası ticaretin o kargaşalı ortamından kendilerine bir yaşam alanı yaratmışlardı. İstanbul, Osmanlıların devlet güdümlü bir ekonomi ve toplum kurma yönündeki niyetlerini temsil ediyorsa, İzmir, kimseye borçlu olmadığı doğuşuyla, bir Osmanlı *laissez-faire*'izminin olanaklarını temsil ediyordu.

İstanbul'un emperyal geçmişi ve bugünü ile Halep'in Arap-Müslüman kültürel temelleri, Osmanlı yönetimi esnasında bu kentler için güvenli dayanak noktaları oldu. Oysa İzmir'in böyle bir dayanağı yoktu. Osmanlı devri İzmir'inde süreklilik arz eden temel unsur Avrupalı yabancılardı; bunlar İzmir'i kendi beğenilerine ve ihtiyaçlarına cevap veren bir kalıba dökmeye uğraşıyorlardı. 19. yüzyıldan önce Frenklere ait bir sokak, Osmanlı dünyasının büyük bir kısmında mümkün olamazdı ama 17. ve 18. yüzyılların İzmir'inde böyle bir yer ortaya çıkmakla kalmadı, yerli halkı, hatta Müslümanları bile kendisine doğru çekti. Bu prototip kolonyal liman kentinde Avrupalılar, hegemonya sahibi devletten ya da Müslüman doğruluk anlayışının itham edici bakışından pek az etkilenerek, kendi kişisel çıkarlarının peşinde doludizgin gidebiliyorlardı.

İslam ilim ve kültürünün merkezleri olan Halep ve İstanbul, geçmişten bugüne devam edegelen köklü bir kültürel geleneğin hem mirasçısı olan hem de bu geleneğe katkı sağlayan yerel entelektüel

seçkinleri barındırıyordu. İzmir ise, diğer birçok çağdaş kolonyal liman kentinde de görüldüğü üzere, arkadan gelen kişi rolündeydi; burada popüler kültür kente yerleşmiş çok sayıda insanın karışımından ibaretti. Bu akışkanlık içerisinde her şey mümkündü; kentin 17. yüzyılda Yahudi Mesihçiliğinin doğduğu yer olması ya da 19. yüzyılın sonlarında rembetiko ritimlerine esin vermesi o kadar tuhaf gelmemektedir.

İzmir, Halep ve İstanbul'a kıyasla uluslararası ticarete, özellikle Batı'yla olan ticarete, daha bağımlı bir kentti. Dolayısıyla da, Batı Avrupa sermayesinin egemenliğindeki bir dünya ekonomisine evrilen dönüşümlerin bir ürünüydü. Kentin seçkin tabakası da ticaret erbabından oluşmaktaydı. Cennetoğlu gibi ileri gelen kişilerde tezahürünü bulan başıbozuk takımı, kentin yakın hinterlandında yerini almıştı. Ancak bu kesim asla günlük ticarete egemen olamadı.

Goffman'ın İzmir'in tarihinde Avrupalıların oynadıkları role vurgu yapması "Şarkiyatçı" bir referans çerçevesinden kaynaklanmamaktadır. Bu durum, Avrupalıların kentin Osmanlı yönetimi altındaki tarihinde oynadıkları hayati rol tarafından koşullandırılmıştır. İzmir, bütün kurumları ve cemaatleriyle, bir Osmanlı kentiydi. Ne var ki 19. yüzyılın sonuna dek başka hiçbir Osmanlı kent-i İzmir kadar kendi halkıyla Batılı yabancıları kaynaştırmamıştır. Gerçekten de yabancılar olmaksızın İzmir, kesinlikle Ege'deki küçük liman kentlerinden biri olarak kalırdı. Aynı dinamik, büyük çoğunluğu Müslümanların elindeki tarımsal hinterlandla Avrupalı tüccarlar arasındaki o kritik aracılık rolünü yerine getiren kentin gayrimüslim nüfusunun artışına da yol açmıştır. Bu bakımdan kent, milliyetçi tutkuların en sonunda Müslümanlarla gayrimüslimleri ortak bir dava etrafında birleşmeye ittiği Halep'ten çok, Osmanlı döneminde cemaatlerin ayrı yörüngelerde ilerlemesinin trajik sonuçlara yol açtığı Beyrut'a benzer hale geldi.

Osmanlı ile yabancı ülkeler arasındaki ara zeminin güçlenmesine hizmet ederek gelişen bir liman kenti olan İzmir'i, Beyrut ve Iskenderun'la aynı kategoriye yerleştirmek muhtemelen doğru olur. Ancak İzmir'in erken modern dönem tarihi diğer rakip kentlerden

adamakıllı farklıdır. Birincisi, bu Arap kentlerinden hiçbiri kendi bölgelerine İzmir kadar erken ve tamamıyla egemen olmamıştır. Üstelik ne Beyrut ne de İskenderun, İzmir kadar Batı Avrupa ticaret ve kültürünün tüketicisi olmamıştır. Son olarak, 19. yüzyılda bile, bu iki kentten hiçbiri, İzmir üzerinden geçen ticari ürün hacmine yaklaşmamıştır. Belki Britanya idaresi altında o geniş Bengal eyaletine hâkim Kalküta ya da varlığını İspanyollara borçlu olan Manila, İzmir'in bu ani ve dramatik ticari yükselişine yakın özellikler taşıyordu.

İzmir'i, küçük liman kentleriyken büyük ticaret merkezleri olma yolunda olağanüstü dönüşümler geçiren İskenderun ve Beyrut'la kıyaslamak oldukça yararlı olabilir. Öte yandan, Eldem'in de belirttiği gibi, Osmanlı dönemindeki Kahire'nin, esas itibarıyla bir Arap kenti olarak kalmasına ve sermayenin çok kültürlü karmaşıklığından yoksun olmasına rağmen İstanbul'la pek çok ortak noktası vardı. Bölgesel ve uzak mesafeli ticaret için bir antrepo işlevi gören Halep, Ortadoğu'daki diğer pek çok tarihi kervan kentine benzemektedir. Bu konuda Şam'dan pek de farklı değildir. Memluk devrinde, Şam kuzeydeki bu rakibine siyasi olarak tahakküm etmişti ama, iki kent de benzer ticari rollere sahipti. Ne var ki Osmanlıların Suriye'yi fethetmesiyle birlikte bu iki kentteki durum büyük ölçüde farklılaşmaya başladı; gerçi bu farklılaşmanın Osmanlıların gelişle çok az ilgisi vardı.

16. yüzyıl süresince Hint Okyanusu'ndaki Avrupa varlığının giderek artması sonucu, Hint Adaları'yla olan ticaretin büyük bölümü Lizbon ve Amsterdam üzerinden yapılmaya başlandı. Şam, Avrupalılar için artık çok kârlı bir pazar konumunda değildi; Avrupalılar buradaki faaliyetlerini azaltmak durumunda kaldılar. Oysa Halep, daha iki yüzyıl Avrupalıları kendisine çekmeye devam etti; bunun sebebi de, büyük ölçüde, İran'la yapılan ipek ticaretiydi. Sonuçta, Masters'ın da işaret ettiği gibi, eski kervan kentlerinden sadece Halep, Doğu ile Batı arasında bir ara zemin olarak varlığını sürdürdü; Şam ise Akdeniz dünyasına sırtını çevirdi. Şam'ın Müslümanları, Hristiyan Frenklerin kentin sokaklarını hiçbir zaman özgürce adımlamadıkları yolunda, kendilerine [yeni] bir tarih (ve

dolayısıyla bir kimlik) bile icat ettiler. Buna karşılık Halep, giderek kozmopolit bir merkez haline geldi.

Halep de Osmanlı ve Arap gelenekleri arasında ara bir zemindi; Arap şehirlerinin hem sahip olunan kültür hem de merkezle olan siyasi ilişkiler bakımından en Osmanlısı bu kentti. İzmir'in aksine, Avrupalılar kentin hayatını çok az etkileyebilmişlerdi. Bu nitelenin çarpıcı istisnası ise kentteki Hristiyan nüfustu; bu nüfus, en sonunda, yerel özerklik için ortaya çıkan fırsatların ve Katolik mezhebinin sunduğu Batılı eğitimin çekiciliğine kapıldı.

Bu üç kentin her biri, Osmanlı egemenliğinde iken, bünyesinde Avrupalı mahalleleri barındırıyordu. İstanbul'un Galata'sı, büyük ölçüde özerk Akdeniz ticaret merkezlerinin bir prototipi konumundaydı; yabancılar (esas itibariyle Hristiyan Avrupa devletlerinin uyrukları) burada oturuyor ve çalışıyorlardı. Halep ise kendi "işhanlarıyla" iftihar etmiş, İzmir de kendi "Frenk Sokağı"nı oluşturmuştu. Büyüklük, süre ya da gelişkinlik açısından diğer Osmanlı kentlerindeki hiçbir yabancı cemaat, Galata, Halep ve İzmir'deki cemaatlerin düzeyine erişemedi. Sözgelimi, 17. ile 19. yüzyıllar arasında Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Felemenk, İngiliz, Fransız ve Venediklilere ilişkin kayıtlarda tekrar tekrar kendini gösterenler, hep bu üç yerleşimin sakinleridir. Diğer yerleşimler nadiren ön plana çıkmış ve o zaman da Batı'yla olan ticaretin gerçekleştirildiği bu üç temel yerleşim bölgesinin ikincil uzantıları olmaktan öteye geçememişlerdir.

Durum her zaman böyle değildi, İzmir, Osmanlı döneminde, Batı Anadolu'daki rakiplerini bir kenara itebilmişti; Halep ve İstanbul da 19. yüzyılda daha önceki yüzyıllardan oldukça farklı bir görünüm arz ediyordu. Ne var ki en azından üç önemli etken –Şarhiyatçılığın "İslam" kenti takıntısı, Osmanlı'nın ardından kurulan devletlerin milliyetçi yönelimleri ve Osmanlı'nın dünya ekonomik sistemine entegre olmasındaki yaygın çıkarlar– çoğunlukla bu kentlerin evrimini maskeleymiştir. Bu yaklaşımların taraftarlarının, her birinin epey farklı bir gündemi olmakla birlikte, söz konusu kentleri anlamamıza büyük katkı sağladığı gerçektir. Bununla birlikte bu yaklaşım modelleri, 19. yüzyıl Osmanlı tarihinin önceki

dönemlerin tabii bir uzantısı olduğu yolundaki oldukça ereksel bir vizyonu da paylaşmaktadır. Bu tarihsel olmayan tasavvur, araştırmacıları büyük ölçüde 19. yüzyıl milliyetçiliği, modernleşmesi ve periferileşmesinden türetilen kentsel benzerliklere vurgu yapmaya götürmüştür. Bu süreçler ise erken modern Osmanlı kentlerini karakterize eden çeşitliliği silme eğilimindedir.

Bu kitaptaki amaçlarımızdan biri, tüm Osmanlı devri boyunca bu üç kentin geçirdiği dönüşümleri araştırıp, onların başlangıç ya da olgunluk dönemlerinden ziyade orta dönemlerine vurguyla, alternatif bir yaklaşım sunmaktır. 17. ve 18. yüzyılın Halep, İzmir ve İstanbul'unu, Osmanlı gerilemesinin birer örneği ya da 20. yüzyıl ulus-devletlerinin habercisi olarak değil, kendi özgün koşulları içinde tahayyül etme arzusundayız. Öteki çerçevede, 19. yüzyıl neredeyse sonradan akla gelen bir fikir haline gelir; bu kentler yeniden doğmak ya da yeni roller üstlenmekten ziyade, geçmişteki parlak Osmanlı kentlerinin banal karikatürleri olarak görünürler.

Bu üç kentin Osmanlı'nın orta dönemi esnasındaki durumlarının incelenmesi, çarpıcı karşıtlıklar ortaya çıkarmaktadır. Çoğu araştırmacı, Galata ve Pera'yı, Batı müdahaleciliğinin Osmanlı İmparatorluğu'ndaki başlıca üssü olarak değerlendirir; burada yer alan çok sayıda yabancı konutu, 19. yüzyıl meyhaneleri, Avrupalı restoranlar ve çarpıcı Avrupalı mimari, Osmanlı sanatı, kültürü ve mutfağının karşıtı olarak kendini göstermekteydi. Ne var ki kitabımızın üçüncü bölümünde kanıtlandığı üzere, bu tür bir izlenim yanıltıcıdır. Pera'nın ve Galata'nın nüfusu içerisinde yabancılar hiçbir zaman çoğunluğu oluşturmadı. Başlıbozuk yeniçeriler ve levendlerle ilgili pek çok hikâyenin de doğruladığı üzere, bu semtlerin ayrıksılığına damga vuran kesimler, sadece yabancılar ya da gayrimüslim Osmanlılar değildi. Pera'nın İstanbul'un siyasi ve ticari hayatında hâkim bir rol oynadığı yolundaki düşünce de aynı şekilde yanıltıcıdır. Bu semt, hayret uyandırıcı bir çeşitliliğe sahip olan kentin sadece küçük bir parçasını oluşturmaktaydı. Osmanlı devrinde Galata'da yaşayan her kökenden yerleşimci, Osmanlı ticareti, siyaseti ve toplumunun kendi taleplerine cevap vermesini sağlamaya çalışmaktan ziyade, tersi bir tutum izleyerek, kendisine

Osmanlı ticareti, siyaseti ve toplumunun taleplerine göre bir biçim vermişti.

İstanbul'daki yabancı cemaati etkisiz kalmış olabilirdi, ama kentin geri kalanından yarı-kopuk bir konumda da değildi. Çoğu zaman, her türden insan Galata, Üsküdar ve eski İstanbul arasında serbestçe dolaşüyor, bu da ortaya (derin toplumsal ve dini ayrılıklar söz konusuysa da) muhteşem bir kültür mozaiği çıkarıyordu. Birinci bölümde öne sürüldüğü gibi, Halep'teki durum böyle değildi; orada İranlı, Hindistanlı ve Afrikalı tüccarların sağlıklı bir biçimde Avrupalılara katılmalarının yanı sıra, pek çok yabancıнын nispeten kendi kendisine yeterli işhanlarında çalışması ve yaşaması söz konusudur. Bu tüccarlar Halep'in ticari hayatına egemen olmakla kalmamış, aynı zamanda, hem Batı Avrupa'ya hem de Güneydoğu Asya'ya uzanan eski ve meşhur bir ticaret ağının merkezindeki kapıları fiziksel (ve belki duygusal açıdan da) olarak kırma başarısını göstermişlerdir. Bu unsurlar kendi içlerine kapanmış, kendilerine mahsus yerleşim bölgelerinde yaşamaya devam etmiş, Suriye'deki canlı ticaret üzerinde yok denecek kadar az etkide bulunmuşlardır.

Halep'teki hanlar Pera'nın gösterişsiz ve (psikolojik olarak) içine kapanık bir varyantını oluşturmuşsa, İzmir'in Frenk Sokağı da topluca yaşanan müsaadekâr bir sokağı anlatıyordu. Ta 17. yüzyılın ortalarında bile, hem Osmanlılar hem de Batı Avrupalılar İzmir'i, limana bitişik olarak uzanan bu sokakla eşanlamlı görüyorlardı. Yabancıların çoğunlukta oldukları bu mıntıka, kentte son bulan deniz ve kara yollarını fiziksel ve sembolik olarak birbirine bağlıyordu. Herkesi yorulup usanmadan o öğütücü ticari ve toplumsal bünyesi içerisinde asimile eden İstanbul'un ya da yeni gelen insanları hiç önemsemeyerek bir kenara atan Halep'in tersine, İzmir, Felemenk, İngiliz, Fransız ve Venedikli konsoloslarla milletleri kendi iktisadi, toplumsal ve siyasi hayatının merkezine koydu. Gene Halep ve İstanbul'un tersine, İzmir'de yabancı cemaatler Osmanlı'nın daha sonraki yüzyıllarından ziyade, 17. yüzyılda baskın bir konumdaydı.

Yabancılar ile Osmanlı hükümeti ve uyrukları arasındaki ilişkilerin bu üç kentte böylesine farklı doğrultularda evrilmesi ilk baş-

larda yazarlara şaşırtıcı gelmiştir. Örneğin, 17. yüzyıl İzmir’inde yeni kilise ve sinagogların yükseldiğini, kilise çanlarının çaldığını, ilahiler okunduğunu ve egzotik kıyafetlerin rahatça giyildiğini, buna karşılık Halep’te Hristiyan ve Yahudilere ait dini yapıların tamiratına bile güçbelâ izin verildiğini görüyoruz. Halep’teki yabancılar ibadetlerini sessiz sedasız ediyor, Haleplilerle daha kolay kaynaşmak için, evlerinden dışarı çıkacakları zaman genellikle yöreye özgü giysiler giyyorlardı. Yabancıların İstanbul’da, bir buka-lemun gibi, kentin uzlaşmaz seçkinlerinin geleneklerine kendilerini adapte ederek yaşamlarını sürdürdüklerini ve kimi zaman da başarı kazandıklarını; Halep’te ticaret merkezinin dokusunda yer alan iktisadi ve toplumsal yapılardan uzak durarak ayakta kaldıklarını; İzmir’de ise kentin ticari, toplumsal ve siyasi hayatına bütün bütün girerek zenginleştiklerini de not ediyoruz. Bu farklılıklar, bu kentlerdeki yabancı cemaatleri kapsayan, fakat aynı zamanda onların çok ötesine de uzanan farklı kamusal kültürlerle kentsel kimlikleri akla getirmektedir.

Buradaki gibi karşılaştırmalı bir araştırma, Akdeniz ve Osmanlı kent tarihinin diğer yönlerine de ışık tutacaktır. Geçmiş on yılda, Müslümanların Osmanlı iktisadi hayatına yaptıkları katkıları irdeleyen pek çok çalışma gerçekleştirildi. Bu odaklanma, büyük ölçüde, İslam toplumuna ampirik değil teorik bir vurguyla yaklaşan ve dolayısıyla da ticaret hayatına Müslümanların sağladığı katkıları göz ardı eden ve hatta küçülten tarih yazıcılığına duyulan bir tepkiydi. Şimdi açıkça görülüyor ki (kitabımız da bunu doğrulamaktadır) Müslümanlar bölgesel, bölgelerarası ve hatta uluslararası düzlemlerde, Halep ve İstanbul’un ticaret hayatına tamamen an-gaje olmuşlardı. Ne var ki bu, Müslümanların her Osmanlı kentine egemen oldukları anlamına gelmemektedir. İzmir Müslümanlarının kentin ticaret hayatında nispeten zayıf bir rolleri vardı; bu durum aslında İslam ve ticaret hususunda bize hiçbir şey anlatmamakta, daha çok, bu kentin –diğer Osmanlı yerleşimleri gibi– kendi özgün coğrafi-tarihsel koşullarının bir ürünü olduğunu, kentin gelişme doğrultusunu ve yazgısını kimlerin belirlediğini açıklamak için de bu gerçeğe yüzümüzü çevirmemiz gerektiğini hatırlatmaktadır.

İstanbul, İzmir ve Halep kentlerindeki yabancılarla Osmanlı uyrukları arasındaki ilişkilerde görülen bu derin farklılıklar, belki de her zaman apaçık ortada olan bir gerçeği gözler önüne sermektedir. Belki de tarihin hiçbir döneminde normatif bir “Osmanlı”, “Arap”, ya da “İslam” kenti diye bir şey olmadı; bir metropol ne kadar tipik bir “Fransız”, “İngiliz” ya da “Hristiyan” metropolü addedilebilirse bunlar da o kadar böyle tanımlanabilir. Kentlerin hinterlandlar, ticari kurumlar ve sosyal tabakalaşma gibi belli nitelikler taşımaksızın var olamayacağı doğru olabilir. Gelgelelim böylesi nitelikler coğrafi ya da ideolojik açıdan özgül değildir. “17. yüzyıldaki kriz”, “Osmanlı’nın altın çağı”, “Osmanlı’nın gerileyişi” ve “dünya ekonomik sistemi” gibi tasavvurların gerçekçi bir tarafı varsa da, tarih araştırmalarımızı bu tür modeller etrafında düzenlemeye kalktığımızda çok şey kaybederiz. Biz, bir “İslam”, “Arap” ya da “Osmanlı” kenti çıkarmaya yönelik herhangi bir girişimin benzer bir risk taşıdığını ileri sürüyoruz.

Bu kentleri, münhasıran Osmanlı ya da İslam metropolleri olarak değil de, bulundukları coğrafyayı ya da türü göz önüne alarak sınıflandırmak yararlı olabilir. En azından ticari açıdan, İzmir’in Konya’dan çok Livorno’yla, Halep’in Bağdat’tan çok Lyons’la, İstanbul’unsu Edirne’den çok Venedik’le ortak özelliklere sahip olduğunu ileri sürebiliriz. Gerçekten de bu Akdeniz şehirlerinde yaşayan pek çok kentli birbirlerine, Hristiyan ya da İslam dünyasındaki kara kentlerinin sakinlerinden çok daha fazla yakınlık duyuyorlardı. Başka bir deyişle, bu çalışmamızı diğer kentlerle bir karşılaştırma yapacak şekilde genişletmek durumunda kalsak, basitçe “İslam”, “Hristiyan”, “Osmanlı” ya da “Habsburg” nitelemeleriyle anılan kentlerden çok, diğer Akdeniz kentlerine (hatta dünyanın diğer yerlerindeki liman kentlerine) yüzümüzü çeviririz muhtemelen. Biz bu çalışmanın diğer tarihçileri de Osmanlı kentlerinin tarihi konusunda daha geniş düşünmeye ve bunu ister Ortadoğu, ister Avrupa ya da Avrasya, isterse küresel olsun, kent araştırmalarına bütünüyle entegre etme çabası içerisine girmeye teşvik edeceğini umuyoruz.

19. yüzyıl sonları ile 20. yüzyıl başlarında ekonomik entegrasyon ve milliyetçilik hareketleri Halep, İzmir, İstanbul ve diğer Os-

manlı kentlerini kasıp kavurarak onları görünürde türdeş bir yığın haline getirdi. 1920'lerde her bir kent, ekonomik olarak Batı'nın, siyasi olarak da Osmanlı ardılı ulus-devletlerin güdümü altındaydı. Fakat bizim bu çalışmamız, bu üç kentin her birinin Osmanlı idaresi altında çizdiği gelişme eğrisinin tamamen müstesna olduğunu, her bir kentin kendine özgü ve büyüleyici bir rota izlediğini ortaya koymaktadır.

GİRİŞ

(Sayfa 1-18)

- 1 Max Weber, *The City*, çev. ve giriş yazısı Don Martindale ve Gertrud Neuwirth, New York, 1958, özellikle s. 80-89.
- 2 Bu yapıya yönelik zaman zaman sergilenen karşı çıkışlar, 1970'lerin sonlarında Edward Said'in *Orientalism*, New York, NY, 1978, eseri yayımlanana kadar önemsenmiyordu.
- 3 Jean Souvaget, *Alep; essai sur le développement d'une grande ville syrienne des origines au milieu du XIXe siècle*, Paris, 1941.
- 4 Jean-Claude David, *Le waqf d'Ibsir Pasa à Alep*, Şam, 1982; Heinz Gaube ve Eugen Wirth, *Aleppo: historische und geographische Beiträge zur baulichen Gestaltung, zur sozialen Organisation und zur wirtschaftlichen Dynamik einer worderasiatischen Fernhandelsmetropole*, Weisbaden, 1984; Bruce Masters, *The Origins of Western Economic Dominance in the Middle East: Mercantilism and the Islamic Economy in Aleppo, 1600-1750*, New York, 1988; Abraham Marcus, *The Middle East on the Eve of Modernity: Aleppo in the Eighteenth Century*, New York, 1989.
- 5 Bu konuda bkz. Nelly Hanna, *Construction Work in Ottoman Cairo (1517-1798)*, Kahire, 1984 ve Doris Behrens-Abouseif, *Egypt's Adjustment to Ottoman Rule: Waqf and Architecture in Cairo in the 16th and 17th Centuries*, Leiden, 1994.
- 6 Ira Lapidus, *Muslim Cities in the Later Middle Ages*, Cambridge, MA, 1967 ve "Muslim Cities and Islamic Societies", *Middle Eastern Cities: A Symposium on Ancient, Islamic and Contemporary Middle Eastern Cities*, Ira Lapidus, der., Berkeley, CA, 1969.
- 7 Bunun örnekleri için bkz. Albert Hourani, "Ottoman Reform and the Politics of Notables", Willian Polk ve Richard Chambers, der., *Beginnings of Modernization in the Middle East*, Chicago, IL, 1968.
- 8 Örnekler için bkz. Abdul-Karim Rafeq, *The Province of Damascus, 1723-1783*, Beyrut, 1966; Karl Barbir, *Ottoman Rule in Damascus, 1708-1758*, Princeton, NJ, 1980; Linda Schilcher, *Families in Politics: Damascene Factions and Estates of the 18th and 19th Centuries*, Stuttgart, 1985 ve Philip Khoury, *Urban Notables and Arab Nationalism: The Politics of Damascus 1860-1920*, Cambridge, 1983.
- 9 André Raymond, *Artisans et commerçants au Caire au XVIIIe siècle*, 2 cilt, Şam, 1973.
- 10 Örneğin bkz. "Economic Relations Between Damascus and the Dependent Countryside, 1743-71", A. L. Udovitch, der., *The Islamic Middle East, 700-1900*, Princeton, NJ, 1981, s. 653-86; "The Impact of Europe on a Traditional Economy: The Case of Damascus, 1840-1870", Jean-Louis Bacqué-Grammont ve Paul Dumont, der., *Economie et sociétés dans l'Empire otoman*, Paris, 1983, s. 419-32 ve *Buhus fi ta'rih el-iktisadi ve el-ictimai' i li-bilad el-şam fi el-asr el-hadis*, Şam, 1985.
- 11 Bunlar arasında Kudüs üzerine çalışmalar için bkz. Amnon Cohen, *Economic Life in Ottoman Jerusalem*, Cambridge, 1989 ve *Jewish Life Under Islam*, Cambridge, MA, 1984; Amy Singer, *Palestinian Peasants and Ottoman Officials: Rural Admi-*

- nistration around Sixteenth-Century Jerusalem, Cambridge, 1994 (*Kadılar, Kullar, Kudüslü Köylüler*, İstanbul, İş Bankası Kültür Yayınları, 2008) ve Dror Ze'evi, *An Ottoman Century: The District of Jerusalem in the 1600s*, Albany, NY, 1996 (*Kudüs: 17. Yüzyılda Bir Osmanlı Sancağında Toplum ve Ekonomi*, İstanbul, 2000). Şam üzerine çalışmalara gelince, James Reilly, "Damascus Merchants and Trade in the Transition to Capitalism" başlıklı çalışmasında (*Canadian Journal of History* 27 [1992], s. 1-27) Rafeq'in çalışmalarına katkıda bulunmuş, Colette Establet ve Jean-Paul Pascual, *Familles et fortunes à Damas: 450 foyers damascains en 1700*, Şam 1994 ve Brigitte Marino, *Le faubourg du Midan à Damas à l'époque ottomane: espace urbain, société et habitat (1742-1830)*, Şam 1997 gibi çalışmalarda da mahkeme kayıtları iyi kullanılmıştır. Halep üzerine çalışmalar için ise bkz. Masters, *Origins of Western Economic Dominance*; Marcus, *Middle East on the Eve of Modernity* ve Margaret Meriwether, "Women and Economic Change in Nineteenth Century Syria: The Case of Aleppo", Judith Tucker, der., *Arab Women: Old Boundaries, New Frontiers*, Washington, DC, 1993, s. 65-83 ve "Urban Notables and Rural Resources in Aleppo, 1770-1830", *International Journal of Turkish Studies* 4 (1987), s. 55-73. En yakınlarda Dick Douwes, *The Ottoman in Syria: A History of Justice and Oppression*, Londra, 1999 adlı çalışmasında Hama mahkeme kayıtlarını, Dina Rizk Khoury ise *State and Provincial Society in the Ottoman Empire: Mosul, 1540-1834*, Cambridge, 1998 (*Osmanlı İmparatorluğu'nda Devlet ve Taşra Toplumu* 1540-1834, İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2008) başlıklı çalışmasında Musul mahkeme kayıtlarını kullandı.
- 12 "The Urban Notables Paradigm Revisited", *Villes au Levant: Hommage à André Raymond, La revue du monde musulman et de la Méditerranée*'nin 55-56. ciltleri, Aix-en-Provence, 1990, s. 214-27.
 - 13 Jane Hathaway, *The Politics of Households in Ottoman Egypt*, Cambridge, 1997 (*Osmanlı Mısır'ında Hane Politikaları*, İstanbul, İş Bankası Kültür Yayınları, 2009).
 - 14 Bu konuda özellikle bkz. Tom Nieuwenhuis, *Politics and Society in Early Modern Iraq: Mamluk Pashas, Tribal Shayks and Local Rule between 1802 and 1831*, Lahey 1982.
 - 15 Antoine Abdel-Nour, *Introduction à l'histoire urbaine de la Syrie ottomane (XVIe-XVIIIe siècle)*, Beyrut, 1982 ve André Raymond, *Grandes villes arabes à l'époque ottomane*, Paris, 1985 ve *The Great Arab Cities in the 16th-18th Centuries*, New York, NY, 1984 (*Osmanlı Döneminde Arap Kentleri*, İstanbul, 1995).
 - 16 Osmanlı Balkanlar'ındaki kentler üzerine birçok çalışma yayımlanmıştır; ancak genellikle bize uzak dillerde ve aşına olmadığımız teknik ve modellerdedirler. Bu yüzden Osmanlı-Balkan çalışmalarının bir tür "paralel dünyası" mevcuttur; bu dünya halen sentez alanının dışında kalmakta ve Balkan şehirleri üzerine tartışmayı bilhassa spekülatif hale getirmektedir.
 - 17 Örneğin bkz. M. Münir Aktepe'nin, Osmanlı İzmir'inin kamu binaları ve altyapısı hakkında, 1955 ve 1976 yılları arasında *Tarih Dergisi*'nde yer alan bir dizi, uzun makalesi.
 - 18 *XVIIinci Yüzyılda Manisa'da Ziraat, Ticaret ve Esnaf Teşkilâtı*, İstanbul, 1942.
 - 19 Konyalı, *Abideleri ve Kitabeleri ile Erzurum Tarihi*, İstanbul, 1960; *Abideleri ve Kitabeleri ile Konya Tarihi*, Konya 1964; *Abideleri ve Kitabeleri ile Konya Ereğlisi Tarihi*, basım yeri belli değil, 1970; *Abideleri ve Kitabeleri ile Şereflikoçhisar Tarihi*, İstanbul, 1971; *Abideleri ve Kitabeleri ile Niğde Tarihi*, İstanbul, 1974.
 - 20 Bu kaynak temelinde kent çalışmasının iki örneği: Heath Lowry, "The Ottoman Tahrir Defters as a Source for Urban Demographic History: The Case Study of Trabzon (ca. 1486-1583)", doktora tezi, University of California at Los Angeles, 1977 ve

- Daniel Goffman, "İzmir as a Commercial Center: The Impact of Western Trade on an Ottoman Port, 1570-1650", ikinci bölüm, doktora tezi, University of Chicago, 1985. Bu serinin kendisi için bkz. Heath Lowry, "The Ottoman Tahrir Defterleri as a Source for Social and Economic History: Pitfalls and Limitations," *Sonderdruck aus Türkische Wirtschafts- und Sozialgeschichte von 1071 bis 1920*, Wiesbaden, 1995, s. 183-96.
- 21 Özellikle bkz. Suraiya Faroqhi, *Towns and Townsmen of Ottoman Anatolia: Trade Crafts and Food Production in an Urban Setting, 1520-1650*, Cambridge, 1984 (*Osmanlıda Kentler ve Kentliler*, İstanbul, 3. baskı, 2000).
 - 22 Bursa üzerine bkz. Halil İnalcık, "Bursa XV. Asır Sanayi ve Ticaret Tarihine Dair Vesikalar," *Belleten* 24 (1960), s. 45-102 ve Fahri Dalsar, *Türk Sanayi ve Ticaret Tarihinde Bursa'da İpekçilik*, İstanbul, 1960. Kayseri üzerine bkz. Ronald C. Jennings, "Loans and Credit in Early 17th Century Ottoman Judicial Records: The Sharia Court of Anatolian Kayseri," *Journal of the Economic and Social History of the Orient* 16 (1973), s. 168-216; "Urban Population in Anatolia in the Sixteenth Century: A Study of Kayseri, Karaman, Amasya, Trabzon and Erzurum," *International Journal of Middle East Studies* 7 (1976), s. 21-57 ve "Kadi, Court and Legal Procedure in Seventeenth-Century Ottoman Kayseri," *Studia Islamica* 48 (1978), s. 133-72.
 - 23 Faroqhi, *Towns and Townsmen*; Haim Gerber, *Economy and Society in an Ottoman City: Bursa, 1600-1700*, Kudüs, 1988 ve Daniel Goffman, *Izmir and the Levantine World, 1550-1650*, Seattle, WA, 1990 (*İzmir ve Levanten Dünya 1550-1650*, İstanbul, 1995).
 - 24 Antep üzerine bir çalışma yürüten Leslie Pierce ile kişisel görüşme.
 - 25 Bu çalışmaların birçoğu, bu kitabın üçüncü bölümünde aktarılmıştır.
 - 26 Lewis Mumford, *The Culture of Cities*, New York, NY, 1938. Kışkırtıcı bir Amerikan kent tarihi çalışması için bkz. Eric H. Monkkonen, *America Becomes Urban: The Development of US cities and Towns, 1780-1980*, Berkeley, CA, 1988, özellikle s. 9-30. Ortadoğu kentine yönelik, ikna edici, disiplinler arası bir çalışma için bkz. Dale F. Eickelman, *The Middle East and Central Asia: An Anthropological Approach*, 3. basım, Upper Saddle River, NJ, 1998, s. 92-122.
 - 27 Leila Fawaz, *Merchants and Migrants in Nineteenth Century Beirut*, Cambridge, 1983 ve *An Occasion for War: Civil Conflict in Lebanon and Damascus in 1860*, Berkeley, CA, 1994.
 - 28 Erken modern Kudüs'ü hızla ve etrafıca kavramamızı sağlayan Cohen'in *Economic Life in Ottoman Jerusalem*'ine, Singer'in *Palestinian Peasants and Ottoman Officials*'ına, Ze'evi'nin *Ottoman Century*'sine vb. müteşekkir olmamıza karşın.

I HALEP: OSMANLI İMPARATORLUĞU'NUN LİMAN KENTİ (Sayfa 19-94)

- 1 Alexander Russell, *The Natural History of Aleppo*, Londra, 1794, c. I, s. 1-2.
- 2 Mene Mengi, *Divan Şiirinde Hikemî Tarzın Büyük Temsilcisi, Nâbi*, Ankara, 1987, s. 24.
- 3 Yusuf Halaçoğlu, XVIII. Yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu'nun İskân Siyasetleri ve Aşiretlerin Yerleştirilmesi, Ankara, 1988; Dick Douwes, *The Ottomans in Syria: A History of Justice and Oppression*, Londra, 1999.

- 4 Eliyohu Ashtor, *Levant Trade in the Later Middle Ages*, Princeton, NJ, 1983, s. 121, 325.
- 5 Palmira Brummett, *Ottoman Seapower and Levantine Diplomacy in the Age of Discovery*, Albany, NY, 1994 (*Keşifler Çağında Osmanlı Denizgücü ve Akdeniz'de Diplomasi*, İstanbul, 2009).
- 6 Eyaletin ne zaman bölündüğüne dair bazı tartışmalar vardır. *Règlements fiscaux ottomans: les provinces syriennes*, Beyrut, 1951, adlı klasik çalışmalarında Robert Mantran ve Jean Sauvaget, ayrılmanın isyanın hemen ardından vuku bulduğunu belirtirler; ancak İ. Metin Kunt, *The Sultan's Servants*, NY, 1983, adlı eserinde büyük Suriye'nin tümünün, hatta Adana'nın, 1527'de hâlâ Şam genel valisinin yönetimi altında olduğunu belirten bir belge sunar.
- 7 Uriel Heyd, *Ottoman Documents on Palestine, 1552-1615*, Oxford, 1960, s. 42.
- 8 Adnan Bakhit, "Aleppo and the Ottoman Military in the 16th Century", *Al-Abnath* 27 (1978-79), s. 27-38.
- 9 Margaret Venzke, "Syria's Land-Taxation in the Ottoman 'Classical Age' Broadly Considered", V. Milletlerarası Türkiye Sosyal ve İktisat Tarihi Kongresi: Tebliğler, Ankara, 1990, s. 419-34.
- 10 Bu, otoritesi "Bab-ı Hümayun" olarak sunulan sultan için kullanılan bir Osmanlı deyimidir; Osmanlı hükümeti için kullanılan genel bir metafor olan ve vezir-i azamın "Babîâlî"sinden türeyen "Kapı" terimini önceler. Bkz. Fatma Müge Göçek, *Rise of the Bourgeoisie, Demise of Empire: Ottoman Westernization and Social Change*, Oxford, 1996, s. 23 (*İmparatorluğun Çöküşü, Burjuvazinin Yükselişi: Osmanlı Batılılaşması ve Toplumsal Değişme*, İstanbul, 1999).
- 11 Örneğin D. 'Abdallah Hanna, *Harekât el-amme el-dimaşkiyya fi el-kurun el-samin 'aşar ve el-tasi' 'aşar*, Beyrut, 1985.
- 12 Michael Winter, "A Polemical Treatise by 'Abd al-Ghani al-Nabulusi against a Turkish Scholar on the Religious Status of the Dhimmis", *Arabica* 35 (1988), 92-103.
- 13 İki kültür arasındaki bu arabuluculuk yaklaşımı için bkz. Richard White, *The Middle Ground: Indians, Empires and Republics in the Great Lakes Region, 1650-1815*, Cambridge, 1991, s. x.
- 14 André Raymond, *Grandes villes arabes à l'époque ottomane*, Paris, 1985.
- 15 Şam, *Evamir el-Sultaniye (bundan sonra ES)*, Halep, c. II, s. 124.
- 16 Alfred Wood, *A History of the Levant Company*, Londra, 1935, s. 76.
- 17 Ralph Davis, *Aleppo and Devonshire Square: English Traders in the Levant in the Eighteenth Century*, Londra, 1967.
- 18 G. R. Bosscha Erdbrink, *At the Thershold of Felicity: Ottoman-Dutch Relations During the Embassy of Cornelius Calkoen at the Sublime Porte, 1726-1744*, İstanbul, 1975; Niels Steensgaard, "Consul and Nations in the from 1570 to 1650", *Scandinavian Economic History Review* 15 (1967), s. 13-55.
- 19 Halep doğumlu 17. yüzyıl Osmanlı tarihçisi Naima, tarihinde bu gümüş azalmasının sonuçları konusunda uyarıda bulunuyordu, Lewis Thomas, *A Study of Naima*, Norman Itzkowitz, der., New York, 1972, s. 144-45.
- 20 Abdul-Rahim Abu-Husayn, *Provincial Leaderships in Syria, 1575-1650*, Beyrut, 1985, s. 11-66.
- 21 Londra, PRO, *Calendar of State Papers: Venice*, Londra, 1900, 1904, c. X, s. 318; c. XI, s. 267, 284.
- 22 Bakhit, "Aleppo and the Ottoman Military in the 16th Century".
- 23 Abdul-Karim Rafeq, "The Revolt of Ali Pasha Janbulad (1605-1607) in the Contemporary Arabic Sources and its Significance," VII. Türk Tarih Kongresi: Kongreye Sunulan Bildiriler, Ankara, 1983, s. 1515-34; William Griswold, *The Great*

- Anatolian Rebellion 1000-1020/1591-1611*, Berlin, 1993 (*Anadolu'da Büyük İsyan, 1591-1611*, İstanbul, 2000); Karen Barkey, *Bandits and Bureaucrats: The Ottoman Route to State Centralization*, Ithaca, NY, 1994 (*Eşkıyalar ve Devlet. Osmanlı Tazı Devlet Merkezileşmesi*, İstanbul, 1999).
- 24 C. H. Wake, "The Changing Pattern of Europe's Pepper and Spice Imports, ca. 1400-1700" *Journal of European Economic History* 8 (1979), s. 361-403.
- 25 Nielst Steensgaard, *The Asian Trade Revolution of the Seventeenth Century: the East India Companies and the Decline of the Caravan Trade*, Chicago, IL, 1973.
- 26 R. W. Ferrier, "The Armenians and the East India Company in Persia in the Seventeenth and Early Eighteenth Centuries", *Economic History Review* 2nd ser., 26 (1973), s. 38-62; Vartan Gregorian, "Minorities in Isfahan: the Armenian Community of Isfahan, 1587-1722" *Iranian Studies* 7 (1974), s. 652-80.
- 27 Şam, Halep mahkeme kayıtları, c. XXXIV, s. 206.
- 28 İstanbul, BOA, Maliyeden Müdevver (bundan sonra MM) 7439; aynı zamanda Halil Sahillioğlu, "Bir Tüccar Kervanı", *Belgelerle Türk Tarihi Dergisi* 2 (1968), s. 63-69; Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. II, s. 117.
- 29 Haim Gerber, *Economy and Society in an Ottoman City: Bursa, 1600-1700*, Kudüs, 1988, s. 117-21.
- 30 Adel İsmail, *Documents diplomatiques et consulaires relatifs à l'histoire du Liban et pays du Proche Orient du XVIIe siècle à nos jours*, Beyrut, 1975, c. III, s. 203.
- 31 Henry Maundrell, *Journey from Aleppo to Jerusalem at Easter 1697*, Londra, 1832, s. 148.
- 32 Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. XXI, s. 213.
- 33 Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. XXIV, s. 202, 212; İstanbul, BBA, MM 2765, s. 100.
- 34 Wolfgang Aigen, *Sieben Jahre in Aleppo (1656-1663)*, der. Andreas Tietze, Viyana, 1980, s. 99-101.
- 35 Evliya Çelebi, *Evliya Çelebi Seyahatnamesi*, Mehmed Zillioğlu, der., İstanbul, 1984, c. IX, s. 151-55.
- 36 André Raymond, "The Population of Aleppo in the Sixteenth and Seventeenth Centuries", *International Journal of Middle East Studies* 16 (1984), s. 447-60.
- 37 Abbé Carré, *The Travels of the Abbé Carré, 1672-74*, Londra, 1947, c. I, s. 40-41.
- 38 Halep kadılarının önüne gelen ve ele alınan bu tür çok sayıdaki dava arasında: Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. III, s. 287; c. XX, s. 289; c. XXXI, s. 28; c. LI, s. 167, 263.
- 39 Antoine Abdel-Nour, "Traits et conflits du monde rural syrien au XVIIIe siècle d'après les fatwa de Hamid al-'Imadi", *Mélanges de l'Université Saint-Joseph* 50 (1984); s. 71-84; Bakri Aladdin, "Deux Fatwa-s du Sayh 'Abd al-Gani al-Nabulsi (1143/1731); présentation et édition critique", *Bulletin d'Etudes Orientales* 39-40, (1987-88), s. 9-37; Samir Scikaly, "Land Tenure in 17th Century Palestine: The Evidence from the al-Fatawa al-Khayriyya", Tarif Khalidi, der., *Land Tenure and Social Transformation in the Middle East*, Beyrut, 1984, s. 397-408.
- 40 İstanbul, BOA, Ahkâm-ı Halep, c. III, s. 199-244. Belki de sultanın köylülerin kaçması hakkındaki kanunu konusunda sadece Arapça konuşan hukukçular vicdan azabı hissetmiyordu. 17. yüzyılda Kayseri'de de benzer bir sıkıntının olduğu belirtilir: Bkz. Suraiya Faroqi, *Towns and Townsmen of Ottoman Anatolia*, Cambridge, 1984, s. 267-71.
- 41 Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. XXII, s. 21; İstanbul, BOA, MM 3498; Ferdinand Taoutel, "Vesa'ik ta'rihiyya'an Haleb fi-kurun el-samin 'aşar", *el-Maşrik* 41 (1947), s. 252-53.

- 42 Polonyalı Simeon, *Polonyalı Simeon Seyahatnamesi*, çev. Hrand Andreasyan, İstanbul, 1964, s. 93; Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. II, s. 234.
- 43 Ammon Cohen, "The Receding of the Christian Presence in the Holy Land", Thomas Philipp, der., *The Syrian Land in the 18th and 19th Century*, Stuttgart 1992, s. 333-40.
- 44 Polonyalı Simeon, s. 155.
- 45 İstanbul, BOA, MM 9849, MM 3498; Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. LXXXVII, s. 13-31.
- 46 Halep Mahkeme Kayıtları, c. XXVI, s. 229; İstanbul, BOA, MM 9829, s. 36.
- 47 İstanbul, BOA, MM 2777, 5.
- 48 Şam, ES, Halep, XLIV, s. 91-92.
- 49 Jean-Claude David, "L'espace des chrétiens à Alep: ségrégation et mixité, stratégies communautaires (1750-1850)" *Revue du Monde Musulman et de la Méditerranée* 55-6 (1990), s. 152-70.
- 50 Jean-Claude David, *Le waqf d'Ibsir Pasa à Alep*, Şam, 1982.
- 51 Şam, ES, Halep, c. I, s. 200, 201, 210.
- 52 Ticari mahkemenin ne zaman işlemeye başladığı konusunda karışıklık söz konusudur. Halep mahkemesi onun 1850'de kurulmasına yönelik emirleri kayıt altına alır ve 1852'de faaliyet alanının taslağını sunarken, kentin İngiliz konsolosu 1860'ta söz konusu mahkemenin hâlâ faaliyete geçmediğini belirtiyordu. Bkz. Londra, PRO, FO 861, s. 82, tarih 2 Şubat, 1850.
- 53 Marco Salati, *Ascesa e coduta di una famiglia di Airaf Scilti di Aleppo*, Roma, 1992.
- 54 Amnon Cohen, *Jewish Life under Islam*, Cambridge, 1984; Joseph Hacker "Jewish Autonomy in the Ottoman Empire: its Scope and Limits", Avigdor Levy, der., *The Jews of the Ottoman Empire*, Princeton, NJ, 1994, s. 153-202.
- 55 Londra, PRO, SP 105/113, s. 263, tarih 23 Haziran, 1671.
- 56 Steensgaard, "Consuls and Nations".
- 57 İstanbul, BOA, MD, c. LXXXI, s. 55.
- 58 *Calendar of State Papers: Venice*, c. IXX, s. 174.
- 59 John Sanderson, *The Travels of John Sanderson in the Levant, 1584-1609*, Londra, 1931, s. 152.
- 60 Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. XXVIII, s. 159.
- 61 Örneğin bkz. Douglas Carruthers, der., *The Desert Route to India: being the Journals of Four Travellers by the Great Desert Caravan Route between Aleppo and Basra, 1745-1751*, Londra, 1921; Pedro Teixeira, *The Travels of Pedro Teixeira*, Londra, 1902; Jean Thévenot, *Voyages du Monsieur de Thévenot en Europe, Asie, et Afrique*, Paris, 1689; ve Aigen, *Sieben Jahre in Aleppo, 1656-1663*.
- 62 Mustafa Naima, *Tarih-i Naima, İstanbul, 1864-66*, c. IV, s. 104-10.
- 63 Norman N. Lewis, *Nomads and Settlers*.
- 64 Russell, c. I, s. 18-19.
- 65 Constantine Volney, *Travels through Syria and Egypt in the years 1783, 1784 and 1785*, c. 2, Londra, 1787, c. 2, s. 152.
- 66 Polonyalı Simeon, s. 134.
- 67 Russell, c. I, s. 216.
- 68 Russell, c. 2, s. 12-13.
- 69 Londra, PRO, SP 110/25, s. 132, tarih 22 Aralık 1725 ve s. 138, 24 Aralık 1725.
- 70 Halep Mahkeme Kayıtları, c. XLV, s. 116.
- 71 Londra, SP 110-72, ff. 28, 20 Eylül 1753.

- 72 Londra, PRO, SP 110/29, s. 211, 30 Temmuz 1765.
- 73 Russell, c. 2, s. 3-5.
- 74 Yusuf Dimitri 'Abbud el-Halebi, "el-murtad fi ta'rih Haleb ve Bagdad" Fevvez Mahmud el-Fevvez, der., yüksek lisans tezi, Şam Üniversitesi, 1978, s. 195-99.
- 75 Bu olgu üzerine, artık klasikleşmiş bir çalışma için bkz. Herbert Bodman, *Political Factions in Aleppo*, Chapel Hill, NC, 1963.
- 76 Margaret Meriwether, "The Notable Families of Aleppo, 176-1830; Networks and Social Structure", doktora tezi, Pennsylvania Üniversitesi, 1981.
- 77 Bruce Masters, *The Origins of Western Economic Dominance in the Middle East: Mercantilism and the Islamic Economy in Aleppo, 1600-1750*, New York, 1988.
- 78 Jean-Pierre Thiècke, "Décentralisation ottomane et affirmation urbaine à Alep à la fin du XVIIIe siècle", Gilles Kepel, der., *Passion d'Orient*, Paris, 1992, s. 113-76; Rhoads Murphey, "Tobacco Cultivation in Northern Syria and Conditions of Its Marketing and Distribution in the Late Eighteenth Century", *Turcica* 17 (1985), s. 35-50.
- 79 Bodman, *Political Factions in Aleppo*, s. 100-2; Margaret Meriwether, "Urban Notables and Rural Resources in Aleppo, 1770-1830", *International Journal of Turkish Studies* 4 (1987), s. 55-73.
- 80 Bu büyük oranda, belirsiz bir tarihsel geleneğe sahip, Arapça konuşan Rum Katoliklerinin kendilerini, 1821'den sonra Osmanlılar nezdinde gözden düşen etnik Rumlardan ayrı tutmak üzere kullandıkları, sonradan uydurulmuş bir kelimedir.
- 81 Bunlar için bkz. *Documents inédits pour servir à l'histoire du Christianisme en Orient*, der. Fr. Antoine Rabbath, 2 cilt, Paris, 1905-1911.
- 82 Rabbath, c. II, s. 87-88.
- 83 Rabbath, c. II, s. 87-88; ve Londra, PRO, SP 110/29, 18 Nisan 1749, s. 25.
- 84 Bernard Heyberger, "Les chrétiens d'Alep (Syrie) à travers les récits des conversions des Missionnaires Carmes Déchoux (1657-1681)", *Mélanges de l'Ecole Française de Rome* 100 (1988), s. 461-99. Suriye'deki Katolik misyoner hareketi üzerine bütünlüklü bir tartışma için bkz. Heyberger, *Les chrétiens du proche-orient au temps de la réforme catholique*, Roma, 1994.
- 85 İstanbul, BOA, Cevdet Adliye 6212.
- 86 Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. II, s. 27; c. LI, s. 95.
- 87 İstanbul, BOA, Cevdet Adliye 516.
- 88 Warren Lewis, *Levantine Adventurers: the Travels and Mission of the Chevalier d'Arvieux, 1653-1697*, New York, NY, 1962, s. 41.
- 89 Heyberger, *Les chrétiens du proche-orient*, s. 294.
- 90 Örneğin 1774'te vali Suriye Katolikleri üzerine ağır bir vergi yükleyince, Piskopos Jarwah'a bağlılıklarından dolayı, Ermeni, Rum ve Maruni Katolik cemaatleri de fona katkıda bulundular, 'Abbud, "el-Murtad" s. 26.
- 91 Şam, ES, Halep c. II, s. 3; İstanbul, BOA, Ahkâm-ı Haleb c. II, s. 203.
- 92 Mikha'il el-Damaşki Burayk, *Ta'rih el-Şam, 1720-1782*, Kustantin el-Başa, der., Harissa, 1930, s. 3-7. Bu görüşe bir destek için bkz. Thomas Philipp, *The Syrians in Egypt, 1725-1925*, Stuttgart, 1985, s. 19.
- 93 Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. XXXIV, s. 39.
- 94 Muhammed Ragıb el-Tabbah, *A'lam el-mubala bi-ta'rih Haleb el-şaba'*, yeniden basım, Halep 1977, c. III, s. 247-48.
- 95 el-Tabbah, c. IV, s. 355.

- 96 1725'te Halep valisi ve kadısı Babiâli'den, Melkitlerin, okullarında Rumca ve Arapça harflerle basılmış İncil ve eğitim materyalleri kullanmakta ve dağıtmakta serbest olduklarını belirten bir ferman aldılar, ES, Halep, c. III, s. 234.
- 97 İstanbul, BOA, Ahkâm-ı Şam-ı Şerif, c. II, s. 28-29, Yafa ve Akkâ'daki cemaatin Kudüs patriğinin şikâyetlerinin etkisiyle ayrılmasıyla ilgili, s. 98, Şam'daki keşişlerin, bu kentin patriğinin teşvikiyle, Katolik eğilimlerinden dolayı cezalandırılmasının buyurulması.
- 98 Örneğin, İstanbul, BOA, Ahkâm-ı Halep, c. IV, s. 31.
- 99 İstanbul, BOA, Ahkâm-ı Halep, c. IV, s. 31-32.
- 100 'Abbud, "el-Murtad", s. 18, 24, 41, 82.
- 101 'Abbud, "el-Murtad", s. 108-10, 195-99.
- 102 İstanbul, BOA, Ecnebi dizileri, İngiltere, c. XXXVI/2, s. 14-48, 160.
- 103 'Abbud, "el-Murtad", s. 193-213.
- 104 Bruce Masters, "Power and Society in Aleppo in the 18th and 19th Centuries", *Revue du monde musulman et de la Méditerranée* 62 (1991-94), s. 151-58.
- 105 'Abbud, "el-Murtad", s. 121, 211-12.
- 106 Thomas Philipp, "French Merchants and Jews in the Ottoman Empire during the Eighteenth Century", *The Jews of the Ottoman Empire*, Avigdor Levy, der., Princeton, 1994, s. 315-25.
- 107 Hacker, "Jewish autonomy in the Ottoman Empire", s. 168-69 ve Joseph Suttan, *Magic Carpet: Aleppo-in-Flatbush*, New York, NY, 1979, s. 175.
- 108 İstanbul, BOA, Ecnebi dizileri, İngiltere, c. XXVI/2, s. 18 ve Şam, Halep Mahkeme Kayıtları, c. 89, s. 17.
- 109 Sutton, *Magic Carpet*, s. 173-75; Walter Zenner, "Jewish Late Ottoman Syria; External Relations", Shlomo Deshen ve Walter Zenner, der., *Jewish Societies in the Middle East: Community Culture, and Authority*, Washington, DC, 1982.
- 110 Yaron Harel, "Jewish-Christian Relations in Aleppo as Background for the Jewish Response to the Events of October 1850", *International Journal of Middle East Studies* 30 (1998), s. 77-96.
- 111 'Abbud, "el-Murtad", s. 108.
- 112 Londra, PRO, FO 226/107, Rose to Canning, Beyrut, 24 Ekim 1880.
- 113 Bulus Kara'ali, *Eham havadis Haleb fi nifs el-evvel min el-kurun el-tasi* 'aşar, Kahire, 1933, s. 37-40.
- 114 Cemal Tukin, "Mahmud II. Devrinde Halep İsyanı, 1813-1819", *Tarih Vesikaları* 1 (1941), s. 256-65.
- 115 Edward Barker, *Syria and Egypt under the Last Five Sultans of Turkey*, 2 cilt, Londra, 1876, c. I, s. 321-22.
- 116 Walter Fischel, *Unknown Jews in Unknown Lands: the Travels of Rabbi David D'Beth Hillel (1824-32)*, New York, NY, 1973, s. 69.
- 117 Şam, ES, Halep, c. XXXVIII, s. 141; bir de Hidemitsu Kuroki, "The Orthodox-Catholic Clash in Aleppo in 1818", *Orient* 29 (1993), s. 1-18.
- 118 Şam, ES, Halep, c. XXXVIII, s. 184.
- 119 John Bowring, *Report on the Commercial Statistics of Syria*, Londra, 1840, s. 3-4.
- 120 Eugen Wirth, "Alep dans la première moitié du XIXe siècle", *Revue du monde musulman et de la Méditerranée* 62 (1991), s. 131-149.
- 121 Wirth, "Alep dans la première moitié du XIXe siècle."
- 122 Fischel, *Unknown Jews in Unknown Lands*, s. 69.
- 123 Barker, *Syria and Egypt*, c. II, s. 247-48.

- 124 İstanbul, BOA, HH 48006.
- 125 İstanbul, BOA, HH 3190.
- 126 Na'um Bahhaş, *Ahbar Haleb*, Fr. Yusuf Kuşacı, der., 3 cilt, Halep 1985-1992.
- 127 Bowring, *Commercial Statistics*, s. 77.
- 128 Washington, National Archives, Microfilm Publications, T188, Halep 1835-40.
- 129 Bahhaş, *Ahbar Haleb*, c. I, s. 255; c. II, s. 47. Onların giysi tarzları giderek diğer Hıristiyanlarca da benimsendi, c. II, s. 191.
- 130 Bahhaş, *Ahbar Haleb*, c. II, s. 142-46.
- 131 İstanbul, BOA, I. Dahiliye 13493/7.
- 132 Konsolos Skene'den Sir H. Bulwer'a, 4 Ağustos 1860, Bilâl Şimşir, *British Documents on Ottoman Armenians*, c. I (1856-80), Ankara, 1982, s. 24.
- 133 Londra, PRO, FO 406/8, s. 378, Consul Skene to Lord Russell, 27 Kasım 1860; Leila Fawas, *An Occasion for War: Civil Conflict in Lebanon and Damascus in 1860*, Berkeley, CA, 1994, s. 77.
- 134 Consul Skene to Sir H. Bulwer, Aleppo, August 20, 1860, David Gillord, der., *British Documents on Foreign Affairs: Reports and Papers from the Foreign Office Confidential Print*, University Publications of America, 1984, kısım I, ser. B, c. VI, s. 1-3.
- 135 İstanbul, BOA, ML.VRD.CMH, 1177; Edward Barker, der., *Syria and Egypt under the Last Five Sultans of Turkey: being Experiences, during Fifty Years, of Mr. Consul-General Barker*, Londra, 1876, yeniden bas. New York, NY, 1973, c. 2, s. 297; *Salname-i Vilayet-i Halep 1326*, İstanbul, 1909, s. 224.
- 136 Londra, PRO, FO 861/22.
- 137 Abdul-Karim Rafeq, "The Impact of Europe on a Traditional Economy: the Case of Damascus, 1840-1870", Jean-Louis Bacqué-Grammont ve Paul Dumont, der., *Economie et sociétés dans l'Empire Ottoman*, Paris, 1983, s. 419-32; Meriwether, "Women and Economic Change," *Arab Women: Old Boundaries, New Frontiers*, der. Judith Tucker, Washington, DC, 1993, s. 65-83.
- 138 Donald Quataert, *Ottoman Manufacturing in the Age of the Industrial Revolution*, Cambridge, 1993, s. 77-79 (*Sanayi Devrimi Çağında Osmanlı İmalat Sektörü*, 2. baskı, İstanbul, 2008).
- 139 Heinz Gaube ve Eugen Wirth, *Halep: Historische und geographische Beitr'ge zur baulichen Gestaltung, zur sozialen Organisation und zur wirtschaftlichen Dynamik einer vorderasiatischen Fernhandelsmetropole*, Wiesbaden, 1984, s. 256-72.
- 140 Lewis, *Nomads ve Settlers*, s. 46-53.
- 141 Londra, PRO, FO 195/41, alıntı yapan Gaube ve Wirth, Halep, s. 256. İngiliz konsolosu James Skene'in, 1872'de yazdığı genel raporunda yer olan benzer bir iddia için bkz. Aleppo, FO 226/174, s. 4.
- 142 Engin Akarlı, *The Long Peace: Ottoman Lebanon, 1861-1920*, Berkeley, CA, 1993, s. 193-99.
- 143 Kamil el-Gazzi, *Nahr el-zahab fi ta'rih Haleb el-şehba*, Halep 1923-26, c. III, s. 409-10.
- 144 el-Tabbah, *A'lam el-nubala*, c. III, s. 372-73
- 145 el-Tabbah, *A'lam el-nubala*, c. III, s. 393-94, 404-409,
- 146 el-Tabbah, *A'lam el-nubala*, c. III, s. 381-83; el-Gazzi c. III, s. 410-11.
- 147 Mark Sykes, *The Caliphs' Last Heritage: a Short History of the Ottoman Empire*, Londra, 1915, s. 298-300.
- 148 el-Tabbah, c. VII, s. 568-69.

II İZMİR: KÖYDEN KOLONYAL LİMAN KENTİNE (Sayfa 95-164)

- 1 *Evliya Çelebi Seyahatnamesi*, İstanbul, 1984, c. IX, s. 92-93 ve 96.
- 2 C. Macfarlane, *Constantinople in 1828*, Londra, 1829, s. 32.
- 3 Daha genel anlamda, Osmanlı çalışmaları hem bir zaman ya da mekânın koşullarını değerlendirme ve bunları tümüyle bir başka zaman ve mekâna da atfetme, hem de Osmanlıların kendi haklarındaki iddialarını sorgulamaksızın kabul etme eğilimlerinden mustarıptır.
- 4 Doğu Akdeniz'deki uluslararası ticaretin aynı zamanda hem sürekli hem de esnek oluşu üzerine bkz. Palmira Brummett, *Ottoman Seapower and Levantine Diplomacy in the Age of Discovery*, Albany 1994.
- 5 Cemal Kafadar, *Between Two Worlds: the Construction of the Ottoman State*, Berkeley, CA, 1995, s. 69 (*İki Cihan Aresinde*, Ankara, 2010).
- 6 Bkz. Tuncer Baykara'nın en yakın zamanlı menakıbnâme çalışması, *Aydoğlu Gazi Umur Bey [Paşa] (1309-1348)*, Ankara, 1990.
- 7 Osmanlı İzmir'inin tarihini yeniden kurgulama konusunda en güvenilir ve bize bu tür değişiklikler üzerinde çalışabilmemize olanak sağlayan araştırmacılardan bazıları, Elena Frangakis-Syrett, Suraiya Faroqhi, Reşat Kasaba, Mübahat Küçüköğlu ve Necmi Ülker'dir.
- 8 Bu kaynak için bkz. Reşat Kasaba, "Geç dönem Osmanlı toplumsal tarihi için kaynak olarak Mahkeme Sicilleri", *Tarih ve Toplum* 14 (1985), s. 49-53. Ondan örnekler için bkz. Haim Gerber ve Jacob Barnai, *The Jews in İzmir in the 19th Century: Ottoman Documents from the Shar'i Court* (İbranice), Kudüs, 1984; bu çalışma bu belgelerin önemini kesin biçimde ortaya koyar ve sonuçta onların kaybolma trajedisini sergiler.
- 9 Bu tarih okulu Binghamton'daki New York Eyalet Üniversitesi Fernand Braudel Merkezi'yle ve onun yayın organı *Review: A Journal of the Fernand Braudel Center for the Study of Economies, Historical Systems, and Civilizations*'dır. Bu derginin önemli bir sayısı (*Port-Cities of the Eastern Mediterranean, 1800-1914* 16.4. [1993]) Osmanlı kentlerinin "dünya ekonomisi"ne eklemlenmesi üzerine olan çalışmaları içerir (*Doğu Akdeniz'de Liman Kentleri*, İstanbul, 2. baskı, 2000).
- 10 Bunun temsilcilerinin birçoğu, "şarkiyatçı" ekolü reddetmeleriyle ün kazanan "post-kolonyal" entelektüellerdir (bu konuda bkz. Arif Dirlik, "The Post-Colonial Aura: Third World Criticism in the Age of Global Capitalism", *Critical Enquiry* 20 (1994): 328-57). Buna karşın, Batılı eğitimleri ve modernist bakışları, onları zaman zaman sadece Batı kaynakları ve modellerini dikkate almaya sevk etmektedir –elbette etki-leyici bir paradoks.
- 11 Bu geçiş süreci üzerinde epey çalışıldı. Yakın tarihli tarihsel bir değerlendirme için bkz. Kafadar, *Between Two Worlds*.
- 12 Daniel Goffman, *İzmir and the Levantine World, 1550-1650*, Seattle, WA, 1990, s. 33-45.
- 13 Bu konuda bkz. Suraiya Faroqhi, *Towns and Townsmen of Ottoman Anatolia: Trade, Crafts and Food Production in an Urban Setting, 1520-1650*, Cambridge, 1984.
- 14 Bu konuda bkz. Bruce Masters, *The Origins of Western Economic Dominance in the Middle East: Mercantilism and the Islamic Economy in Halep, 1600-1750*, New York, 1988 ve Halil İnalcık ve Donald Quataert, *An Economic and*

- Social History of the Ottoman Empire, 1300-1914*, Cambridge, 1994 (Osmanlı İmparatorluğu'nun Ekonomik ve Sosyal Tarihi, 1300-1914, İstanbul, 3. baskı, 2009). Karşıt bir değerlendirme için bkz. Brummert, *Ottoman Seapower and Levantine Diplomacy*.
- 15 Bu olgu konusunda özellikle bkz. Halil İnalçık, "Military and Fiscal Transformation in the Ottoman Empire, 1600-1700", *Archivum Ottomanicum* 6 1980, 283-337.
- 16 Bkz. Goffman, *Izmir and the Levantine World*, s. 25-49.
- 17 İnalçık ve Quataert, *Economic and Social History*, s. 188-90.
- 18 Niels Steensgaard, *The Asian Trade Revolution of the Seventeenth Century: the East Indias Companies and the Decline of the Caravan Trade*, Chicago, IL, 1974.
- 19 Bu döneme ait, BOA, Tapu-Tahrir defterleri 537'de bulunan elimizdeki tek istatistiğe (güvenilir veya değil) göre. Bu kaynak konusunda bkz. Goffman, *Izmir and the Levantine World*, s. 13-18 ve İnalçık ve Quataert, *Economic and Social History*, s. 103-19.
- 20 Steensgaard, *Asian Trade Revolution*, s. 22-59.
- 21 Bkz. Halil İnalçık, "İmtiyazat", *Encyclopedia of Islam*, ikinci baskı, Leiden, 1960.
- 22 Bkz. Daniel Goffman, "Ottoman Millets in the Early Seventeenth Century", *New Perspectives on Turkey* 11 (1994), s. 135-58. İnalçık da aynı noktaya güçlü bir vurgu yapar, *Economic and Social History*, s. 189-92.
- 23 BOA, Maliyeden Müdevver 6004, s. 124.
- 24 Bu kavramın devlet yapılanmasındaki önemi için bkz. Frederic Lane, "Economic Consequences of Organized Violence", *Journal of Economic History* 18 (1958), s. 410-17.
- 25 Bu, Osmanlı otoritesinin tümüyle kırıldığı, Osmanlı meşruiyetinin çok fazla azaldığını iddia etmek değildir. Osmanlılar adaptasyonda ustaydılar. 17. yüzyılda Batı Anadolu'da bu konudaki gelişmeler için bkz. Karen Barkey, *Bandits and Bureaucrats: the Ottoman Route to State Centralization*, Ithaca, NY, 1994, özellikle s. 189-228.
- 26 Bkz. Goffman, *Izmir and the Levantine World*, s. 55-64.
- 27 İnalçık ve Quataert, *Economic and Social History*, s. 226-27.
- 28 Bkz. Daniel Goffman, "Early Ottoman Chios: The Demise of a Commercial Center," *The Mediterranean History Review* (?).
- 29 Bu olgu ve sonuçları için bkz. Leslie Peirce, *The Imperial Harem: Sovereignty and Women in the Ottoman Empire*, Oxford University Press, 1994, s. 45-47 (*Harem-i Hümayun. Osmanlı İmparatorluğu'nda Hükümlerlik ve Kadınlar*, İstanbul, 5. basım, 2010).
- 30 Bkz. Goffman, *Izmir and Levantine World*, s. 70-72.
- 31 Baron Louis Deshayes de Courmenin, *Voyage de Levant fait par le Commandement du Roy en l'annie 1621 par le Sr. D.C.*, 2. baskı, Paris, 1632, s. 342.
- 32 Lewes Roberts, *The Merchants Mapped of Commerce: wherein the Universall Manner and Matter of Trade, is Compendiously Handled*, Londra, 1638, s. 118-19.
- 33 Richard Lawrence'ın ticari temsilciliği ve kralcılığı konusunda bkz. Daniel Goffman, *Britons in the Ottoman Empire, 1642-1660*, Seattle, WA, 1998, s. 46-51 ve 187-90 (*Osmanlı İmparatorluğu'nda İngilizler 1642-1660*, İstanbul, 2001).
- 34 Joseph Pitton de Tournefort, *Relation d'un voyage du Levant*, Lyon, 1727, c. II, s. 375 (*Tournefort Seyahatnamesi*, İstanbul, 2005).
- 35 BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 110-11.
- 36 BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 102, n. 2 ve 106.
- 37 Böyle bir izin örneği için bkz. BOA, Ecnebi Defteri, 13/1, s. 97.

- 38 Bkz. Niels Steensgaard, "Consuls and Nations in the Levant from 1570 to 1650", *Scandinavian Economic History Review* 15 (1967), 13-55.
- 39 BOA, Ecnebi Defteri 26/1, s. 5, n. 1.
- 40 BOA, Ecnebi Defteri 26/1, s. 47-48 ve 48, n. 1.
- 41 Takip eden olayın meydana geliş koşullarının daha etraflıca bir tartışması için bkz. Goffman, *Britons in the Ottoman Empire*, 5. kısım.
- 42 *Subtily and Cruelty: or a true relation of Sr. Sackville Crow, His Designe of seizing and possessing himselfe of all the Estate and the English in Turkey. With the Progresse he made, and the Meanes he used in the execution thereof*, Londra, 1649, s. 6; 61: Hetherington ve Zuma'dan Crow'a, 16 Haziran 1646.
- 43 Bu, Osmanlı vergi toplama kayıtlarına göre böyledir (bkz. BOA, Maliyeden Müdevver 14, 672). Yerel kaynaklar (hem Osmanlı hem de Batı Avrupalı) daha yüksek sayılar verir; ancak bunlar ve diğer nüfus istatistikleri konusunda ciddi bir abartma eğilimi de gösterirler. Seyyah sayısını gösteren bir liste için bkz. M. Çınar Atay, *Tarih İçinde İzmir*, İzmir 1978, s. 114-15.
- 44 Bkz. Joseph Hacker, "The Impact of the Sürgün-System on Jewish Society in the Ottoman Empire in the 15th-17th Centuries", 4. Uluslararası Türkiye Ekonomik ve Toplumsal Tarih (1071-1922) Kongresi'nde sunulan tebliğ, Münih, 4-8 Ağustos 1986.
- 45 Bu olgu ciddi biçimde araştırılmıştır. Özellikle bkz. Avigdor Levy, der., *The Jews in the Ottoman Empire*, Princeton, NJ, 1994, yanı sıra Daniel Goffman, "The Quincentennial of 1492 and Ottoman Jewish Studies", *Shofar: An Interdisciplinary Journal of Jewish Studies* 11. 4. (1994), s. 57-67.
- 46 BOA, Mühimme Defteri 79, no. 4.
- 47 BOA, Maliyeden Müdevver, 7266, s. 11.
- 48 BOA, Maliyeden Müdevver, 6004, s. 15.
- 49 Goffman, *İzmir and the Levantine World*, s. 88.
- 50 BOA, Ecnebi Defteri 26, s. 18.
- 51 BOA, Ecnebi Defteri 26, s. 22, n. 2.
- 52 BOA, Ecnebi Defteri 26, s. 20, n. 2.
- 53 Bkz. Goffman, *Britons in the Ottoman Empire*, 4. kısım.
- 54 Sevi hakkında en etraflı ve inandırıcı biyografi için bkz. Gershom Scholem, *Sabbatai Sevi: the Mystical Messiah, 1626-1676*, çev. R. J. Zwi Werblowsky, Princeton, NJ, 1973. (Sabetay Sevi. Mistik Mesih, İstanbul, 2012).
- 55 Chevalier d'Arvieux, *Mémoires du Chevalier d'Arvieux, Envoyé Extraordinaire du Roy, etc.*, J.B. Labat, der., Paris, 1735, c. I, s. 101; Warren Lewis, *Levantine Adventurer: the Travels and Missions of the Chevalier d'Arvieux, 1653-1697*, New York, NY, 1962, s. 35 içinde alıntıldığı gibi.
- 56 Jean Du Mont, *Voyages de Mr. Du Mont, en France, en Italie, en Allemagne, à Malthe, et en Turquie*, c. II, La Haye, 1699. Yeniden baskısı için bkz. Goffman, *İzmir and the Levantine World*.
- 57 Richard Bagraev, *A Relation of Sundry Voyages & Journeys made by mee*, f. 11. Bu günlük Bodleian Library, Rawlinson Mss, C. 799'da bulunmaktadır.
- 58 Necmi Ülker, "The Rise of İzmir, 1688-1740", doktora tezi, University of Michigan, MI, 1974 ve Barkey, *Bandits and Bureaucrats*, s. 189-228. Barkey tüm 17. yüzyılı devlet ile yerel direniş odakları arasında görüşmeler ve uyarlamalar dönemi olarak görür.
- 59 Goffman, *Britons in the Ottoman Empire*, 10. kısım ve başka yerler.
- 60 Örnek için bkz. BOA, BADH, ADVN, dosya 31, belge 47, 29 Ağustos-9 Eylül 1660; burada yönetim, Seddülbahir'den geçen her geminin, başka yerlerde ödedikleri verginin aynısını ödemeleri buyruğunu verir.

- 61 Londra, PRO, State Papers 105/151, f. 160.
- 62 BOA, BADH, A.DVN, dosya 30, belge 76. Bu önemli buyruğa dikkatimi çeken Caroline Finkel'e teşekkür ederim.
- 63 *Evlîya Çelebi Seyahatnamesi*, c. IX, s. 98-99.
- 64 *Evlîya Çelebi Seyahatnamesi*, c. IX, s. 99. Bu tarih, diğer belgelerle 1659 ya da daha öncesi olduğu kanıtlanan, kalenin kullanıma girdiği dönem olamaz.
- 65 Ülker, "Rise of İzmir".
- 66 Paget Papers, folder VIII, letter 85. Bu önemli belge koleksiyonu The School of Oriental and African Studies kütüphanesinde bulunmaktadır. Bana bu koleksiyon hakkında bilgi veren Colin Heywood'a ve onlar üzerinde çalışmama ve alıntı yapmama izin veren Lord Paget'in vârislerine teşekkürlerimi sunarım.
- 67 Paget Papers 27, folder VIII, letter 85.
- 68 Faroqi, *Towns and Townsmen*, çeşitli yerlerde.
- 69 Elena Frangakis-Syrett'in *Commerce of Smyrna in the Eighteenth Century (1700-17820)*'de öne sürdüğü gibi (Atina 1992).
- 70 Paget Papers, folder V, letter 153.
- 71 Jonathan Israel, *European Jewry in the Age of Mercantilism 1550-1750*, Oxford 1985.
- 72 BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 67.
- 73 Bu yaklaşım konusunda bkz. Philip D. Curtin, *Cross-Cultural Trade in World History*, Cambridge, 1984.
- 74 Paget Papers, folder V, letter 153.
- 75 Yüzyılın daha önceki bölümlerinde böyle bir başvuru muhtemelen İstanbul'daki Osmanlı yönetimi üzerinden yapılırdı. 1690'larda İngiliz ticari temsilci böyle bir adımı gereksiz bulmuş, bunun yerine, gerçek emperyalist bir tarzda, doğrudan Londra ve Amsterdam'daki "esas" yönetimlere başvurmuş görünmektedir.
- 76 Paget Papers, folder V, letter 157.
- 77 BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 63.
- 78 Paget Papers, folder VI, letter 52.
- 79 Paget Papers, folder VI, letter 220.
- 80 Paget Papers, folder IX, letter 149.
- 81 Public Record Office, State Papers 105/332, s. 41.
- 82 Bkz. Troian Stoianovich, "The Conquering Balkan Orthodox Merchants", *Journal of Economic History* 20 (1960), s. 234-313.
- 83 Paget Papers 27, folder VI, letter 56; ve BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 74, n. 2.
- 84 Bu mesele konusunda örneğin bkz. BOA, Mühimme Defterleri 99, s. 80, Şubat 1690 ve 11, Nisan 1690.
- 85 BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 56.
- 86 Bkz. Paget Papers 27, folder VI, letters 56, 52, 51 ve 49 (bu belgeler tersinden kronolojik sıraya göre düzenlenmiştir).
- 87 BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 74, n. 2.
- 88 İzmir ve Türkiye'nin diğer yerlerindeki deprem hareketleri konusunda bkz. N.N. Ambraseys ve C. F. Finkel, *The Seismicity of Turkey and Adjacent Areas: a Historical Review, 1500-1800*, İstanbul, 1995. Özellikle bu deprem için bkz. s. 90-93.
- 89 Bkz. William H. McNeil, *Plagues and Peoples*, Garden City, NY, 1976. Daniel Defoe, *A Journal of the Plague Year*, Londra, 1969, hastalığın devletle toplum arasındaki ilişkileri nasıl dönüştürebileceğinin eşsiz bir anlatımı olarak durmaktadır.

- 90 Richard Chandler, *Travels in Asia Minor, 1764-65*, Edith Clay, der., Londra, 1971, s. 223. Müslüman "kaderciliği" uzun süre şarkiyatçı bir tema olarak kalmıştır.
- 91 Bu depremin ve sonuçlarının en etraflı anlatımı için bkz. Ülker, "Rise of İzmir".
- 92 Ambraseys ve Finkel, *Seismicity*.
- 93 Bu çalışmaya izin veren Osmanlı buyruğu için bkz. BOA, Ecnebi Defterleri 28/3, s. 20, n. 1. Bu kilise konusunda özellikle bkz. Livio Missir Reggio Mamchi di Lusignano, *Epitaphier des grandes familles Latines de Smyrne*, c. II: *Les pierres tombales de l'Eglise française Saint-Polycarpe*, Brüksel 1985.
- 94 Felemenklerin durumu için bkz. BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 35, 19-29 Haziran 1688, and BOA, *Ecnebi Defteri* 22/1, s. 36, 9-19 Ağustos 1688.
- 95 Chandler, *Travels in Asia Minor*, s. 219.
- 96 Osmanlı yönetimi tütüne karşıydı ve zaman zaman tütün yetiştirilmesi ve içilmesini yasaklama girişimlerinde bulundu. Bkz. M. C. Uluçay, *XVII'inci Yüzyılda Manisa'da Ziraat, Ticaret ve Esnaf Teşkilâtı*, İstanbul, 1942, s. 42; Kâtib Çelebi, *Balance of Truth*, s. 51. İzmir'de tütün yetiştirilmesine karşı çıkılması konusunda bir belge için bkz. İzmir, BOA, Mühimme Defterleri 80, n. 82.
- 97 Bu konuda, sosyal bir sunum yeri olarak, bkz. Ralph Hattox, *Coffee and Coffee-houses: the Origins of a Social Beverage in the Medieval Near East*, Seattle, WA, 1985 (*Kahve ve Kahvehaneler: Bir Toplumsal İçeceğin Yakındoğu'daki Kökenleri*, İstanbul, 2. baskı, 1998).
- 98 William Cochran, *Pen and Pencil in Asia Minor*, Londra, 1887, s. 223.
- 99 Frangakis-Syrett, *Commerce of Smyrna*, s. 55-59.
- 100 Chandler, *Travels in Asia Minor*, s. 224.
- 101 Chandler, *Travels in Asia Minor*, s. 219.
- 102 BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 21.
- 103 Örnekler için bkz. BOA, Mühimme Defteri 99, s. 101, 12-22 Mart 1690; ve BOA, Ecnebi Defteri 16/4, s. 38, 9-19 Şubat 1701.
- 104 BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 41, n. 1.
- 105 Paget Papers 27, folder VIII, letter 134.
- 106 17. yüzyıl sonlarına ait birçok örnek arasında bkz. BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 20, 14 Eylül 1685; BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 23, Kasım 1685; ve BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 81, n. 1, 2-12 Temmuz 1696. Tarihçi, belki de dönüşmüş kimliklere (kolektif, şehirli, bölgesel ya da emperyal) ulaşmanın anahtarını içeren yerel mahkeme kayıtlarının yokluğunu en çok yerel iktisadi ve sosyal ilişkilerin bu alanında hisseder.
- 107 BOA, Ecnebi Defteri 22/1, s. 21, n. 3.
- 108 Bkz. Goffman, *Britons in the Ottoman Empire*, kısım 4-6.
- 109 Elbette ilk büyük rekabet olmamasına karşın 16. yüzyıl başlarında Osmanlı-Venedik ilişkilerinin durumu için bkz. Brummett, *Ottoman Seapower and Levantine Diplomacy*.
- 110 Aktaran Necmi Ülker, "The Emergence of İzmir as a Mediterranean Commercial Center for the French and English Interests, 1689-1740", *International Journal of Turkish Studies* 1987, s. 20.
- 111 Ariel Salzmann, "An Ancien Régime Revisited: 'Privatization' and Political Economy in the Eighteenth-Century Ottoman Empire", *Politics and Society* 21, 1993, 393-423.
- 112 Böylesi çiftliklerin ortaya çıkışı konusunda bkz. Bruce McGrown, "The Age of the Ayans", *Economic and Social History of the Ottoman Empire*, İncalcık, der., s. 680-93.
- 113 Archives Nationales, Affaires étrangères Série sous-série Bi, 1053, 6 Nisan 1752; Gilles Veinstein, "Ayan' de la région d'Izmir et commerce du Levant (deuxième moitié du XVIIIe siècle)", *Etudes Balkaniques* 12 (1976), s. 80'de aktarıldığı üzere.

- 114 Stoianovich, "Conquering Balkan Orthodox Merchants", s. 234-313.
- 115 Public Record Office, State Papers 105/129, aktaran Frangakis-Syrett, *Commerce of Smyrna*, s. 113.
- 116 Reşat Kasaba, "Was There a Compradore Bourgeoisie in Mid-Nineteenth Century Western Anatolia?" *Review* 11 (1988), s. 215-28.
- 117 Cochran, *Pen and Pencil*, s. 57-58.
- 118 Cochran, *Pen and Pencil*, s. 211.
- 119 Cochran, *Pen and Pencil*.
- 120 Donald Quataert, *Ottoman Manufacturing in the Age of the Industrial Revolution*, Cambridge, 1993.
- 121 Atay, *İzmir*, s. 127-33.
- 122 Aron Rodrigues, *French Jews, Turkish Jews: the Alliance Israélite Universelle and the Politics of Jewish Schooling in Turkey, 1860-1925*, Bloomington, IN, 1990.
- 123 Selim Deringil, *The Protected Domains: Ideology and the Legitimation of Power in the Ottoman Empire, 1876-1909 [İktidarın Sembolleri ve İdeoloji. II. Abdülhamid Dönemi (1876-1909)]*, İstanbul, 2002]. Londra, 1993, s. 93-111.
- 124 Cochran, *Pen and Pencil*, s. 367-68.
- 125 Çetin, *İzmir*, s. 127-128.
- 126 Çetin, *İzmir*, s. 127-32.
- 127 19. yüzyılda diğer Osmanlı şehirlerindeki yangınlar ve kentlerin yenilenmesi üzerine bkz. Zeynep Çelik, *The Remaking of Istanbul: Portrait of an Ottoman City in the Nineteenth Century*, Seattle, WA, 1986 (*Değişen İstanbul: 19. Yüzyılda Osmanlı Başkenti*, İstanbul, 2. baskı, 1998).
- 128 Bu yapılar, Kaya Dinçer tarafından titiz ve mükemmel bir biçimde resimlenmiştir, bkz. Daniel Goffman ve Doğan Kuban, *Visions from A Vanishing Past: Architectural Drawings from İzmir and Western Anatolia*, İzmir, 1994.
- 129 Çetin, *İzmir*, s. 132-33.
- 130 Milliyetçiliğin ortaya çıkışı üzerine literatür son derece geniştir. Benedict Anderson, *Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*, Londra, 1983 (*Hayali Cemaatler. Milliyetçiliğin Kökenleri ve Yayılması*, İstanbul, 6. basım, 2011), özellikle açık ve etkili bir tartışmadır.
- 131 E. J. Hobsbawm, *Nations and Nationalism since 1780: Programme, Myth, Reality*, 2. baskı, Cambridge, 1992, s. 25 (*Milletler ve Milliyetçilik. Program, Mit, Gerçeklik*, İstanbul, 4. basım, 2010.)

III İSTANBUL: İMPARATORLUK PAYİTAHTINDAN PERİFERİLEŞMİŞ BİR BAŞKENTE (Sayfa 165-247)

- 1 Sarayburnu.
- 2 Haliç.
- 3 Paris, Archive Nationales, 3 JJ 223, Mouillages tant dans le Canal des Dardanelles que dans la Mer Marmara et la Mer Noire, 1716.
- 4 Aslında *peremeler ve piyadeler*, İstanbul ve civarındaki deniz taşımacılığının büyük kısmını gerçekleştiren, dört çift kürek kullanılan kayıklardı.
- 5 Paris, Archives Nationales, 3 JJ 223, Mémoire concernant le détroit de l'Espepoint, ou des Dardanelles ... de la ville, port et environs de Constantinople ... par le Sieur de Combes, 1686.

- 6 İnsan kendini *port city* (liman kenti) yerine *Porte city* (Babıâli kenti) diyerek bir kelime oyunu yapma hevesinden güçlkle alıkoymuyor.
- 7 Osmanlı İmparatorluğu'nun dünya sistemine entegrasyonu ve sonuçta periferileşmesi, Wallerstein'ci dünya sistemi yaklaşımının ve onun geç Osmanlı tarihine uygulanmasının baskın temasıdır. Örneğin bkz. I. Wallerstein, H. Decdeli ve R. Kasaba, "The Incorporation of the Ottoman Empire into the World Economy", İslamoğlu-İnan, H., der., *The Ottoman Empire and the World Economy*, Cambridge ve Paris, 1987, s. 88-100; I. Wallerstein ve R. Kasaba, "Incorporation into the World Economy: Change in the Structure of the Ottoman Empire, 1750-1839", Jean-Louis Bacqué-Grammont ve Paul Dumont, der., *Economies et Sociétés dans l'Empire ottoman (fin du XVIII^e - début du XX^e siècle)*, Paris, 1983, s. 335-54. Büyük oranda André Gunder Frank'ın az gelişmişlik teorisini anımsatan biçimde, bu okul, temelde Batı dışı toplumların bir endüstrileşmiş kapitalist ekonomiler çekirdeği tarafından periferileştirilmesi yollu bir iktisadi yaklaşım üzerinde yoğunlaşır ve genellikle, periferik unsurların tedrici geri kalışının açıklanmasına yerel dinamikleri katma konusundaki yetersizliğinden dolayı eleştirilir.
- 8 Çağlar Keyder, Y. Eyüp Özveren ve Donald Quataert, "Port-Cities in the Ottoman Empire: some Theoretical and Historical Perspectives", *Review* 16.4 (Güz 1993), s. 519-58. Bu dergi makalesi tümüyle "Doğu Akdeniz Liman Kentleri, 1800-1914" konusuna ayrılmıştır.
- 9 Mehmet Genç, "Osmanlı İmparatorluğu'nda Devlet ve Ekonomi", V. Milletlerarası Türkiye Sosyal ve İktisat Tarihi Kongresi, Tebliğler, Ankara, 1991, s. 13-25; "Osmanlı İktisadi Dünya Görüşünün İlkeleri", *İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Dergisi* I (1989), s. 176-85.
- 10 Colbert'in Doğu Akdeniz'deki Fransız ticaretini bir düzene koyma çabalarının bir parçası ve tüccarların yerel tercümanların güvenilmezliği konusundaki sürekli şikâyetlerinin bir sonucu olarak, Fransız yönetimi, *jeunes de langue* adı altında, Venediklilerin eski *giovani della lingua* (dil oğlanları) kurumunun bir benzerini kurdu. Doğu dilleri (Türkçe, Arapça ve Farsça) öğretilen altı ile on yaşları arasındaki çocuklar, tercüman olarak hizmet vermek üzere Doğu Akdeniz limanlarına gönderildi. İlk başta Paris'te kurulan bu okul, daha sonra İstanbul'daki Kapuçin rahiplerinin himayesine aktarıldı. 18. yüzyıl sonlarında bu kurum, bugün Institut National des Langues et Civilisations Orientales olan okulun ilk haline dönüştü.
- 11 Venedik kökenli olan *levend* terimi, çok dayanıklı ve bazen sorumsuzluk düzeyine varacak kadar bağımsız bir kişiyi anlatıyordu. Osmanlı ordusunda, genellikle imparatorluğun Rum nüfusundan toplanan, imparatorluk kadırgılarındaki denizcileri ve düzensiz birlikleri ifade ediyordu.
- 12 Archives de la Chambre de Commerce de Marseille (ACCM), J 182, Correspondance des députés, 28 Mart 1693; J 147, Correspondance de Châteauneuf, 29 Nisan 1693.
- 13 ACCM, J 147, Correspondance de Châteauneuf, 29 Nisan 1693; J 182, Correspondance des députés, 30 Mart 1693.
- 14 ACCM, J 182, Correspondance des députés, 7 Nisan 1693.
- 15 ACCM, J 147. Correspondance de Châteauneuf. 27 Temmuz 1693.
- 16 John Covell (F. W. Hasluck, "Dr. John Covell's Notes on Galata", *Annual of the British School at Athens*, 11 [1904-05], s. 54).
- 17 ACCM, J 182, Correspondance des députés, 30 Kasım 1693.
- 18 Halil İncalcık, "Ottoman Galata, 1453-1553", Edhem Eldem, der., *Première rencontre internationale sur l'Empire ottoman et la Turquie moderne*, Institut National des Langues et Civilisations Orientales, Maison des Sciences de l'Homme, 18-22 janvier

1985, I, *Recherches sur la ville ottomane: le cas du quartier de Galata. II. La vie politique, économique et socio-culturelle de l'Empire ottoman à l'époque jeune-turque*, İstanbul, 1991, s. 18-19.

- 19 Mahmut Şakiroğlu, "Fatih Sultan Mehmed'in Galatalılara Verdiği Fermanın Türkçe Metinleri", *Tarih Araştırmaları Dergisi* (1983), s. 211-16.
- 20 Louis Mitler, "The Genoese in Galata: 1453-1682", *International Journal of Middle East Studies* 10 (1979), s. 73-74.
- 21 İstanbul, Topkapı Sarayı Arşivleri, elyazması E 9524, 6-16 Mart 1478. Karş. Süheyl Ünver, *Vatan*, 4 Temmuz 1948; Rıfki Melul Meriç, "Birkaç mühim arşiv vesikası", *İstanbul Enstitüsü Dergisi*, 3 (1957), s. 34; İnalçık, "Ottoman Galata", s. 96-98. Haneler, nüfus sayılarıyla kolaylıkla bağlantı kurulamayacak, maliyeyle ilintili haneleri anlatmaktadır. Çoğu yazar, Ömer Lutfi Barkan'ın haneyi nüfusa çevirmek için benimsediği beş katsayısını kabul eder. Bu tahmin tarzına göre, mahallenin toplam nüfusu 12.500 civarındadır. Buna karşın biz, 19. yüzyıl öncesi Osmanlı topraklarındaki demografik meselelerle daha az sezgiye dayalı bir biçimde bağlantı kurmamıza olanak sağlayacak gerçek araştırma ve bulgular ortaya çıkmadan, bu tür sayıları körü körüne kabul etmeyi veya üzerlerinde spekülasyon ve karşılaştırmalar yapmayı son derece riskli buluyoruz.
- 22 A. M. Schneider ve M. İs. Nomidis, *Galata. Topographisch-archaeologischer Plan mit erläuterndem Text*, İstanbul, 1944.
- 23 Fatih Sultan (II.) Mehmed'in mahlası.
- 24 İsmail Hami Danişmend, *Destan ve Divan Edebiyatlarında İstanbul Sevgisi*, İstanbul, 1941, s. 9.
- 25 Lâtifi, *Evsâf-ı İstanbul*, Nermin Suner Pekin, haz., İstanbul, 1977, s. 59.
- 26 Evliya Çelebi, *Seyahatname*, İstanbul, 1314/1898, c. I, s. 426-35.
- 27 Karş. yukarıda söz edilen 1478 sayımı.
- 28 S. Paolo Kilisesi'ne el konmuş ve kilise İspanya'dan sürgün edilip Galata'ya yerleşen Mağribi cemaatine hizmet eden bir camiye dönüştürülmüştür (Arap Camii adıyla).
- 29 Stéphane Yerasimos, "Galata à travers les récits de voyage (1453-1600)", *Eldem, Première rencontre internationale*, s. 117-37; Edhem Eldem, "The Ethnic Structure of Galata", *Bianmual İstanbul* (1993), s. 28-33.
- 30 Cem Behar tarafından yürütülen, Cerrahpaşa yakınındaki Kasap İlyas Mahallesi üzerine yakın tarihli araştırma, 19. yüzyıl sonlarına sağlam bir biçimde ulaşan bu etnik/dini birleşme ve yoğunlaşma modelinin boyutlarını gösterir: 1880'lerde bu mahallenin nüfusunun yarıdan çoğu Anadolu'nun Arapkir kasabası kökenliydi. Bu insanlar, sosyal ve iktisadi bir dünya çerçevesinde sıkı bir dayanışma modeli oluşturmuşlardı. Bugün bile, geçmiş kırk yılın kursal göçünün sonucunda ortaya çıkan kenar bölgeler, sıklıkla bölgesel ve dini bağlılık ve dayanışmanın belirlediği yerleşim modellerini takip eder. Bkz. Cem Behar, "Fruit Vendors and Civil Servants. A Social and Demographic Portrait of a Neighborhood Community in Intra-Mural İstanbul (The Kasap İlyas mahalle) in 1885", *Boğaziçi Journal. Review of Social, Economic and Administrative Studies* 11 [1-2] (1997), s. 5-32.
- 31 1978'de yayımladığı bir 19. yüzyıl sur içi İstanbul haritasının sunumunda, Ekrem Hakkı Ayverdi, kentin mahalle yapısından tümüyle nostaljik bir biçimde şöyle söz eder: "Bir köşede mektebi, çeşmesi veya sebili, yakınında mescidi ve onun yanbaşı, muhitde çocukluğunu, gençliğini görüp, olgun çağlarını geçirdikten sonra yerlerine oğul ve torunlarını bırakarak ebediyete göçenlerin son istirahatgâhı, o ağaçlıklı, hazineleyle (mahalle) cüz'-i tammı, şehir bünyesinde ne kıvâm alıyor, üzerini örten asmalar mor salkımlarla gölgeli sokakları gözde ne intiba' bırakıyor,

gönüller üzerinde hasıl ettiği te'sir ne gibi rûhî kıymetler teşkil ediyordu?" 19. *Asırda İstanbul Haritası*, İstanbul, 1978, s. 3.

- 32 Frenk kiliseleri St. Benoît, St. Georges ve St. François da dahil olmak üzere Galata'nın yarısını harabeye çeviren 4 Haziran 1696 yangını, ACCM, J 183, Correspondance des députés, J. Couston ve P. Reimond, 11 Haziran 1696.
- 33 Décret du G^d Seig^r donné au Coimacan de Cons^{pl}e et au Cadis de Galata pour chasser les Chrétiens et Juifs voisins de leur[s] mosqu[é]es d'environ mil pas, Fransızca çeviri, Paris, Archives de la Fraternité des Capucins de la Région de Paris, Documents ottomans: *hüccet* et commandemens, X 13, tarih yok [1697].
- 34 Beratlar imtiyaz hakkının ya da terfi durumunun teyit edilmesi için dağıtılan patentlerdi. Burada sözü edilen berat tipi, yabancı bir büyükelçinin himayesini kazanmış gayrimüslim Osmanlı uyruklarına veriliyordu. Orijinal anlamı bu diplomatlara tercüman olarak hizmet etme imtiyazı olan beratlar, 18. yüzyılda, beratlı olarak bilinen kişilere sürekli artan bir biçimde dağıtıldı; bu kişiler böylece yabancı himayesi ve kanunlardan muaf olma statüsü kazandılar.
- 35 Kapı kethüdası veya kapı kâhyası yerine; Eflak ve Boğdan prenslerinin kapı kâhyaları imparatorluk divanında efendilerinin çıkarlarını temsil ediyorlardı.
- 36 İstanbul kökenli olmayan anlamında.
- 37 Kelime anlamı baş tüccar ya da tüccarlar başı; imparatorluk siyasi yapısı içinde yer alan belli kurum ve şahısların ihtiyaçlarını tedarik eden münhasır kişilere verilen bir unvan.
- 38 Muhtemelen Farsça *avan* (zorba, vahşi) sözcüğünden gelen Fransızca *avanie* tabiri, Avrupalı tüccarların Osmanlı memurlarından gördükleri zorbalık ve kötülükleri tarif etmek için en çok kullandıkları tabirlerden biridir.
- 39 Paris, Archives Nationales, Affaires Etrangères, B^{III} 241, pièce 18, Caractère des gens du pays, leur commerce, ca 1750.
- 40 Mehmet Genç, "18. Yüzyılda Osmanlı Sanayii", *Dünü ve Bugünüyle Toplum ve Ekonomi* 2, Eylül 1991, s. 99-124.
- 41 Evliya Çelebi, *Seyahatname*, c. I, s. 511-669. Burada, Evliya Çelebi'nin beyanları üzerine tartışmaya temel oluşturan çalışma: Robert Mantran, *İstanbul dans la seconde moitié du XVII^e siècle*, Paris, 1962, s. 349-93 (17. Yüzyılın İkinci Yarısında İstanbul, Ankara).
- 42 Edhem Eldem, "Structure et acteurs du commerce international d'Istanbul ou XVIII^e siècle", Daniel Panzac, der., *Les villes dans l'Empire ottoman: activités et sociétés*, c. I, Aix-en-Provence, 1991, s. 243-71.
- 43 Yakub Hovanesyan üzerine olan bu bölümün çoğu, öğrencim Araks Şahiner'in mezuniyet tezi üzerinde şekillenmiştir, "Armenian Sarrafs of Istanbul in the Eighteenth Century: the Case of Yakub Houvanession", Tez, Tarih Bölümü, Boğaziçi Üniversitesi, 1992. Onun, sarrafin servetinin müsadere edilmesi üzerine yaptığı çalışma, Osmanlı arşiv belgelerinin ve ikincil Ermenice kaynakların derlenmesiyle ortaya çıkmıştır. Arşiv belgelerini kullanmama ve yorumlamama (tamamen serbestçe) izin verdiği için teşekkürlerimi sunarım.
- 44 Belgeler, Keçovk'un Yakub Hovanesyan'ın yazıcısı olduğunu söyler, İstanbul, BOA, Baş muhasebe 13813, Şahiner, "Armenian Sarrafs", s. 97.
- 45 Süleyman Ağa, Babüssaade Ağası Beşir Ağa'nın hazinedarı ve Yakub Hovanesyan'ın ani yükselişinin arkasındaki kişidir. İki adamın bir araya geliş biçimi, köleliğin bir yaşam kurma ve kariyer yapmada sık görülen (engelleyici de olsa) bir faktör olduğu bir dünyanın çok sayıda başka tipik öyküsünü andırır biçimde, tuhaf bir hikâyedir. Hikâyeye göre, Hovanesyan, yol göstericisi ve hamisi Harutyun Hovivyan Amira'nın

Gürcü kölesi Anna'yla evlenmişti. Karısı, Süleyman Ağa'yla ilgili birçok öykü duymuştu ve kocasına onunla görüşmesine izin vermesi için ricada bulunmuştu. Bu isteği kabul eden Hovanesyan, Süleyman Ağa'nın eve gelmesini ayarladı. Anna odasında kaldı, ancak Süleyman'ı gizlice uzun uzadıya incelemenin bir yolunu da buldu. Bir süre sonra ortaya fırlayarak şaşkınlık içindeki hazinedara "Sen benim kardeşimsin!" diye bağırdı. Bu iddiasını kanıtlamak için, çocukluk yıllarında Gürcistan'da birlikte oldukları evi ayrıntılı bir biçimde tarif etti ve buna, daha özel ve ikna edici bilgiyi, Süleyman'ın sırtındaki beni ekledi. Sonuçta ikna olan ve uzun süredir kaybettiği kız kardeşine kavuşmaktan dolayı duyulan Süleyman Ağa her birine 5.000 kuruş verdi ve yeni eniştesinden 100.000 kuruşun üzerinde değeri olan kıymetli mal satın aldı. Daha sonra Hovanesyan'ı saraya davet etti ve sonunda onu bezirgânbaşılığa atayacak olan Beşir Ağa'yla görüşmesini sağladı, Onnik Jamgocian, "Yakub Sarraf Houvanession", *Jamanak*, 30 Aralık 1985; Y. G. Minnerean, *Trk-hayoc Hin Vacarakanut'ium ev Vacarukang 1740-1890*, İstanbul, 1908, s. 60-63; hepsi Şahiner, "Armenian Sarrafs", s. 20'de aktarılmıştır.

- 46 I. Mahmud'un emrinde Babüssaade Ağası olan Beşir Ağa, 3 Haziran 1746'da ihtiyar odasının yerine göreve getirilmişti, Mehmed Süreyya, *Sicill-i Osmani*, İstanbul, 1311, c. II, s. 20 (*Sicill-i Osmani*, 6 cilt, İstanbul). Kısa sürede sarayın en güçlü adamlarından biri, kişisel açgözlülüğü sınırsız siyasi hırsıyla birleşen bir *éminence grise* (gizli yönetici) haline geldi. Bozuk kişiliği hakkındaki yaygın hoşnutsuzluk 1748'de tüm kente yayılan kundakçılıklarda ifadesini bulur. Beşir Ağa halktan çok daha güçlü olduğunu kanıtlamış ve sorun yaratanlar boğazlanmıştı. 1752'de başkentte yangınlar yeniden patlak verdi ve sultan halkın tepkisini yatıştırmak için Sadrazam Mehmed Paşa'yı görevinden azletti. Bununla birlikte, Beşir Ağa da aralarında yeniçeri birlikleri ve ulemanın bulunduğu güçlü düşmanlara sahipti. Ulemanın lideri şeyhülislam, Beşir Ağa'nun ortadan kaldırılmasının gerekli olduğuna sultanı ikna etti. Bu, güçlü adamın sonunu getirdi ve I. Mahmud'un onu sürgüne gönderme çabalarına rağmen, ulemanın isteğiyle idam edildi. Onun gözden düşmesi ve yıkılışı, etrafındakiler için de felaket demektir: Hazinedan Süleyman, yazıcısı Mehmed ve sarrafı Yakub Hovanesyan idam edilirken, daha alt düzeydeki adamları sürgüne gönderildi. Bkz. Şahiner, "Armenian Sarrafs", s. 25-28, alıntı Onnik Jamgocian, "Les finances de l'Empire ottoman et les financiers de Constantinople (1732-1853)", doktora tezi, Sorbonne, 1988, s. 491 ve M. Aktepe, der., *Şem'danizade Fındıklı Süleyman Efendi Tarihi, Mürit-i Tevarih*, Ankara, 1971, s. 162-69.

- 47 Lyon'lu bir Fransız tüccar olan Flachet, Süleyman Ağa ve Hovanesyan ile çok yakın bağlantı içindeydi. Düşüşleri sırasında ikisinin Fransız tüccara yaklaşık 90.000 kuruş borçları vardı, ACCM, J202, Correspondance des députés, 17 Temmuz 1752. Lyons'da ipekli kumaş ve her tür Fransız malı üzerine iş yapan tacirler olan Flachet ve ortağı Rambaud, Aynalıkavak Köşkü'nün dekore edilmesi ve döşenmesi için Süleyman Ağa'ya gönderilen dösemeciler olarak da çalışmışlardı. Flachet, bu deneyimlerinin renkli bir anlatımını bıraktı: *Observations sur le commerce et les arts d'une partie de l'europe, de l'Asie, de l'Afrique et même des Indes orientales*, Lyons, 1766.

- 48 Konak, yüksek statülü bir kişiye hem konut hem de çalışma yeri olarak hizmet veriyordu.

- 49 İdam edilen sarraf Yakub'un mal varlığını gösterir listeden, BOA, Maliyeden Müdevver 10354, "Maktul Sarraf Yakubun Emlaki", Şahiner, "Armenian Sarrafs", s. 70.

- 50 Borçlu ve alacaklılar listesinden, BOA, Baş muhasebe 13805, 13813; Baş muhasebe zimmet, 13807, Şahiner "Armenian Sarrafs", çeşitli yerler.

- 51 Sarrafların Yakub Hovanesyan'a borçlarını gösterir listeden, BOA, Maliyeden Müdevver 10354, "Maktul-ı mesfûrın ber müceb-i temessükât kendülerün takrirleri ile sarrafan zimmetlerinde zuhur eden zimemi", Şahiner, "Armenian Sarrafs", s. 71. Valide ve Vezir Hanları başkenttin sarraflarının çoğuna ev sahipliği yapıyordu.
- 52 David Zonana'nın kaderi de aşağı yukarı Hovanesyan'ınkine benziyordu. Hem sadrazamın hem de yeniçeri ağasının bezirgânbaşısı olan bu güçlü adam, efendilerinin düşüşünün ardından boğdurulmuş ve servetine el konmuştu, ACCM, H. 1591, Mémoire des députés, 30 Aralık 1750. Bununla birlikte, İngiliz büyükelçisinin işe karışması ve aracılık etmesiyle, yaklaşık sekiz ay sonra, görevi oğluna verilmişti, ACCM, J 167, Correspondance de Castellane, 25 Ağustos 1746 ve 14 Mayıs 1747.
- 53 Burada bir han dahilinde ticaret yapan bir kişinin işyeri anlamındadır.
- 54 Bu boynu vurulduktan sonra sergilenme biçimi, gayrimüslimlere yönelikti. Yaklaşık on yıl sonra, Monnier, bize bu uygulamanın bir tasvirini sunar: "Daha önce bahsettiğimiz Darphane'de memur Petraki denen Rum, yeni Eflak Prensi Mavroyeni maiyetindeki adamları ve Petraki'nin kayınbiraderi olan kapı kâhyası ile huzurdan çıkarken, saray kapısının önünde kılıçtan geçirildi. Kayınbiraderinin gözü önünde vurulan kellesi sonradan bacaklarının arasına, kıcına yakın kondu, ki bu gayrimüslimler için kullanılan âdettir; Türklerin kellesi vurulduğunda, onurlarına hâlel gelmemesi için kollarının altına konur", Gabriel Monnier, *Journal de mon voyage de Marseille à Constantinople en 1784-1785, par Gabriel Monnier, officier du génie et Journal de mon voyage à Constantinople par l'Allemagne en 1786*, Bibliothèque Municipale de Bourg-en-Bresse, Ms. 63, 187 ff., 18 Nisan 1786.
- 55 Ter Hovannesyants, *Jamanakagrakan Pat'mutium Surp Erusaghemi*, s. 80-81; K. Mrmerein, s. 68-69; Savalonyants, *Patmut'ıwn Erusaghemi*, Kudüs, 193), s. 756; K. Pamukciyan, *Hagop Nalean Patriark (1706-1794)*, İstanbul, 1991, s. 109; Chamcean, s. 864. Hepsî Şahiner, "Armenian Sarrafs", s. 22-24'te aktarılmıştır.
- 56 Erzincan yakınlarındaki Eğin (Kemaliye) kasabası, 18. yüzyılda şöyle böyle öne çıkmış hemen tüm sarrafların memleketiydi. Bu kasabalı Ermenilerin arasındaki dayanışma ağı, meslek üzerinde bölgeliliğe dayalı bir tekelleştirmelerini sağladı. Hovanesyan 1672'de Eğin'de doğdu ve Eğin kökenli bir sarraf olan Harutyun Hovivyan tarafından, kardeşleriyle birlikte İstanbul'a getirildi, Jamgocian, "Yakub"; T. Azadean, *Akn ev Aknc'ik*, İstanbul, 1943, s. 76; Y. G. Mrmerein, *Masnakan Patmut'ıwn Hay Medzaduneru 1400- en 1900*, İstanbul, 1910, s. 5, hepsi Şahiner, "Armenian Sarrafs", s. 19'da aktarılmıştır.
- 57 Hanlarda, genellikle taşradan başkente gelmiş genç bekâr erkeklere kiraya verilmiş odalar.
- 58 Azadean, *Akn ev Aknc'ik*, s. 76, aktaran Şahiner, "Armenian Sarrafs", s. 19. Gedik (kelime anlamı çatlak, delik) Osmanlı lonca sistemi içinde, bağımsız bir usta olarak bir dükkân açma imtiyazıydı.
- 59 Köşebaşı sarrafı, Osmanlı kentlerindeki sarrafların büyük çoğunluluğunun, para alışverişi ve küçük miktarlarda borç para sağlama biçimindeki faaliyetlerini ifade eder.
- 60 Bkz. dipnot 44.
- 61 Şahiner, "Armenian Sarrafs", s. 27-28, 54-56, 138-39.
- 62 İmparatorluğun askeri yapılanmasının 16. ve 17. yüzyıllardaki "dönüşümü" üzerine genel bir tartışma için bkz. Halil İnalcık, "Military and Fiscal Transformation in the Ottoman Empire, 1600-1700", *Archivum Ottomanicum* 6 (1980), s. 283-311.
- 63 Ömer Lütfi Barkan, "The Price Revolution of the Sixteenth Century: a Turning Point in the Economic History of the Near East", *International Journal of Middle East Studies* 6 (1975), s. 20.

- 64 Yavuz Cezar, *Osmanlı Maliyesinde Bunalım ve Değişim Dönemi (XVIII. yüzyıldan Tanzimat'a Mali Tarih)*, İstanbul, 1986, s. 34-40; İnalçık, "Military and Fiscal Transformation" s. 327-33.
- 65 Mouradgée d'Ohsson, *Tableau général de l'Empire ottoman*, Paris, 1788-1824, c. VII, s. 242-50; Mehmet Genç, "Osmanlı Maliyesinde Malikâne Sistemi", Osman Okyar, der., *Türkiye İktisat Tarihi Semineri*, Ankara, 1975, s. 231-96.
- 66 d'Ohsson, *Tableau général*, c. VII, s. 248, 258-59.
- 67 Osmanlı mali işleyişinin bu yönü, muhtemelen, 17. yüzyılda modern devlet yapısına gidiş yolunun çoğu Avrupa devletiyle benzer olarak kabul edilen özelliklerinden en bariz farklılıklardan biridir. Vergi yükünün ağırlaştırılması hem Batı'da hem de Doğu'da ortak bir eğilim olsa da, bu gerçekten böyledir. (Avrupa'daki durum için özellikle bkz. Niels Steensgaard, "The Seventeenth-Century Crisis", Geoffrey Parker ve Leslie M. Smith, der., *The General Crisis of the Seventeenth Century*, Londra, 1985, s. 38-39). Avrupa'da bu eğilime, ulusal borç kavramının tedrici gelişimi ve sonuçta kamu borçlanmasıyla dağıtılması ve normalleştirilmesi eşlik etti. Osmanlılarda ise bu gelişme 19. yüzyıldan önce gerçek anlamda vuku bulmadı. Haim Gerber'in sözleriyle, "Osmanlı İmparatorluğu'ndaki durum çok farklıydı. Bir yandan görüldüğü kadarıyla kamu maliyesi çok az gelişmişti... İslam ülkelerinin tarihini kamu maliyesi açısından Batı Avrupa'nunkıyla karşılaştırsak, gözleyebileceğimiz en önemli farklılıklardan biri, ortaçağ ve sonrasında Avrupa krallarının üzerine binen finansal güçlüklerin, sadece geri kalmış bir vergilendirme mekanizmasından değil, aynı zamanda yurttaşları üzerinde serbestçe vergilendirme uygulayabilecekleri bir siyasi güç eksikliğinden de kaynaklı olmasıdır. Krallar yoğun biçimde özel şahısların kendilerine verdikleri borçlara bağımlıydılar ve kralların bu borçluluk durumu bankaların daha sonraki yükselişine katkıda bulunmuş olabilir... Osmanlı İmparatorluğu'nda ise, diğer Müslüman ülkelerde olduğu gibi, düzenli vergi toplama devletin imtiyazları arasındaydı ve bu yüzden asla sorgulanmadı. Osmanlı hazinesi anlaşıldığı kadarıyla, 19. yüzyılın ikinci yarısına dek, faizcilere hiç borçlu olmamıştır", "Jewish Tax-Farmers in the Ottoman Empire in the 16th and 17th centuries", *Journal of Turkish Studies* 10, 1986, s. 144-45.
- 68 ACCM, LX 708, Etienne-Marie Escalon'dan Roux kardeşlere, 26 Ağustos 1790.
- 69 18. yüzyıldaki bu ağırlı tartışması için bkz. Edhem Eldem, "The Trade of Precious Metals and Bills of Exchange in Istanbul in the Second Half of the Eighteenth Century", V. Milletlerarası Türkiye Sosyal ve İktisat Tarihi Kongresi, Tebliğler, Ankara, 1991, s. 579-89.
- 70 18. yüzyıl ortalarında Doğu Akdeniz ticareti üzerine yazılmış bir Fransız raporunun İzmir üzerine olan kısmında tartışıldığı üzere: "Takas yoluyla yapılan ticaret, en doğal ve en eski ticaret tarzıdır; ancak yürütülmesi güçtür ve karşılıklı ve acil ihtiyaçlar temelinde yapılmadığında yıkıcı bir hale gelebilir... Bu takas önceden bilindiğinde ve birisi malını veya parasını, Yahudiler ve Rumlar gibi güvenilmez ve Türkler gibi insafsız ve rüşvetçi topluluklara, bu Yahudiler ve Rumlardan değerini onların saptayacağı, insanın herhangi bir fiyat olmak zorunda kalacağı, bilgisiz ya da özensiz Fransız tüccarının sadece çok kusurlu olarak bildiği bir mal almak için peşin olarak verdiğinde tehlike artmaktadır.", Bibliothèque Municipale de Saint-Brieuc, Ms. 88, "Mémoire sur le commerce du Levant", tarihsiz, yaklaşık 1750, s. 231 r ve v. Ayrıca bkz. Michel Morineau, "Naissance d'une domination. Marchands européens, marchand et marchés du Levant aux XVIII^e et XIX^e siècles", *Commerce de gros, commerce de détail dans les pays méditerranéens*, Nice, 1976, s. 144-84.
- 71 1,18845 m.

- 72 Osmanlı arşını, yaklaşık 68 cm.
- 73 ACCM, J 194, Correspondance des députés, Mémoire de Joseph Leroy sur les draps, 17 Kasım 1725.
- 74 ACCM, J 1519, Mémoire des députés, 30 Aralık 1750.
- 75 Paris, Archives Nationales, Affaires Etrangères Série BIII 241, pièce 4, Réflexions générales sur le commerce de l'échelle de Constantinople, yaklaşık 1750.
- 76 Maddelerin özeti, önceki yıl Fransız cemaati ile kumaş satıcıları loncası arasında varılan, 6 Mart 1743'te iki yıllığına yenilenen anlaşmaya eklenmişti. ACCM, J 200, Correspondance des députés, Extrait des articles joints à la convention passée, l'année dernière, entre la nation française et le corps des drapiers à ConsPle, renouvelée ce jourd'huy 6^e mars 1743 pour deux années, 6 Mart 1743.
- 77 Gedik.
- 78 ACCM, J 1562, Mémoire sur le commerce du Levant par Jean-Joseph Paris, 18 Şubat, yıl II (1793). Bu raporun yazarı Osmanlı İmparatorluğu için endüstriyel yatırım yerine tarımsal üretime yoğunlaşarak gelişmenin gerekliliğini vurguluyordu; çünkü, onun deyimiyle, "bir ülkede ekilmemiş topraklar bulunduğu sürece, bir zarar söz konusu olmadan insanlar imalathanelerde kullanılamaz"dı. Yazarın liberal görüşleri, ona göre "iki tarafın, her biri için farklı biçimlerde de olsa, karşılıklı yararına bağlantılar" olan kapitülasyonlardan yanaydı. "Bu kapitülasyonları yenileyelim... Türkleri, bize sağlayacakları yeni maddelerin, bizim kadar kendilerinin de çıkarına olduğu konusunda aydınlatalım!"
- 79 Chars-Marie d'Irumbery, comte de Salaberry, *Voyage à Constantinople, en Italie et aux îles de l'Archipel, par l'Allemagne et la Hongrie*, Paris, 1799, s. 161.
- 80 Paris, Archives du Ministère des Affaires Etrangères (AMAE) M.D. Turquie, c. 8, ff. 168 r^e-v^e. Réflexions succinctes sur l'Empire ottoman par M. de Sainte-Croix, 1780.
- 81 ACCM, J 208, Correspondance des députés, Escalon ve Gravier'den Ticaret Odası'na, 22 Kasım 1790.
- 82 [Millet] her zaman gerekli bir politika doğrultusunda, daha zayıf olan Yahudileri, daha varlıklı, daha güçlü ve daha kalabalık Rumlara karşı desteklemektedir... Çıkarlarımız, gerektiğinde birini ötekinin karşısına çıkarabilmeyi, Yahudileri, Rumları dize getirmede kullanabilmeyi ve onların bölünmelerinden, istediklerimiz tam olarak ikna etme yoluyla onları bizim çıkarlarımız doğrultusunda bir araya getirmek üzere yararlanmayı gerektirmektedir (ACCM, J 1591, Mémoire des députés, 30 Aralık 1750). Çok daha önceleri, 1719'da, Fransızlar aynısını Ermeni kumaşçılara yapmışlar, kendi mensuplarına yönelik tüm satışlara yasak getirerek çok düşük fiyat-tan aldıkları kumaşı satmakla itham edilmişlerdi. AMAE, Registres consulaires de l'ambassade de France, c. X, Assemblée de la nation, 12 Aralık 1719.
- 83 ACCM, LIX 710, Jean-André Henry et Cie'den Roux frères'e, 3 Eylül 1778.
- 84 ACCM, J. 166, Correspondance de Castellane, Castellane'dan Ticaret Odası'na, 30 Eylül 1744.
- 85 ACCM, J 195, Correspondance des députés, Extraits des registres, 29 Nisan 1729.
- 86 AMAE, Registres consulaires de l'ambassade, Mourepas'dan Castellane'a 4 Aralık 1741 tarihli bir mektubun kopyası.
- 87 Sieur Meynard'ın 30 Kasım 1693'te Konstantinopolis Kaymakamı Ahmed Paşa'yı ziyareti sırasında olanlara dair rapor, ACCM, J 182, Correspondance des députés, Relation de ce qu'y s'est passé la visite faite par le S^r David Meynard à Ahmed Pacha Coimecan de ConstanPle le 30^{me} 9^{bre} 1693. Öyle görünüyor ki kaymakamın verdiği güvenceler pek etkili olmadı; bir ay sonra Meynard Fransızlara yönelik "tecavüzlerin" devam ettiğine dair şikâyetle bulundu. Sorun, anlaşıldığına göre, an-

cak Kalaylıkoz Ahmed Paşa'nın görevinden azledilerek yerine, büyükelçinin "kişisel dostu" olarak gördüğü birisinin getirilmesiyle çözüldü.

- 88 Özellikle gelenekselleşmiş ve bir bürokratik göreve yeni bir atama olduğunda tekrar verilmesi gereken hediyeler söz konusu olduğunda. Çeşitli büyükelçiler böylece, bürokratik çalkantı dönemlerinde sadrazamların sık sık değişmesinden dolayı, kelimelerin tam anlamıyla iflasa sürükleniyorlar ya da birtakım borçlar altına girmek zorunda kalıyorlardı.
- 89 ACCM, J 198 Correspondance des députés, Meynard ve Serane'dan Ticaret Odası'na, Nisan, 1738.
- 90 Bu meseleyle ilgili olarak büyükelçiye ait talimat metni, Müslüman tüccarlarla Fransızlar arasında alttan alta gelişen çatışmalı ilişkilerin özünü vermektedir: "Konstantinopolis'te Mısır Çarşısı, Şerbetçiler ve Akideciler diye bilinen Türk Esnafı'nın gücünden (ki bu güç, şeker satışı konusunda aynı kentin tüccarlarını hükmü altına almıştır) kaynaklanan her türden engeller [şunlardır]: Tüccarların, satış fiyatını garanti etmemesine ve bundan sorumlu olmamasına karşın Esnaf Loncası için hareket eden tek bir alıcıya satış yapmakla yükümlü olması; daha kötüsü, yukarıda sözü edilen loncanın veresiye satın aldığı miktara ilişkin yükümlerini yerine getirmemesi; bu uygulamanın bir sonucu olarak, lonca içerisinde her bir kişiye düşen borcu saptarken, tereddütlerin oluşması; bu borçların, kısmen de olsa, tahsil edilmesinde yaşanan güçlük (çoğunlukla tartışmalar yaratan bu borçların tümünden tasfiyesine yönelik hiçbir umut yoktur); oldukça yaygın ve rencide edici olan bu düzensizlik, kapitülasyonlara aykırı olarak bu önemli ticaret dalında kendisini göstermekte ve yıllardan beri, yukarıda sözü edilen Fransız tüccarların en meşru yakınmalarına yol açmakta ve acilen ele almamız gereken bir konu olarak ortaya çıkmaktadır. Babiâli'den rica etmemiz üzerine ve de *İstanbul Efendisi*'nin bizim görüşlerimizle uyum arz eden *ilamı* uyarınca, sonuçta Babiâli, yukarıda sözü edilen Lonca'nın şeker ve baharat alımındaki imtiyazını iptal eden bir ferman çıkardı ve kapitülasyon şartları gereğince Fransız tüccarları bu malları kime isterlerse ona satmaya yetkili kıldı ve veresiye mal almak durumunda olan kişilerden yükümlerini yerine getirmelerini talep etti", Fransa'nın Babiâli'deki Büyükelçisi Monsieur le comte de Saint-Priest'in Talimatnamesi, 25 Haziran 1784, ACCM, 3 211 des députés Pech ile Bourrelly'nin Ticaret Odası'na yazdıkları mektup, 11 Nisan 1794.
- 91 Tipik ve yukarıda söz edilen bazı meselelerle bağlantılı bir biçimde, 1740 anlaşması Fransızlara, mallarını istediklerine satma hakkı verdi; bu, yerel tüccarlar ve loncaların *de facto* ya da *de jure* tekellerine doğrudan bir meydan okumayı içeriyordu. Aynı biçimde, maddelerden biri, Osmanlı uyruklarının elindeki protestolu senetlerin zorla ödetilmesi hakkındaki çok yakınılan uygulamayı yasaklıyordu.
- 92 Archives Départementales des Bouches-du-Rhône, Mémoire de Vergennes au duc de Praslin, n.d., ca. 1763.
- 93 ACCM, J. 170, Mémoire de Choiseul-Gouffier, 25 Kasım 1790.
- 94 Bu meselede bkz. Daniel Goffman, "The Capitulations and the Question of Authority in Levantine Trade, 1600-1650", *Journal of Turkish Studies* 10 (1986), s. 155-61.
- 95 ACCM, J 1561, Mémoire des négociants de Marseille au sujet de l'édit de l'ordonnance du Roy du mois de mars 1781 concernant les établissements françois et le commerce du Levant, 25 Temmuz 1781, s. 22.
- 96 ACCM, L IX 1017, Pierre Perron, Pierre Plasse ve Pierre-Honoré Roux, *Observations particulières sur le commerce du Levant avec Marseille*, Paris, 1793.
- 97 ACCM, J 1562, Mémoire de MM. les négociants de Marseille, 18 Temmuz 1791.

- 98 Evvela, bizim izlenimimiz, hem Babîâli'nin hem de büyükelçilerin uzaklığını, yabancı tüccarların imparatorluğun taşrasında güç ve özerklik kazanmalarını büyük oranda sınırlayan bir olgu olduğu yönündedir. Elbette bu, güç simsarlığının tüm biçimlerinin ve hatta yerel otoritelerle danışıklı dövüşün önünde engel değildi; ancak süreçten elde edilebilecek her avantajın arkasında genellikle kişisel güç yattığı için, kırılğan ve uçucu olduğu anlamına geliyordu.
- 99 Yakın tarihli bir örnek için bkz. Doğan Kuban, *Istanbul. An Urban History. Byzantium, Constantinopolis, Istanbul*, İstanbul, 1996 (*Istanbul: Bir Kent Tarihi*, İstanbul, 2000; İş Bankası Kültür Yayınları, 2011). II. Kısım, "The Process of Slow Westernisation", 18. yüzyıldaki gelişmelerle ilgili üç bölümlü başlar. Başlıkları şöyledir: "Lale Devri Maniyerizmi", "Batı'ya Bakış: Barok İstanbul" ve "Melling'in Gravürlerindeki İstanbul", s. 334-66.
- 100 İnsan –elbette şakayla karışık– Osmanlının Sâdabad bahçelerinde bir Fransız modelini benimsemesinin, neden Fransız tarihinde giyim anlamında "Türk tarzı"nın ya da mimari olarak "Çin tarzı"nın görülmesinden daha büyük bir olay olduğuna şaşılabılır.
- 101 Rifa'at 'Ali Abou-El-Haj'ın çalışması, *Formation of the Modern State: the Ottoman Empire, Sixteenth to Eighteenth Centuries*, Albany, NY, 1991, argümanlardan bir kısmı kaçamaklı sezgiler olarak kalmakla ve önceki tarihçilik eğilimlerine iddia edildenden daha az meydan okumakla birlikte, Tanzimat öncesi Osmanlı devletinin dönüşüm ve modernizasyonunun bazı yönlerini çok dikkatli bir biçimde sorgulamaya ve yeniden gözden geçirmeye teşvik eden bir çalışmadır.
- 102 Bunun tipik örneği, 18. yüzyıldaki kültürel Batılılaşmanın mayalarının III. Ahmed, Nevşehirli Damad İbrahim Paşa ya da III. Selim gibi "Batıcıların" eylemlerinde ve –farz edilen– amaçlarında yattığı yolundaki geçmişe dönük keşiftir. "Lale Devri Sendromu" denebilecek bir yaklaşım, Batılılaşmanın "kökenlerini" Yirmisekiz Mehmed Çelebi'nin Fransa'ya büyükelçi atanmasında, Müteferrika'nın matbaa makinesinde ya da III. Selim'in "proto-tanzimatçı" reformizminde arama ve kolaylıkla da bulma eğilimindedir. Bu dönemde Batı'ya, onun kültürüne ve kurumlarına yönelik bir ilginin ortaya çıktığı gerçeğini reddetmeksizin, böylesi merak biçimlerini ve kültürel değişimi, bu değişimin belirtilerinin son derece marjinal ve seyrek, dolayısıyla bilinçli ve üzerinde düşünülmüş bir Batılılaşma hareketinden oldukça uzak olduğu gerçeğini unutacak bir noktaya götürecek kadar önemli saymamak gerekmektedir. Dahası böyle bir bakış, Batılı unsurlara yönelik daha önce sanki tam bir bilgisizlik ve/veya ilgisizlik varmış gibi gizli bir iddia da içerir. Bu tür yorumlar temelde Batılılaşma doğrultusunda "pozitif" dönüşüm açıklaması yapma ihtiyacından doğmuş ve en uç ifadesini "ilerici" İbrahim Paşa ile "gerici" Patrona Halil arasındaki çatışma gibi düalist karikatürlerde bulmuştur.
- 103 İstanbul ile taşra arasındaki denge üzerine bir tartışma ve Arap vilayetleri bağlamında "uluslar topluluğu" metaforunun kullanılması için bkz. André Raymond, "Les provinces arabes (XVI^e siècle-XVIII^e siècle)", Robert Mantran, der., *Histoire de l'Empire ottoman*, Paris, 1989, s. 341-420 (*Osmanlı İmparatorluğu'nun Tarihi*, İstanbul, İş Bankası Kültür Yayınları, 2. baskı, 2012).
- 104 Kentin 19. yüzyıl sonları ile 20. yüzyıl başlarındaki iktisadi, sosyal ve mekânsal topografyası üzerine tartışmanın büyük kısmı, Osmanlı Bankası arşivlerindeki araştırmamız üzerinde temellenmiştir, "Batılılaşma, Modernleşme ve Kozmopolitizm: 19. Yüzyıl Sonunda ve 20. Yüzyıl Başında İstanbul", Zeynep Rona, der., *Osman Hamdi Bey ve Dönemi*, İstanbul, 1993, s. 12-26; Edhem Eldem, "Culture et signature: quelques remarques sur les signatures de clients de la Banque Impériale Otto-

- mane au début du XX^e siècle", *Revue du Monde Musulman et de la Méditerranée. Oral et écrit dans le monde turco-ottoman*, 75-76 [1995/1-2], s. 181-95; Edhem Eldem, "İstanbul 1903-1918: A Quantitative Analysis of à Bourgeoisie", *Boğaziçi Journal. Review of Social, Economic and Administrative Studies*, 11 [1-2][1997], s. 53-98.
- 105 Ernest Giraud'nun aylık yazı dizisi "Chronique de Constantinople - La Rue", *Revue Commerciale du Levant. Bulletin mensuel de la Chambre de Commerce Française de Constantinople (1898-1914)*, muhtemelen İstanbul'un çelişkileri, yetersizlikleri ve taşralılığının, bir Batılı gözüyle en nükteli ifadesidir.
- 106 19. yüzyılda İstanbul'un yaşadığı kentsel dönüşümlerin mükemmel bir analizi için bkz. Zeynep Çelik, *The Remaking of Istanbul: Portrait of an Ottoman City in the Nineteenth Century*, Seattle, 1986.
- 107 "Tırmanan" İstanbul Yahudilerinin mekânsal hareketliliği için bkz. Rivo Kastoryano, "Passage par Galata: mobilité sociale des Juifs d'Istanbul", Eldem, *Première rencontre internationale*, İstanbul, 1991, s. 172-81.
- 108 1914 sonrası kentin inkırazına dair bir dizi dokunaklı tanıklık ve görüş için bkz. Stéphane Yerasimos, der., *Istanbul 1914-1923. Capitale d'un monde illusoire ou l'agonie des vieux empires*, Paris, 1992 (*Istanbul 1914-1923*, İstanbul, 2. basım, 1997).

SONUÇ

(Sayfa 249-260)

-
- 1 Gibb, Hamilton ve Bowen, Harold, *Islamic Society and the West*, Londra, 1950.
- 2 Son dönem araştırmacılara kadar bu ayırım korunagelmıştır. Örnek olarak bkz. L. Abu-Lughod, "The Islamic City-Historic Myth, Islamic Essence, and Contemporary Relevance", *International Journal of Middle East Studies* 19 [1987], s. 155-76; ve Dror Ze'evi, *An Ottoman Century*.

Kaynakça

Arşiv kaynakları

Şam, Dar el-Vesa'ik (Ulusal Arşiv)

Halep Mahkeme Kayıtları

Evamir el-Sultaniyye serisi (ES), Halep

İstanbul, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA)

Ahkâm-ı Halep serisi

Ahkâm-ı Şam-ı Şerif serisi

Baş muhasebe

BADH, A. DVN

Cevdet Adliye serisi

Cevdet Dahiliye serisi

Cevdet Hariciye serisi

Ecnebi serileri: Fransa, İngiltere

Hatt-ı Hümayûn serisi (HH)

İrade Dahiliye serisi (İ. Dahiliye)

İrade Hariciye serisi (İ. Hariciye)

Maliye Nezareti Cizye serisi (ML.VRD.CMH)

Maliyeden Müdevver serisi (MM)

Mühimme serisi (MD)

Tapu-Tahrir serisi (TT)

İstanbul, Osmanlı Bankası Arşivi

İstanbul, Topkapı Sarayı Arşivi

Londra, School of Oriental and African Studies (SOAS)

Paget Papers

Londra, Public Record Office (PRO)

State Papers (SP)

Foreign Office (FO)

Marsilya, Archives de la Chambre de Commerce de Marseille (ACCM)

Archives Départementales des Bouches-du-Rhône (ADBR)

Oxford, Bodleian Library

Rawlinson Mss.

Paris, Archives de la Fraternité des Capucins de la Région de Paris

Paris, Archives du Ministère des Affaires Étrangères (AMAE)

Paris, Archives Nationales

Affaires Étrangères

Saint-Brieuc, Bibliothèque Municipale

Washington, National Archives (mikrofilm)

Correspondence US consular officer, Aleppo (1835-40)

Yayınlanmış Kaynaklar

'Abbud, Yusuf Dimitri el-Halebi. "el-Murtad fi ta'rih Haleb ve Bağdad", Fevvez Mahmud el-Fevvez, der., Yüksek Lisans Tezi, Şam Üniversitesi, 1978.

Abdel-Nour, Antoine. *Introduction à l'histoire urbaine de la Syrie ottomane (XVIe - XVIIIe siècle)*, Beyrut, 1982.

"Traits et conflits du monde rurale syrien au XVIIIe siècle d'après les fatwa de Hamid al-'Inadi", *Mélanges de l'Université Saint-Joseph* 50 (1984), s. 71-84.

Abou-El-Haj 'Ali. *Formation of the Modern State: the Ottoman Empire, Sixteenth to Eighteenth Centuries*, Albany, NY, 1991.

Abu-Husayn, Abdul-Rahim. *Provincial Leaderships in Syria, 1575-1650*, Beyrut 1985.

Abu-Lughod, Janet. "The Islamic City - Historic Myth, Islamic Essence, and Contemporary Relevance", *International Journal of Middle East Studies* 19 (1987), s. 155-76.

Aigen, Wolfgang. *Sieben Jahre in Aleppo (1656-63)*, der. Andreas Tietze, Viyana, 1980.

Akarli, Engin. *The Long Peace: Ottoman Lebanon, 1861-1920*, Berkeley CA 1993.

Aktepe, M. Münir. "1727-1728 İzmir isyanına dair bazı vesikalar", *Tarih Dergisi* 11 (1955), s. 71-98.

"İzmir hanları ve çarşıları hakkında ön bilgi", *Tarih Dergisi* 25 (1971), s. 105-54.

"İzmir şehri Osmanlı devri medreseleri hakkında ön bilgi". *Tarih Dergisi* 26 (1972), s. 97-118.

"İzmir'in hisar veya Yakub-Bey camii", *Tarih Dergisi* 27 (1973), s. 84-98.

"Osmanlı devri İzmir camii'leri hakkında ön bilgi - I", *Tarih Enstitüsü Dergisi* 3 (1973), s. 177-212.

"Osmanlı devri İzmir camii'leri hakkında ön bilgi - II", *Tarih Enstitüsü Dergisi* 4 (1973), s. 91-152.

"İzmir suları çeşme ve sebilleri ile şadırvanları hakkında bir araştırma". *Tarih Dergisi* 30 (1976), s. 135-78.

Aktepe, M. Münir, der. Şem'danizade Fındıklı Süleyman Efendi Tarihi, Mürüt-i Tevarih, Ankara, 1971.

Aladdin, B. "Deux Fatwa-s du sayh 'Abd al-Gani al-Nabulsi (l 143/1731): présen-tation et édition critique", *Bulletin Etudes Orientales* 39-40 (1987-88), s. 9-37.

Ambraseys, N. N. ve Finkel, C. F. *The Seismicity of Turkey and Adjacent Areas: a Historical Review, 1500-1800*, İstanbul, 1995.

Anderson, Benedict. *Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*, Londra, 1983.

Arvieux, Chevalier d'. *Memoires du Chevalier d' Arvieux, Envoye Extraordinaire du Ray, etc.*, der. J. B. Labat. Paris, 1735.

Ashtor, Eliyahu. *Levant Trade in the Later Middle Ages*, Princeton, NJ, 1983.

Atay, M. Çınar. *Tarih içinde İzmir, İzmir*, 1978.

Ayverdi, Ekrem Hakkı. 19. Asırda İstanbul Haritası, İstanbul, 1978.

Azadean, T. *Akn ev Aknc'ik, İstanbul*, 1943.

Bakhit, Adnan. "Aleppo and the Ottoman Military in the 16th Century", *Al-Abhath* 27(1975), s. 27-38.

Bahhaş, Na'um, *Ahbar Haleb*, der. Fr. Yusuf Kuşacı, 3 cilt, Halep, 1987-1992.

Barbir, Karl. *Ottoman Rule in Damascus, 1708-1758*, Princeton, NJ, 1980.

Bargrave, Robert. *A Relation of Sundry Voyages & Journeys made be mee*, Bodleian Library, Rawlinson Mss., C. 799.

Barkan, Ömer-Lutfi. "Essai sur les donn'ees statistiques des registres de recensement dans l'empire Ottoman au XVe et XVIe siècles", *Journal of the Economic and Social History of the Orient* 1 (1957), s. 9-36.

"The Price Revolution of the Sixteenth Century: a Turning Point in the Economic History of the Near East", *International Journal of Middle East Studies* 6 (1975), s. 3-28.

Barker, Edward, der. *Syria and Egypt under the Last five Sultans of Turkey: being Experiences, during Fifty Years, of Mr. Consul-General Barker*, Londra, 1876, yeniden basım New York, NY, 1973.

Barkey, Karen. *Bandits and Bureaucrats: the Ottoman Route to State Centralization*, Ithaca, NY, 1994.

Baykara, Tuncer. *Aydmoglu Gazi Umur Bey [Paşa] (1309-1348)*, Ankara, 1990.

Behar, Cem. "Fruit Vendors and Civil Servants. A Social and Demographic Portrait of a Neighbourhood Community in intra-Mural Istanbul (The Kasap Ilyas mahalle) in 1885", *Boğaziçi Journal. Review of Social, Economic and Administrative Studies* 11 [1-2] (1997), s. 5-32.

Behrens-Abouseif, Doris. *Egypt's Adjustment to Ottoman Rule: Institutions. Waqf and architecture in Cairo in the 16th and 17th Centuries*, Leiden, 1994.

Beth-Hillel, David. *Unknown Jews in Unknown Lands: The Travels of Rabbi David D'Beth Hillel*, Walter Fischel, der., New York, 1973.

Bodman, Herbert. *Political Factions in Aleppo*, Chapel Hill, NC, 1963.

Bosscha Erdbrink, G.r. *At the Threshold of Felicity: Ottoman-Dutch Relations during the Embassy of Cornelius Calkoen at the Sublime Porte. 1726-1744*, İstanbul, 1975.

Bowring John. *Report of the Commercial Statistics of Syria*, Londra, HM Starioner's Office için 1840'ta yapılan yeniden basım, New York, 1973.

Braude, Benjamin ve Bernard Lewis, der. *Christians and Jews in the Ottoman Empire*, 2 cilt, Princeton, NJ, 1973.

Brummett, Palmira. *Ottoman Seapower and Levantine Diplomacy in the Age of Discovery*, Albany, NY, 1994.

Buyark, Mikha'il el-Damaşki. *Ta'rih el-Şam, 1720-1782*, der. Kustantin el-Beşa, Harise, 1930.

Calendar of State Papers and Manuscripts Relating to English Affairs Existing in the Archives and Collections of Venice, and in other Libraries of Northern Italy, X, XI, IXX. ciltler, Londra, 1900, 1904.

Carré, Abbé [Peder]. *The Travels of the Abbé Carré, 1672-74*, Cilt I, Londra, 1947.

Carruthers, Douglas, der. *The Desert Route to India: being the Journals of Four Travellers by the Great Desen Caravan Route between Aleppo and Basra. 1745-1751*, Londra, 1921.

Çelik, Zeynep. *The Remaking of Istanbul: Portrait of an Ottoman City in the Nineteenth Century*, Seattle, WA, 1986.

Cezar, Yavuz. *Osmanlı Maliyesinde Bunalım ve Değişim Dönemi (XVIII. yüzyıldan Tanzimat'a Mali Tarih)*, İstanbul, 1986.

Chandler, Richard. *Travels in Asia Minor, 1764-65*, der. Edith Clay, Londra, 1971.

- Charles Roux, François. *Les échelles de Syrie et de Palestine au XVIIIe siècle*, Paris, 1928.
- Cochran, William. *Pen and Pencil in Asia Minor*, Londra, 1887.
- Cohen, Amnon. *Jewish Life Under Islam*, Cambridge, MA, 1984.
- Economic Life in Ottoman Jerusalem*, Cambridge, 1989.
- "The Receding of the Christian Presence in the Holy Land: a 19th Century Sijill in the Light of 16th Century Tahrihs", *The Syrian Land in the 18th and 19th Century*, der. Thomas Philipp, Stuttgart, 1992, s. 333-40.
- Courbage, Youssefve, Philippe Fargues. *Christians and Jews under Islam*, Londra, 1996.
- Courmenin, Baron Louis Deshayes de. *Voyage de Levant fait par le Commandement du Roy en l'ann'e 1621 par le Sr. D.C. 2. baskı*, Paris, 1632.
- Curtin, Philip D. *Cross-Cultural Trade in World History*, Cambridge, 1984.
- Dalsar, Fahri. *Türk Sanayi ve Ticaret Tarihinde Bursa'da İpekçilik*, İstanbul, 1960.
- Danişmend, İsmail Hami. *Destan ve Divan Edebiyatlarında İstanbul Sevgisi*, İstanbul, 1941.
- David, Jean-Claude. "L'espace des chrétiens à Alep: ségrégation et mixité, stratégies communautaires (1750-1850)", *Revue du Monde Musulman et de la Méditerranée* 55-56 (1990), s. 152-70.
- La waaqf d'Ibsir Paşa à Alep, Şam*, 1982.
- Davis, Ralph. *Aleppo and Devonshire Square: English Traders in the Levant in the 18th Century*, Londra, 1967.
- Defoe, Daniel. *A Journal of the Plague Year*, Londra, 1969.
- Deringil, Selim. *The Well-Protected Domains: Ideology and the Legitimation of Power in the Ottoman Empire, 1876-1909*, Londra, 1998.
- Deshen, Shlomo ve Walter Zenner, der. *Jewish Societies in the Middle East: Community, Culture and Authority*, Washington, DC, 1982.
- Diñçer, Kaya. *Visions from a Vanishing Past: Architectural Drawings from İzmir and Western Anatolia*, Daniel Goffman ve Doğan Kuban tarafından kaleme alınan metin, İzmir, 1994.
- Dirlik, Arif. "The Post-Colonial Aura: Third World Criticism in the Age of Global Capitalism", *Critical Enquiry* 20 (1994): 328-57.
- Douwes, Dick. *The Ottomans in Syria: a History of Justice and Oppression*, Londra, 1999.
- Du Mont, Jean. *Voyages de Mr. Du Mont. en France, en Italie, en Allemagne, à Malthe, et en Turquie*, La Haye, 1699.
- Eickelman, Dale F. *The Middle East and Central Asia: an Anthropological Approach*, 3. baskı, Upper Saddle River, NJ, 1998.
- Eldem, Edhem. "Structure et acteurs du commerce international d'Istanbul au XVIIIe siècle", Daniel Panzac, der., *Les villes dans l'Empire Ottoman: activités et sociétés*, I. Aix-en-Provence, 1991, s. 243-71.
- "The Trade of Precious Metals and Bills of Exchange in Istanbul in the Second Half of the Eighteenth Century", V. Milletlerarası Türkiye Sosyal ve İktisat Tarihi Kongresi, Tebliğler, Ankara, 1991, s. 579-89.
- "Batılılaşma, Modernleşme ve Kozmopolitizm: 19. Yüzyıl Sonunda ve 20. Yüzyıl Başında İstanbul", Zeynep Rona, der., *Osman Hamdi Bey ve Dönemi*, İstanbul 1993.
- "The Ethnic Structure of Galata", *Bianual İstanbul I* (1993), s. 28-33.
- "Culture et signature: Quelques remarques sur les signatures de clients de la Banque Impériale Ottomane au début du xxe siècle", *Revue du Monde Musulman et de la Méditerranée*, Oral et écrit dans le monde turco-ottoman, 75-76 (1995), s. 181-95.
- "Istanbul 1903-1918: A Quantitative Analysis of a Bourgeoisie", *Boğaziçi Journal, Review of Social, Economic and Administrative Studies*, 11 [1-2](1997), s. 53-98.
- French Trade in Istanbul in the eighteenth Century*, Leiden, 1999.

- Establet, Colette ve Jean-Paul Pascual. *Families et fortunes à Damas: 450 foyers damasains en 1700*, Şam, 1994.
- Evliya Çelebi. *Seyahatname*, İstanbul, 1314/1898.
- Faroghi, Suraiya. *Towns and Townsmen of Ottoman Anatolia: Trade, Crafts and Food Production in an Urban Setting, 1520-1650*, Cambridge, 1984.
- Fawaz, Leila. *Merchants and Migrants in Nineteenth Century Beirut*, Cambridge, 1983.
- An Occasion for War: Civil Conflict in Lebanon and Damascus in 1860, Berkeley, CA, 1994.
- Ferrier, R. W. "The Armenians and the East India Company in Persia in the Seventeenth and Early Eighteenth Centuries", *Economic History Review*, 2. seri 26 (1973), s. 38-62.
- Fischel, Walter, der. *Unknown Jews in Unknown Lands: the Travels of Rabbi David D'Beth Hillel (1824-32)*, New York, NY, 1973.
- Flachat. *Observations sur le commerce et les arts d'une partie de l'Europe, de l'Asie, de l'Afrique et meme des indes orientales*, Lyons, 1766.
- Frangakis-Syrett, Elena. *Commerce of Smyrna in the Eighteenth Century (1700- 1820)*, Athens, 1992.
- "Trade Practices in Aleppo in the Middle of the 18th Century: The Case of a British Merchant", *Revue du Monde Musulman et de la Méditerranée* 62 (1991-94), s. 123-32.
- Frazer, Charles. *Catholics and Sultans: the Church and the Ottoman Empire, 1453-1923*, Cambridge, 1983.
- Gaube, Heinz ve Eugen Wirth. *Aleppo: Historische und geographische Beiträge zur baulichen Gestaltung, zur sozialen Organisation und zur wirtschaftlichen Dynamik einer vorderasiatischen Fernhandelsmetropole*, Wiesbaden, 1984.
- Genç, Mehmet. "Osmanlı Maliyesinde Malikâne Sistemi", Osman Okyar, der., *Türkiye İktisat Tarihi Semineri*, Ankara, 1975, s. 231-96.
- "Osmanlı İktisadi Dünya Görüşünün İlkeleri". İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Dergisi I (1989), s. 176-85.
- "18. Yüzyılda Osmanlı Sanayii", *Dünü ve Bugünüyle Toplum ve Ekonomi* 2 (Eylül 1991), s. 99-124.
- "Osmanlı İmparatorluğu'nda Devlet ve Ekonomi", V. Milletlerarası Türkiye Sosyal ve İktisat Tarihi Kongresi Tebliğler, Ankara, 1991, s. 13-25.
- Gerber, Haim. "Jewish Tax-Farmers in the Ottoman Empire in the 16th and 17th Centuries", *The Journal of Turkish Studies* 10 (1986), s. 143-54.
- Gerber, Haim and Barnai, Jacob. *The Jews in Izmir in the 19th Century: Ottoman Documents from the Shar'i Court (Hebrew)*, Kudüs, 1984.
- el-Gazzi, Kamil. *Nahr el-zahab fi ta'rih Halb el-Şehba'*, 3 cilt, Halep, 1922-26.
- Gibb, Hamilton ve Bowen, Harold. *Islamic Society and the West*, Cilt I, Londra, 1950.
- Gillard, David, der. *British Documents on Foreign Affairs: Reports and Papers from the Foreign Office Confidential Print*, Kısım I, Seri B (The Near and Middle East, 1856-1914), University Publications of America, 1984.
- Göçek, Fatma Müge. *Rise of the Bourgeoisie, Demise of Empire: Ottoman Westernization and Social Change*, Oxford, 1996.
- Goffman, Daniel. "Izmir as a Commercial Center: The Impact of Western Trade on an Ottoman Port 1570-1650", doktora tezi, University of Chicago, IL, 1985, kısım 2.
- "The Capitulations and the Question of Authority in Levantine Trade 1600-1650" *Journal of Turkish Studies* 10 (1986), s. 155-61.
- Izmir and the Levantine World, 1550-1650*, Seattle, WA, 1990.
- "The Quincentennial of 1492 and Ottoman Jewish Studies", *Shofar: An Interdisciplinary Journal of Jewish Studies* 11.4 (1994), s. 57-67.

- Britons in the Ottoman Empire (1642-1660)*, Seattle, WA, 1998.
- "Early Ottoman Chios: The Demise of a Commercial Center", *The Mediterranean History Review*, basılıyor.
- Gregorian, Vartan, "Minorities in Isfahan: the Armenian Community of Isfahan, 1587-1722", *Iranian Studies* 7 (1974), s. 652-80.
- Griswold, William. *The Great Anatolian Rebellion 1000-1020/1591-1611*, Berlin, 1993.
- Hacker, Joseph. "The Impact of the 'Sürgün'-System on Jewish Society in the Ottoman Empire in the Fifteenth-Seventeenth Centuries", *the Fourth, International Congress for the Economic and Social History of Turkey (1071-1922)*'de sunulan tebliğ, Münih, 4-8 Ağustos 1986.
- "Jewish Autonomy in the Ottoman Empire: Its Scope and Limits", Avigdor Levy, der., *The Jews of the Ottoman Empire*, Princeton, NJ, 1994, s. 153-202.
- Haddad, Robert. *Syrian Christians in a Muslim Society: An Interpretation*, Westport, Connecticut, 1970.
- "Constantinople over Antioch, 1516-1724: Patriarchal Politics in the Ottoman Era", *Journal of Ecclesiastical History* 41 (1990), s. 217-38.
- Halaçoğlu, Yusuf. XVIII. Yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu'nun İskân Siyasetleri ve Aşiretlerin Yerleştirilmesi, Ankara, 1988.
- Hanna, D. 'Abdallah, *Harekat el-'amme el-dimaşkırya fi el-kurun el-semin 'aşar ve el-tasi'* 'aşar, Beyrut, 1985.
- Hanna, Neliy. *Construction Work in Ottoman Cairo (1517-1798)*, Kahire, 1984.
- Harel, Yaron. "Jewish-Christian Relations in Aleppo as Background for the Jewish Response to the Events of Ekim 1850", *International Journal of Middle East Studies* 30 (1998), s. 77-96.
- Hasluck, F. W. "Dr. John Covell's Notes on Galata" *Annual of the British School at Athens* 11 (1904-05), s. 52-62.
- Hathaway, Jane. *The Politics of Households in Ottoman Egypt*, Cambridge, 1997.
- Hattox, Ralph S. *Coffee and Coffehouses: the Origins of a Social Beverage in the Medieval Near East*, Seattle, WA, 1985.
- Heyberger, Bernard. "Les Chrétiens d'alep (Syrie) à travers les récits des conversions des Missionnaires Carmes Déchaux (1657-1681)", *Mélanges de l'Ecole Française de Rome* 100 (1988), s. 461-499.
- Les chrétiens du proche-orient au temps de la réforme catholique*, Rome, 1994.
- Heyd, Uriel. *Ottoman Documents on Palestine, 1552-1615*, Oxford, 1994.
- Hobsbawn, E. J. *Nations and Nationalism since 1780: Programme, Myth, Reality*, 2. baskı, Cambridge, 1992.
- Hourani, Albert. "Ottoman Reform and the Politics of Notables", William Polk ve Richard Chambers, der., *Beginnings of Modernization in the Middle East*, Chicago, IL, 1968, s. 41-68.
- İnalçık, Halil. "Bursa XV. asır sanayi ve ticaret tarihine dair vesikalar". *Belleten* 24 (1960), s. 45-102.
- "İmtiyazat", E12.
- "Military and Fiscal Transformation in the Ottoman Empire, 1600-1700", *Archivum Ottomanicum* 6 (1980), s. 283-337.
- "Ottoman Galata, 1453-1553", Edhem Eldem, der., *Première rencontre internationale sur l'Empire ottoman et la Turquie moderne*, Institut National des Langues et Civilisations Orientales, Maison des Sciences de l'Homme, 188-22 janvier 1985. I, *Récherches sur la ville ottomane: le cas du quartier de Galata*. II. *La vie politique, économique et socio-culturelle de l'Empire ottoman à l'époque jeune-turque*, s. 17-116, İstanbul, 1991.

- İnalçık, Halil ve Donald Ouataert, der. *Economic and Social History of the Ottoman Empire, 1300-1914*, Cambridge, 1994.
- Irumbery, Charles-Marie, d'comte de Salaberry. *Voyage à Constantinople, en Italie et aux îles de l'Archipel, par l'Allemagne et la Hongrie*, Paris, 1799.
- İslamoğlu-İnan, Huri, der. *The Ottoman Empire and the World Economy*, Cambridge, 1987.
- Ismail, Adel. *Documents diplomatiques et consulaires relatifs à l'histoire du Liban et pays du proche orient du XVIIe siècle à nos jours*, III. cilt, Beyrut, 1975.
- Israel, Jonathan. *European Jewry in the Age of Mercantilism, 1550-1750*, Oxford, 1985.
- Jamgocian, Onnik. "Yakub Sarraf Hovhannesyan", *Jamanak*, 30 Aralık 1985. "Les finances de l'Empire ottoman et les financiers de Constantinople (1732-1853)", doktora tezi, Sorbonne, 1988.
- Jennings, Ronald C. "Loans and Credit in Early 17th Century Ottoman Judicial Records: The Sharia Court of Anatolian Kayseri", *Journal of the Economic and Social History of the Orient* 16 (1973), s. 168-216.
- "Urban Population in Anatolia in the Sixteenth Century: A Study of Kayseri, Karaman, Amasya, Trabzon and Erzerum", *International Journal of Middle East Studies* 7 (1976), s. 21-57.
- "Kadi, Court and Legal Procedure in Seventeenth-Century Ottoman Kayseri", *Studia Islamica* 48 (1978), s. 133-72.
- Kafadar, Cemal. *Between Two Worlds: the Construction of the Ottoman State*, University of California Press, 1995.
- Kasaba, Reşat, "Geç Dönem Osmanlı toplumsal tarihi için kaynak olarak Mahkeme Sicilleri", *Tarih ve Toplum* 14 (1985), s. 49-53.
- "Was There a Compradore Bourgeoisie in Mid-Nineteenth Century Western Anatolia?", *Review* 11 (1988), s. 215-28.
- Kasaba, Reşat, Çağlar Keyder ve Faruk Tabak. "Eastern Mediterranean Port Cities and Their Bourgeoisie: Merchants, Political Projects, and Nation States", *Review* 10 (1986), s. 121-35.
- Kastoryano, Riva. "Passage par Galata: mobilité sociale des Juifs d'Istanbul", Edhem Eldem, der., *Première rencontre internationale sur l'Empire ottoman et la Turquie moderne*, Institut National des Langues et Civilisations Orientales; Maison des Sciences de l'Homme 18-22 janvier 1985. I, *Rechercher sur la ville ottomane: Le cas du quartier de Galata*. II: *La vie politique, économique et socio-culturelle de l'Empire ottoman à l'époque jeune, Istanbul*, 1991, s. 172-81.
- Keyder, Çağlar, Y. Eyüp Özveren ve Donald Ouataert. "Port-Cities in the Ottoman Empire: some Theoretical and Historical Perspectives", *Review* 16.4 (Güz 1993), s. 519-58.
- Khoury, Dina Rizk. *State and Provincial Society in the Ottoman Empire: Mosul, 1540-1834*, Cambridge, 1998.
- Khoury, Philip. *Urban Notables and Arab Nationalism: The Politics of Damascus, 1860-1920*, Cambridge, 1983.
- "The Urban Notables Paradigm Revisited", *Villes au Levant: Hommage à André Raymond*, Ciltler LV-LVI of *La revue du Monde Musulman et de la Méditerranée*, Aix-en-Provence, 1990, s. 214-27.
- Konyalı, İbrahim Hakkı. *Abideleri ve Kitabeleri ile Erzurum Tarihi*, İstanbul, 1960. *Abideleri ve Kitabeleri ile Konya Tarihi*, Konya, 1964.
- Abideleri ve Kitabeleri ile Konya Eriğlisi Tarihi*, basım yeri belli değil, 1970.
- Abideleri ve Kitabeleri ile Şereflikoçhisar Tarihi*, İstanbul, 1971.
- Abideleri ve Kitabeleri ile Niğde Tarihi*, İstanbul, 1974.

- Kuban, Doğan. *Istanbul. An Urban History. Byzantion, Constantinopolis, Istanbul, Istanbul*, 1996.
- Kunt, İ. Metin. *The Sultan's Servants*, New York, NY, 1983.
- Kuroki, Hidemitsu. "The Orthodox-Catholic Clash in Aleppo in 1818", *Orient* 29 (1993), s. 1-18.
- Lane, Frederic. "Economic Consequences of Organized Violence", *Journal of Economic History* 18 (1958), s. 401-17.
- Lapidus, Ira. *Muslim Cities in the Later Middle Ages*, Cambridge, MA, 1967.
- "Muslim Cities and Islamic Societies", Ira Lapidus, der., *Middle Eastern Cities: a Symposium on Ancient, Islamic and Contemporary Middle Eastern Cities*, Berkeley, CA, 1969.
- Levy, Avigdor, der. *The Jews of the Ottoman Empire*, Princeton, NJ, 1994.
- Lewis, Norman. *Nomads and Settlers in Syria and Jordan, 1800-1980*, Cambridge, 1987.
- Lewis, Warren. *Levantine Adventurer: the Travels and Mission of the Chevalier d'Arvieux 1653-1697*, New York, NY, 1962.
- Lowry, Heath. "The Ottoman Tahrir Defters as a Source for Urban Demographic History: the Case Study of Trabzon (ca. 1486-1583)", doktora tezi, University of California at Los Angeles, 1977.
- "The Ottoman Tahrir Defterleri as a Source for Social and Economic History: Pitfalls and Limitations", *Türkische Wirtschafts- und Sozialgeschichte von 1071 bis 1920*, Wiesbaden, 1995, s. 183-96.
- Lusignano, Livio Missir Reggio Mamachi di. *Epitaphier des grandes familles Latines de Smyrne*, c.II, *Les pierres tombales de l'église française Saint-Polycarpe*, Brussels, 1985.
- Macfarlane, C. *Constantinople in 1828*, Londra, 1829.
- Mantran, Robert. *Istanbul dans la seconde moitié du XVII^e siècle*, Paris, 1962.
- Mantran, Robert ve Jean Sauvaget. *Réglements fiscaux ottoman: les provinces syriennes*, Beyrut, 1951.
- Marcus, Abraham. *The Middle East on the Eve of Modernity: Aleppo in the Eighteenth Century*, New York, 1989.
- Marino, Brigitte. *Le faubourg du Midan à Damas à l'époque ottomane: espace urbain, société et habitat (1742-1830)*, Şam, 1997.
- Masters, Bruce. "Patterns of Migration to Ottoman Aleppo in the 17th and 18th Centuries", *Journal of Turkish Studies* 4 (1987), s. 75-89.
- The Origins of Western Economic Dominance in the Middle East: Mercantilism and the Islamic Economy in Aleppo, 1600-1750*, New York, 1988.
- "The 1850 'Events' in Aleppo: An Aftershock of Syria's Incorporation in the Capitalist World System", *International Journal of Middle East Studies* 22 (1990), s. 3-20.
- "Power and Society in Aleppo in the 18th and 19th Centuries", *Revue du monde musulman et de la Méditerranée* 62 (1991-94), s. 151-58.
- "Ottoman Policies toward Syria in the 17th and 18th Centuries", Thomas Philipp, der., *The Syrian Land in the 18th and 19th Century*, *Berliner Islam studien*, 5, Stuttgart, 1992, s. 11-26.
- "The Sultan's Entrepreneurs: The Avrupa Tüccarıs and the Hayriye Tüccarıs in Syria", *International Journal of Middle East Studies* 24 (1992), s. 579-97.
- "The View from the Province: Syrian Chroniclers of the Eighteenth Century", *Journal of the American Oriental Society* 114 (1994), s. 353-62.
- Maundrell, Henry, *Journey from Aleppo to Jerusalem at Easter 1697*, Londra, 1832.
- Mazlum, Maksimus. *Nabzeh ta'rihiyya fi ma cera li-ta'ifet el-Rum el-kasulik munzu senet 1837 fi ma ba'zuba*, basım yeri belli değil, 1907.

- McGowan, Bruce. "The Age of the Ayans", Halil inalçık ve Donald Quataert, der., *The Economic and Social History of the Ottoman Empire*, Cambridge, 1994.
- McNeill, William H., *Plagues and Peoples*, Garden City, NY, 1976.
- Mengi, Mene. *Divan Şiirinde Hikemî Tarzın Büyük Temsilcisi, Nâbî*, Ankara, 1987, s. 24.
- Meriç, Rıfkı Melul. "Birkaç mühim arşiv vesikası", *İstanbul Enstitüsü Dergisi* 3 (1957), s. 33-42.
- Meriwether, Margaret. "The Notable Families of Aleppo, 1776-1830: Networks and Social Structure", doktora tezi, University of Pennsylvania, 1981.
- "Urban Notables and Rural Resources in Aleppo, 1770-1830", *International Journal of Turkish Studies* 4 (1987), s. 55-74.
- "Women and Economic Change in Nineteenth Century Syria: The Case of Aleppo", *Arab Women: Old Boundaries, New Frontiers*, der. Judith Tucker, Washington, DC, 1993, s. 65-83.
- Mitler, Louis. "The Genoese in Galata: 1453-1682", *International Journal of Middle East Studies* 10 (1979), s. 71-91.
- Monkkonen, Eric H. *America Becomes Urban: The Development of US Cities and Towns, 1780-1980*, Berkeley, CA, 1988.
- Monnier, Gabriel. *Journal de mon voyage de Marseille à Constantinople en 1784-1785, par Gabriel Monnier, officier du génie et Journal de mon voyage à Constantinople par l'Allemagne en 1786*, Bibliothèque Municipale de Bourg-en-Bresse, Ms. 63, 18 Nisan 1786.
- Morineau, Michel. "Naissance d'une domination, marchands européens. Marchands et march's du Levant aux XVIIIe et XIXe siècles", *Commerce de gros, commerce de détail dans les pays méditerranéens*, Nice, 1976, s. 144-84.
- Mumford, Lewis. *The Culture of Cities*, New York, NY, 1938.
- Murphey, Rhoads. "Tobacco Cultivation in Northern Syria and Conditions of its Marketing and Distribution in the Late Eighteenth Century", *Turica* 17 (1985), s. 35-50.
- "Conditions of Trade in the Eastern Mediterranean: an Appraisal of Eighteenth-Century Documents from Aleppo", *Journal of the Economic and Social History of the Orient* 33 (1990), s. 35-50.
- Mustafa Naima. *Tarih-i Naima*, 6 cilt, İstanbul, 1864-66.
- Nieuwenhuis, Tom. *Politics and Society in Early Modern Iraq: Mamluk Pashas, Tribal Shayks and Local Rule between 1802 and 1831*, Lahey, 1982.
- Ohsson, Mouradega d'. *Tableau général de l'Empire ottoman*, 7 cilt, Paris, 1788-1824.
- Pamukciyan, K. *Hagop Nalean Patriark (1705-1794)*, İstanbul, 1991.
- Peirce, Leslie. *The Imperial Harem: Sovereignty and Women in the Ottoman Empire*, Oxford, 1994.
- Perron, Pierre, Pierre Plasse ve Pierre-Honore Roux. *Observations particulières sur le commerce du Levant avec Marseille*, Paris, 1793.
- Philipp, Thomas. "French Merchants and Jews in the Ottoman Empire during the Eighteenth Century", Avigdor Levy, der., *The Jews of the Ottoman Empire*, Princeton, 1994, s. 315-25.
- The Syrians in Egypt, 1725-1925*, Stuttgart, 1985.
- Polonyalı Simeon. *Polonyalı Simeon'un Seyahatnamesi 1608-1619*, çev.Hrand Andreasyan, İstanbul, 1964.
- Purchas Samuel, *Purchas His Pilgrimes*, C. VIII, Glasgow, 1905.
- Kara'ali, Buluş, der. *Ahamm havadis Haleb fi nifs el-evvel min el-karan el-tasi 'aşar*, Kahire, 1933.
- Quataert, Donald. *Ottoman Manufacturing in the Age of the Industrial Revolution*, Cambridge, 1993.

- Rabbath, Antoine, der., *Documents inédits pour servir à l'histoire du Christianisme en Orient* 2 cilt, Paris, 1905-1911, yeniden basım, New York, NY, 1973.
- Rafeq, Abdul-Karim. *The Province of Damascus, 1723-1783*, Beyrut, 1966.
- Buhus fi ta'rih el-iktisadi ve-el-icimai'i li-bilad el-Şam fi el-'asr el-hadis, Şam, 1985.
- "Economic Relations Between Damascus and the Dependent Countryside, 1743-71", A.Y. Udovitch, der., *The Islamic Middle East, 700-1900*, Princecon.NJ, 1981.
- "The Impact of Europe on a Traditional Economy: The Case of Damascus, 1840-1870", Jean-Louis Bacqué Grammont ve Paul Dumont, der. *Economic et sociétés dans l'Empire otoman*, Paris, 1983, s. 419-32.
- "The Revolt of Ali Pasha Janbulad (1605-1607) in the Contemporary Arabic Sources and its Significance", VII. Türk Tarih Kongresi: Kongreye Sunulan Bildiriler, Ankara, 1983, s. 1515-34.
- Raymond, André. *Artisans et commerçants au Caire au XVIIIe siècle*, 2 cilt, Şam, 1973.
- The Great Arab Cities in the 16th-18th Centuries*, New York, NY, 1984.
- "The Population of Aleppo in the Sixteenth and Seventeenth Centuries", *International Journal of Middle East Studies* 16 (1984), s. 447-460.
- Grandes villes arabes à l'époque ottomane*, Paris, 1985.
- "Les provinces arabes (XVIe siècle)", Robert Mantran, der., *Histoire de l'Empire otoman*, Paris, 1989.
- Reilly, James. "Damascus Merchants and Trade in the Transition to Capitalism", *Canadian Journal of History* 27 (1992), s. 1-27.
- Revue Commerciale du Levant, Bulletin Mensuel de la Chambre de Commerce Française de Constantinople*, 1898-1914.
- Roberts, Lewes. *The Merchants Mappe of Commerce: wherein, the Universall Manner and Matter of Trade is Compendiously Handled*, Londra, 1638.
- Rodriguez, Aron. *French Jews, Turkish Jews: the Alliance Israélite Universelle and the Politics of Jewish Schooling in Turkey, 1860-1925*, Bloomington, IN, 1990.
- Russell, Alexander. *The Natural History of Aleppo*, Londra, 1794, 2 cilt, yeniden basım, 1969.
- Sahillioğlu, Halil. "Bir Tüccar Kervanı", *Belgelerle Türk Tarihi Dergisi* 1 (1968), s. 63-69.
- Said, Edward. *Orientalizm*, New York, 1978.
- Salati, Marco. *Ascesa e caduta di una famiglia di Asraf Scitti di Aleppo*, Roma, 1992.
- Salname-i Vilayet-i Halep 1326*, İstanbul, 1909.
- Salzmann, Ariel. "An Ancien R'gime Revisited: 'Privatization' and Political Economy in the Eighteenth-Century Ottoman Empire", *Politics and Society* 21 (1993), s. 393-423.
- Sanderson, John. *The Travels of John Sanderson in the Levant, 1584-1609*, Londra, 1931.
- Sanjian, Avedis. *The Armenian Communities in Syria under Ottoman Domination*, Cambridge, 1965.
- Sauvaget, Jean. *Alep; essai sur le d'veloppement d'une grande ville syrienne des origines au milieu du XIXe siècle*, Paris, 1941.
- Schilcher, Linda. *Families in Politics: Damascene Factions and Estates of the 18th and 19th Centuries*, Stuttgart, 1985.
- Schneider, A. M ve M. Is. Nomidis, *Galata. topographisch-archaeologischer Plan mit erläutendem Text*, İstanbul, 1941.
- Scholem, Gershom. *Sabbatai Sevi: the Mystical messiah, 1626-1676*, çev. R. J. Zwi Werblowsky, Princeton, NJ, 1973.
- Seikaly, Samir. "Land Tenure in 17th Century Palestine: the Evidence from the al-Fatawa al-Khayriyya", Tarif Khalidi, der., *Land Tenure and Social Transformation in the Middle East*, Beyrut, 1984, s. 397-408.
- Singer, Amy. *Palestinian Peasants and Ottoman Officials: Rural Administration around Sixteenth-Century Jerusalem*, Cambridge, 1994.

- Steensgaard, Niels. *The Asian Trade Revolution of the Seventeenth Century: the East India Companies and the Decline of the Caravan Trade*, Chicago, IL, 1973.
- "Consuls and Nations in the Levant from 1570 to 1650", *Scandinavian Economic History Review* 15 (1967), s. 13-55.
- "The Seventeenth-Century Crisis", Geoffrey Parker ve Leslie M. Smith, der., *The General Crisis of the Seventeenth Century*, Londra, 1985.
- Staianovich, Traian. "The Conquering Balkan orthodox Merchants", *Journal of Economic History* 20 (1960), s. 234-313.
- Subtilty and Cruelty: or a true relation of Sr. Savvile Crow, His Designe of seizing and possessing himselfe of all the Estate of the English in Turkey. With the Progresse he made and the Meanes he used in the execution thereof*, Londra, 1649.
- Süreyya, Mehmed. *Sicill-i Osmani*, İstanbul, 1311.
- Sutton, Joseph. *Magic Carpet: Aleppo-in-Flatbush*, New York, NY, 1979.
- Sykes, Mark. *The Caliphs' Last Heritage: a Short History of the Ottoman Empire*, Londra, 1915.
- Şahiner, Araks. "Armenian Sarrafs of İstanbul in the Eighteenth Century: the Case of Yakub Hovhannesian", Tez, Tarih Bölümü, Boğaziçi Üniversitesi, 1992.
- Şakiroğlu, Mahmut. "Fatih Sultan Mehmed'in Galatalılara verdiği Fermanın Türkçe Metinleri", *Tarih Araştırmaları Dergisi* (1983), s. 211-16.
- Şimşir, Bilal. *British Documents on Ottoman Armenians*, C.I (1856-80), Ankara, 1982.
- Tabak, Faruk. "Local Merchants in Peripheral Areas of the Empire: the Fertile Crescent during the Long Nineteenth Century", *Review* 11 (1988), s. 179-214.
- el-Tabbah, Muhammad Ragib. *A'lam el-mubala bi-ta'rih Haleb el-şabe'*, 7 cilt, Halep, 1977.
- Taoutel, Ferdinand. "Vesa'ik ta'rihiyya 'an Haleb fi el-kurun el-samin 'aşar", *el-Mashriq* 41 (1947), s. 252-53.
- "Vesa'ik ta'rihiyya 'an Haleb ahizan 'an dafatir el-ahaviyyat ve gayriha", *el-Mashriq* 42 (1948), s. 215-41, 371-412; 43 (1949), s. 140-60, 297-320, 537-603.
- Teixeira, Pedro. *Travels of Pedro Teixeira*, The Hakluyt Society, 5. dizi, no. 9, Londra, 1902.
- Thevenot, Jean. *Voyages du Monsieur de Thevenot en Europe, Asie, et Afrique*, Paris, 1689.
- Thieck, Jean-Pierre. "Décentralisation ottomane et affirmation urbaine à Alep à la fin du XVIIIe siècle", Gilles Kepel, der., *Passion d'Orient*, Paris, 1992, s. 113-76.
- Thomas, Lewis. *A Study of Naima*, der. Norman Itzkowits, New York, NY, 1972.
- Tournefort, Joseph Pitton de. *Relation d'un voyage du Levant*, 3 cilt, Lyon, 1727.
- Tukin, Cemal. "Mahmud II. Devrinde Halep isyanı, 1813-1819", *Tarih Vesikaları* 1 (1941), s. 256-65.
- Ülker, Necmi. "The Rise of İzmir, 1688-1740", doktora tezi, University of Michigan, MI, 1974.
- "The Emergence of İzmir as a Mediterranean Commercial Center for the French and English Intests, 1698-1740", *International Journal of Turkish Studies* 4.1 (1987), s. 20.
- Uluçay, M. Çağatay. *XVII'inci yüzyılda Manisa'da ziraat, ticaret ve esnaf teşkilatı*, İstanbul, 1942.
- Ünver, Süheyl. *Vatan*, 4 Temmuz 1948.
- Veinstein, Gilles. "'Ayan' de la région d'Izmir et commerce du Levant (deuxième moitié du XVIIIe siècle)", *Etudes Balkaniques* 12 (1976).
- Venzke, Margaret. "Syria's Land-Taxation in the Ottoman 'Classical Age' Broadly Considered", *V. Milletlerarası Türkiye Sosyal ve İktisat Tarihi Kongresi: Tebliğler*, Ankara, 1990, s. 419-34.
- Volney, Constantine. *Travels through Syria and Egypt in the years 1783, 1784 and 1785*, 2 cilt, Londra, 1787.

- Wake, C. H. "The Changing Pattern of Europe's Pepper and Spice Imports, ca. 1400-1700", *Journal of European Economic History* 8 (1979), s. 361 -403.
- Wallerstein, I. ve R. Kasaba. "Incorporation into the World-Economy: Change in the Structure of the Ottoman Empire, 1750-1839", Jean-Louis Bacqué-Grammont ve Paul Dumont, der., *Economies et sociétés dans l'Empire Ottoman (fin du XVIIIe - début du XXe siècle)*, Paris, 1983.
- Wallerstein, I., H. Decdeli ve R. Kasaba. "The Incorporation of the Ottoman Empire into the World Economy", H. İslamoğlu-Inan, der., *The Ottoman Empire and the World Economy*, Cambridge ve Paris, 1987.
- Weber, Max. *The City*, çev. ve giriş yazışı Don Martindale ve Gertrud Neuwirth, New York, NY, 1958.
- White, Richard. *The Middle Ground: Indians, Empires and Republics in the Great Lakes Region, 1650-1815*, Cambridge, 1991.
- Winter, Michael. "A Polemical Treatise by 'Abd al-Ghani al-Nabulusi against a Turkish Scholar on the Religious Status of the Dhimmis", *Arabica* 35 (1988), s. 92-103.
- Wirth, Eugen. "Alep dans la première moitié du XIXe siècle", *Revue du Monde Musulman et de la Méditerranée* 62 (1991), s. 131 -49.
- Wood, Alfred. *A History of the Levant Company*, Londra, 1935.
- Yerasimos, Stéphane. "Galata à travers les récits de voyage (1453-1600)", Edhem Eldem, der., *Première Rencontre Internationale sur l'Empire Ottoman et la Turquie Moderne*, Institut National des Langues et Civilisations Orientales: Maison des Sciences de l'Homme, 18-22 janvier 1985. I: *Recherches sur la ville ottomane; Le cas du quartier de Galata*. II: *La vie politique, économique et socio-culturelle de l'Empire Ottoman à l'époque jeune-turque*, İstanbul, 1991, s. 117-37.
- Yerasimos, Stéphane, der. *Istanbul 1914-1923, Capitale d'un monde illusoire ou l'agonie des vieux empires*, Paris, 1992.
- Ze'evi, Dror. *An Ottoman Century: the District of Jerusalem in the 1600s*, Albany, NY, 1996.
- Zenner, Walter. "Middlemen Minorities in the Syrian Mosaic: Trade Conflict, and Image Management", *Sociological Perspectives* 30 (1987), s. 400-21.
- "Jews in Late Ottoman Syria: External Relations", Shlomo Deshen ve Walter Zenner, der., *Jewish Societies in the Middle East: Community, Culture and Authority*, Washington, DC, 1982.
- Zenner ve Shlomo, der. *Jews among Muslims: Communities in the Precolonial Middle East*, Londra, 1996.

DİZİN

- 'Aida ailesi (Halep) 69, 71, 90
Abbasi halifeleri 79
ABD 74
Abdi Ağa 201
Abdullah Ağa 203
Abdülhamid (II.) 87, 91-93, 161, 240
Abdülmecid 82-83
Abeille Ionien (gazete) 157
Abide Hanım 47
Acemioğlan okulu 184
Adam, Jarmanus (Halep metropoliti) 68
Afganlar 57
Afrikalı tüccarlar 257
Ahmed Ağa (baş cerrah, İstanbul) 201
Ahmed Ağa (Elhac) 203
Ahmed Ağa (Teberdar) 203
Ahmed Paşa (Karaca) 25
Ahmed Paşa (Köprülü) 132, 141
Akdeniz 17, 22-24, 33-34, 37, 58, 71, 97, 99, 124, 139, 147, 151, 164, 171, 175-76, 179, 250, 254-55, 258-59
Batı Akdeniz 106, 112
Doğu Akdeniz (Levant) 24, 31-33, 37, 39-40, 57, 71, 78, 95, 107, 113, 135, 137, 147, 176, 180, 191, 212-13, 215-17, 220-21, 232, 246
Akıl Çağı 222
Aksaray (Niğde) 11
Aksaray 185, 243
Alevi 33, 79
Ali Ağa 204
Ali Çavuş Mahallesi (İzmir) 126
Ali Paşa (Canpulatoğlu) 34-37, 41
Alliance Israélite Universelle 158
Alman Reich'i 161
Alman(lar) 42, 56, 161
Alsancak Tren İstasyonu 161
Altaras ailesi (Halep) 71
Amaliya (gazete) 157
Amerika (Kuzey) 79, 93
Amerikalılar 81-82, 157
Amerikan kıtası 216
Amerikan şirketleri 161
Amik Ovası 79
Amiri ailesi (Halep) 61-62
Amsterdam 37, 109, 113, 136, 145, 151, 233, 254
Anadolu Ermenileri 31, 39, 45
Anadolu yakası (İstanbul) 165
Anadolu Yarımadası 239
Anadolu(lu) 10-13, 15-17, 26-30, 44, 52, 74-75, 78, 80, 82, 87, 90, 99, 103, 105, 111-12, 119, 127, 140, 148, 150, 154-55, 195, 246, 249, 252
Batı Anadolu 11, 99, 102-112, 118, 128, 133-35, 140-41, 146, 148-57, 162, 255
Doğu Anadolu 44
Güney Anadolu 11
Güneydoğu Anadolu 41-42, 44, 82, 86
Kuzeybatı Anadolu 199
Kuzeydoğu Anadolu 103
Orta Anadolu 31
Ortabatı Anadolu 104, 112
Anaza Bedevileri 53, 74, 79
Ancona 136
Ane 52
Anglikanlar 115
Ankara 41, 133-34, 246
Antakya 22-23, 30, 33, 76
Antakya Kilisesi 66
Antakya Ortodoks Patrikleri 64, 66-67
Antalya 121
anti-Semitizm 73
Antoine, Abdel-Nour 8
Arabistan 9, 79
Arabistan defterdarı 25
Araboğulları (Bergama) 148-49
Arap Ayaklanması 93
Arap Katolikleri 59
Arapça 8, 21, 27-29, 42, 44, 46, 48-49, 56, 61, 63, 66-67, 69, 72-73, 90-91, 126, 249
Arapçılık 93
Arapkir 86
Aras Nehri 31
Armanas 76

- Arnavutluk 26
 Arvieux, Chevalier d' 125, 127
 Arvieux, Laurent d' 39
 Asya 22-24, 81-82, 84, 97, 167, 243, 251
 Güneydoğu Asya 257
 Athanasius Dabbas (III.) (Antakya patriği) 67
 Atlas Okyanusu 106-107, 124, 127, 130, 137, 150-51, 154, 216
aune 215
Aurore de l'Ararat (gazete) 157
avania 116, 194
 Avraham veled-i Yusuf 121
 Avrasya 259
 Avrupa(lı) 1-3, 9, 14, 17, 22-24, 27, 30-34, 36-41, 45, 47-49, 51-52, 54-59, 62-63, 65-66, 68-71, 73-75, 77-79, 81-82, 84, 89, 92-93, 97, 101, 105-107, 110-13, 124, 127, 134, 138-40, 142, 145, 150-52, 154-56, 163, 169, 179-80, 183, 191, 194-95, 199, 211, 214-15, 217-18, 222-24, 230-33, 236-37, 239-40, 242-47, 249, 251-57
 Batı Avrupa(lı) 16, 101, 106-107, 109, 113-14, 124-25, 137, 139, 141, 146, 149, 153, 163, 238, 243, 251, 253-54, 257
 Güneydoğu Avrupa 156
 Kuzey Avrupa 106
 Kuzeybatı Avrupa 31
 Avusturya 70-71, 73-74
 Avusturyalı 59, 70, 78, 157
 Aya Dimitri (Tatavla) 175
 Ayasofya 176, 198, 250
 Aya Stefanos (Yeşilköy) 165
 Aya Stefanos Burnu 165
 Ayas 23
 Ayasuluk 105
 Aydın 103, 104, 111, 154-55, 161
Aydın Gazetesi 157
 Aydınöğulları 96, 99, 104
 Azaria (Sis Katolikosu) 45
 Azaz Kürtleri 79
 Azerbaycan 31

 Bab-ı Hümayun 204
 Babüselam 204
 Bağdat 7-9, 24, 27, 39, 41, 52, 73, 75-76, 78, 82, 93, 259
 Bahhaş, Na'um 80, 83

 Baker, Edward (İngiliz konsolosu, Halep) 75
 Balat 185, 245
 Balık Pazarı Kapısı (İstanbul) 178
 Balıklı 186
 Balkanlar 10, 13, 26, 74, 103, 119, 148, 150, 156, 161, 237-38, 246, 249
 Kuzeybatı Balkanlar 106
 Barbier, Bieur (tercüman) 177-78, 226
 Barker, John (İngiliz başkonsolosu, Halep) 78-80
 Barnardiston, Pelatia 136, 138
 Barret, William (konsolos vekili, Halep) 31
 Basra 27, 32, 40, 78250
 Basra Körfezi 30, 37-38
 Bebinsi, Abdullah el- 85
 Bedeviler 22, 24, 33, 52-53, 79, 89
 Behram Paşa (Halep valisi) 30
 Behsita Mahallesi (Halep) 54, 72
 Belgrad 36
 Belgrad Barışı 230
 Belgrad Ormanları 191
 Belit ailesi (Halep) 69
 Bengal 254
 berat, 70, 73, 121, 133, 137, 181, 190, 228
 beratlı (*protégé*) 68-69, 190, 227, 233
 Bereketzade (İstanbul) 176, 184
 Bergama 148
 Beşiktaş 200, 202, 243
 Beşiktaş Çarşısı 202
 Beşir Ağa (Babüssaade Ağası) 200-201, 203-204, 207-208
 Beyazıt 243-44
 Beyoğlu 90
 Beyrut 15, 24, 90, 93, 171, 253-54
 Bigio ailesi (Halep) 71
 Birecik 52
 Bizans İmparatorluğu 97, 183
 Bizans uygarlığı 11, 16, 27, 29, 97, 99, 103, 119, 250
 Bizanslı 96, 99, 103
 Boğaz (İstanbul) 131-32, 190-91, 202, 234, 242-43
 Bonneval, Claude Alexandre 234
 Bosna 26
 Bowen, Harold 249
 Bowring, John 80-82, 86
 Britanya 117, 254
 Bronz Çağı 22

- Buca 132
 Budin 250
 Buharalı 40
 Bulgaristan 26, 239
 Burayk, Mikhail 66
 Bursa 11-12, 30, 39, 107-108, 111, 137, 218
 Büyükdere 191, 202

 Cabiri ailesi (Halep) 61-62, 71
 Canpulatoğulları 35-37
 Carcassonne 216
 Carré, Abbé [Peder] 42, 43
 Cebel-i Kürt 36
 Cebel-i Lübnan 64, 67, 90
 Celaleddin Paşa (Çapanoğlu, Halep valisi) 75
 Celali isyanları 35, 44
 Cemaat-i Gebran (İzmir) 119, 126
 Cemal Namık Paşa 90-91
 Ceneviz 16, 103, 105, 111, 177, 181, 183
 Cenevizler 105
 Cennetoğlu ailesi 110-11, 113, 148-49, 253
 Cenova 106, 163, 176
 Cezayir(li) 9, 144, 239
 Chandler, Richard 143-44
 Charles (I.) 117
 Charles (II.) 147
 Châteauneuf (Fransız büyükelçisi, İstanbul) 175
 Circi v. Yusuf Himsi 89
 Cizvit 64, 114
 cizye 39-40, 86, 135
 Cochran, William 154, 158
 Colbert, Jean Baptiste 147, 216
 Congregationalist misyonerleri 82
Courrier de Smyrne (gazete) 157
 Cromwell, Oliver 146
 Cudeyde Mahallesi(Halep) 46-47, 56, 88
 Culfa (Yeni) 38-39, 45
 Culfa 31, 38,
 Culfa Ermenileri 45-46

 Çaka Bey 103
 Çanakkale Boğazı 129
 Çarşamba (İstanbul) 185
 Çelik Paşa 149
 Çemberlitaş 243

 Çerkez göçmenler 53
 Çeşme 105, 111-12
 Çırağan Sarayı 243
 Çıkmakiyan, Zirun 91
 Dalsar, Fahri 12
 David, Jean-Claude 3
 de Picciotto ailesi (Halep) 71, 73-74
 de Picciotto, Elia 73
 de Picciotto, Raphael 73
 Delhi 14
 Dellal ailesi (Halep) 69, 73
 Derkuş 76
 Deshayes, Louis (Courmenin Baronu) 113
Devir (gazete) 157
 Deyrû'z-Zor 89
 Directie van den Levantschen Handel en de Navigatie op de Middellandsche Zee 38
 Diyarbakır 44, 82
 Doğu 16, 23, 33, 69, 107, 127, 157, 161, 176-77, 179-80, 214, 217, 224, 232, 254
 Doğu despotizmi 2
 Doğu Hint Adaları 23, 30, 79
 Doğu Trakya 239
 Dolmabahçe Sarayı 243
 Dorrington, George 51
 Dubrovnik 17
 Dubrovnik balyosu 109
 Dupuy, Jean (Fransız konsolosu, İzmir) 117
 Durighello ailesi (Halep) 74
 Durrighello, A. 81-82
 Dünya Savaşı (I.) 14, 74, 93, 159, 161-62, 169, 246-47
 Dürziler 36, 64

 East India Şirketi 37
 Ebu Eyüb Ensâri 185
Echo de l'Orient L' (gazete) 157
 Edirne 136, 218, 259
 Edouard, M. 125, 127
 Eflak ve Boğdan 193
 Ege adaları 105, 111
 Ege Denizi 96-97, 129, 214, 253
 Eğin (Kemaliye) 205-206
el- İttidal (gazete) 91
 Elçi Hanı 191
 Elizabeth (I.) 31
 Emevi 25, 79
 Eminönü 184, 206, 218, 225, 244

- Endonezya 7
 Enriques, Haim Samuel 137-38
 Ermeniler 13, 31, 38-40, 44-46, 49, 53, 55-56, 63, 65-66, 71, 82-83, 91, 95, 100, 108-109, 113, 115-16, 120, 122, 124-28, 133-34, 137, 139, 146, 150, 152, 156-59, 161-62, 180-81, 184-85, 192-94, 205-206, 211, 228, 232, 246
 Ermeni Gregoryen Kilisesi 180
 Ermeni Katolikleri 191
 Ermenice 126
 Erzurum 11
 Esir Pazarı (İstanbul) 186
 Eski Saray 190
 eşraf (Halep) 48, 60, 62, 71, 74-75
 Evliya Çelebi 42, 95-97, 131, 182, 195, 197
 Evrenos Beyza'de Ahmed Ağa 203
 Eyüp 185-86
 Eyyubi 23

 Faik Paşa Mahallesi (İzmir) 126
 Faroqhi, Suraiya 12
 Fars 27
 Farsça 61
 Fatih Sultan Mehmed (II. Mehmed) 99, 112, 119, 171, 181-82, 184, 190, 210, 250
 Faysal (Arap krallığı) 93
 Fazıl Ahmed Paşa bkz. Ahmed Paşa (Köprülü)
 Felemenk 16, 31-32, 38, 40, 56, 69-71, 74, 107-111, 113-16, 120-22, 124, 128, 131, 133-36, 138-39, 144-47, 151-52, 154, 194, 216-17, 257
 Felemenk Eyaletleri 216
 Felemenk Levant Şirketi 135
 Felemenk Zümreler Meclisi 135
 Felemenkçe 114, 126
 Fener Rumları 190, 245
 Fener(li) 137, 151, 185, 193
 Fırat Nehri 22, 30, 52, 78, 81, 89
Fırat/Furat (gazete) 91
 Filistin 26, 90
 Flachat, Jean-Claude 201, 205
 Flandre 136
 Floransa 106, 136
 Foça 105, 140
 Formenty, Dominique (tercüman) 173, 175-79
 Fransa 51, 69-70, 77-79, 113-14, 147, 176, 216, 228-30, 232, 241
 Fransa İmparatoru 227
 Fransa Yahudileri 157
 Fransız Antilleri 216
 Fransız Devrimi 231
 Fransız Levant Şirketi 134
 Fransız Sarayı (İstanbul) 175
 Fransızca 8, 56, 114, 126, 179, 246
 Frenk 23, 45, 55, 64, 68, 83, 95, 113, 115, 124, 159, 175, 179-84, 189, 216, 225, 243, 252, 254
 Frenk Sokağı (İzmir) 18, 54, 115, 118, 121, 125, 127, 133, 140, 143-45, 152, 255, 257
 Gadban ailesi (Halep) 69-71, 90
 Galata 18, 54, 90, 173, 175-77, 179-84, 199, 214-16, 235, 243-45, 251, 255-57
 Galata Kulesi 167, 176, 243
 Galata Mahallesi 191
 Galata Sarayı 184
 Gaube, Heinz 3
 gaza 26, 99
 Gaziantep (Ayntab) 82, 87
 Gazzala ailesi (Halep) 69
 Gazzali, Canberdi el- (Şam valisi, Memluk) 25, 27
 gedik 170, 206, 221
 Gediz Nehri 109, 112, 129
 gelenekçilik 172
 Gelibolu 219
 Georgio, Serchis di 137
 Gerber, Haim 12
 Germen 163
 Germen toprakları 119
 Gevezade Ağa 131
 Gibb, Sir Hamilton 249
 Gilan 30
 Gloucester(li) 144-45
 Goffman, Daniel 12, 95, 253
 Gute el- (Şam) 21
 Gülhane Hatt-ı Şerifi 81, 237
 Habsburg 99, 105, 147, 259
 Habsburg İmparatorluğu 107
 hac yolu 26, 33
 Haçlı seferleri 23
 Haçlılar 23, 104

- Hâkim, Maksimus el- (Halep metropoliti) 64
- Halep 3, 6, 8, 15-94, 96-97, 99-101, 107-108, 111, 116, 120, 137, 249-59
- Halep Metropoliti 68
- Halep(li) 3, 6, 8, 15-50, 52-94, 96-97, 99-101, 107-108, 111, 113, 116, 120, 137, 249-59
- Halep/Halab 21, 91
- Haliç 168, 176, 179, 184-85, 190, 199, 203, 242, 244, 251
- Halil Ağa (Sipahi Ağası) 203
- Halkapınar (İzmir) 132
- Hama 6, 22, 33, 44, 79
- Han Bey Mahallesi (İzmir) 126
- Hanefi 27, 48,
- Hanefi mahkemesi 48
- Hansa Birliği 108, 163
- Hanü'l-Gümrük (Halep) 30, 51
- Hanü'l-Vezir (Halep) 47
- Harari ailesi (Halep) 73
- Harbiye 243, 245
- Hasan Paşa (Abaza, Halep valisi) 42
- Hasköy 185
- Hasköy Yahudileri 245
- Haşim el-Harrat 91
- Hathaway, Jane 7
- Havva ailesi (Halep) 89
- Hazar Denizi 30
- Hazine (Miri) 204
- Hıristiyan Araplar 39
- Hıristiyan Avrupa(lı) 11, 16, 100, 106, 109, 145, 151, 255
- Hicaz 24, 42, 52
- Hidayet Ağa 149
- Hillel, David D'Beth 76, 78
- Himsi (Halep) 89
- Hindicini 79
- Hindistan(lı) 23, 32, 39-401, 56, 78-79, 82, 199, 216-17, 257
- Hint Adaları 192, 254
- Hint Okyanusu 24, 38, 107, 254
- Hint(li) 40-41, 78
- Hipodrom 176
- Hirondelle 173
- Hitit Krallığı 21
- Hizmet* (gazete) 157
- Hobsbawm, Eric 163
- Hollanda 17
- Homeros 103
- Hong Kong 247
- Hourani, Albert 4-7, 10, 15
- Hovanesyan, Yakub 200, 207-209
- Hovivyan, Harutyun Amira 206-208
- Humus 33, 79
- Hurşid Paşa 75
- Hülagu 23
- hümanist gelenek 15
- Hürmüz Boğazı
- Hüsrev Paşa 38
- Impartial* (gazete) 157
- Irak 7, 9, 24, 27, 44, 52-53, 79-80, 87, 94
- Kuzey Irak 25, 80
- Iraki 44
- iaşecilik 104, 141, 155, 172
- İber Yarımadası 111
- İbrahim Ağa (Hacı) 35
- İbrahim Hakkı (Konyalı) 11
- İbrahim Hannau 93
- İbrahim Katırağası 71
- İbrahim Paşa (Hacı, Halep valisi) 203
- İbrahim Paşa (Mısır valisi) 80, 89
- İbrahim Peygamber 21
- İbşir Paşa (Halep valisi) 47
- İç Kale (İzmir) 104
- İç liman (İzmir) 126
- İdlib Köyü (Halep) 76
- İhtisap idaresi 186, 196
- İlçim 61, 70, 89, 116, 148, 156, 208, 210-12
- İnalcık, Halil 12
- İngiliz 16-18, 31-32, 37-39, 49, 51, 53, 55-58, 63, 69, 71, 75, 77-81, 85-87, 89, 96, 107-108, 111, 113-18, 120-25, 127-29, 131, 133-39, 142-47, 151-58, 161, 163, 177, 203, 216, 217, 231, 255, 257, 259
- İngiliz Levant Şirketi 31, 38-40, 78, 114, 131, 135-37, 146-47, 151
- İngiliz Uluslar Topluluğu 135, 147
- İngilizce 8, 114, 126
- İngiliz-Osmanlı Ticaret Antlaşması (1838) 81
- İngiltere 80, 114, 135, 139, 146, 152, 154, 216
- İntibah (gazete) 157
- İpek Yolu 22

- İran Ermenileri 45
 İran seferleri 210
 İran(lı) 7, 23, 30-32, 34, 36-39, 41, 45, 47, 55, 57-58, 78, 82, 105, 107-108, 111-12, 192, 199, 207, 254, 257
 İsfahan 38, 57, 111, 137, 251
 İskenderun (Alexandretta) 33-34, 40, 107-108, 253-54
 İskenderun Limanı 56
 İskoçya(lı) 153, 155
 İslam hukuku/şeriat 2, 4, 27-28, 39-40, 43-44, 48-49, 52, 54, 60, 106, 110-114, 188
 İsmail Ağa (Araboğlu) 450
 İsmail Paşa 95, 203
 İspanya 45, 74, 79, 119, 136, 183
 İspanyol 254
 İspanyolca 46, 72
 İstanbul / Konstantinopolis 7- 19, 25-97, 103, 145, 165-51; Stambul 251; Stambuli 250
 İstanbul Ortodoks Patrikliği 76
 İstiklal Savaşı 246-47
 İsveç 73
 İtalya(n) 23, 45, 59, 69, 71-72, 78, 105, 108, 111, 114, 139, 150, 157, 183, 192, 216
 İtalyanca 114, 126
 İtilaf Devletleri 162, 169, 247
 İyon uygarlığı 11
 İzmir Gazetesi 157
 İzmir Körfezi 103, 111, 127, 129
 İzmir 11-18, 31-32, 40, 54, 74-75, 82, 95-164, 171, 214, 250-59; Smyrna 95-96, 103-104
 İzmit 199
 İznik 103
- jacquerie* 62
 Jedburgh adaleti 153
 Jennings, Ronald 12
Journal de Smyrne (gazete) 157
 Jön Türkler 240, 246
- kadı sicilleri 8, 12
 Kadıköy 243
 Kadifekale 95, 126, 130
 Kahire 3, 6-9, 14, 17, 19, 23, 41-42, 91, 254
 Kalküta 254
- Kalvinist 115
 Kansu Gavri 24
 Kanuni Sultan Süleyman (I. Süleyman) 24-25, 99, 106, 112
 Kapalıçarşı 30, 184, 198, 213
 kapı kethüdaları 213
 kapitülasyonlar/ahidnameler 52, 106, 109, 111, 115, 147, 150-51 175, 229-31
 Kapuçin 114, 141
 kapudanpaşa 102, 144, 203
 Karaburun 129
 Karadeniz 97, 129, 167, 199
 Karadeniz Boğazı bkz. Boğaz
 Karaköy 176, 183-84
 Karaosmanoğulları 146, 148-49, 152-54
 Karesi Beyliği 104
 Kasaba 149
 Kasımpaşa 184, 199, 245
 Kasımpaşa tersanesi 178
 Katalonya 136
 Katolik Araplar 63, 73-74
 Katolik Ermeni cemaati
 Katolik Patriği 64, 83
 Kayseri 11-12
 Keçkubaba ailesi (Halep) 69
 Kemer Çayı (İzmir) 126
 Kervan Köprüsü (İzmir) 126-27
 Kevakibi aşireti (Halep) 61
 Kevakibi, Abd el-Rahman el- 91, 93
 Khoury, Philip 7
 Kıbrıs(lı) 64, 74, 80, 239
 Kıpti 95
 Kırım Savaşı 155
 Kırkağaç 149
 Kız Kulesi 167
 Kızıldeniz 24, 30
 Kibay ailesi (Halep) 73
 Kilikya Ermeni Krallığı 23
 Kilis 22, 35-36
 Kilis Kürtleri 79
 kiliseler St. Benoît Kilisesi (İstanbul) 180, 184; S. Francesco Kilisesi (İstanbul) 180, 184; St. George Kilisesi (İzmir) 115; St. George Kilisesi (İstanbul) 180; St. Peter Kilisesi (İç Kale, İzmir) 104; S. Pietro ve Paolo Kilisesi (İstanbul) 177, 180; St. Polycarpe Kilisesi (İzmir). 115, 141; Surp Asdvadzadzin Kilisesi 45; Surp Hagop Kilisesi 205; Surp Kamsuk Katedrali 45; Yedi Havarî Kilisesi 103

- Kilizman Voyvodası 145
 Kisrevan 33
 Koen veled-i Manuel 135
 Konya 11, 29
 Konya Ereğlisi 11
 Köprülü ailesi 129
 köşebaşı sarrafı 207
 Kubba ailesi (Halep) 69
 Kudsi aşireti (Halep) 61
 Kudsi, Hüsameddin el- 91
 Kudsizade 61
 Kudüs 3, 6, 15, 67, 205
 Kumkapı 185
 Kuran 42, 86
 Kusa ailesi (Halep) 69, 90
 Kuşadası 105, 111, 138, 140
 Kutsal Mezar 205
 Kuveyk Nehri 21-22
 Kuzey Afrika(lı) 40
 Küçük Kule Kapısı (İstanbul) 176
 Kürdistan 37
 Kürtler 22, 34-36, 53, 74
 Kyrillus Tanaş (Antakya Katolik Patriği)
 64, 66

 Labak ailesi (Halep) 61
laissez-faire 108, 252
 Languedoc 216, 220
 Laniado, Shlomo 72
 Laniado, Shlomo Raphael 72
 Lapidus, İra 4, 6-8, 10, 15
 Latin 63-65, 67, 103
 Latin Katolik kilisesi 90, 180
 Latin Katolik misyonerler 63
 Latince 168
 Lawrence, Richard
 Levanten 74, 81, 90, 139; Roman (Latin)
 Katolikler 59, 65, 90
 levend 144, 173, 175, 179-80, 256
 Levi, Aaron 121
 Liman-ı İzmir 119, 126
 Liverpool 89
 Livorno/Leghorn 45, 71, 137, 233, 259
 Lizbon 37, 254
 Loggia 181
 lonca 54, 60, 76, 132, 145-46, 180, 193-
 97, 199, 206, 213, 215, 218-21, 223-
 24, 229
 Londra 14, 31, 40, 57, 89, 93, 109, 113-14,
 135-37, 145, 151, 155

 londrina [çuha] 216-17
 Lord Paget 138
 Louis (XIV.) 134
 Lübnan 27, 33, 36, 38, 40, 64-65, 67, 90
 Lvovlu Simeon 44, 55
 Lyon 117, 201, 216, 259

 Macfarlane 95-97
 Machiavelli 13
 Maçka (İstanbul) 243
 Magnifica Communità di Peyra 181
 mahkemeti'l-bab (Kapı Mahkemesi) 48
 Mahmud (II.) 74-76, 153, 237
 Mahmutpaşa Mahallesi (İstanbul) 206
 Malazgirt Muharebesi 103
 malikâne 61, 140-41, 149, 161, 210
 Manchester 89
 Manila 254
 Manisa 11, 103, 110-13, 120, 141, 148-49,
 151, 155
 Marcus, Abraham 3
 Mardin 44, 82
 Mari Krallığı 21
 Marksist kuram ("Doğu despotizmi") 2
 Marmara Denizi 185
 Marrano 119
 Marraş, Fathullah 92
 Marraş, Francis 93
 Marsilya Ticaret Odası 221
 Marsilya(lı) 89, 109, 116, 147, 151, 176-
 77, 216, 220
 Maruni 49, 65, 67
 Masters, Bruce 3, 19, 254
 Maundrell, Henry 40, 265
 Maurepas 225
 Mazlum, Maksimus (Melkit Katolik
 patriği) 83
 Mehmed (Elhac, Mihaliç voyvodası) 203
 Mehmed (II.) bkz. Fatih Sultan Mehmed
 Mehmed Ali Paşa (Mısır Valisi) 80
 Mehmed Çelik Paşa 149
 Mehmed Paşa (Çorak) 202
 Mehmed Paşa (Halep Valisi) 30
 Mehmed Paşa (Köprülü) 42, 128-29
 mehr 49
 Mekke 25, 91
 Melkit 63-65, 67, 76-77, 83-84, 90, 92
 Melling 234
 Memluk 4, 7, 23-25, 28-30, 32, 52, 254

- Menderes Nehri 109
 Menemen 105, 111
 Menteşe Beyliği 104
 Mercan 201
 Mercidabık 24
 merkantilizm 104, 222, 231
 Mescid-i Selâtinzade 126
 Mesih 72, 123
 Mevali 52-53
 Meynard, David 178
 Meynard, Siuer 226
 Mezopotamya 76, 78
 Mısır 4, 9, 24, 27, 39, 41, 52, 58, 70-71, 78, 80-81, 87, 199, 218, 239
 Mısır Çarşısı (Yeni Çarşı) 197, 218, 225
 milliyetçilik 9, 151, 161-63, 237, 246, 256, 259
 Mir Zarf 40
 Moda (İstanbul) 243
 Moğollar 27, 103
 Montesquieu 13
 Mora 84, 122
 Mordehay Sevi 122
 Morisco göçmenleri 183
 Mosi veled-i Abram 135
 Muhammed (Hz.) 114, 188
 Muhammed Ağa (Koca) 75
 Muhammed Nasır 40
 Mumford, Lewis 15
 Murad (I.) 99
 Murad (II.) 104
 Musa v. İzak el-Haham 46
 Musevilik 123, 127
 Mustafa Bey (Karaosmanoğlu, Hacı) 148-50
 Mustafa Kemal (Atatürk) 93
 Mustafa Paşa (Kara, Halep valisi) 47
 Mustafa Zaid Paşa 84
 Musul 6, 8, 41, 75, 87

 Nâbî 19, 21
 Nafi el-Cabiri 91
 Nakibü'l-Eşraf 60
 Napoli 73
 Napolyon 58, 70, 77
 Napolyon Savaşları 152
 Nasrullah Dellal 305
 Nasuh Paşa (Halep valisi) 35
 Neophytos (Antakya patriği) 66

Neuruz (gazete) 157
 New York City 90
 Nikoğos 202-203
 Niğde Aksaray 11
 Nişantaşı 243
 Nizam-ı Cedid 234, 237
 Nuruosmaniye Camii 198

 Odun Kapısı (İstanbul) 199
 Orhan Bey 99
 Orlando, Nicholas 109-11, 113, 124, 149
 Ortadoğu I-2, 4, 21, 27, 247, 254, 259
 Ortodoks 13, 65-68, 190
 Ortodoksluk 64, 66-68, 76-77
 Osman (Kara) 148
 Osmanlı Bankası 244
 Osmanlıcılık 93, 239

 örfi hukuk 6, 43

 Pagos Tepesi (İzmir) 129, 140, 159
 pan-İslamizm 240
 pan-Türkizm 240
 papa 63-64, 68
 parça başı üretim (putting out) 195
 Paris 14, 93, 145, 176-77, 191
 patriciate 5
pax Ottomanica 41
 Pegna, Solomon di Abram 137-38
 Pekin 14, 251
 Pera 18, 173-74, 176, 179, 183-84, 191, 235, 243-45, 256-57
 Perşembe Pazarı 176, 178
 Peyssonnel, Charles de 149
 Poche ailesi (Halep) 74
 Polykarpos 103
 Portekiz 74, 119, 136
 Portekiz Yahudileri 134-36, 151
 Prens Adaları 165
 Protestan 56, 151
 Prusya(lı) 72-73

 Quataert, Donald 87

 Rafeq, Abdul-Karim 6
 Raşvan 74
 Raye (İngiliz konsolosu, İzmir) 144
 Raymond, André 6, 8
 Reform 106
 Reis Efendi 227

- Rekolet 114
 Ricalü'l-Bab (kapı adamları) 27
 Rihah 76
 Roberts, Lewes 114
 Rodos 74
 Roma İmparatorluğu 97
 Roma(lı) 1, 14, 64-65, 96
 Romanya 36, 66, 239
 Romanyot Yahudiler 119
 Rousseau, Jean-Baptiste-Luis-Jacques 78
 Rönesans 67, 108
 Rum Katolikleri 89-90
 Rum Ortodoks 44-45, 48-49, 63-64, 66, 109, 115, 120, 122, 127, 137, 146, 150-52, 155-57, 162, 181
 Rum Ortodoks Arap 66
 Rum Ortodoks Patriği 76
 Rum Ortodoks patrikhanesi 190
 Rumca 126
 Rus 147
 Russell, Alexander 19, 53, 55, 57-58
 Rusya 73, 87, 193, 237
 Sabetay Sevi 72, 122-24
 Safed 15, 119-20
 Safevi 57, 105, 147
 Sahra-altı Afrika 7
 Said, Edward 3
 Sainte Elisabeth 173
 Sakız Adası 66, 105, 111-113, 140, 151, 193
 Salacak 190
 Samatya 185
 San'a 8
 Sanayi Devrimi 223
 Sancakburnu Kalesi (İzmir) 129-31
 Sandal Bedesteni (İstanbul) 186
 sarraf 121, 152, 192-94, 201-204, 206-207, 209, 211, 213, 225
 Saruhan Beyliği 104
 Sason 44, 86
 Sauvaget, Jean 3
 Sayda 38
 Sayfa ailesi (Halep) 33-34, 36
 Sefarad Yahudileri 45-46, 59, 63, 71-73, 115, 119, 135-37
 Selanik 15, 17, 41, 72, 74, 119-20, 123, 171, 203
 Selim (III.) 74
 Selim Ağa (Ziştovi voyvodası) 203
 Serbest Ticaret Antlaşması (1838) 155
 Seville, Issaya 221
 Sırbistan 239
 Sicilya 73, 136
 Signores Francos 72-73
 Silvera ailesi (Halep) 71
 Sipil Dağı 112
 Sirkeci 244
 Sis Ermeni Katolikosu 45, 63
 Sittan 73
 Skene, J. H. 85
Spectatour Oriental (gazete) 157
 Sultanahmet 243
 Sünniler/Sünnilik 27-28, 48, 61
 Suriye(li) 4-5, 8-9, 19, 22-32, 36-37, 39, 42-44, 48-49, 52-53, 58, 64-65, 72, 77, 78, 80-81, 84-85, 89, 93, 250, 254, 257
 Güney Suriye 26, 67
 Kuzey Suriye 26, 29, 36, 41-42, 45, 58, 71, 76, 79, 82, 87, 89, 92
 Orta Suriye 42
 Suriyeli Katolikler 65
 Suriye-Türkiye sınırı 36
 Süleyman Ağa 200-201, 203, 207-208
 Sünni-Şii ayrılığı 39
 sürgün siyaseti 185
 Süryaniler 44, 49, 63, 66
 Sykes, Mark 92
 Sylvestros 64
 Şafiler / Şafilik 27, 48
 Şah Abbas 35, 37-38
 Şaik Yaprak Mahallesi (Halep) 84
 Şam 5-6, 8-9, 21-27, 30, 31, 35, 41, 43, 64-67, 76, 85, 92, 254
 Şaphane (İzmir) 126
 Şarkiyatçılık 3, 102, 255
 Şehba el (gazete) 91
 Şereflikoçhisar 11
 Şevir 64
 Şeybani Hanı (Halep) 64
 Şişhane 245
 Şişli 243, 245
 tağşiş 206, 210
 Taha ailesi (Halep) 61-62,
 Tahazade, Seyyid el-Vahhab 71
 Taksim 243
 Talmud 123
 Tanzimat 83, 169, 172, 237-38

- Tanzimat Feruarı bkz. Gülhane Hatt-ı Şerifi
 tapu-tahrir defterleri 12
 Tarabya 191
 Tebriz 250
 Teke Beyliği 104
 tımar 26-27, 61, 148, 210
 ticari antropoloji 194
 Timur 23, 97, 99, 104
 Tire 103
 Tümsen 250
 Tokat 30
 Tokyo 251
 Tophane 167, 184, 199, 245
 Topkapı 185
 Topkapı Sarayı (Büyük Saray) 165, 195
 Toscana(lı) 73, 78
 Tournefort 114
 Trablus 203
 Trablusşam 27, 30-31, 33, 38, 44, 92
 Trakya 199
 Tunus 9
 Türkçe 26-29, 59, 126, 228
 Türkiye 36, 52, 55, 94, 99, 101, 125, 222, 232
 Türkiye Cumhuriyeti 34, 164
 Türkmen 22, 33, 53, 74, 79, 96, 99, 103, 112
 Türk-Yunan çatışması (1898) 246
 Tütüncü ailesi (Halep) 69, 90
 ulema 4, 59-61, 86
 Uluçay, M. Çağatay 11
 Umur Bey (Aydınöğlu Gazi) 99, 104
 Umur Bey (II.) 104
 Unian 66
 Uniatist 63-68, 83
 Uniatizm 66
 Unkapanı 184
 Urfa 82
 Urmiye 36
 Ümit Burnu 107
 Ümmü'l-Kura (Mekke) 91
 Üsküdar 190, 234, 251, 257
 Vahabi 79
 Vaka-yi Hayriye 77
 Valide Hanı 203, 213
 Van 11
 veba (Kara Ölüm) 23, 47, 77, 139, 142-44, 159
 Venedik(li) 14, 16-17, 23, 40, 99, 106, 108-109, 113, 116, 121, 128-29, 131, 133, 146, 163, 175-76, 192, 194, 201, 257, 259
 Venedikliler 30-31, 38, 51, 97, 105, 111, 114-15, 122, 124, 129, 255
 Vereenigde Oost-Indische Compagnie 38
 vergicilik (fiskalizm) 172
 Vezir Hanı (İstanbul) 203
 Vigne di Pera (Pera Bağları) 180, 191
 Viyana 14, 233
 Volney, Constantine 55
 Wallerstein, Immanuel 236
 Wallerstein'ci çözümleme 170
 Weber, Max 1-5, 7, 9, 11, 13, 17-18, 69
 Weberci 7, 249
 Wilhelm (II.) 161
 Wirth, Eugen 3
 Wolfgang, Aigen 42
 Yahudi Mesihçiliği 253
 Yakındoğu 2
 Yavuz Sultan Selim (I. Selim) 24-25
 Yedikule 165
 Yehud-ı Arabân 45
 Yehud-ı Efrenc 45
 Yemen 41, 78
 Yemiş İskeleyi 199
 Yeni Kent Tarihi 15
 yeniçeri 26, 35, 46, 59-60, 62, 71, 74-75, 77, 85, 116, 120, 143, 154, 177, 194, 204, 209, 256
 Yenikapı 185
 Yenimahalle (İzmir) 115
 Yeraltı Camii 183
 Yıldız Sarayı 243
 Yunan (Klasik) uygarlığı 1, 103
 Yunan ayaklanması (1821) 76
 Yunan milliyetçiliği 161
 Yunanca 48
 Yunanistan 76, 161, 239
 Yunanlar 96, 162
 Yüksek Kaldırım 174
 Zengiler 23
 Zivatoruk Antlaşması 107
 Zonana, David 203
 Zonara (Baba) 194
 Zührevi ailesi (Halep) 48

“Osmanlı kenti” diye bir olgudan söz etmek mümkün müydü? Osmanlı tarihi alanının üç değerli ismi, Edhem Eldem, Daniel Goffmann ve Bruce Masters’ın peşine düştükleri bu soru elinizdeki kitabın yola çıkış noktasını oluşturuyor. Osmanlı kentlerinin genel anlamda başka kentlerle benzerliklerinin yanı sıra, her birine kendi kişiliğini kazandıran tarihsel bağlamları da vurgulayan bu ortak çalışma, açık veya örtük şarkiyatçı varsayımları çürüten yaklaşımıyla dikkat çekiyor.

Halep, İzmir ve İstanbul’un esas olarak 17. ve 18. yüzyıllardaki durumunu mercek altına alan kitap, hem yazarların Osmanlı kent çalışmalarında “normalleştirilmiş” bir senteze ulaşma yönündeki ortak çabası, hem de çizilen bütünsel resmin içine serpiştirdikleri “deneysel tarih” tadında öyküleme girişimleriyle zevkle okunan bir başvuru kaynağı haline geliyor.

Prof. Dr. Edhem Eldem, Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü’nde öğretim üyesidir. Yayımlanmış bazı eserleri: *135 Yıllık Bir Hazine Osmanlı Bankası Arşivinde Tarihten İzler* (1997); *Osmanlı Bankası Tarihi* (1999); (Günay Kut ile birlikte) *Rumelihasarı Şehitlik Dergâhı Mezar Taşları* (2011).

Prof. Dr. Daniel Goffman, De Paul Üniversitesi Tarih Bölümü’nde öğretim üyesidir. Türkçede de yayımlanmış bazı eserleri: *İzmir ve Levanten Dünya, 1550-1650* (1995); *Osmanlı İmparatorluğu’nda İngilizler, 1642-1660* (2001); *Osmanlı Dünyası ve Avrupa, 1300-1700* (2009).

Prof. Dr. Bruce Masters, Wesleyan Üniversitesi Tarih Bölümü’nde öğretim görevlisidir. Yayımlanmış bazı eserleri: *The Origins of Western Economic Dominance in the Middle East. Mercantilism and the Islamic Economy in Aleppo, 1600-1750* (1989); *Christians and Jews in the Ottoman Arab World: The Roots of Sectarianism* (2001).



KDV dahil fiyatı
28 TL

